

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

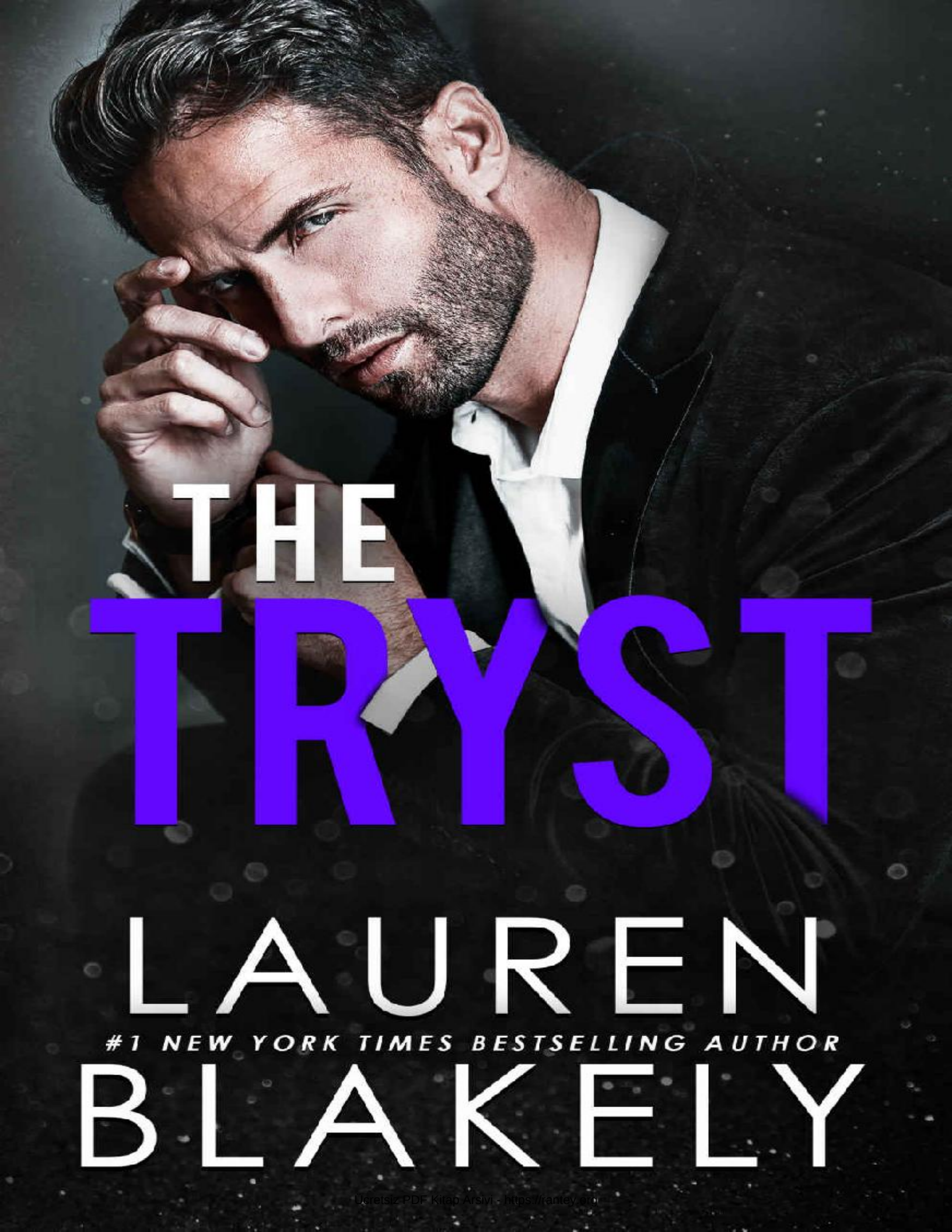
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE TRYST

LAUREN
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
BLAKELY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

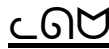
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

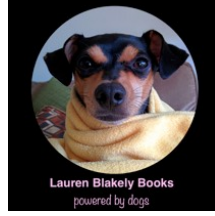
Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

BULUŞMA

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Telif hakkı

Buluşma Hakkında

Biliyor musun?

Buluşma

1. Bilginiz Olsun Diye

2. Kurallara her zaman uymam.

3. Gizli Bir Konu

4. Bayanların Seçimi

5. Doğru Şey

6. Meydan Okuma Kabul Edildi

7. Hazine Haritası

8. Seksi Mad Libs

9. Risk Değerlendirmesi

10. Tam Bir Canavar

11. Kolay Dikkat Dağılan Adam

12. Önerim

13. Bir İpucu ve Bir Başlık

14. Baba Bancroft

15. Tesadüf Yok

16. Çok Kötü Bir Fikir

17. Haklıydın

18. Bu Samimi Oyun

19. Dostluk Stratejisi

20. Tencerenin Sapı

21. Mercan Dudaklar

22. Eski Standartlar

23. İrade ve Yol

24. Belki Connecticut'ta

25. Küçük Zengin Kız

26. Her Ne Olursa Olsun, Her Ne Olmazsa Olsun

27. Dört Gün ve On Dört Saat

28. Bu Gece İçin

29. Ben Geçmişimim

30. O Gece

31. Teşekkür ederim

32. Tiramisu'nun Ciddiyeti

33. Yine İki Kız

34. Benim Tam Takıntım

35. Kesinlikle Her Şey

36. Cinsel İlişki Sonrası Kahve
37. Babamla Arkadaş Olduğunu Bilmiyordum
38. Birkaç Bira
39. Ben de Artık Yemekleri Çok Severim
40. Bir Deste İskambil Kartı
41. Farklı Bir Nota
42. İyi Zevk
43. Dolap Romantizmi
44. Bir Tarla Günü
45. Bir Hisim Vardı
46. Benim Değil
47. Lütfen Sınırı Aşın
48. Karşı Teklif
49. Otoriterlikten Bahsetmişken
50. Doğal Sanat
51. Senin İçin Her Şey
52. Evim
Epilog
Özet - Benim Sözde Cinsel Hayatım

Sevimli Ol
Lauren'ın Diğer Kitapları
Sonsöz
Temas etmek

TELİF HAKKI

Telif hakkı © 2023 Lauren Blakely'ye aittir.

LaurenBlakely.com

Kapak tasarımı © TE Black'e aittir.

Fotoğraf: Wander Aguiar

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir biçimde veya yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin tescilli marka statüsünü ve marka sahiplerini kabul eder. Bu markaların yayınlanması/kullanımı, marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya onlar tarafından desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve hadiseler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

BULUŞMA HAKKINDA

Bazı erkekler kesinlikle yasak bölgedir. Mesela eski erkek arkadaşının babası gibi.

Ama işletme okulundan mezun olduktan kısa bir süre sonra tanıştığım seksi, güçlü, yaşlı adam, sadece dikkatimi çekmesini istediğim baştan çıkarıcı bir yabancıydı ve gerçekten de dikkatimi çekti.

Birkaç ay sonra, üniversiteden eski sevgilim -şimdi iyi bir arkadaşım-beni en çok saygı duyduğu kişiyle tanıştırdı... babasıyla.

O ateşli geceyi birlikte geçirdiğim adam.

O otoriter iş adamından uzak durmalıyım. Ama eski sevgilimle birlikte, babasının Manhattan'daki çatı katı dairesinde geç saatlere kadar sürecektir bir yardım etkinliği planlıyoruz.

Gözlerindeki arzuyla bana bakmaktan kendini alamadığı, benimkine benzer arzuların olduğu geceler.

Şehirde uslu kız rolü oynayarak ona direnmeye çalışıyorum... çoğunlukla.

O, kusursuz bir beyefendi... ta ki kapıma gelip bana tam olarak ne yapmak istediğini söyleyene kadar.

Ben de evet diyorum.

Onunla böyle gizlice geceler geçirmek yanlış olmalı ama çok doğru hissettiriyor. Ve o, bağış toplama etkinliğinde oğlunu korumak için günü kurtardığında, kalbim onu bedenim kadar çok istiyor.

Biz sadece bir kaçamak olmaktan öteye geçebilir miyiz hiç?

BİLİYOR MUSUN?

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenenlerden olmak için buraya tıklayın!

İPUCU: E-postaların gelen kutunuza ulaşmasını sağlamak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini rehberinize ekleyin!

Bu kitabın sesli kitap ve basılı formatta da tüm büyük satış noktalarında bulunduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için web sitemi ziyaret edin!

Bu başlıkla ilgili içerik uyarıları için lütfen sitemi ziyaret edin.

BULUŞMA

BİR VIRGIN SOCIETY BAĞIMSIZ ESERİ

Lauren Blakely tarafından

BİLGİNİZ OLSUN DİYE SÖYLÜYORUM.

Layla

Sadece otuz dakika daha dayanmam gerekiyor. Yarım saat iyi niyet göstergesi, değil mi? Gerçekten deniyorum. Sağlığım için Bryce Fancypants the Third'ün karşısında bu barda oturuyor değilim sonuçta.

“Yani, evet, Topher bana Manhattan'da birinci sınıf, sadece üyelere açık bir içki fabrikasından bahsettiğinde, 'Kesinlikle varım, işte hesap' dedim,” diyor Bryce, bardağını her otuz saniyede bir çeyrek daire şeklinde döndürürken. Bu taktiği geçen hafta The Gentleman's Guide To Dating'deki bir yazıdan hatırlıyorum—bir randevuda güç göstermek istiyorsanız bunu yapın.

Çünkü, elbette, bir erkeğin gücünü tam olarak böyle göstermesi gerekir: bunu nasıl yapacağına dair makaleler okuyarak.

"Ne harika bir arkadaş," diyorum, sanki bir metinden okuyormuş gibi.

Bryce, "Topher bunu birkaç yıl önce Princeton'da birlikte okuduğumuzdan beri planlıyor," diye ekliyor, şüphesiz ki bana daha önce üç kez Ivy League'de okuduğunu söylediğini duymamış olmam ihtimaline karşı.

"Ne kadar ilginç," diyorum gülümseyerek. Bryce'ın kime rapor vereceğini asla bilemezsiniz. Mesela tenis kulübündeki annesine, o da benim tenis kulübündeki anneme anlatır. Çünkü bu randevu, tüm randevularım gibi, onun fikriydi.

Ama flört etmek makyaj yapmak gibidir. Gün boyu iyi görünmek için nasıl iyi bir yüz takınacağımı biliyorum. Düzgünce oturuyorum ve Bryce'in önümüzdeki otuz dakika boyunca saçmaladığı her şeye, kendisinin ve Topher'ın içkiye yatırdığı paradan, avuç dolusu kazandıkları paraya, eski zenginlere nasıl hizmet ettiklerine kadar, doğru şeyleri söylüyorum; çünkü eski zenginlere güvenebileceğiniz tek şey bu, değil mi?

Barın arkasındaki saat sekiz buçuk olduğunda, özgürlüğümün tadını çıkarıyorum. Bryce hesabı ödüyor ve tamam, bunun için ona puan veriyorum. Ama hesabı imzaladıktan sonra, kredi kartını gösterişli bir şekilde cüzdanına geri koyuyor ve bana kartın siyah olduğunu görme fırsatı veriyor.

"Şeyyyy," diye başlıyor, parmaklarını geriye doğru taranmış sarı saçlarının üzerinden geçirirken, bakışları göğüslerime kilitlenmişti. "Bu harikaydı, Layla. Seni tekrar görmek isterim. Ama bilmeni isterim ki, işte çok meşgulüm."

"Beni tanıdığını sanıyorsun, değil mi? Sadece benimle yatmak istediğini anlamadığımı mı düşünüyor?"

Dudaklarımı büzerek, onu yerine oturtacak iğneleyici sözlerimi bastırmaya çalıştım. Bunun yerine, durumun ciddiyetini aklımda tutarak en iyi Park Avenue gülümsememi takındım. "Ben de işimi çok seviyorum ve çok meşgulüm. Bana mesaj atabilirsin."

"Harika," diyor ve "Bir dahaki sefere gol atacağım" gülümsemesini gizleyemiyor.

O ne isterse düşünsün, ama benim ikinci randevudan kurtulma kozum var ve onu kullanmaya hazırım.

Viski barından ayrılıyoruz ve kaldırıma vardığımızda Bryce boğazını temizliyor. "Öyleyse, sana mesaj atayım, bunu tekrar yapabiliriz, değil mi?"

"Elbette!" diye neşeyle karşılık verdim. "Ben şimdi kalkıp eve doğru yola koyulacağım."

İşte asıl sınav bu. Bu henüz yirmi altı yaşında bile olmayan bankacının, annemin her şeyden çok değer verdiği tek şeyi, yani kızını korumayı başaramayacağından şüpheleniyorum.

Nefesimi tutarak Park Avenue'ye doğru döndüm. Peşimden gelecek mi yoksa kendi yoluna mı devam edecek?

"Sana mesaj atacağım Layla," diye seslenerek uzaklaştı.

Sanal yumruk kaldırma hareketi.

Bryce bana taksi çağırmayı, eve kadar bırakmayı veya Lyft'im gelmesini beklemeyi teklif etmiyor. Annem bunu öğrendiğinde de beni tekrar onunla görüşmeye zorlamayacak.

Onun başarısızlığı benim zaferim.

Köşeyi döndüğümde, mümkün olan en hızlı Lyft'i çağırıp kaldırımda bekliyorum. Arkadaşlarımın hala Gin Joint'te olup olmadıklarını teyit etmek için onlara mesaj atarken parmaklarım hızla hareket ediyor. Hemen cevap veriyorlar.

Harlow: Hemen buraya gel ve bize Chad hakkında rapor ver. Ya da Thad. Yoksa Brad miydi?

Ethan: Bahis oynuyoruz.

Elbette öyleler.

Bir dakika sonra aracım geldi, siyah SUV'ye atladım ve Chelsea'deki favori gizli barımıza doğru yola koyuldum. Orada, gerçek aşklarımın kadife bir şezlongda beni sadakatle beklediğini gördüm.

Harlow, gümüş bir toka ile arkaya topladığı kahverengi saçlarıyla zarif ve sanatsal bir görünüm sergiliyor. Ethan ise dar kot pantolonu ve ikinci el bir gömleğiyle, dağınık saçlarıyla her zamanki gibi havalı bir hipster rockçı havasında.

Aralarına yığılıp kaldım, sonra uzun ve derin bir nefes verdim.

"Gerçekten o kadar kötü müydü?" diye soruyor Harlow, ikisinin de yüzündeki acıma duygusunu yansıtarak.

"On üzerinden dokuz," diyorum, Bay Zengin'le saatler geçtikçe bitkin düşmüş bir halde.

Ethan kollarını yukarı kaldırdı. "Evet! Bana bedava mojito!"

İkisine de baktım. "Bahse girdiğiniz nokta bu muydu? Sanki ikinizden biri kendi mojitosunu alacak paraya sahip değilmiş gibi."

"Konu bu değil," diyor Ethan. "Şimdi bize raporun tamamını verin."

"İçeceklerin parasını o ödedi," diye başlıyorum. "Yani, o da var. Ama bunun dışında, bütün gece büyük, zengin pipisini salladı ve sonra da beni tanıman için şöyle dedi."

"Ah, seninle birlikte olmak istemesi ne kadar tatlı," diyor Harlow.

Ethan özür dilercesine omuz silkerek nefis görünen mojito'suna uzandı. "Evet, erkekler için özür dilerim..."

"İçkiyle çözülemeyecek hiçbir şey yok." Ona göz kırptım, sonra da kokteyli.

Ethan, Martina adında oldukça güzel, kızıl saçlı bir garsonu çağırıp bana da bir mojito sipariş ederken, Harlow "Peki, Mayweather testini geçti mi?" diye soruyor.

Sevinçten kendimi alamıyorum. "Hayır. Kaldırımda 'Görüşürüz' dedi. Bana taksi çağırma bile teklif etmedi."

Ethan nefes nefese kaldı. "Mama Mayweather'ın kıymetli yavrusunu tehlikeli şehirde tek başına mı bıraktı? Kendini göz ardı etmesi ne kadar da yardımcı oldu. Yani, tam bir pislik davranışı ama artık kurtuldun."

Sanki hırsızlık yapmışım gibi gülümsüyorum. "İşleri kolaylaştırdıklarında çok hoşuma gidiyor."

Anneme daha sonra mesaj atıp durumu bildireceğim. Genellikle bir sonraki iyi, eğitilmiş, aile odaklı adayı araştırmak için zamana ihtiyacı oluyor. Yani: Park Avenue'den, güvendiği bir ailesi olan zengin bir oğlanla evlenmemi ve yirmi beş yaşına gelmeden makyaj imparatorluğunu devralmamı istiyor. İki yılım var ama zaman hızla geçiyor.

Garson içeceğimi getirdiğinde, mojitodan bir yudum alıyorum, kafatası yüzüklerim avizenin altında parıldıyor. Kokteyl, kötü randevunun yarattığı moral bozukluğunu tamamen ortadan kaldırıyor. Bardağı masaya bırakırken, "Ama her şey yolunda gitmedi, en iyisi de bu oldu. Çok işim var, o yüzden sorun değil," diyorum.

Harlow, "Belki de sadece ortam değişikliğine ihtiyacınız var," diye öneriyor. "Farklı bir havaya. Yarın Miami'deyken biriyle dışarı çıksanız nasıl olur? Uygulamalara girip kimlerin müsait olduğuna bakabilirsiniz."

Bunun için nasıl zaman bulacağım ki? "İnovasyon konferansında mı? Oraya öğrenmek ve ağ kurmak için gidiyorum."

Ethan kendi kendine fısıldadı, "Geceleyin yakışıklı bir adamla sevişmek."

Omzuna hafifçe vurdum. "Muhteşem bir etkinlik olması bekleniyor. Bir sürü harika konuşmacı ve iş dünyası vizyoneri var. Kapanış konuşmacısı Mikka Halla. Teknolojide yaratıcılığı kullanma üzerine harika bir kitap yazdı. Kitabı bir solukta okudum ve uzun zamandır onun konuşmasını dinlemek istiyordum."

"Yakışıklı mı?" diye soruyor Ethan, kaşlarını oynatarak.

"Elli üç yaşında," diye belirtiyorum.

"Peki... yakışıklı mı?"

"Sus be. Sen bile o yaştaki adamlardan hoşlanmıyorsun. Ben de Mikka Halla'nın peşinde değilim. O benim tipim değil."

"İyi kızlardan hoşlanmıyor mu?" diye takıldı Ethan.

Harlow, "Miami'de gerçekten uslu bir kız olacağından emin misin?" diye takılıyor. "Güneş, sıcaklık, plaj... Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Elbette, bekaretimi kaybetme planını çoktan kurgladın bile," diyorum Harlow'a. O, tam bir planlayıcı. Kendi mutlu sonuna da bu sayede kavuştu.

Ethan metal pipetle içeceğini karıştırırken bana o bakışı attı. "Sevgilim, konferans senin tiplerinle dolu."

"Ah, demek istediğin, annelerinin başarısını yakalayamadan büyük işler başarmayı uman ve umutsuzca başarılı olmak isteyen diğer uygulama meraklıları," diyorum kuru bir şekilde.

"Evet, Layla. Tam olarak bunu kastetmiştim." Boğazını temizledikten sonra, "Ama belki de Miami tam da ihtiyacın olan şeydir," dedi.

Harlow araya girerek, "New York'tan uzakta olacaksınız," dedi.

Ethan, "Annemden hiçbir müdahale yok," diye ekliyor.

Harlow, "İstediğiniz tüm kriterleri karşılayan birçok erkek var," diyor ve sırtıyor. "Mesela, yaşlı olma kriterini karşılayanlar gibi."

Belki de kendi tipimi bilmiyordum. Yine de bir çeşit itirazda bulunmayı başardım. "Bu her zaman doğru değil. Üniversitedeyken David Bancroft'u beğenirdim."

"Onu arkadaş olarak seviyordun," diye düzeltiyor.

"Ama onunla birkaç ay çıktım."

Ethan, "İlişkimiz neredeyse platonikti," diye ekliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, David ile ilişkimiz platonik değildi, ancak dostane bir şekilde sona erdi ve hala iyi arkadaşız.

Ama yine de iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmak istemiyorum. Uygulamamı büyük bir başarıya ulaştırmak için sadece birkaç yılım var. "Oradayken odaklanmalıyım, beyler." Ama takım elbiseli adamları hayal ettikçe kararlılığımın zayıfladığını hissediyorum...

Ethan bir kulağına fısıldayarak, "Gündüzleri odaklanabilirsin," dedi.

Harlow diğer yandan, "Geceleri eğlenin," diye ekliyor. "Kazançlarını size söylemeyen erkekleri bir düşünün."

Ethan, "Çünkü kim olduklarına güveniyorlar," diye ekliyor.

Harlow, "Çünkü onlar kendi kendilerini yetiştirdiler," diye ekliyor.

Karnımda bir uğultu hissediyorum. Çok haklılar. "Bunu zorlaştırıyorsunuz," diye homurdanıyorum.

“Ve bir şey daha var, Lola Jones...” Ethan, uygulamam ve çevrimiçi makyaj eğitimlerim için kullandığım profesyonel ismi vurguluyor. Konferansa da Lola Jones adıyla kayıt oldum. Özellikle gelişmekte olan makyaj hayallerim söz konusu olduğunda, Mayweather soyadının prestijinden faydalanmayı sevmiyorum.

Ethan dramatik bir şekilde duraksadı, mojitosundan bir yudum aldı ve bardağı şık bir şekilde masaya bıraktı. "Annenin seni tanıştırmadığı bir adamı hayal et."

Bu tam benim tipim gibi görünüyor.

Ama Miami'ye bir erkek bulmak için gitmiyorum. Bir erkeğe ihtiyacım yok. Kimseye bağımlı olmak istemiyorum. Sevdığım birini kaybetmenin acısını bir daha asla yaşamak istemiyorum. Hissettim. Bazı günler hala hissediyorum.

Sadece, arkadaşlarım dışında kimseye hesap vermek zorunda kalmayacağım bir randevuya çıkmaya kesinlikle itiraz etmezdim.

Her ihtimale karşı, o geceki konferans için bavulumu hazırlarken, beyaz puantiyeli, kırmızı, kısa kollu bir elbiseyi de yanıma alıyorum.

Evet, bu beni iyi bir kız gibi gösteriyor.

* * *

Miami konferansının ilk gününü sabahdan akşama kadar, üst düzey bir Nikon fotoğraf makinesi kadar odaklanmış bir şekilde oturumlarda geçirdim. Ertesi gün, platform ortakları ve pazarlamacılarla buluşup, bir yıl önce başlattığım makyaj uygulamasıyla kendi başıma elde ettiğim büyümeyi gösterdim. "The Makeover" uygulamasıyla, makyajsız yüzünüzün bir fotoğrafını yüklüyorsunuz ve uygulama, benden (yani Lola Jones'tan) gelen uygulama içi eğitimlerle birlikte renk ve stil önerileri sunuyor. Bu videoları beş yıldan fazla bir süredir hazırlıyor ve çevrimiçi olarak sağlam bir takipçi kitlesi oluşturuyorum. Küçük uygulamam kendi kendine ilerliyor, ancak daha büyük bir şey istiyoruz. Bu toplantılardan sonra, Brooklyn'deki ortağım Geeta'ya bir rapor gönderdim.

Günlük dersler bittiğinde, odama uğrayıp hızlıca plaj kıyafetlerimi giyiyorum, böylece işletme okulundan arkadaşlarımla voleybol oynayabiliyorum. Kırmızı bir bikini giydikten sonra, güneş batarken başka bir okuldan MBA öğrencileriyle kumda oynamaya başlıyorum.

Rakiplerimizin servis atmasını beklerken, kumda yürüyen uzun boylu, geniş omuzlu, yapılı bir adam görüyorum.

Merhaba.

Açık mavi mayo, kalçalarını sararak altın rengi tenini ve V kesimli kaslarını ortaya çıkarıyor. Gözlerim güçlü vücudunda geziniyor. Göğüs kasları tam kıvamında. Otuzlu yaşlarının sonlarında olabilir ve kararlı bir şekilde dalgalara doğru ilerliyor. Sadece keskin hatlı profilini görebiliyorum. Düzgün kesilmiş sakalı kare çenesini çevreliyor ve gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar oluşuyor. Tam benim tipim gibi görünüyor.

"Dikkat et!"

Bakışlarımı hızla başka yöne çevirerek tam zamanında yüzüme gelecek bir voleybol topundan kurtuldum. Böyle dik dik baktığım için hak ettiğim bir şeydi bu.

* * *

Voleybol zaferinin acısı ertesi sabah hala bacaklarımda yanarken, bir sonraki oturumuma doğru otelin ara katında yürüyordum. Telefonumdaki konferans uygulamasını kontrol ederken tenimde bir karıncalanma hissettim. Başımı kaldırdım ve dünün bir başka yankısını gördüm—sahildeki o aynı güçlü, yapılı adam.

Yürürken küçük bir grup katılımcıyla konuşuyordu ve yolumuz kesişti.

Koridorun sonundaki VIP odasına açılan çift kanatlı Fransız kapılara doğru ilerlerken, güçlü adımlarında bir yoğunluk hissediliyor.

Bir sonraki görüşmemin kapısında duruyorum ve bu açıdan ona utanmadan birkaç saniye daha bakıyorum.

Varış noktasına ulaştığında, yanındaki katılımcılar için Fransız tarzı kapılardan birini açık tutuyor. Tıpkı bir beyefendi gibi. Grubun son üyesi de odadan çıktıktan sonra, bakışları koridora doğru kayıyor, etrafını bir koruma görevlisi gibi tehditlere karşı inceliyor.

Koyu renkli gözleri beni buluyor ve birkaç saniye boyunca gözlerini benden ayırmıyor. Hiç çekinmeden, utanmadan bana bakıyor. Tıpkı avını inceleyen bir kaplan gibi.

Gözleri vücudumda gezindi, omzumdaki dövmeye kısa bir süre takıldı.

Sonra arkasını dönüp içeri giriyor.

Arkamı dönüp derin bir nefes alırken, kiraz desenli kolsuz siyah elbisemin üzerinden elimi gezdiriyorum.

Lola Jones, buraya iş için geldiniz.

Konferans rozetime dokunuyorum; parmaklarımdaki kurukafa şeklindeki yüzükler de bir hatırlatıcı. Lola markasını lise son sınıftayken, kendimin başka bir versiyonu olmaya çok ihtiyaç duyduğum bir dönemde kurdum. Aile trajedisiyle ilgili haberler peşini bırakmayan, bir sözle bağlı olmayan biri olmaya.

Lola tasasız, bağımsız ve neşeli bir kız. Lola üniversite yıllarımda dışarı çıkma paramı kazanmıştı.

Lola, son derece etkileyici bir dumanlı göz makyajı yapabilir ve bir uygulama için harika bir kullanıcı arayüzü tasarlayabilir.

Her şeyden önemlisi, Lola sadece Lola. Burada, küresel milyar dolarlık bir makyaj imparatorluğu kuran Anna Mayweather'ın kızı değilim. Ya da Manhattan'da karanlık bir akşamda ailesi paramparça olan o kız da değilim.

Bunun üzerine içeri girdim ve bir sandalyeye oturdum. Bacaklarımı çaprazladım. Tabletimi açtım. Dikkatlice dinledim.

Ancak oturumun sonuna doğru, aklım kısa bir süreliğine diğer odaya kayd. Gündüz şık, özel dikim kıyafetler giyen, gece ise seksi bir mayo giyen o adam kim? Konferansta ne işi var? Ve... bu akşam yine denize gidecek mi?

Ne yazık ki o zaman voleybol oynayamayacağım, çünkü katılmam gereken bir iş ağı yemeği var.

Ama gerçekten de, onu sahilde takip edecek değilim. Hatta şu anda VIP odasında kimin konuştuğuna bakıp kim olduğunu anlamaya bile çalışmayacağım.

Ben buraya işim için geldim, bir erkek için değil.

Kalp atışlarım ne kadar hızlı olursa olsun.

KURALLARA HER ZAMAN UYMUYORUM.

Nick

Bu, masmavi gökyüzünün altında, güneş ışınlarının omuzlarımı ısıttığı, açık havada yüzmek için mükemmel bir sabah.

Havuzda bir tur daha atarak serbest stil yüzüyorum, yarın Londra'ya döndüğümde beni bekleyen gri gökyüzünü düşününce ürperiyorum. Güney Florida güneşinin altında geçirdiğim her saniyenin tadını çıkaracağım.

Güneş kremi sürmem gerek sanırım. Ama kurallara her zaman uymuyorum.

Ağabeyimin Miami Beach'teki evindeki sonsuzluk havuzundan çıkarken son turu tamamlıyorum, saçlarımı elimle düzeltiyorum. Bir havlu alıp yüzümü kuruladıktan sonra, başımı ağabeyime doğru çeviriyorum. Şemsiyenin altında bir şezlongda uzanmış, güneş gözlükleri takmış, mis gibi kokan espresso içeceğinin son yudumunu tutuyor. "Abi, eğer beni bekleyen bir Café Cubano yoksa bu nasıl bir hizmet?"

Finn alaycı bir şekilde güldü, güneş koyu saçlarındaki birkaç gümüş rengi tutamı aydınlatıyordu. Bu yeni bir şey, ama bu konuda ona zorluk çıkarmıyorum. Sıra bana da gelecek.

"Ücretsiz kalacak yerin var, Nick." Elini uzatarak ikinci evi sayılan yerdeki havuzu işaret etti. "Ücretsiz havuzu kullanabilirsin. Şimdi de bedava kahveye mi ihtiyacın var?"

Onun üzerine eğilip ıslak saçlarımı silkeliyorum, tıpkı bir Saint Bernard köpeği gibi damlacıklar saçıyorum. Tamam, bir Saint Bernard kadar olmasa

da yine de tatmin edici.

“Seni pislik!” Doğruldu, yüzünü sildi ve bardağını kaldırdı. “Eğer bardağıma klor koyduysan...”

"Ah, kahvenizi mi mahvettim?" diye soruyorum, sahte bir pişmanlık duyarak.

Son yudumunu da soğukkanlı bir şekilde içtikten sonra, bardağı yanındaki masaya yüksek bir sesle çarparak bıraktı. Şezlonga yaslandı, ellerini başının arkasına koydu. "Sen havuzda turlar atarken sabahlarım daha huzurluydu."

“Ah, sorgulanmamış bir hayat yaşamak ne güzel olmalı.” Havluyu sandalyemin üzerine atıp, sandalyenin ucuna oturdum ve yüzümü kısaca gökyüzündeki muhteşem küreye çevirdim.

"Belki de telefonunuzu inceliyordum," diye karşılık veriyor Finn.

Aklıma geldi. Yeterince tembellik ettim. Kolumu uzatarak yanındaki masadan gümüş renkli cihazı aldım. "Şüpheliyim. Sadece yirmi beş karakterlik bir şifresi var."

"Teknoloji meraklısı," diye mırıldanıyor.

“O benim,” diyorum kuru bir şekilde. Daha çok finans manyağı gibi. Ama teknolojiye yatırım yaptığım için suçlamasını tamamen reddedemem. Yirmi beş karakteri ezberledikten sonra (çünkü yirmi beş karakteri ezberlemek o kadar da zor değil), “Yüzerken beni arayan oldu mu?” diye soruyorum.

"Ben sizin sekreteriniz miyim?"

"Umarım."

"Konferans bağlantınızın sizi aramasını mı bekliyordunuz?"

Dün yaşananlardan bir görüntü gözümün önünden geçiyor. Sarı saçlar. Kırmızı dudaklar. Korkusuz bir bakış. Baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali. Ve çok zorlu bir sınav.

O görüntüyü aklımdan uzaklaştırıyorum. "Konferanslarda oyalanmam. Dikkat dağınıcı," diye düşünüyorum yazarken.

"Belki biraz rahatlamanı sağlar," diye öneriyor o ahmak.

"Ben gergin biri değilim," diye yanıtlıyorum.

"Sudan çıktığınız anda birinin sizi arayıp aramadığını sordunuz mu, sormadınız mı?"

“Bu, sormak için normal zaman,” diyorum. Kırk beş dakikalık bir yüzme sırasında çok şey olabilir. Bir anlaşmayı, bir şans, bir fırsatı kaçırmayı göze alamam.

"Bu adam çok gergin. İşine takıntılı," diyor, sanki mahkemede karakter değerlendirmesi yapıyormuş gibi, oysa herif de tam olarak aynı. Üstelik benimle aynı iş çevrelerinde bulunuyor.

Ama "birini tanımak için bir başkası gerekir" tarzı bir cevap vermek yerine, tek gerçek aşkım olan, son birkaç yıldır kanım, terim ve gözyaşlarımla sıfırdan kurduğum bu şirkete olan sevgimi göstererek omuz silkip geçiyorum. "Suçluyum," diyorum, cevapsız aramaları açıp içlerinden birinin istediğim arama olmasını umuyorum. "Neyse, eminim ki flört edenler aramak yerine mesaj atıyorlardır. Ama bunun önemi yok, çünkü beklediğim arama Vault'tan gelecek ve dün sunduğumuz anlaşma şartnamesini kabul edecekler."

Bu tekliften oldukça memnunum. Bu, "Sizin yatırımcınız olmak istiyoruz, teknolojinize inanıyoruz ve eğer doğru oynarsak bu anlaşmadan hepimiz çok zengin olacağız" diyen türden bir teklif. Eğer bir yatırım sözleşmesi havalı bir şekilde konuşabilseydi, bu olurdu.

Cevapsız aramaları kontrol ediyorum ve şükürler olsun. İlk arama yerel bir arama, dün görüştüğüm şifreleme teknolojisi şirketinin yirmi beş yaşındaki başarılı CEO'sundan.

Hızlıca sesli mesaj kaydını okudum.

Merhaba, ben Jared Song. Ortak girişim şirketinizin teklifini kabul ettiğimizi bildirmek için arıyorum.

"Kesinlikle evet!" diyorum, yumruğumu havaya kaldırarak.

Finn gözleri parıldayarak tekrar doğruldu. Minnettar bir şekilde "güzel" diye mırıldandı ve el sıkıştı.

Sonraki sesli mesaj dökümünü okurken sert bir şekilde karşılık verdim. "Ben İnovasyon ve Teknoloji Liderlik Zirvesi'nden Valeria. Dün VIP bire bir görüşmelerimizin bir parçası olduğunuzda sizinle konuşmuştuk."

Biraz sıkıntılı bir durumdayız. Kapanış konuşmacımız Mikka Halla bu sabah laringit geçirdi ve bu öğleden sonraki son oturumumuz için dinamik, ilgi çekici bir konuşmacıya çok ihtiyacımız var. Dün harikaydınız. Sizi son dakika da olsa aramıza katılmaya ikna etme şansımız var mı? Konuşmacı ücreti ödemeye de hazırız.

Çenemi kaşıyorum.

Bu zirve, yükselen teknoloji yıldızları, yeni kurulan girişimler ve iş birliği yapmaları gereken ortaklarla dolu. Dürüst olmak gerekirse, organizatörler en başından beri bana sormalıydı. Ama hayatta hiçbir şeyin hazır verilmediğini, her şeyin kazanılması gerektiğini öğrendim.

Ve bazen, başkasının şanssızlığından faydalanarak bunu kazanırsınız. Bu, Alpha Ventures adını sektörün önüne çıkarmak için altın bir fırsat. Telefonumdan başımı kaldırıp kardeşime müjdeli haberi verdim. "Düşünsenize, bugün öğleden sonra Londra'ya uçacaktım."

Kollarını genişçe açarak sevdiği şehri sergiliyor. "Miami'de bir gece daha kalmak bir zorlukmuş gibi."

Etrafıma bakıyorum, okyanus havasını, tuzlu esintiyi içime çekiyorum ve Finn'in muhteşem sahil evindeki (çoğunlukla New York'ta olduğu için ikinci evi burası) güneşin tadını çıkarıyorum. "Burada olmak çok kötü."

"Bir gece daha kalabilirsiniz." Telefonundan saate bakıyor. "Marilyn bu öğleden sonra uçakla geliyor, ama..."

Daveti geri çeviriyorum. Karısıyla arası pek iyi değil. En son isteyeceğim şey de aralarına girmek. Dizini sevgiyle sıkıyorum. "Sen kadınına odaklan. Ben bir oda bulayım."

"Eminim burada olmaktan rahatsız olmaz," diyor, sanki olup biteni göremeyen, umut dolu bir herif gibi.

Marilyn'in canı sıkılacak. Zaten hemen hemen her şeye kızar. Ama bunu Finn'e söylemiyorum. Evliliğini kurtarmak için her şeyi göze alıp almayacağına kendisi karar vermeli.

"Emin misin?" diye soruyor.

"Sorun yok," diye onu rahatlattım. "Asistanımı arayıp değişiklikleri halletmesini rica edeceğim."

Beş dakika sonra Kyle bana, konferansın düzenlendiği South Beach'teki Art Deco tarzı Luxe Hotel'de bir oda ayırttığını söyledi. Geçen gün okyanusta yüzdüğüm yer orasıydı. "Sana bir süit ayarladım. Tam istediğin gibi," dedi, sesinde hala Queens'in etkisi vardı. "Ve yarın Londra'ya dönüş uçağını da ayarladım."

"Teşekkürler Kyle. Gerçekten çok minnettarım. Babana benden selam söyle."

Telefonu kapattığımda, kardeşim merakla bana bakıyordu. "Kyle mı, yani babamın arkadaşı Jack'in oğlu? Rehabilitasyonda olan?"

"Evet. Şimdi temiz. Çocuğun işe ihtiyacı vardı, ben de ona iş verdim."

Finn düşünceli bir şekilde başını salladı. "İyi mi?"

Omuz silkerek, "Fena değil," dedim.

Bu, kardeşimi çok güldürdü. "Sen asla kimsenin yeterince iyi olduğunu düşünmüyorsun, Nick," dedi kahkahaları arasında.

“Bu doğru değil,” diye itiraz ediyorum, ama sadece yarım yamalak, çünkü çoğunlukla doğru. Keşke daha fazla insan daha motive olsaydı. Keşke insanlar çok çalışsaydı. Ama insanlar çalışmıyor. Bu da benim için daha fazla fırsat anlamına geliyor.

Finn, "Şunu düzelteyim," diyor. "Kimsenin senin kadar çok çalıştığını, senin kadar zeki olduğunu veya senin kadar hırslı olduğunu düşünmezsin."

Öyle mi düşünüyorum? Eğer öyle düşünseydim biraz kaba olurum. Ama hiç kimse seni aile kadar iyi tanıyamaz. Belki Finn'in değerlendirmesi biraz doğru. "Çocuğum benim için çalışmaya gelseydi yeterince iyi olurdu," diyorum ama gerçekliğe razıyım. Babasıyla birlikte iş kurmak için Londra'ya gelmeyecek.

Finn anlayışlı bir gülümsemeyle, "Bu muhtemelen olmayacak," dedi.

“Daha doğru sözler olamazdı. Bu arada, konferansa hazırlanmalıyım,” dedim ve içeri girdim, mermer zeminde misafir odasına doğru yürürken Valeria'nın aramasını yanıtladım. “Bu öğleden sonra konuşmayı yapmaktan memnuniyet duyarım, ancak ücret gerekmiyor. Konuşmacı ücretimi yerel bir evsizler barınağına bağışlayabilirsiniz.”

“Bu harika, Bay Adams. Size son derece minnettarız.” Ardından bana detayları verdi ve konferansın birçok iş dünyası basın mensubunu ve podcast yayıncısını çektiğini, sonrasında röportaj yapmak isteyeceklerini belirtti.

Daha da iyisi. "Hazırım," diyorum ve ilgili kişilerin isimlerini not uygulamama yazıyorum.

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra duşa girdim. Kloru yıkarken aklıma ilginç bir düşünce geldi. Madem bir gün daha buradayım, belki kiraz desenli elbiseli kadını tekrar görürüm.

Gözlerimi kapatıp başımı sıcak suyun altına sokuyorum ve onu hatırlamaya çalışıyorum.

Havuz başında onu daha önce düşünmek istemedim.

Ama şimdi yalnız başıma, buharın beni sardığı şu günlerde, dün öğleden sonra kapıda dururkenki halini hatırlamamak elde değil.

Sarı saçları omuzlarının üzerinden dökülüyordu. Dolgun dudakları kıpkırmızı ve parlaktı. Vücut hatlarını saran o elbiseyi harika taşıyordu; öyle bir elbiseydi ki, ona dokunma isteğim uyandı.

Sol omzunda cesur, mavi bir papatya dövmesi var.

Her şeyden önemlisi, bakışlarını bana nasıl çevirdiğini hâlâ tam olarak hatırlıyorum. Uzaktan gözlerinin rengini anlayamıyordum ama bakışları

bana kilitlenmişti. Gözlerimi kaçırmadım, sadece bu manzaraya ve onun hakkında o güzel görünüşünün ötesinde anlayabildiğim her şeye kendimi kaptırdım. Görünüşler harika şeylerdir, ama beni bir kadına çeken şey nihayetinde görünüşleri değildir. O beş saniyede, aynı anda hem korkusuz hem de meraklı hissettim.

Tek bir bakış, uzun süren bir bakışma... Ve o an, flört kurallarımı çiğneyip, yanına gidip onu o gece dışarıya davet etmek istemiştım. Eğer dakikliğe inanmasaydım muhtemelen yapardım da. Ama o VIP seansına bir sözüm vardı.

Şimdi bir açılış konuşması yapma sözüm var.

Ama onu tekrar görürsem, kurallarımı çiğneyebilirim.

GİZLİ BİR KONU

Layla

Öğle yemeğinden sonra, mezuniyetimizden kısa bir süre sonra Raven ile buluşacağım için heyecanlı bir şekilde işletme okulundan bir arkadaşım ile kahve içmeye gittim. Konferans merkezinde sohbet edebileceğimiz ve koridordaki dört şeritli trafiği izleyebileceğimiz bir köşe bulduk. Manhattan'daki mahallemde yaşıyor ve moda geri dönüşüm işinin sitesini yönetiyor, bu yüzden her New Yorklunun en sevdiği konu olan emlak sorunlarını tartışırken, bir grup konferans organizatörü koridordan aşağı doğru akın etti.

Kısa, koyu renkli saçlı bir kadının önderliğinde, grup hep birlikte, aynı adımlarla ilerliyor. Kadının gümüş renkli isim etiketinde Valeria ismi parıldıyor.

"Desteyi doğru isimle sıraya koyduğunuzdan emin olun. Yanlış deste oynarsa ve Mikka'nın adı çıkarsa, ayakkabılarımı yiyeceğim," diye yanındaki adama uyarıda bulundu.

Eğlenerek açık tenli, çilli Raven'a döndüm. "Bunu görmek için para bile verirdim."

"Saat üçte ayakkabı yiyor," diyor arkadaşım, ama telefonunu alıp birkaç kez ekrana dokunurken ve sonra omuzlarını düşürürken dikkati dağılmış gibi geliyor. "İşte bundan bahsediyor."

Ekranda bana konferans uygulamasını gösteriyor; Mikka Halla'nın adı açılış konuşmacıları listesinden silinmiş. Onun yerine daha önce hiç

duymadığım biri konuşacakmış. Alpha Ventures'tan Nick Adams fırsatlar hakkında konuşacakmış. "Hoşça kal, dinlemek istediğim Fin vizyoneri," diyor Raven kaşlarını çatarak.

Şaka mı yapıyorsun? Ben de aynı derecede sinirlenerek iç çektim. "Bilet almamın en büyük sebeplerinden biri oydu."

"Erken ayrılmak ister misiniz?"

Cazip.

Ama fırsat kelimesi beynime yerleşiyor. Ya bu yedek oyuncu başrolden daha iyiye?

"Sanırım burada kalacağım. Ne olur ne olmaz," diyerek zarları atıyorum.

El sallayarak veda ediyor ve o gittikten sonra yeni gelen çocuğu Google'da aramaya hazırlanıyordum ki telefonum titredi. Geeta arıyordu, bu yüzden aramayı yanıtladım.

"Yani, harika bir geliştirme fikrim vardı," diyor ve onunla beyin fırtınası yapmak beni sonraki bir saat boyunca meşgul ediyor.

* * *

Açılış konuşması için sıranın ön sıralarında beklerken, sonunda Nick Adams'ı Google'da aradım. Resmi karşıma çıktı ve şaşkınlıktan nefesim kesildi.

O, işte o.

Dünkü adam. Koyu saçları, düzgün sakalı ve köşelerinde yaş ve olgunluk izleri olan gözleriyle. Ve kameraya meydan okuyan bakışlarında nefis bir güç hissi var.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda, o gözler doğrudan bana bakıyordu. Tekrar.

Geniş koridorun diğer tarafındaki sahne kapısına doğru yürüyor. Bakışları yüzümde oyalanca nefesim kesiliyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Bir an için kendimi... adamın büyüüne kapılmış hissediyorum.

Sonra yutkunuyor, sanki düşüncelerini yeniden düzenliyormuş gibi, sanki sahneye çıkıp kalabalık bir kitleye konuşma yapmadan önce bu kadar uzun süre bakmaması gerektiğini biliyormuş gibi.

Ama yüzüme o kadar keyifle baktığında, sanki gece vakti şık, loş ışıklı bir barda oturuyorum ve o da tam yanıma gelip, elini başımın arkasına dolayarak yanağıma "Sen benimsin" öpücüğü konduracakmış gibi geliyor.

Yanımdan geçerken aşağıya doğru bir bakış atıyor, ama saniyeler sonra gözleri tekrar benimkilerde beliriyor, sanki iki kez bakmak zorundaymış gibi, ben de ona baştan çıkarıcı bir gülümseme gönderiyorum.

Fark etti. Dolgun dudaklarındaki hafif kıvrımdan anladım. Sonra hızla başka yöne baktı.

Onun dikiz aynasındayım.

Ama bu sadece şimdilik geçerli.

İyi ki erken gelmişim. Ön sıralardan birine yer bulup, o güçlü adamın burada bulunan binlerce katılımcıya yenilik ve fırsatlar hakkında konuşurken bana bakmamak için verdiği mücadeleyi izleyeceğim.

Ve tüm hafta boyunca çok uslu bir kız olduğum ve sürekli işime odaklandığım için, günün geri kalanında kendime küçük bir kaçamak yapmama izin vereceğim.

Nick Adams'ın bana yenilikçi fikirler vermesini gerçekten çok isterdim.

* * *

Valeria'nın ayakkabılarını yememesi iyi oldu çünkü sahneye çıkarken ve yeni konuşmacıyı tanıtırken giydiği ayakkabılar çok şirin leopar desenli.

Heyecanım dorukta.

Valeria kalabalığa şöyle sesleniyor: "Kapanış konuşmamıza bu kadar çok kişinin katılmış olmasından çok mutluyum. Alpha Ventures'tan Nick Adams gibi harika bir konuşmacımız olduğu için çok şanslıyız. Kendisi üç yıl önce teknoloji girişim şirketini kurdu ve o zamandan beri keskin gözü ve girişimci ruhu onu birçok seçkin teknoloji girişimine yatırım yapmaya yönlendirdi."

Avrupa'da çoğu, Amerika Birleşik Devletleri'nde ise birkaçı olmak üzere bu şirketlerden bazılarını sıralıyor. Hepsi de son derece başarılı. "Daha fazla uzatmadan, yeni açılış konuşmacımız... Nick Adams."

Konferansta tanıştığım kişinin girişim sermayecisi olması beni çok sevindirdi çünkü bu, The Makeover veya benim için hiçbir çıkar çatışması olmadığı anlamına geliyor. Uygulamamızın girişim sermayesine ihtiyacı

yok. Pazarlama ve büyüme, sosyal medya ve yorum yönetimi konusunda ortaklar arıyoruz, yatırım arayışında değiliz.

Bu da demek oluyor ki o konuşurken ben de onunla eğlenebilirim.

Gecenin yıldızı Valeria'nın da katılımıyla kulisten içeri giriyor, ardından sahnenin önüne doğru ilerliyor. Turkuaz-mavi kravatına takılı mikrofon, beni sandalyemde kıpırdanmaya iten derin, boğuk bir sesi kaydediyor.

“Bu sabah kardeşimin havuzunda yüzerken, Mikka Halla gibi yıldız bir oyuncunun yerine oyuna girmeyi hiç beklemiyordum. Ama bu kaçırılmayacak bir fırsattı. Ve bugün bundan bahsetmek istiyorum.” Kısa bir süre duraklıyor ve izleyicileri tarıyor, bakışları ön sıranın sol tarafına odaklanıyor.

Sıra bana geldi...

Saçımın bir tutamını savuruyorum. Flört etmenin temel kuralı, ama demek istediğimi anlatıyor. Sonraki birkaç dakika boyunca not alıyorum. Ama o, "Wayne Gretzky'nin meşhur sözü şudur: Ben topun olduğu yere değil, olacağı yere doğru kayarım. Bu, yenilikçiliğin de ölçütüdür." dediğinde yeni bir tura hazırım.

Ön sıradakilere bakıyor, ben de dudaklarımın kenarını hafifçe ısırıyorum. Bakışları bir saniye üzerimde kalıyor, sonra diğer tarafa dönüyor.

Benim için daha fazla not alma görevi devam ediyor, ondan daha fazla vizyoner düşünce geliyor, sonra biraz sonra, tekrar bana doğru yöneldiğinde, bacaklarımı çözüyorum.

“İnovasyon alışkanlıktan doğar. Sürekli arayış içinde olmanın amansız alışkanlığından...” Bakışları bana değdiğinde, sırf onun için bacaklarımı çaprazlıyorum. “Fırsat,” diyor, sesinde hafif bir titremeyle.

Sadece bana özel bir gürültü.

Fırsatı yakalamakla ilgili güçlü bir konuşma yaptıktan sonra, ben de aynısını yapıyorum. Elbette, buraya sadece iş için geldim. Ama eve dönüş uçağıma binmeden önce biraz eğlenmek neden olmasın?

Saniyeler içinde sandalyemden kalkıp doğruca sahnenin kenarına yöneldim. Hayatta istediğini elde etmek için çabalamalısın ve ben de çabalıyorum.

Ama başka pek çok kişi de öyle.

Kahretsin. Adamın etrafını saran tek ben değilim. Daha hızlı olmalıyım ve hızımı artırıyorum, ama konferans organizatörleri beni geçiyor. Adamı

iki yandan kuşatıyorlar, mikrofonunu çıkarıyorlar, eline bir bardak su veriyorlar.

Sahnenin basamaklarından inerken, benden yaklaşık 3 metre uzakta, bir yudum su içiyor.

Ortaya uzatılan telefonlardan ve basın mensupları için hazırlanmış isim etiketlerindeki kırmızı kurdelelerden anladığım kadarıyla, onunla konuşmak isteyen onlarca hevesli muhabir, podcast yayıncısı ve gazeteciyle mücadele etmek zorunda kalacağım.

Ve... Valeria.

Kadın hemen yanında, yardımsever bir şekilde suyunu getiriyor, ardından toplanan kalabalığa hitap ediyor. "Bay Adams'ın yoğun programında zaman ayırıp önümüzdeki otuz dakika boyunca medya ile sohbet etmesinden çok memnunuz. Koridorun sonunda bir basın odası var," diyor.

HAYIR!

Basın kartım yok diye sıradan atılacak değilim. Uzun zamandır ilk defa bir erkeği, hatta bir adamı seçme konusunda kesinlikle geri çevrilmeyeceğim.

O benim seçimim ve yalnızca benim seçimim.

"Bay Adams," dedim, sesim etrafındaki onlarca insanın gürültüsünün arasından duyuluyordu. "Bir sorum var."

Başını hızla bana çevirdi ve gözlerinde bir tanıma ifadesi belirdi—ela rengindeydiler. Ama şimdiye kadar gördüğüm en koyu ela rengiydi. Kirli düşünceleriyle birlikte gözlerinde altın rengi benekler parılıyordu.

Kalp atışlarım hızlanıyor ama durmuyorum. Devam ediyorum. "Risk alırken saniyelerin önemli olduğunu ama aceleci olmaman gerektiğini söylemiştin," diyorum ve kaşları çatılıyor, gözleri kararlı bir şekilde bana bakıyor, sanki nişan aldığı hedef benmişim gibi. "Bunu nasıl dengeliyorsun?"

Planladığım tek şey soruyu sormak. Bundan sonra ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama onun beni fark etmesini istiyorum. Belki isim etiketimi görmesini. Beni bulmasını. Beni takip etmesini.

Düşünceli bir şekilde başını salladıktan sonra, "Bu, kolayca cevaplanacak bir soru değil," dedi. Ardından gözleri göğsümdeki etikete kaydı. "Lola."

Adımı o kaba, hırıltılı sesiyle söyleme şekli, vücudumda, ta içime kadar bir uyarılma dalgası yaratıyor.

Kalabalığın ortasında titrememeye çalışıyorum.

“Ama dün VIP oturumunda yaptığımız görüşmenin devamı niteliğinde bunu soracağınızı umuyordum,” diye devam ediyor ve vay canına. Çok akıcı konuşuyor. Doğaçlama yapabiliyor. Sonra Valeria'ya dönüyor. “Biraz zaman alacak. Gizli bir iş meselesi.”

"Gizli" kelimesi, resmi olarak herhangi bir dildeki en seksi kelimedir.

Hiç vakit kaybetmeden gazetecilerin yanından geçip gitti.

Onun varlığı, gücü, erkekliğiyle kalabalığı yarıp geçmesiyle kalbim hızla atmaya başladı. Başını balo salonunun sessiz bir köşesine doğru eğdi, sonra yürürken elini dirseğıme koydu.

Dirseğim tahrik oldu. Bu ne tür bir seks büyüğü?

Kalabalıktan güvenli bir mesafeye uzaklaştıktan sonra durdu, sonra bana döndü. "Sorunuzun cevabını otel barında içki içerken vermek daha iyi olur sanırım. Son toplantım saat yedide bitiyor."

Nefesim kesildi. Bu adam az önce bana çıkma teklifi etti. Ama burada aptalca duramazdım. Şoktan çabucak kurtuldum ve "Sana bir içki ısmarlayacağım" dedim.

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Hayır. Ben sana bir tane alacağım." Başını yana eğdi, sanki beni tekrar hafızasına kazıyormuş gibi yüzümü inceledi. Sonra bana birkaç santim daha yaklaştı ve dirseğıme bir kez daha dokundu. "Lola."

Diğerlerinin yanına dönmek için arkasını döndü.

Geriye bakmıyor.

Ama bunu yapmak zorunda değil.

İkimiz de orada olacağımızı biliyoruz. Muhtemelen o da dirseğimin yandığını biliyordur.

BAYANLARIN SEÇİMİ

Nick

Her şeyin bir ilk defası vardır.

Makyaj videoları izlemek gibi, belli ki.

Ama bu kadının neden iş seyahatlerinde sevgili aramama kuralımı çiğnememe sebep olduğunu bilmem gerekiyor. Belki de cevap, çok izlenen videolarında saklıdır.

Süitimde dişlerimi fırçalarken, ekrandaki kadının pembe bir kalemle kaşının üzerinden hassas bir şekilde geçişini hayranlıkla izliyorum.

"Bu adım derinlik yaratmak için," diyor Lola ve kaş doldurmanın nasıl yapıldığı umurumda bile değil ama Lola, kendinden emin ama ulaşılabilir tarzıyla dikkatimi çekiyor.

Sonuna kadar izliyorum. Neredeyse hiç gözümü kırpmıyorum.

"İşte kaşlarınızı böyle yumuşatıyorsunuz, canlarım." İşini bitirdiğinde bir ruj alıyor, biraz kırmızı dudak parlaticısı sürüyor ve kameraya baştan çıkarıcı bir öpücük gönderiyor.

Aman Tanrım. Makyaj videosundan tahrik oldum.

Diş macununu tükürdüm ve biraz suyla gargara yaptım.

Ama bu, yarı ereksiyonumu neredeyse hiç söndürmedi. Onu görmek için süitimde hazırlanırken, bir sonraki videoyu başlattım ve izlemeyi bırakmadım. Elimde tam bir bağımlılık yapıcı içerik var. Bavulumdan boşta kalan elimle koyu gri bir pantolon, ardından da şık, siyah kısa kollu bir gömlek aldım. Ateşli bir akşam için mükemmel.

Telefonu komodinin üzerine bırakıp, izlerken giyiniyorum. G mleğimin düğmelerini ilikliyor ve başka bir videoyu başlatıyorum. Eyeliner sürmeyi bilmeme gerek yok, ama ona daha çok ihtiya ım var.

Bu gece dışarı çıkacağım sarışın güzel, safir mavisi rengineki o muhteşem  i ek dövmesini sergileyen bir askılı bluz giymiş. Elinde bir makyaj fırçası ve mavi parlak bir şey dolu bir kavanoz tutuyor. "Bir zamanlar mavi göz farı bir şakaydı," diyor ve tamam, o kavanoz göz farı. Harika, harika. "şimdi olmazsa olmaz. O yüzden gelin birlikte mavinin tadını çıkaralım, canlarım."

Gece mavisi tonunu nasıl kullanabileceğimi öğrenirken gömleğimi içeri sokuyorum. Mavinin bir göz için neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

Giyindikten sonra, isteksizce de olsa Lola'yı durduruyorum.

Bu kadın beni video bağımlısı yapabilir.

Hem yüz yüze hem de  evrimi i olarak ondan gözlerinizi ayırmanın imkansız olduğu bir şey var. Karizması, ışıltısı, cesareti var. Hatta gösteriden sonra yanıma gelip beni dışarıya davet etmeye hazırlandı.

Bu yüzden kendi kuralımı  iğniyorum.

Saat yediye çeyrek kala telefonumu cebime koyup aşağı indim. L Bar, gençlerle, güzellerle ve neredeyse çıplak insanlarla çoktan dolmuştu. Cuma gecesi, parfüm sıkımış ve kurt gibi sırtışlar sergileyen adamlar tam kadro dışarıdaydı.

Avlanıyorlar.

Bölge, ince ve kıvrımlı vücutları dar elbiseler veya bikiniler içinde, her yerde g ky ksekliğinde topuklu ayakkabılarla dolaşan kadınlarla da dolup taşıyor. South Beach adeta bir beden şöleni.

Garsona selam verdikten sonra şık, gümüş renkli tezgahın önündeki iki tabureye oturup, Lola'nın erken gelmiş olma ihtimaline karşı odayı gözlemledim. Onu göremedim ve henüz burada olmadığına sevindim.

Bir erkek bir kadını beklemeli, tersi değil.

Barda duran, her mekanda kimlik kontrolü yapılacak gibi görünen, sakalsız adama döndüm. Muhtemelen oğlumun yaşıtındaydı—yirmi bir. "Nasılsın Enrique?" diye sordum, isim etiketini hızlıca okuyarak.

"İşler yolunda gidiyor. Ne istersiniz efendim?"

Efendim. Henüz kırk yaşında bile değilim ama onun gibi adamlara her zaman efendi diye hitap edeceğim. Ama gen liğime geri dönmek için hiçbir şeyi değişmem. O yıllar cehennem gibi zordu.

"Sek viski," diyorum.

“Hemen geliyor.”

Beklerken etrafı inceliyorum, girişleri gözden geçiriyorum; biri otelin içinden, girdiğim yer, diğeri ise havuzdan açık hava girişi. Ilık bir akşam esintisi içeriye doluyor.

"Buyurun," diyor barmen. Ona teşekkür edip hesabı masaya bırakıyorum.

İçeceğimin bir kısmını hızla içiyorum. Saat yediye on dakika var ama telefonumla oyalanmıyorum. Bir kadının sizinle buluşmaya geldiğine şahit olmak özel bir an.

Bir yudum daha alıyorum, sonra okyanus kokusunu içime çekiyorum.

Saat yediyi gösterdiğinde, kırmızıya bürünmüş bir figür otelin kapısından içeri giriyor.

Tenim ısınıyor ve onu uzaktan süzerken dudaklarımdan bir hırıltı çıkmak üzere. Beyaz puantiyeli kırmızı bir elbise kıvrımlarını sarıyor. Fırfırlı kumaş dizlerine kadar uzanıyor. Mükemmel. Kumaş kolayca yukarı doğru itilebilecek gibi görünüyor. O gür sarı saçların hepsi bir çeşit toka ile toplanmış, bu da beni bu gece tokaları çözmeye, saçlarının dökülmesini izlemeye, parmaklarımı o tellerin arasından geçirmeye ve daha fazlasını isterken onu öpüp durmaya davet ediyor.

Parmakları kurukafa yüzüklerle kaplı; bu, neşeli elbisesiyle ilginç bir tezat oluşturuyor.

Lola bara dönmeden önce, garson ona bir soru sorarak dikkatini çeker. Masada oturan genç erkeklerin hepsi başlarını Lola'ya çevirir ve saçında fazla jöle olan bir tanesi, pek de gizli olmayan bir şekilde onu işaret ederek, "Benim için ilk ben" der.

İçim yanıyor.

Ayağa kalktım, barda masaların arasından sıyrılıp ilerledim ve kırmızı elbiseli kadına doğru gittiğimi herkesin görmesini sağladım. Ona ulaştığımda, kadın yavaşça bakışlarını bana çevirdi, muhteşem, parlak mavi gözlerinde heyecan parlıyordu.

“Merhaba Lola. İnanılmaz görünüyorsun,” dedim. Sonra elimi koluna koydum—sahipleyci ve belli ki. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım, yumuşak yanağına bir öpücük kondurdum, nefesinin kesilmesinin tadını çıkardım.

Ama bıraktığım sadece bir öpücük değil; bu bir sahiplenme, bu gece burada bulunan herkese onun benimle ve sadece benimle olduğunu bildirme.

Boynunda ya da belki saçında bir çeşit yasemin kokusu alıyorum ve bu koku, onunla ilgili her şey gibi, insanı mest ediyor.

Geri çekildiğimde biraz sersemlemiş gibi görünüyor.

"Merhaba, Nick." Nefesi kesilmiş ve bunu görmek çok güzel.

"Barda yer ayırttım. Benimle gel."

"Oradayım," diyor.

Evet, ben de aynı fikirdeyim.

Elimi sırtına koydum, gözlerim sadece ondaydı, gümüş tezgaha doğru dönerken, yanımda kadını isteyen adamlarla dolu masanın yanından geçtim. Siz hak iddia edemezsiniz, şerefsizler. O zaten onları kapmıştı.

Bayanlara özel tercih, hepsi bu.

Barda ona, "Sizin için ne alabilirim?" diye sordum.

Gözlerime dik dik bakarak kararlı bir şekilde, "Normalde mojito seven biriyim ama sanırım seninle bir French 75 yapacağım..." dedi.

O son iki kelime, zihninizde baştan çıkarıcı bir şekilde yankılanıyor. Bir istisna yapıyor ve bunun hakkında daha fazla şey sormak istiyorum. Ama önce bir içki. Barmene dönüyorum, parmağımı kaldırıyorum, göz teması kuruyorum ve sonra "Hanımefendi için bir French 75" diyorum.

"Tamam," diyor bebek yüzlü adam ve şampanya şişesini alıyor. O doldururken, tüm dikkatimi tekrar Lola'ya veriyorum.

"En sevdiğin mojito mu?"

"Çoğu zaman."

"Öyleyse neden bu akşam almıyorsunuz?"

"Arkadaşlarımla böyle oluyor işte," diyor, bir kedi gibi cilveli bir şekilde.

Bu gidişatı beğeniyorum ve oynamayı da seviyorum. "Bana karşı dostça hissetmiyor musun?"

"Aslında öyle değil, Nick."

Nick'in adını söyleme şekli... Başka şekillerde söylemesini isterdim. Gece geç saatlerde. "Açılış konuşmam sırasında da pek arkadaş canlısı değildin."

"Öyle değil miydin?" diye sahte bir şaşkınlıkla soruyor, sonra tıpkı bugün öğleden sonra ben sahnedeysen yaptığı gibi sarı saçlarının uçlarını savuruyor.

Bu hamle, bugünkü konuşmayı şimdiye kadarki en zor konuşma yapan birçok hamleden sadece biriydi. Dişlerimi sıktım, konuşma taslağımı

okurken ellerimi bembeyaz kesmiştim, sahnede ereksiyon halinde görünmemeyi umuyordum. "Ön sırada iyi vakit geçiriyordunuz, değil mi?"

"İyi vakit geçiriyormuş gibi mi görünüyordum?"

"En uygun zaman. Beni dikkat dağıtmaya çalışmanızın bir sebebi var mıydı?"

Bana doğrudan cevap vermiyor. Bunun yerine bacaklarını çaprazlayarak dikkatimi bacaklarına çekiyor. Sonra dudaklarının kenarını hafifçe ısıırıyor ve gözlerimi tekrar o muhteşem dudaklarına çeviriyor. "İşe yaradı, değil mi?" diye soruyor.

"Daha önce işe yaradığını nereden biliyorsun?" diye karşılık veriyorum.

Utangaç bir omuz silkme hareketi yaptıktan sonra, parmaklarını tehlikeli ve dikkat dağıtıcı bir şekilde göğsüme yaklaştırıp kucağına koydu ve bana işaret etti: "Pekala, buradasın."

Homurdanıyorum ve bu özlem ve şehvet dolu bir iç çekişe dönüşüyor. Barmen dikkat dağıtıcı bir şeyle geri dönüyor ve içeceklerimizi getiriyor; benim için taze bir viski, onun için de bir içki. Birkaç tane daha yeni banknot çıkarıyorum ve para üstünü almasını söylüyorum.

"Teşekkür ederim efendim," diyor.

Keşke onun yanında bana öyle demeseydi, ama hayat böyle işte.

"Rica ederim," diyorum, sonra da "efendim" diye ekliyorum.

Ben de zaman zaman kaba olabiliyorum.

Barın diğer ucuna doğru yöneldi ve Lola başını yana eğerek gözlerini bana dikti. "Demek konuşman sırasında gerçekten de benim yüzümden dikkatin dağıldı?"

Soru masumane bir şekilde ortaya çıkıyor. Çünkü konuşmayı başarıyla tamamladım. Sahneden inip, yanına gidip onunla geceyi geçirmeyi teklif etmek istediğimi izleyicilere açıklamadım. "Sen söyle," diye soruyorum, viski bardağını alırken.

"Dürüst olmak gerekirse, her şeyin kontrolünü elinizde tutuyor ve her şeye hakim görünüyordunuz. Sanki ne yaptığınızı tam olarak biliyordunuz." Sözleri ima dolu. Dudaklarından dökülen her şeyin çift anlamı var.

Biraz daha yaklaştım, onun yoğun kokusunu içime çektim. "Ne kadar zorlandığımı kimsenin anlayamamasına sevindim. Ön sıradaki bu kadını düşünmeden duramadığımı tek bir kişiye bile belli etmek istemedim."

Daha yüksek bir yere oturuyor, neredeyse kendini beğenmiş bir tavırla şampanya kadehini kaldırıyor. "Öyleyse kadeh kaldıralım. Dikkat dağıtıcı şeylere."

Bardağımı onun bardağıyla tokuşturuyorum. "Değerli uğraşlara ve getirdikleri fırsatlara."

Sonra bir yudum alıyor ve bardağın dudaklarına değmesini izliyorum. O bardağa imreniyorum ama kendimi teselli etmeye çalışıyorum. Gecenin sonunda dudaklarındaki ruj izini operek sileceğim.

Viski bardağımı kaldırıp bir yudum daha aldım, sonra yere bıraktım. "Lola, ben de kendime akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım."

"yle mi? Şöyle mi?"

Evet, bu onu kesinlikle şaşırttı. Belki de randevu planlamayı bilen bir erkeğe alışık değildi.

"Evet, tanıştım. Seni daha yakından tanımak istiyorum. Sahilde Catalina's adında harika bir yer var. Füzyon mutfağı sunuyorlar, Miami ve Küba mutfağının birleşimi, vejetaryen, etli, ne istersen. Seni akşam yemeğine götürebilir miyim?"

Gülümsemesi biraz güneşin doğuşuna benziyor. Yavaş ve sakın bir şekilde doğuıyor, sonra birdenbire yayılıyor. "Sorman çok hoşuma gitti. Ama şunu bilmelisin ki, cevabım gün boyu hep 'evet' oldu."

Gece boyunca da cevabın "evet" olacağından emin olmak istiyorum.

Ayrılırken, hoşuna gittiğini düşündüğüm için elimi sırtına koyarak onu kendime ait olarak işaretledim.

Ve ona istediği her şeyi verme fırsatını yakalamak istiyorum çünkü yarın okyanuslar ötesinde olacağım.

DOĞRU ŞEY

Layla

İyi bir randevu böyle mi hissettiriyor? Vücudumun her zerresine yayılan bu hoş, neşeli his mi?

Bütün yemek boyunca, Güney Sahili'ndeki bu açık hava kafesinin terasında, okyanus kokusuyla çevrili, ılık gece havasında bu duyguyu hissettim. Yemek boyunca Miami'de sevdiğimiz şeylerden (neredeyse her şeyden), benim New York'ta sevdiğim şeylerden (arkadaşlarım ve şehrin beni her gün zorlaması) ve Nick'in Londra'da sevdiği şeylerden (hız ve enerji, ama asla hava durumu değil ve New York'ta büyüdükten sonra birkaç yıl yaşadığı Kaliforniya'yı hala özlüyor) bahsettik.

Yemeğin sonuna doğru, muz ve biber yemeğinden son bir lokma alıyorum. Lezzetler ağızımda çıtırdayıp patlıyor, sonra da şekerli bir öpücük gibi son buluyor.

Çiğnedikten sonra çatalımı bıraktım. "Biraz tatlı, biraz da acı," dedim.

Nick şakacı bir şekilde kaşını kaldırdı. "Yemekten mi bahsediyorsun yoksa geceden mi?"

Bu adam tam bir çapkın. Omuz silkip ona aynı şekilde karşılık veriyorum. "Sanırım bunu kendin öğrenmek zorunda kalacaksın."

Boğazından seksi ve şehvetli bir hırıltı çıkıyor, sonra da "Bunu kesinlikle öğrenmek isterim" diyor.

Tüylerim diken diken oldu. Çok açık sözlü, daha önce çıktığım erkeklerden çok farklı. Nick'in "sadece bil diye söylüyorum" diye bir şeyi

yok. Kartlarını masaya koyuyor. Mesela yarın sabah gideceğini, sipariş verdikten sonra bana söyledi. "Merak etme, ben de o zaman gidiyorum," demiştim.

Çeviri: Ben de tel istemiyorum.

Ama... sanırım henüz teknik olarak cinsellikle ilgili herhangi bir teklifte bulunmadı. Bu randevunun kendi süitinde mi yoksa benim süitimde mi bitmesini istediğini de söylemedi. Ya da üçüncü ve korkunç seçenek olan burada, restoranda mı?

Varsayımda bulunmak istemiyorum. Sormak da istemiyorum. Belki de onun da benim gibi tek gecelik ilişki peşinde olmadığını öğrenince hayal kırıklığına uğramak istemediğim içindir. Benim için roller tersine döndü, bu sefer isteyen taraf ben oluyorum.

Ve onunla bunu çok istiyorum. Kendine güveninden, olgunluğuna kadar Nick, beklediğim her şeye sahip.

Ama bu "yapmalı mı yapmamalı mı" poker oyununu nasıl oynayacağımdan emin değilim. En iyisi beklemek. Catalina'nın etrafına göz atıyorum, hareketli avlunun baştan çıkarıcı atmosferinin, canlı müziğin, zekice hazırlanmış yemeklerin tadını çıkarıyorum. "Burası muhteşem. Akşam yemeği için teşekkür ederim. Siz bir restoran keşifçisi misiniz? Çünkü... vay canına."

Nick gülümsüyor ama övünmüyor. "Beğenmenize sevindim."

Biraz daha yaklaştı, sonra parmağını kaldırıp gözümün kenarına doğru işaret etti. "Yani bu kanatlı eyeliner mı?"

Göğsüm hızla çarpıyor. Daha önce hiçbir erkek bana makyajım hakkında soru sormamıştı. "Evet, kendim yaptım."

"İçimde bir his vardı."

Kalp atışlarım daha da hızlandı. Konferans isim etiketimde "The Makeover" yazısını görünce beni Google'da aramış olmalı. "Videolarımı izledin mi?"

Bir an durup beni baştan aşağı süzdü. "Evet, yaptım. Mavi göz farlı olanı çok beğendim. Mavi sana çok yakışıyor, özellikle de dövmelerinle," dedi, bakışları sol omzuma kaydı. Papatya dövmem şu an kapalı ama sapı, alttaki iki yaprağı da dahil olmak üzere görünüyor – yaprak yerine müzik notası gibi tasarlanmışlar. Ona baktığında biraz utangaç hissettim, bu yüzden bakışlarını yüzüme çevirmeden önce çok uzun süre oyalanmadığına sevindim, sonra da, "Özellikle de çarpıcı gözlerinle. Ama sanırım her şey sana yakışıyor," dedi.

Ama söylenmeyenleri duyuyorum.

Üzerinizde hiçbir şey olmasa da muhteşem görünürdünüz.

Sadece, onun ağzından bunu giymemi görmek için can attığını duymak istiyorum. Bu yüzden bekliyorum. Gerekirse bütün gece beklerim. "Teşekkür ederim, Nick," diyorum.

"Videolarınızdan birkaçını daha önce izledim," diyor ve bunu bir itiraf gibi, beni izlediği için utanıyormuş gibi ya da heteroseksüel bir erkek olarak bir kadının makyaj videolarını izleyerek kirli bir sır sakladığını düşünüyormuş gibi söylemiyor. Ses tonunda bir gurur var.

"İçimden bir his geçiyordu," diyorum.

"Eğer hazırlanırken telefonuma bağımlı olmasaydım, kanatlı eyeliner hakkında hiçbir şey bilmezdim. Telefonum epey bir süre kullanıldı."

"Seni, benimle görüşmeye hazırlanırken makyaj videolarımı izlerken hayal etmek aklımdan kolay kolay çıkmayacak," diyorum, gülümsememi bastıramayarak ve karnımdaki heyecanı gizleyemeyerek.

Aslında, onu bastırmak yerine tam tersini yapıyorum. Onun ilgisinden heyecanlanıyorum, bu yüzden sandaletli ayağımı masanın altında ileri geri sallıyorum, kendimi iyi hissediyorum, neşeliyim. Sonra Nick beni şaşırtıyor ve büyük eliyle ayak bileğimi yakalıyor.

Önce dirseğim, şimdi de ayak bileğim. Bu beklenmedik dokunuşlar beni neşelendiriyor.

Duyulabilir bir mırıltıyla elini yukarı kaydırır ve avucunu bacağımın etrafına sardır.

Bu çok iyi hissettiriyor. Çok lüks. Eli güçlü ve kararlı. Ovuyor, ardında sıcaklık izleri bırakıyor, kıvılcımlar tüm vücuduma yayılıyor. "Videolarını izlemeyi sevdim, Lola. Sanki seni tanıyormuşum gibi hissettim. Seni anlıyormuşum gibi."

"Ne anladın?" diye soruyorum, eriyip gitmemek için konuşmanın içinde kalmaya çalışarak.

"Öğretmeyi, paylaşmayı, konuşmayı seviyorsunuz. Çok enerjiksiz ve sizi çalışırken izlemekten keyif aldım."

Sözlerinin altında yatan bir anlam var; yaptığım işi sevmemden hoşlanıyor. Videolarımı sadece güzel olduğumu düşündüğü için izlemiyordu. İşimi sevmemden hoşlanıyor. Belki de kendi işini çok sevmesinden dolayı.

"Bugün daha önce çalışırken seni izlemekten de keyif aldım," dedim ona doğru gülümseyerek.

"Ama karşılıklı intikam almak adil olur," diyor şeytani bir şekilde, parmaklarını bacağımanın alt kısmında gezdirirken. "Belki de dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmalıyım."

Bu, kapıyı daha da aralamak için bir fırsat. Bryce gibi olmadan istediğime daha da yaklaşmak için bir fırsat. "Bana ne yapmak istediğinizi internette yorum olarak bırakabilirsiniz," diye imalı bir şekilde öneriyorum.

Hemen bacağıma daha sert, daha sıkı kavradı. Sonra eli dizime doğru ilerledi, elbisemin kumaşına ulaştı. Kumaşı yukarı doğru iterek dizimi avucuyla örttü. Parmak uçları tenimi okşadı, biraz daha yukarı, biraz daha yukarı.

"Ama bak, ben arzuladığım kadın için internette yorum bırakacak türden bir adam değilim. Sana yüz yüze söylerim. Böylece tepkini izleyebilirim. Tadını çıkarırım," diyor ve parmaklarını bacağımda gezdiriyor. Sıcaklık vücudumun her yerine yayılıyor. "Henüz karar vermedim."

Nefesim kesiliyor ve sandalyede olmama rağmen kendimi dengesiz hissediyorum. "Bana ne yapmak istediğine henüz karar vermedin mi?" diye soruyorum, böylece her şey netleşsin.

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. Gözlerinde bir yoğunluk var. "Aklımdan bir sürü fikir geçiyor. Sana daha sonra yapmayı çok istediğim bir sürü şey var," diyor, sanki fikirlerle oynuyor, olasılıkları tartıyor gibi.

Sıcak bir nehir gibi içimi bir uyarılma kaplıyor. Sözleri, sesi, baş döndürücü yoğunluğu sayesinde zevk ve şehvet dolu bir kozaya sarılıyorum. Ham cinsel çekiciliği. Sonra bacağıma bırakıyor, sandalyesine yaslanıyor ve kollarını başının arkasına koyuyor, son derece havalı ve kontrolü elinde tutan bir adam gibi. "Ama henüz değil."

Onun bana tekrar dokunması için çılgılık atmak istiyorum.

Bardağını eline alıp son bir yudum aldıktan sonra garsonu görünce hesabı istedi.

Biraz nefes almak için duruyorum. Kendimi yelpazeliyorum.

Çeki imzaladıktan sonra Nick bana dönüp, "Seni yemeğe çıkarmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Teşekkür ederim. Harika zaman geçirdim."

"Ben de." Ayağa kalktı, elini uzattı ve ben de tuttum. Restorandan çıktık ve sokakta yürümeye başladık, ikimiz de bu gecenin bitmesini istemiyorduk sanki. Elini belimin altına koyarak alçak sesle, "Sana ne yapacağıma karar

vermek için önce seninle daha fazla zaman geçirmem gerekiyor, Lola Jones,” dedi.

Bu gece adımı ilk kez söylemiyor ama birkaç saniyeliğine, bunu kullanması yüzünden göğsümde hafif bir suçluluk duygusu beliriyor. Eğer onunla yatacaksam –eğer sonunda seks yapacaksam– yasal adımı bilmesi gerekiyor mu?

Ama sonra bu suçluluk duygusunu bir kenara atıyorum. Ona gerçek adımı söylememe gerek yok çünkü çok iyi tanınan ailemi gündeme getirmeye gerek yok. Annemi de, babamı da kesinlikle. Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor ama kalbimdeki yarayı kurcalamak istemiyorum.

Bu gece sadece kendimi iyi hissetmek istiyorum.

Yakındaki bir kulüpten gelen neşeli bir melodi duyduğumda, karanlık düşüncelerime değil, anın tadını birlikte çıkarmak için can atıyorum, bu yüzden "Dans etmeyi sever misin?" diye soruyorum.

Nick soruyu bir süre düşündükten sonra yürümeyi bıraktı ve elini sırtımdan çekti. Kaşları çatıldı. "Sormayı bir türlü beceremiyorum. Kaç yaşındasın?"

Vay canına. Bu tam bir keyif kaçırıcı.

Bu konuşma kaçınılmazdı, soruyu sormak için ne kadar beklemiş olursa olsun, tek gecelik bir ilişki için bunun önemsiz bir konu olup olmadığını merak etmiştim. Yalan söyleyebilirdim. Ona yirmi beş yaşında olduğumu söyleyebilirdim. Bu yeterince büyük hissettiriyor. Ve gerçeği nasıl bilecekti ki? Bu gecedен sonra onu bir daha görmeyeceğim.

Ama onu yatağa atmak için yalan söylemeyeceğim. Bir erkek bana bunu yapsa çok sinirlenirdim. Bu yüzden çenemi dikleştirip, sert bir kız gibi davranmaya başladım. Ancak cevap vermeden önce telefonum çaldı. Sessize almak için çantamdan çıkardım. Ekranda "Anne" yazısı belirdi.

Midem bulanıyor.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Şu anda arayabileceğim en kötü insan o. "Görmezden gel" tuşuna bastım. Ama Nick ekranda göz kırpan ismi çoktan görmüş.

Anne, anne, anne.

Daha genç görünebilir miydim?

Yüz ifadesi anında değişiyor. Işıltılı, cilveli bakışlar kayboluyor. Yerine son derece ciddi bir bakış geliyor. "Onunla konuşman gerekiyorsa, sorun değil."

Yatma saatim geldiğinde bana sorsanız olmaz mı?

Gülümseyerek geçiştirmeye çalışıyorum—o geceden sonra lise üçüncü sınıfa döndüğümde herkesin nasıl olduğumu sormasından bunaldığımda kullanmayı öğrendiğim o anlaşılmaz gülümsemeyle. "Sorun yok. Sadece endişeli biri," diyorum hafifçe.

Ama onun endişelerini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum.

"Onu araman gerekiyor mu?" Sesinde bir mesafe var, sanki bu konuşmanın tamamı onu rahatsız ediyor. Beni de rahatsız ediyor. Ama bana mesaj attığını görüyorum.

Sevgilim, pazar günü kulüpte öğle yemeği ve tenis için buluşalım mı? Miami hakkında her şeyi duymak istiyorum. Ayrıca, kapının zincirini kilitlemeyi unutma.

Bunu yaptığımı biliyor ama yine de hep hatırlatıyor... anlıyorum. Ayrıca, zinciri her zaman kilitliyorum.

"Şehre döndüğümde görüşmek istiyor. Sonra ona mesaj atarım," diyorum Nick'e, ama tenis kulübünden bahsetmiyorum çünkü bu tam Richie Rich'i çağırıştırıyor. Sonra, boş ver. Eğer bu randevu genç olduğum için berbat gidiyorsa, öyle olsun. Şimdi olması sonra olmasından daha iyi. "Soruna cevap vermek gerekirse, yirmi üç yaşındayım. Birkaç ay önce işletme okulundan mezun oldum. MBA yaparken The Makeover uygulamasını başlattım." Belki de Nick'le olan bu kısa süreli ilişki başlamadan bitecek. Sonunda harika bir randevu geçirdim ve işler kötüye gidiyor. Ama öyle olsun. "Yani eğer bu bir sorunsa, iyi geceler dilerim. Akşam yemeği için teşekkür ederim, çok güzel vakit geçirdim."

Gitmek için bir adım atıyorum.

"Vay canına," diyor Nick ve bileğimi kavrayarak beni durduruyor. Gözlerimin içine bakıyor, yoğun ve güçlü bir bakışla. "Çok eğlendim. Hala da eğleniyorum. Ama eğer bu gecenin bitmesini istiyorsan, seni otele kadar bırakacağım. Asansöre güvenli bir şekilde bindiğinden emin olduktan sonra lobide bir beyefendi gibi iyi geceler dileyeceğim. Ama eğer dans etmek istiyorsan, seni o kulübe götürmek istiyorum," diyor.

Aynı anda hem çok heyecanlıyım hem de rahatladım. Bu son değil, gecenin geri kalanının başlangıcı. "Seninle gitmek istiyorum."

"Evet" cevabımı -haklı olarak- bileğimi daha sıkı tutmak için bir izin olarak algılıyor. "Yaşını sormamın bir nedeni var, merakım. Aramızda on yıldan fazla yaş olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Ama aynı zamanda otuz sekiz yaşında olduğum ve genellikle gece kulüplerine

gitmediğim için de sordum. Seni istediğin yere götürürüm ama kollarımı havaya kaldırıp içki içip zıplayıp duracak değilim."

Bu görüntülere gülüyorum. "Böyle dans etmeni istemiyorum."

"Güzel." Yavaşça yaklaşıyor, kaldırımda beni sıkıştırıyor, bir tarafta plaj, diğer tarafta South Beach manzarası. Bileğimi bırakıyor, eli belime dolanıyor. Bu kadar yakınken, parfümünün kokusunu alıyorum—taze kesilmiş odun ve kar gibi kokuyor. Sarhoş edici. "Eğer dans etmeye gidersek, bir kadın isteyen bir adam gibi dans edeceğim. Sana yakın," diye ekliyor, bu sözlerin aramızda tatlı bir duman gibi havada asılı kalmasına izin vererek. "Ellerim yumuşak kollarında, göğsüm güzel sırtına yaslanmış, burnum bütün gece içime çekmek için can attığım o güzel saçlarında." Parmakları daha aşağıya iniyor, kalçamı örten elbisemin kumaşının üzerinde kıvrılıyor. "Benimle böyle mi dans etmek istersin?"

Konuşamıyorum.

Söyleyecek sözüm yok. İçim acıyor.

"Evet," diye fısıldadım.

"Güzel. O zaman gidelim. Ama önce..."

Elini arka cebine uzatıp telefonunu çıkarıyor. Ekranı açıp üzerine tıklıyor, sonra da bana gösteriyor. Annesinden gelen bir mesaj.

Umarım güneş kremi sürmeyi unutmuyorsundur Nick.

Güldüm, tüm gerginlik dağıldı. Endişelerim geceye karıştı. "Peki, Nick, güneş kremi sürmeyi hatırladın mı?"

Gözlerinde muzip bir parıltıyla, yakışıklı adam sanki yaptığı yaramazlıktan zevk alıyormuş gibi başını salladı. "Her zaman doğru şeyi yapmıyorum."

"Ama beni otele kadar bırakacağını söylemiştin. Bu daha doğru bir davranış gibi görünüyor," diyerek tekrar şakaya başladım.

"Seninle sanki seninle sevişmek istiyormuşum gibi dans etmenin doğru şey olup olmadığından emin değilim. Ama yine de yapacağım."

Gözümü kırpıyorum.

Bu, kelimelerle ifade edilemeyecek bir durum.

Sonra dudaklarını kulağımın kenarına değdirip fısıldadı: "Uslu bir kız ol, Lola. Ona cevap yaz ve pazar günü görüşeceğimizi söyle. Çünkü daha sonra çok, çok meşgul olacaksın."

Arzu tüm bedenimi sarıyor, bacaklarımın arasında sıcak bir şekilde nabız gibi atıyor.

Çok meşgul olmayı dört gözle bekliyorum.

Annemden gelen mesajı açıp ögle yemeğini sabırsızlıkla beklediğimi söylediğimde geri çekildi.

Sonra telefonumu el çantamın içine tıktırdım, çantayı sert bir şekilde kapattım ve uzattığı elini tuttum. Beni kulübe götürdü, giriş ücretini ödedi. Sağır edici ritim altında, terli ve sıcak bedenlerin arasından geçerek beni dans pistine götürdü. Bir yer seçtik ve arkama geçti. Bedenimi kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne, kalçam ise ereksiyonuna değdi.

Söz verdiği gibi, yüzünü saçlarıma gömüyor ve uzun, kalıcı bir koku yayıyor.

Onun sahiplenici, şehvet dolu hareketinden dolayı tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu.

Saç tokamdan düşen gevşek saç tutamlarımla oynamayı bir türlü bırakamıyorum, elleri kollarımın üzerinden aşağı kayıp belime dolanırken saçlarıma vuruyor.

Ellerimi başımın üstüne kaldırıyorum, istediğim gibi dans ediyorum. Özgür ve rahat. Bedenimde yaşıyorum. Geceyi kucaklıyorum, müziğe kendimi bırakıyorum.

Ama ben de bambaşka bir şekilde dans ediyorum.

Ona çok yakındım. Bedenim onun bedenine yapışıp eriyordu.

Hareket edip seviştikçe, bu adam hakkında birçok cevaba ulaşıyorum; aradığımı bilmediğim cevaplar bunlar. Nick Adams ön sevişmeyi seviyor. Nick Adams acele etmeyi sevmiyor. Nick Adams benden hoşlanıyor...

Geçmişi olmayan kadın Lola Jones.

O burnunu boynumda gezdirirken, benim de başka bir cevabım var. Artık daha fazla beklemek istemiyorum.

Müziğin yüksek sesli gürültüsünden tek bir ses bile duyamıyorum, ama birkaç şarkı sonra kollarının arasına kıvrılıp, yüz yüze gelip, ağızla kendimi tatmin ettiğimde sözlerim kesinlikle anlaşılıyor.

Saniyeler içinde kapıdan çıkıyoruz.

MEYDAN OKUMA KABUL EDİLDİ

Nick

Hemen otele geri döndük. Asansör kapısı kapanır kapanmaz on dördüncü katın düğmesine bastım, sonra onu aynalı duvara doğru sıkıştırdım, çıplak koluna elimi sürdüm ve önümdeki manzarayı -tam anlamıyla, doyasıya- izledim.

Bu kadın çok gergin.

Tam istediğim gibi.

Sonunda, bütün gece onu kışkırttıktan sonra, onu elde edeceğim.

Ve onu kendi istediğim gibi elde etmeye niyetliyim. Ellerimle yanaklarını kavırıyorum, güzel yüzünü tutuyorum ve sonra dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

Hafif bir öpücük.

Rüya gibi bir tadı var. Tatlı ve baharatlı, hafif bir ruj kokusuyla. Eminim kulüpte makyajını tazelemiştir ve eminim ki çok yakında tamamen silinecek.

Onu daha fazla nazikçe öpmeye niyetim yok.

Yavaşça ama kararlı bir şekilde tempoyu artırarak dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Ağzıma karşı inledi. Bu ses tüm arzularımı alevlendirdi. Yavaşça sevişelim.

Onu, sanki dans etmişiz gibi öpüyorum; ateşli, aç, şehvetli. Beklemeye değmişti, özellikle de güzel ağzını daha fazla öpücükle cezalandırırken

dudaklarından dökülen o mırıltılarla. Ona doğru bastırıyorum, bana neler yaptığını hissetmesini sağlıyorum.

"Ah," diye nefes nefese kaldı ve sanki penisimin büyüklüğünü yeni keşfetmiş gibiydi ve bundan hoşlanmıştı.

Harika.

Asansör yavaşlayınca öpüşmeyi kesiyorum, sonra parmağımı arı sokmuş gibi kızarmış dudaklarında gezdiriyorum. "Bütün gün bu ağzı düşündüm."

Başını yana eğdi. "Sadece öpmek mi?"

Aman Tanrım. Ne kadar da sapık bir zihin.

Bu gece ona yapmak istediklerimi yapmak için yeterli zaman yok.

Kapı açıldıktan sonra elini tutuyorum. "Önce sana yapmak istediğim çok şey var," diye cevap veriyorum. "Ağzımla yapmak istediğim şeyler."

Odamıza vardığımızda, anahtarı hemen okuyucuya okuttum. İçeri girdiğimizde, kartı benden aldı ve tutucuya yerleştirdi. Işıklar otomatik olarak açıldı ve o da döndü, kartı cebime bıraktı, sonra yüzümü tuttu. Bunu beklemiyordum ama hiç de umurumda değildi, çünkü tam burada, antrede bir öpücük çaldı. Uzun, ateşli saniyeler boyunca sert ve aç bir öpücüktü, ama sonra değişti. Yavaşladı, acele etmedi, dudaklarımda oyalandı.

Lola farklı şeyleri bir arada yapmayı sever.

O, önce yumuşak ve yavaş olanı, sonra da sert ve hızlı olanı sever.

O da çok hevesli, önce tişörtümü, sonra da kemerimi çekiştiriyor.

Hayır, bu olmaz. O ancak belli bir süre dizginleri elinde tutabilir. Kontrol bende.

Ellerini kapatarak onu durdurdum. "Öncelik sende. Ve bu sık sık olmalı."

Yapmam gereken bir şey daha var. Saçındaki tokaya uzanıp açıyorum ve o muhteşem saç tutamlarının dökülmesini sağlıyorum. "Mmm. Çok güzel," diyorum ve tokasını ona uzatıyorum.

Onu kucağıma alıp yatağa taşıdım ve yatırdım, ama o elini göğsüme koydu. "Bekle," dedi, sonra bütün yüzüklerini çıkarıp tokasıyla birlikte komodinin üzerine koydu.

Sanırım, eğer parmaklarını saçlarımdan geçirmeyi planlıyorsa, takılar engel olabilir. Ve eğer ben işleri doğru yapıyorsam, o da doğru yapacaktır.

Parmakları çıplak ve gülümsemesi karşı konulmaz bir şekilde yatağın kenarına geri döner.

Halı kaplı zeminde onun önünde diz çöktüm, ellerim dizlerini kapladı, parmaklarım kısa elbisesinin etek ucuyla oynadı. "Bugün öğleden sonra sahnede fırsatları değerlendirmekten bahsederken ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Evet," diyor, hissedilir bir heyecanla titreyerek.

Avuç içlerini yatağa bastırıyor, omurgası o muhteşem göğüslerini daha da yukarı kaldırıyor, sanki beni karşılıyor, daha fazla dokunuşa davet ediyor gibi.

Hepsi dokunaklı.

"Bu," diyorum, kelimeyi uzatarak elbisesini beline kadar yukarı çekiyorum. Beyaz dantelli külotu sıırıslıklam olmuş. İnliyorum. "Çok ıslaksın."

"Bunu bana sen yaptın."

"Öyleyse izin ver de ben bir şeyler yapayım," diyorum, ellerimi onun yumuşak uylukları üzerinde gezdirirken.

"Yani, bana ne yapacağınıza karar verdiniz mi?"

"Evet, yaptım." Planım onu kızdırmak. Durmaksızın kızdırmak. Yalvarana kadar kızdırmak. Ama bunu ona söylemiyorum.

Ona gösteriyorum.

İşaret parmağımın ucunu külotunun ıslak pamuklu yüzeyinde gezdiriyorum.

Bir nefes kesilmesi. Bir titreme.

"Sana yalan söyledim, güzelim," diyorum, kirli bir itiraf.

"Çok kötüsün."

"Ben tam bir berbatım. Sana ne yapacağıma çok uzun zaman önce karar vermiştim. Bu öğleden sonra karar verdim," diyorum, sırtını kamburlaştırıp beni aramasını sağlayacak kadar, tam da onun merkezine doğru bir çizgi çekerek. "Risk değerlendirmesi için üç aşamalı stratejimden bahsederken sen bacaklarını çaprazlamıştın."

Ürpererek, yapmacık bir masumiyetle, "Ben mi bunu yapıyordum?" diye sordu.

Külotunun üzerinden bir kez daha aşağı doğru bir dokunuş daha yaptım, sonra yüzümü eğip, kasıklarına yakın bir yere sıcak bir nefes üfledim. Geri çekilip gözlerine baktığımda, mavi gözleri arzuyla parıldıyordu.

"Ah, ne yaptığını biliyorsun. Benimle alay ediyordun," diyerek bacaklarını araladım.

"Sanırım öyleydin."

"Ve o zaman da, sana çektiğim tüm o işkenceler için ceza vereceğime karar verdim," dedim ona ve yüzümü iç bacağına çevirip sakalımı hassas tenine sürdüm.

Boğazından kısık bir iniltiyle, "Nasıl yani, Nick? Nasıl?" diye sordu.

Ben sakalımı bacağının üzerinde gezdirirken, o da kalçalarını yukarı kaldırıp bana doğru yaklaşıyor ve o muhteşem vajinasını bana sunuyor.

Bu açgözlü, güzel kadın. "Seni kışkırtarak. Yalvarmanı sağlayarak. Tatlılığını tatmamı istemeni sağlayarak." Sonunda bacağına bir öpücük konduruyorum, sonra burnumu külotunun dikişine sürüyorum. Çok yakın, çok yakın, ama tam değil.

Titriyor, elleri saçlarımı kavırıyor. Bedeniyle yalvarıyor adeta.

Evet, kesinlikle evet.

"Lütfen, Nick," diyor ama sesi şimdi farklı. Baştan çıkarıcı kadın sanki sessizce uzaklaşmış. Şimdi neredeyse utangaç, biraz masum.

Bu oyunumuzun bir parçası olmalı, bu yüzden devam ediyorum.

"Emin misin?" Yüzümü külotuna yaklaştırıp ıslak kumaşa nazik bir öpücük konduruyorum. Dantelin üzerinden onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve bu beni daha da coşturuyor.

"Nick," diye inledi, ellerini başımın etrafına daha sıkı sararak.

Bu iç çamaşırlarını çıkarıp vajinasını yalamayı çok istiyorum. Ama önce ilk iş. "İste, güzelim. Ağzımı iste."

Ama "Lütfen" diye fısıldarken beklediğimden daha sessizdi.

Hmm.

Yine o utangaçlık. Biraz endişeyle yüzümü kaldırdım, bunun –bu oyunların, bu eğlencenin, bu alışverişin– onun gerçekten istediğinden emin olmam gerekiyordu. Parmağımı çenesinin altına koydum, bakışlarını bana çevirdim. "Bunun için sorun yok mu?"

Gözleri irileşti. "Çok güzeldi. Ben sadece..." Yutkundu, sonra tekrar denedi. "Artık ne diyeceğimi bilmiyorum."

Ah, kahretsin. Anlıyorum. Akşam yemeğinde flört etmeyi sevebilir ama yatak odasında, eminim sadece sözlerimi istiyor. "Bu gece yalvarmana gerek yok, güzelim. Sana oral seks yapmak için can atıyorum."

"Evet," diyor çaresizce.

Evet, doğru. Müstehcen konuşmalar yapmaktan ziyade, bunları duymayı seviyor.

Bana uyar.

"Bunları senden çıkaracağım ve şimdiden özür dilerim, çünkü muhtemelen bir mağara adamı gibi inleyeceğim."

Yüzünü hafifçe eğdi, tekrar gülümsedi ve dudaklarının kenarını ısırdı.

Külotunu çıkarıyorum ve söz verdiğim gibi manzarayı görünce inliyorum. Güzel, pembe ve edepsizce ıslak. "Sana bak. Beni istiyorsun," diye övüyorum.

"Bu kadar."

Onun tahrik olduğunu kokusundan anlıyorum. Ona karşı çok açım. Onu yiyip bitirmeye çok hazırım. Ağzımla ona tapacağım. Bir erkeğin neler yapabileceğini ona göstereceğim.

Dizinin iç kısmını, uyluğunun yumuşak etini öpüyorum, sonra da vajinasına hafif bir öpücük konduruyorum.

Nefes nefese kaldı.

Kendimi şimdiden kral gibi hissediyorum. Ona bakıyorum. "Sana çok zor bir konuşma olduğunu söylemiştim. Sana baktım ve o sahneden inip, yanına gidip, bacaklarımı açıp, seni yiyip bitirmeyi ne kadar çok istediğimi düşündüm," diyorum.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım," diye birden ağzından kaçırıldı.

Pekala.

Yanılmışım. Sessizliğin başka bir sebebi vardı. İtiraf etmesi gereken bir şey vardı ve ben bunu bir hediye gibi kabul ediyorum.

Ona kendinden emin bir gülümseme fırlattım. "Meydan okumayı kabul ettim."

Sonrasında, ona birincilik kazandırmak için çalışmaya başlıyorum.

HAZİNE HARİTASI

Layla

Bir yanım Nick'e hiç seks yapmadığımı söylemek istiyor. Bu, bir hazine avcısına harita vermek gibi. Elde edeceği bilgiler ona yol boyunca yardımcı olacaktır.

Ama içimdeki bir başka taraf—inatçı, bağımsız, içine kapanık tarafım—bekaretimi kendime saklamak istiyor.

Bunu yaşamak için bir erkeğin iznine ihtiyacım yok. Nick zaten benimle birlikte olmak istiyor, o yüzden ona ilk önce kendisinin olacağını söylememe gerek yok ki? Bu benim tercihim.

O beni yalarken birkaç saniye boyunca meseleyi tartıyorum, ta ki beynim karışana kadar. Ve aman Tanrım, vücudum o kadar iyi hissediyor ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Ya da hiç.

Çünkü Nick'in yüzü bacaklarımın arasına gömülmüş ve beni sanki kaşıkla nefis bir tatlıyı yalıyormuş gibi yiyor. Dilini aşağı doğru kaydırıp sonra baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı doğru çıkardığında kendimi onun için bir ziyafet gibi hissediyorum. Elini ayak bileğimin etrafına dolayarak sağ bacağımı kaldırıyor ve omzunun üzerine atıyor.

Aynı işlemi sol bacağıma da yapıyor, sonra da nazik ama kararlı bir şekilde karnıma bastırıyor. "Sırt üstü uzan, güzelim," diyor.

Evet, yapıyorum ama dirseklerimde duruyorum, çünkü görsel bir insanım ve bu görüntü sonsuza dek beynime kazınacak: Nick, ellerini

kalçalarımın altına sokup beni ağzına doğru çekiyor.

Ama ziyafetine dönmeden önce, çenesini iç uyluğuma sürüyor. Önce bir tarafı, sonra diğer tarafı.

Utanmazca yüksek sesle inliyorum, bir vibratörden daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştım. Ama bir sakalın sertliğinden hoşlanacağımı hiç bilmiyordum. Onun kirli sakalını bu kadar çok isteyeceğimi hiç bilmiyordum. Ya da belki de Nick'in sakalını gizli bir silah gibi kullanıp beni nefes nefese, adını haykırarak kıvrandırmasından kaynaklanıyordur.

"Seni koruyorum," diye beni rahatlatıyor, sesi arsız bir okşama gibi, sonra dudakları tekrar üzerime geliyor, öpüyor ve yalıyor.

Her yerimde karıncalanma hissi yayıldı.

Çok geçmeden bacaklarımı daha da açıyorum, yüzüne doğru sallıyorum, başını daha sıkı kavıyorum. Sihirli dilinin her dokunuşunda "Aman Tanrım, aman Tanrım" diye tekrarlıyorum.

Her şeyi, her yerde, aynı anda hissediyorum, sonra zevk karnımda sıkı ve sıcak bir şekilde kıvrılıyor. "Boşalıyorum," diye sesleniyorum ve o, bedenimi ve zihnimi sarsan bir orgazm boyunca beni doyumsuzca öpüyor.

Bu bana uçuyormuşum gibi hissettiriyor.

Titriyorum, neler olup bittiğinin zar zor farkındayım, ama çok geçmeden ona bakıyorum. Üzerimde, avuç içlerine yaslanmış, dudakları inanılmaz derecede ıslak, ela gözleri arzuyla kararmış. "İnanılmaz derecede seksi görünüyorsun ve seni milyon kere orgazma ulaştırmak istiyorum," diyor boğuk, hırıltılı bir sesle.

Benim zevkime takıntılı olan bu adam kim? Onunla bütün gece orgazm olmak istiyorum.

"Ben de varım," diyorum ve işte ikilemime cevabım bu.

Belki de orgazm ilacıdır. Ya da belki de bana çıplak bir arzuyla bakışıdır, ama her ne olursa olsun, kendimi tamamen açmış hissediyorum. İzin almak için bakire olduğumu bilmesine gerek yok. Bilmesini istiyorum ki, benim için seksi daha iyi hale getirebilsin.

Ve bizim için de.

Bu yüzden, bugün daha önce yaptığım gibi, onunla tekrar oyun oynuyorum. "Nasıl hayal ettin?" diye soruyorum. Gözlerinde soru işaretleri belirince devam ediyorum. "Beni becermeyi. Sahnedeysen, beni becermeyi nasıl düşündün?"

Doğrulup, hâlâ açık olan bacaklarımın arasına diz çöktü. Gömleğinin en üst düğmesine uzanıp açtı. "Birçok şekilde. Ama en çok da senin benim

penisimin üzerinde ne kadar güzel görüneceğini düşünüyordum."

Evet, lütfen.

"Bunu istiyorum," dedim, ben de doğrulup onun için bir düğmeyi daha açtım, sonra hazine haritasını açmak için biraz daha yaklaştım. "Ama önce bana karşı nazik olabilir misin?"

Kaşını soru işaretiyle kaldırıyor ama sonra kesin bir şekilde başını sallıyor. "Elbette."

Kaçıp gitmemesi daha iyi olur, ama giderse de zaten doğru adam değildi. "Ben de hiç seksle orgazm olamadım," diyorum. Sonra, flört etmemden hoşlandığı için dudaklarına fısıldıyorum. "Ama eminim ki ilk kez orgazm olmamı sağlayabilirsin." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyorum, kelimelerin şekillenmesine ve dilimde ağırlık kazanmasına izin veriyorum, sonra ekliyorum, "Ve ilk kez."

Harita önünde açık duruyor.

Duraksıyor. Beni geren uzun birkaç saniye boyunca. Sonra geri çekiliyor, bana merakla bakıyor. "Emin misin, Lola?"

Ne büyük rahatlama. Kaçıp gideceğini neredeyse tahmin ediyordum. "Evet."

Nick bana doğru işaret ederek, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Merak etme, önümüzdeki hafta Knightsbridge'deki dairene sürpriz yapmak için transatlantik bir uçağa atlayıp gelmeyeceğim."

Haklısın dercesine gülüyor. "Sadece başka bir beklentiniz olmadığından emin olmak istedim... çünkü okyanus gerçekten çok büyük."

Sanki aramızda sadece su kütlesi varmış gibi konuşuyor. Ne işlerimiz, ne de hedeflerimiz.

Ama ben ana odaklanıyorum. "Birkaç büyük beklentim var," diyorum, cilveli bir şekilde omuzlarımı silkerek. "Senden bir orgazm bekliyorum. Belki de penisini kullanarak bana bir orgazm yaşatmayı deneyebilirsin?"

Homurdandı. Sonra bir anda yataktan kalktı, beni kucağına aldı ve omzuna attı. "Birden fazla, güzelim," dedi ve beni süitinin karşısındaki oturma odasına taşıırken kalçama vurdu, sonra da kanepeye bıraktı.

Gömleğinin bir düğmesini daha açtığında, heyecandan başım dönüyor. Bir şov izleyeceğim. Hayatımda gördüğüm en seksi adam benim için soyunacak.

Giysilerime kayıtsızca bir bakış attı. "Elbiseni çıkar. O güzel göğüslerini görmek istiyorum."

Ağzından alevler saçılıyor resmen.

O gömleğini çıkarırken ben de elbisemi başımın üzerinden geçiriyorum.

Göğüs kasları, karın kaslarının altından aşağı doğru uzanan, altın kahverengi renkteki seyrek kıllarla kaplı; bu kıllar beni penisinin bulunduğu yere doğru yönlendiriyor.

"Lola, sütyenini çıkar," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum.

Göğüslerim ortaya çıktığında tıslıyor.

Sonra parmağımınla bir döndürme hareketi yapıyorum. "Sıra sende."

O sadece gülümsüyor, sanki o kısa süreliğine utangaç kızın şimdi yeniden aç bir kadın olduğuna inanamıyor. Ve ben de çok açım. Onun her halini görmek için sabırsızlanıyorum. Bugün kalabalığa hükmeden bu güçlü iş adamının benimle risk almasını izlemek için.

Cebine uzandı, cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve yanıma, kanepeye fırlattı.

Pantolonunu çabucak çıkarıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. O kadar tahrik olmuş ki, boxer şortunda ıslak bir leke var.

Benim için.

İç çamaşırını çıkarıyor ve dudaklarım aralanıyor. Penisini kalın, sert ve tam bana doğru yönelmiş durumda.

Yanıma gelip kanepeye oturuyor, beni yanına çağırıyor. "Kucağıma gel. Böyle üzerimde sevişeceksin. Çok yakın, böylece sevişirken ellerim her yerinde olacak."

Kalçamı şapırdatarak "Hadi gel!" dercesine bir hareketle havayı yeniden ayarlıyor. Üzerine tırmanıp kaslı uyluklarının üzerine oturuyorum ve altımdaki yakışıklı adama bakarak özelliklerini inceliyorum. Güneşten bronzlaşmış teni, güçlü kolları, şekillenmiş kasları.

Ellerim vücudunun her yerini geziyor, gittikçe daha da yaklaşıyor cinsel organına doğru.

Sabırlı davranıyor, inerken ve nefes nefese kalırken vücudunu keşfetmeme izin veriyor. Ama ben artık yeter dedim. Hissetmek istiyorum. Prezervatife uzanıp ona veriyorum, beklenti omurgamdan aşağı doğru yayılıyor. O da prezervatifi takıyor, sonra bana penisini sunuyor.

Doğru pozisyonu bulup doğruluyorum. Kısa bir an için, yaptığım şeyin gerçekliği beni vuruyor.

İlk defa cinsel ilişkiye gireceğim.

Ve ben hazırım. Daha önce hiç kimseyi bu kadar istememiştim. Bacaklarımdaki bu acıyı, meme uçlarımdaki bu karıncalanmayı hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. "Seni istiyorum," diyorum.

"Öyleyse beni al," diye ısrar ediyor, penisini bana doğru uzatarak. Sanki bana bir seks bayrak yarışında bayrak vermiş gibi, kontrolü ele alıyorum ve elimdeki penisinin verdiği hisle heyecanlanıyorum.

Onu ıslaklığıma sürüyorum. Tam doğru pozisyonu buluyorum ve içeri doğru yönlendiriyorum. Belki yarım santim kadar. Sonra bir santim daha.

Vay canına. Bu...çok fazla.

Bu müdahale karşısında gerildim.

Elini nazikçe uyluğumun dış kısmından aşağı doğru gezdiriyor. "Nefes al, güzelim," diyor şefkatli bir ses tonuyla.

Derin bir nefes alıp veriyorum.

Rahatladığımda kendimi daha da aşağıya indiriyorum.

Kıvrınma. Pozisyon alma. Nefes alma.

"İyi misin?" diye soruyor.

Çoğunlukla. "Sanırım öyle."

Beni geriyor. İçim doluluk hissiyle doluyum, oysa henüz tamamen içeri girmedim bile.

"İstediğin kadar zaman ayır. İstediğin zaman durabiliriz," diyor, sanki internetten sipariş ettiğim ilk seks rehberiymiş gibi—seksi, ilgili, olgun bir adamla bir gece geçireceğim; yatakta bana baskın davranacak ve yatak dışında da bana bakacak. İdeal olarak, kirli ve şefkatli olacak.

Büyük elleri kalçalarımı kavriyor ama sıkıca tutmuyor. Sadece sabırla bekliyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra tamamen aşağıya doğru iniyorum.

Çok yoğun. Onu her yerimde hissediyorum. Titreşimli bir alete hiç benzemiyor. Bu çok daha iyi, özellikle de bana hayranlıkla bakarken, gözlerini kısarak ve çenesini sıkarak beni izlediği için.

Bakışları, içimdeki son rahatsızlık kırıntılarını da silip süpürüyor.

Ayağa kalkarken yüzümde bir gülümseme belirdi, sonra tekrar yere çöktüm.

"Böyleyken çok güzel görünüyorsun," diye hırıldadı ve elleri sırtımdan yukarı, saçlarıma doğru kayd, parmakları saç tellerimin arasında sahiplenici bir şekilde dolandı.

"Beni böyle mi hayal etmiştin?" diye sordum, ellerimi boynuna dolayarak, göğüslerim göğüs kaslarına değdi.

"Evet," diyor, gözleri beni baştan aşağı süzüyor, yüzüme, göğüslerime, karnıma, bacaklarıma özgürce bakıyor.

Ve bağlantı kurduğumuz yer.

"Sana bak. Benim penisimin üzerinde çok mükemmel görünüyorsun," diye ekliyor.

Ve ben de kendimi mükemmel hissediyorum.

Nick saçımı bırakıp kalçalarımın tuttu. Böylece beni yönlendirdi, doğru açıyı, doğru tempoyu bulmama yardımcı oldu.

Çok geçmeden bir ritim yakaladık.

İçime doğru yükseliyor ve ben de onun üzerinde sürtünüyorum. Acı vereceğini düşünmüştüm ama o kadar tahrik olmuş, o kadar inanılmaz derecede ıslakım ki, en güzel şekilde gerilmiş gibi hissediyorum. Bu yabancının penisinin üzerinde geceye doğru ilerlerken, her şey aynı anda derin ve lezzetli. Ama Nick neredeyse hiç yabancı gibi gelmiyor. O benim mükemmel sevgilim.

Elini aramızdan geçiriyor ve şimdi klitorisimi okşuyor, beni yoğun bir şekilde ovuyor.

Ayak parmaklarım karıncalanıyor. Nabzım hızlanıyor. Ve her yerim ağrıyor.

Sonra orgazm beni alt üst ediyor, öyle güçlü ki başım dönüyor. Ya da belki de dünya dönüyor. Ya da orgazmım benim dünyam. Artık bilmiyorum bile. Sadece... vahşi hissediyorum.

Ve çok güzel.

Onun kucağında kendimi tamamen mutlu hissediyorum, bu rahatlama hissi birkaç saniye, belki de dakikalarca beni sarıp sarmalıyor; tam olarak ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum.

Sarsıntının etkisiyle hâlâ inerken gözlerimi tekrar açtığımda, o bana doğru sertçe girip kalçalarını vuruyordu.

Kasılana kadar bekler, sonra da boşalırken uzun, kirli bir inilti çıkarır.

Onun iri göğsüne yaslanıp kollarımı ona doladım ve bu sıcaklığın tadını çıkardım. O da elini sırtımdan aşağı doğru gezdirerek beni rahatlattı ve içimi rahatlattı.

Bu gece ondan daha fazlasını istiyorum. Bu kollarını, bu ellerini, gücünü hissetmek istiyorum.

Hâlâ endorfinlerin etkisi altındayım, ama bu sisin arasından bir endişe beynime işliyor. Bu kadar mı? Şimdi gitmeli miyim? Hiçbir beklentimiz olmadığını söylemiştik, belki de gece bitti.

Tatlı mırıltıları kesildiğinde, usulca, "Şu prezervatiften kurtulayım," dedi.

Hepsi bu kadar mı?

Tabii ki öyle. Hiçbir şart yok demiştin.

Peki, gerçekten ne diyecekti ki? "Harikasın Lola, lütfen bir ara daireme gelip beni şaşırt."

Lütfen.

Özellikle kendi sınırlarım konusunda bu kadar kararlı olduğum için, kimsenin beni sevmemesini istemiyorum. Ondan uzaklaşıyorum ama banyoya giderken onu izlemiyorum.

Kendimi kapattım, biraz daha kalma isteğimi geçici olarak bastırdım. Hızla kıyafetlerimi topladım, sütyenimi taktım ve elbisemi giydim.

Bir dakika sonra ayak sesleri duyuldu ve yerde sessizce ilerledi, sonra durdu. "Lola."

Çok sert.

Arkamı döndüm.

Gözleri kısılmıştı. Sonra başını salladı, aramızdaki mesafeyi kapatıp yanaklarımı avuçlarken bana "Tsk" diye seslendi. "Elbiseni çıkar. Yatağa gir. Seninle işim henüz bitmedi."

Soyunurken bir geçit töreni yapıyorum, sonra da yatağa koşuyorum.

SEKSİ ÇILGIN LİBERYELER

Layla

Güneş doğmadan önce, dördüncü orgazmımın eşiğindeyim. Nick yan yatmış, parmaklarıyla beni beceriyor. Nefes nefese, inleyerek, kıvranan bir kadını, bacağım onun üzerine atılmış. Bacaklarım sonuna kadar açık, o beni çılgına çeviriyor.

Kalçalarımı geriye doğru kıvrıyorum ve kendimi tamamen mutluluğa bırakıyorum.

Ağlamayı durduramıyorum, inlemeyi durduramıyorum.

Sanki tatildeyim ve her öğün bir öncekinden daha günahkâr.

Dört.

Dört.

Nihayet orgazmın verdiği o büyülü hissi üzerimden attığımda, yakışıklı adama aptalca bakakaldım. "Sizin için bir şey yapabilir miyim?"

"Sana kendini iyi hissettirmeyi seviyorum," diyor ve sonra beni kucaklaşabileceğimiz şekilde pozisyon değiştiriyor.

Aman Tanrım, o sıcak vücudu. Kocaman kolları. Benim zevkime olan takıntısı. Sanki bir porno yıldızı gibi sevişebilen bir masal prensi gibi.

Peki, porno yıldızları böyle mi sevişiyor? Ben çok porno izlemiyorum. Çoğunlukla erkeklerin ve kadınların kendi kendilerini tatmin ettikleri GIF'leri izliyorum. Tek başlarına. Bu her zaman bana yeter—kişisel bir zevk arayışı, arayanın kim olduğu önemli değil.

Yani tüm bu seks konuları yeni. Seks hakkında konuşmak yeni.

Bu da öyle—sarılmak.

Otel perdelerinden sızan ince bir ışık huzmesiyle bana yaslanarak memnuniyetle içini çekti. "Uçuşunuz üç saat sonra," dedi.

"Biliyorum," diyorum dudaklarımı büzerek, bu çalınmış gecenin bitmemesini dileyerek. Ama yükselen güneş aksini söylüyor.

"Benimki üç saat otuz dakika sonra." Sesi hüzünlü geliyor ve bu beni şaşırtıyor, bu yüzden nereye varmak istediğini görmek için bekliyorum. "Eğer Londra'da yaşamıyor olsaydım, bu akşam seni yemeğe davet ederdim," diyor.

Geriliyorum. Dün gece bundan kaçınacağımızı söylememiş miydik? Öyleyse neden beklenti yaratıyor? Varsayımsal beklentiler olsa da yine de. "Gerçekten mi?" diye soruyorum ihtiyatla.

"Evet. Bu seni rahatsız ediyor mu? Az önce söylediklerim?"

Ne hissettiğimi değerlendirmek için duraklıyorum. Yakınlık mı ima ediyor? Duygusal samimiyet mi? Pek sayılmaz. Yani güvendedim. "Hayır, ama beklentim olmadığını söylemiştin," diye belirtiyorum.

"Yine de seni en sevdiğin restorana götürmek, nefis bir tatlı sipariş etmek ve sonra seninle tekrar dans etmek istiyorum."

"Siktir" kelimesinin kod adı.

Ama "siktir" kelimesinin kodlanmış hali, karnımdan aşağıya, doğrudan kasıklarına doğru bir karıncalanma hissi gönderiyor. İstemsizce bir mırıltı çıkarıyorum.

Beni kendine daha da yaklaştırıyor. "Seni tekrar öpeceğim. Seni tekrar tadacağım. Seni sevişmenin daha birçok farklı yolunu sana tanıtacağım," diyor.

Merhaba öğretmenim. Ona sürtünüyorum. "İlgimi çekti."

"Bunu ister misin, Lola?"

Bu gerçek bir teklif mi, yoksa hayal ürünü bir yatak sohbeti mi? Hangi oyunu oynadığımızı bile bilmiyorum. Ama yeterince iyi bir oyuncuyum. Rol yapmayı öğrendim. "Beni Manhattan'daki en sevdiğim kulübe götürebilirsin," diyorum, çünkü ne olacak ki? Onunla birlikte gideceğim.

"Seni karanlık bir köşeye çekeceğim," diyor, saçlarımı boynumdan çekerek. Bu da beni ürpertiyor.

"Bana oraya dokun. Herkesin önünde," diyorum, seksi bir kelime oyunu oynar gibi.

"Seni iyice tahrik edeceğim. Sonra seni otelime götürüp yatağın üzerine yatıracağım."

Evet, bu, tek gecelik ilişkimizin fantezi dolu yatak sohbeti bölümü. Ağzı omzumda gezinip dövmelemeime doğru yaklaşsa da, bununla başa çıkabilirim.

Omuzumdaki çiçeğe bir öpücük kondurmak için eğildiğinde kısa bir an gerildim. Ama ya tepkimi fark etmedi ya da beni anında anladı, çünkü orada kalmadı veya bana bunun anlamını sormadı. Zaten ona söylemezdim. Dövmemin anlamını kimseye anlatma ihtiyacı hissetmiyorum.

"Sonra da seni sabah kahvaltısına götürürdüm," diyor usulca, bu hayali buluşma için planlarını anlatmaya devam ederken.

Ertesi sabah kahvaltısı fazla mı olur? Ama bu bir fantezi randevusu, o yüzden pek de önemli değil. Ayrıca, kahvaltayı ve onu şu ana kadar sevdim. "Hoş olur."

Tekrar nefesini veriyor, tıpkı bana olan tutuşunu bıraktığı gibi hikâyeyi de bırakıyor.

Nick sırt üstü uzandı, ellerini başının arkasına koydu. Tavana bakıyordu. Belki de düşüncelere dalmıştı. "Denemek istediğim harika bir şarap barı var. Yetmiş Üçüncü Cadde ve Amsterdam'da. Hugo's. Bir yıl önce açıldı," dedi.

Ve fantezi henüz bitmedi. Giderek oldukça somut bir hal alıyor.

Güneş şimdi daha yükseğe çıkıyor ve şafağın ilk ışıkları yakışıklı yüzünü aydınlatıyor. "Hugo's'u duydum. Arkadaşım Ethan sürekli yeni restoranlar arıyor ve orayı çok övüyordu, benim de..."

Annemin avukatına en popüler mekanlarda benim için rezervasyon yaptırmasını çok sevdiğini söylemeden önce kendimi durduruyorum.

Ondan bir daha bahsetmek istemiyorum. Beni daha genç gösterir. Annem bana iyi rezervasyonlar ayarlıyor.

Hemen "Arkadaşımın zevki harika" diyerek konuyu düzeltiyorum.

"O zaman bu gece oraya gideriz," diyor ve bu da son olmalı. Hayalimizdeki randevuyu mantıksal sonucuna ulaştırdık.

Şüphelerim, bacaklarını yataktan sarkıtınca doğrulandı. "Hazırlanmalıyım. Uluslararası check-in falan." Nick esneyerek elini saçlarının arasından geçirdi. İşaretler son derece açık. Gitme vakti geldi. Gece sona erdi.

Dün gece tam bir fanteziydi.

Gerçekliğe odaklanmaya çalışıyorum. Odamıza gitmem, hızlıca eşyalarımı toplamam ve Lyft çağırمام gerekiyor. Yatağımdan kalkıp

kıyafetlerimi ararken o da boxer şortunu alıyor. Elbisemi kanepenin yanında bulduğum sırada telefonu çalıyor.

Sırtım dönük olduğu için onu alırken göremiyorum, ama bir an sonra, "Bir saniye. Bu benim..." diyor. Ama sonra beni görmezden geliyor olmalı, çünkü bana, "Onu daha sonra arayacağım" diyor.

Radarım bip sesi çıkarıyor. Korkunç bir düşünce beynime saplanıyor, utanç ve öfke onu kovalıyor. Hızla işe yaramaz külotumu ve ardından sütyenimi giyip kendimi örtüyor, yüzüklerimi kapıyor ve ağzımdan şu soru çıkıyor: "Evli misin?"

Çenesi düştü. Gözlerini kırıştırdı. Şok içinde başını salladı. "Bu da ne?"

Ama bilmem gerek. "O senin karın mıydı? Geri arayacağın kişi o mu?"

Öfkeli gözlerle Nick bana doğru yaklaştı. "Şaka mı yapıyorsun? Evli değilim," dedi, ses tonunda hayal kırıklığı vardı. "Evli olsaydım, bir ilişkim olsaydı veya sevgilim olsaydı, yaptığımız hiçbir şeyi yapmazdım." Yatağın üzerindeki telefonuna işaret etti, sanki havayı bıçaklıyormuş gibi. "O benim kardeşimdi. Evli ve bazı sorunlar yaşıyor. Birkaç gece onunla kaldım. Beni arıyordu ve neler olup bittiğini öğrenmek istedim, ama seninle olduğum için aramayı reddettim."

En kötüsünü düşündüğüm için yeni bir utanç duygusu içimi kapladı. Ama en kötüsü oldu.

Biyografisinde evli olup olmadığı muhtemelen yazıyordu ama belli olmaz. Yüzümü buruşturarak elbisemi çekiştirdim. "Sormak zorundaydım. Ne olur ne olmaz diye."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü tuttu. Biraz sert, ama biraz da çaresizce. "Boşandım," dedi teslimiyetle. "Genç yaşta evlendim. İyi bir evlilik değildi... Birkaç yıl önce ayrıldık."

"Ah," dedim, yutkunarak, çünkü tüm bunları itiraf etmekten biraz utandığını anlayabiliyordum ve kendimi daha da suçlu hissediyordum. "Özür dilerim."

"Yalancı değilim Lola," diyor, sesi kırılgan bir tonda.

"Sadece aptal görünmek istemedim," diye fısıldadım. "Ya da yuva yıkan biri olmak."

"İkisinden de değilsin. Söz veriyorum. Beni daha sonra internetten araştırabilirsin." Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Havaalanına arabayla gitmek ister misin? Otuz dakika içinde bir arabam geliyor."

Onu reddetmeliyim. Gerçekten tanımadığım erkeklerden uzak durmalıyım. Duygusal bir bağ oluşmasın diye her şeyden kaçınmalıyım. Ama saçımı öptüğünde, tek hissettiğim biraz daha fazlasını istemek oluyor. "Evet. Eşyalarımı alıp lobide buluşalım."

"Mükemmel," diyor ve bir zaman belirliyoruz, ama ben ayrılmadan önce gözleri parılıyor. "Ama evli misiniz?"

Gülüyorum. Sanki öyleymiş gibi.

Gözlerimi dikkatle süzdü. "Bu mantıksız bir soru değil."

Haklı. Yaşına bakınca evli olup aldatma ihtimalinin daha yüksek olduğunu tahmin etmişim, ama ben de yalancı olabilirim.

Herkes yapabilir.

İnsanlar yollara düşer, yalanlar uydurur ve kalpleri kırar. Bunu evde de yaparlar. Sırlarınızın ve gerçeklerinizin kiminle güvende olduğunu asla bilemezsiniz.

"Ben bekarım," diyorum.

"Güzel. O zaman ikinci randevumuzu havaalanına giderken yaparız. Kahvenizi nasıl istersiniz?"

Ona söylüyorum, sonra da beklenmedik bir randevu için hızla hazırlanıyorum.

Sadece bu ikinci buluşma gerçek olacak, bir fantezi değil. Ama yakında bitecek, bu yüzden güvende olacağım.

RİSK DEĞERLENDİRMESİ

Nick

Yalan söyledim.

Telefonda konuşan benim kardeşim değildi.

Ama Lola'ya oğlumun aradığını söylemek istemiyorum. Onun beni yetişkin bir çocuğu olan biri olarak görmesini istemiyorum. En önemlisi, doğduğunda ne kadar genç olduğumla ilgili kaçınılmaz konuşmayı yapmak istemiyorum.

Bu konuşma çok fazla acıya, çok fazla yargılamaya yol açar. Eski sevgilimin ailesinden zaten yeterince yargılama gördüm, çok teşekkür ederim. Bir porsiyon daha istemiyorum.

Ve birlikte geçireceğimiz son anlarımızı kesinlikle rahatsız edici konuşmalarla kirletmek istemiyorum. Dün gece bana bedenini verdi ve anahtarları yanlış adama verdiğini düşünebileceği ihtimaline karşı risk almak istemiyorum.

Buna risk değerlendirmesi diyelim. Onu bir daha görmeyeceğim için her şeyi ayrıntılı olarak anlatmaya gerek yok.

Eşyalarımı topladıktan sonra kahvaltı yapıyorum, ardından otelin önünde bekleyen ve önceden sipariş ettiğim lüks arabada onunla buluşuyorum.

İkinci randevumuz kahve içmekle geçti. Ona sade kahveyi uzattım ve kendi Küba kahvemi sol elimde tutarken sağ elimle onun için araba kapısını açtım.

Arabaya biniyor, ben de yanına oturuyorum ve ceketimden fırın ürünleri dolu poşeti çıkarıyorum. Poşeti alıp açarken, "Hamur işlerinden nefret ederim," diyorum.

"Bunlar anlamsız. Tamamen anlamsız," diye ilan ediyor, susamlı simidi sallayarak. "Ama simit mi? Eh, içimdeki New Yorklu buna karşı koyamıyor."

"İçimdeki New Yorklu da bunu kabullenemiyor."

Bu söze gülümsüyor, ama gülümsemesi biraz hüzünlü. Belki de bir simit ısırtığı sonrası gülümsemesine fazla anlam yüklüyorum, ama belki de hâlâ New Yorklu olmamı diliyor.

Hiçbir beklentim yok dostum. Odaklanman gereken işler var. İmzalaman gereken anlaşmalar var. Çalışanlara ödeme yapman gerekiyor.

Şehir arabasında yemek yerken, onunla aynı şehirde yaşamanın nasıl olacağına dair düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. Şık siyah araç havaalanına doğru ilerlerken, "New York'a döndüğünde ne üzerinde çalışacaksın?" diye soruyorum.

"Buradaki bazı toplantıların ardından görüşmelere devam edeceğim. İş ortağım Geeta ile Pazartesi günü görüşeceğim ve her şeyi birlikte gözden geçireceğiz. Ya siz?"

"Finansman anlaşmasını sonuçlandırmak," diyorum.

"Seksi," diyor kaşlarını oynatarak.

İşte, şimdi daha iyi. Onun beni bir baba olarak değil, güçlü bir girişim sermayecisi olarak görmesini tercih ederim.

Havaalanına vardığımızda, araç bizi iç ve dış hat uçuşlarının yapıldığı H terminaline bırakıyor. İkimiz de aynı havayolu şirketindeyiz, sadece farklı yönlerde gidiyoruz.

Çantasını içeri taşıyorum. Güvenlik kontrolünden geçiriyorum. Konveyör bandına kaldırıyorum. Sonra onu kapısına kadar götürüyorum.

Uçağa biniş başlıyor ve keşke zamanı durdurabilseydim. Beklenmedik bir anda göğsüme özlem dolu bir acı saplandı.

Bu tek gecelik bir ilişkiydi. Başka bir şey değil.

Gerçekten veda etmem gerekiyor. Bir daha asla geri dönmek üzere. "Görünüşe göre buradan gidiyorsun."

"Öyleyim. Beni kapıma kadar götürdüğün için teşekkür ederim," diyor. "Ve çantamı taşıdığın için." Sonra beni öpüyor, hızlı ve sıkı bir öpücük. "İlk, dördüncü ve aradaki her şey için de teşekkür ederim."

"Bu zevk benim için de büyük bir zevkti," diyorum.

"Hayır. Benimki olduğundan oldukça eminim."

"Pekala, bizimmiş."

"Kesinlikle öyleydi."

O kapının yanında dururken, etrafımızda havaalanının telaşı ve gürültüsü arasında, baş parmağımla çenesini okşadım. "Kaba bir şey söyleyeceğim ama Mikka'nın laringit geçirmesine çok sevindim."

"Ben de."

Onu bir kez daha utanmazca öpmek için yanıma çekiyorum.

Havaalanında verilen bir öpücük, çok erken gelen bir vedanın tadını taşıyordu.

Umarım bu öpücüğü New York'a da götürür.

O beni hem güzel hem de iğrenç bir şekilde, yatakta ve yatak dışında ona özen gösteren adam olarak hatırlayacak.

Kuralları çiğnediğimde, mavi gözlerine ve ardından kırmızı dudaklarına biraz fazla uzun süre bakıyorum. Ve... tek gecelik ilişki kurallarını boş verin. Kuralları çiğnemeyi ve onları esnetmeyi seviyorum. "Bu sabah söylediklerimin arkasındayım. Ve yılda üç dört kez New York'ta oluyorum," diyerek, bir çeşit teklifle kuralları esnetiyorum.

Belki bazı beklentiler olabilir.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Beni arayın, Bay Adams."

Kapıya doğru ilerledi, kiosкта biletini okuttu. Uçağa binerken arkasını döndü ve bana bir öpücük gönderdi.

Sonra da gitti.

Ben de ayrılıyorum, uçağa binerken oğlumu geri arıyorum, benimle çalışması için onu ikna etmeye çalışıyorum. Sonra uçağa binerken, dün geceyi ve bu sabahı tekrar tekrar düşünüyorum. Vault'un şartnamesini gözden geçirmeye çalışıyorum, ama beni ondan ayıran o kocaman okyanusu geçerken, o kadını istediğimden daha çok düşünüyorum.

TAM BİR CANAVAR

Layla

"Mojitolar benden, canlarım!" diye seslendim arkadaşlarıma o gece The Lucky Spot'a girerken. Zafer kazanmış gibi hissediyordum, çünkü zafer duygusu, çok uzakta olan bir adamı özlemekten daha iyi beslenmesi gereken bir duyguydu.

Harlow ve Ethan beni Chelsea'deki barda bekliyorlar. Saat yedi olduğu için mekan çok kalabalık, bu yüzden kalabalığın arasından sıyrılıp ilerliyorum. En yakın arkadaşlarıma ulaştığımda, hemen zafer işareti yaparak kollarını havaya kaldırıyorlar.

Ardından Ethan, Harlow'a dönerek onu dikkatlice süzdü. "Öde," dedi parmaklarını oynatarak.

Aralarına girip Harlow'un omzuna dokundum. "Benden şüphe mi ettin?"

Harlow sadece omuz silkerek, "Çok seçici olduğunuz biliniyor," diyor. "Bunun gerçekleşeceğini düşünmemiştim."

"Ey imansızlar!" dedim. Sonra bakışlarımı Ethan'a çevirdim ve yüksek sesle hırladım. "Yani bu, onları herkese açacağımı düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Kahkaha atıyor. "Hayır. Bu, yirmi üç yıllık birikmiş cinsel arzunun Miami'de bir hafta içinde senin için dışarı taşacağına bahse girdiğim anlamına geliyor. Ve haklıydım."

Kaşlarını çatarak ona baktım, sonra yapmacık bir şekilde hırladım. "Lanet olsun sana."

Ethan, barmendeki kıvrıcık saçlı adama döndü; adam, erkek arkadaşımı görünce şaşırdı. Ama barmen hemen konuya girerek, "Ne alabilirsiniz?" diye sordu.

"Onun numarası," diye mırıldanıyorum Harlow'a, o da başını uzun uzun sallıyor.

Ethan adama, "İki mojito," diyor. "Ve bir buzlu çay."

"Hemen geliyor," diyor barmen, ardından Ethan'a gereksiz derecede büyük ve son derece açık bir gülümseme fırlatıp içkileri karıştırmaya gidiyor.

Yaramaz bir melodi mırıldanıp, kolunda dövme olan yakışıklı arkadaşşıma hafifçe dokunuyorum. "Yakında mojitolar da senden olacak mı?" diye soruyorum barmene kaşlarımı kaldırarak.

Ethan başını sallıyor ama bence reddetmekten ziyade konuyu değiştiriyor. "Bizi oyalama." Kendisiyle Harlow arasındaki tabureye vuruyor. "Otur aşağı. Ve bize bir hikaye anlat. Hiçbir giysiyi açık bırakma, hiçbir çarşafı açıkta bırakma, hiçbir prezervatifi kullanılmamış bırakma. Bütün hikayeyi istiyorum."

Harlow, "Onun söylediklerine katılıyorum," diyor. "Ve hemen başlayalım çünkü Ethan'ın sahneye çıkmasına iki saat kaldı."

Ethan parmağıyla demir çubuğu işaret eder. "Hikaye zamanı. Hemen şimdi. Hiçbir detayı atlama."

Ayrıntılar her şeydir.

Bu detaylar uzun süre hayallerimi besleyecek.

"Kendisi bir girişim sermayecisi. Çok etkileyici, baskın bir çekiciliği var ve aynı zamanda harika bir dinleyici," diyorum, sonra son noktayı vurgulamak için duraklıyorum. "Ve bu sabah beni havaalanında kapıma kadar götürdü. Uçağa binmeden hemen önce bana veda öpücüğü verdi."

Ethan takdirle ıslık çalar. Harlow alkışlar.

Ben de onlara biraz daha bilgi verdim. "Kirli, hayalperest, talepkar ve aynı zamanda benim zevkime takıntılıydı. Ve bana New York'ta yaşasaydı bu gece beni dışarı çıkaracağını söyledi. Hatta bu yılın ilerleyen aylarında burada olacağını bile söyledi."

Harlow'un gözleri merakla büyüdü. "Yani bu adamı tekrar göreceksin?"

Kalbim hoplayıp duruyor. Aptal, umut dolu organ. Başımı sallıyorum, durumu hafife alıyorum. "Sadece söylediği bir şeydi. Buraya tekrar gelip gelmeyeceğini düşünmeyeceğim. Onu aramayacağım. Ve belirsiz bir gelecek hakkında hayal kurmayacağım," diyorum, sonra kapıda tanıdık bir

yüz görüyorum; çarpıcı bir esmer kadın, iri göğüslü bir kızıl saçlıyla birlikte içeri giriyor.

Jules ve Camden'e verdiğimiz takma adı kullanarak, "Onlar bizim kuzenlerimiz," diyorum neşeyle.

Harlow arkasını dönüp Jules Marley'e el salladı. Esmer kadın, Harlow'un erkek arkadaşı Bridger ile birlikte çalışıyor. Bridger'ın yeni televizyon yapım şirketini yönetmesine yardım eden sağ kolu olmuş ve kartal gibi keskin zekalı biri. Ardından Harlow, Jules'un arkadaşı Camden'e el salladı.

Bir yıldan uzun bir süre önce, üçümüz bir dans kulübünde Jules ve Camden'la karşılaştık ve Harlow onları dans pistindeki yerimize çekti; orada büyük bir grup insanla, kollarımız ve bacaklarımız havada, içkilerimiz eşliğinde, ritmik müzikle gece boyunca dans ettik.

Böylece onları grubumuza kattık. Ayrıca Jules ve Camden'ı da benimle Krav Maga yapmaya ikna ettim, bu yüzden zaman zaman spor salonunda bana katılıyorlar.

Biz üçümüz—Ethan, Harlow ve ben—muhtemelen her zaman uzun zamandır kayıp kardeşler gibi olacağız, ancak Jules ve Camden yeni keşfettiğimiz kuzenler gibi geliyorlar.

Kot pantolon ve pürüzsüz tenini, kıvrımlarını ve güçlü kollarını sergileyen parlak siyah askılı bir bluz giyen Jules aramıza katıldığında, "Tüm güzel şeyleri kaçırdık mı? Eğer öyleyse, en ilgi çekici ayrıntıları özetleyebilir misiniz?" diye soruyor.

Evet, kesinlikle ailemizin bir parçası oldu. Harlow, "Layla Miami'de harika zaman geçirdi," diye ekliyor.

Orada geçirdiğim zamana muzipçe sahip çıkarak omuz silkip geçiyorum.

Jules'un gözleri parıltıyor. Camden'ın yeşil gözleri belirgin bir merakla parlıyor ve soruyor: "Daha fazlasına ihtiyacım olacak. Tam olarak ne kadar mükemmel?"

Ethan boğazını temizledi. "Mükemmel bir dördlü."

Jules, etkilenmiş bir şekilde, "Vay be, Layla," diyor.

"Şanslı kaltak," diye araya giriyor Camden.

Hepimiz kahkahalara boğuluyoruz, sonra ben hikayeyi tekrar anlatıyorum ve asla pişman olmayacağım bir gecenin detaylarını paylaşmaktan çekinmiyorum.

Çünkü gerçekten de öyleydi; Miami'nin bunaltıcı gökyüzü altında harika bir geceydi.

Daha sonra, arkadaşlarım ve ben Ethan'ın müziğini ön sıradan dinlemek için Rebel Beat'e giderken, o detayları geride bırakıp New York'taki geleceğime odaklanmaya çalışıyorum.

* * *

Annem terliyor.

Nadir görülen bir manzara ama bu kadın tenis kortunda tam bir canavar gibi oynuyor.

Rakip tarafta olsaydım, "Haydi Anna!" diye bağırmak isterdim ama o bana alaycı bir gülümsemeyle bakıp maça odaklanmamı söylerdi.

Ama çok fazla puan, çok fazla oyun oynadık, çok uzun zamandır oynuyoruz, bu yüzden ben de tenis canavarı olarak yetiştirilmiş olsam bile, o bir sonraki topu servis ettiğinde belki de, muhtemelen bilerek kolumu çok fazla uzatıp topu kaçırıyorum.

Hata.

Top, gürültüyle sahanın kenarına yuvarlandı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, omuzlarımı düşürerek. Sanki bu, gelmiş geçmiş en kötü kadermiş gibi.

Şüpheyle kaşlarını çattı. Evet, birkaç metre öteden ve ağın karşısından bile şüpheci bakışlarını okuyabiliyordum. "Sevgilim, kazanmama izin verdin mi?"

"Lütfen. Bunu asla yapmam. Çok rekabetçi biriyim."

İş hayatında. Sporda değil. Lisedeyken tenis raketimi bırakmak için sabırsızlanıyordum. Tıpkı bugün onu çantama koymak için sabırsızlandığım gibi.

Annem banktan bir havlu alıp alnını sildi. "Bu öğleden sonra rövanş maçına ne dersin?"

Enerjisini nereden buluyor? Son birkaç yıldır böyle. Çok meşgul. Bunun gerçek mi yoksa yeni bir hayatta kalma stratejisi mi olduğunu bilmiyorum. Acıdan dikkat dağıtma taktiği olabilir.

"İsterdim ama yarın Geeta ile görüşmeye hazırlanmam gerekiyor," diyorum.

"Onunla nerede buluşacaksınız? Toplu bir yerde mi?"

"Çay dükkanında, yani evet," diyorum, ses tonumdaki bıkkınlığı gizlemeye çalışarak.

"Hâlâ ona güveniyor musun?"

"Elbette, anne."

Kaşını kaldırarak, "İş ortağı söz konusu olduğunda bu mantıksız bir soru değil," dedi.

"Ama size asla tatmin edici bir cevap veremeyeceğim."

Belki de haklı olduğumu biliyordur ama hiçbir şey söylemeden homurdandı.

"Geeta ile her şey yolunda anne. Gerçekten de öyle," diye onu rahatlatıyorum. "Ve arayış kapatmamız gereken çok şey var."

"Doğru, tabii ki. Tüm dikkatin Makeover uygulamasına gidiyor," diyor annem, konuyu değiştirerek ve sesindeki iğnelemeyi fark etmemek mümkün değil.

Ya da kıskançlık.

Randall Adası'ndaki sadece üyelere açık korttan ayrılırken bunu görmezden geliyorum; New York'un elit kesiminin en seçkin oyunlarından birini oynadığı bu kortta, üye listesi adeta Vanderbilt ve Rockefeller ailelerinin torunlarından oluşuyor gibi.

"Miami nasıldı peki? Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. 'The Makeover'ı kıskanmıyorum aslında," diyor, oysa ikimiz de kıskandığını biliyoruz. En azından şimdi dürüst davranıyor.

Ama o ne istiyorsa onu istiyor; o da benim The Makeover uygulamasını bırakıp onun için çalışmam, sonra da şirketi devralmam.

"Harikaydı," diyorum ve içeri girerken iş yerinde konuşulabilecek tüm detayları paylaşıyorum. Bayanlar soyunma odasına girdiğimizde, annem heyecanla nefes nefese kalıyor ve saçlarında gümüş rengi tutamlar olan asil sarışın bir kıza parmağını sallıyor. "Rose! Sinsi geldin. Bugün geleceğini bana söylemedin."

Uzun boylu, zarif kadın dolabını kapatıp içeri giriyor ve annesinin yanağına bir öpücük konduruyor. "Ah, son dakika oldu. Kuaförümle randevum iptal edildi," diyor Rose geri çekilirken, vurgu yapmak için dudaklarını büzerek.

"Öyleyse önümüzdeki hafta sonu yapılacak sessiz açık artırmaya ne giyeceksin?" diye soruyor annem endişeyle, çünkü onların dünyasında hayır etkinliklerine giyilecek kıyafetler en önemli konulardan biri.

“Hiçbir fikrim yok. Ama Bertrand bana yarın sabah ilk iş olarak benimle görüşeceğini söyledi, yani kriz atlatıldı. Okuma yazma galası için sunucu kıyafetimi yine de o seçebilir.”

Annem dramatik bir şekilde alnını sildi. "Şükürler olsun." Sonra kolumu sıktı ve beni sohbete davet etti. "Layla ile çeşitli hayırseverlik kurulu çalışmalarımız hakkında Cobb salatası eşliğinde sohbet edeceğiz," dedi ses tonunda gururla. "Bu bizim işimiz."

Rose onaylayarak gülümsedi. "Cömertliğinizi çok seviyorum."

“Seninki de,” diyor annem ona ve aralarında tipik bir üstünlük kurma çabası olsa da, ikisi de bunu cüzdanlarıyla destekliyor. Annem bana uzun zaman önce hayırseverliğin değerini öğretti.

Rose bana döndü. "Peki annen seni de herkese yaptığı gibi kortta perişan etti mi?"

"O her zaman öyle yapar."

“Anna, lütfen benim için de bir kibrit ayırır mısın?” diyor Rose. “Belki yarın?”

"Kulağa çok hoş geliyor," diyor annem, sonra kadın gidiyor.

Annesi, kızın duyma mesafesinden uzaklaştıktan sonra fısıldayarak, "Onun çiftler partnerim olmasını istiyorum. O da çok şey yaşadı." dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden sadece "Harika!" dedim.

Muhtemelen öyle olmasa bile.

Duşumuzu alıp öğle yemeği için giyindikten sonra soyunma odasından çıkıp restorana doğru yöneliyoruz. Kulüp üyelerinin fotoğraflarıyla dolu koridorda yürürken annem elini ağzının kenarına götürüyor. "Rose'un oğlu David hâlâ bekar. İkiniz çok iyi bir çift olursunuz. O da hayır işleriyle çok ilgileniyor."

İşler bu noktaya mı geldi? Geri dönüşüme başladığına inanamıyorum. Ciddi bir ifadeyle, "Anne, üniversitedeyken David Bancroft'la çıktım," dedim.

Gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

Boğazım duyguların tehdidiyle yanıyor. Annem için o yıllar Xanax yıllarıydı. Üniversite yıllarımın büyük bir bölümünü depresyonla mücadele ederek geçirdi. Tamamen anlaşılabilir bir durum. Son zamanlarda keder sisinden çıkmaya başladı. Bu yüzden nazikçe, "Evet, çıktım. Hala arkadaşız. Kanada'ya vahşi doğa keşif gezisine gittiğinden beri onu birkaç aydır görmedim." diyorum.

"Rose, bu hafta döneceğini söylüyor. İkimiz de sonunda o... patikalarda tanıştığı Jersey'li barmenle işinin bittiği için çok minnettarız," diyor, dili sivri ve beni sinirlendiriyor.

"Onun New Jersey'li olmasıyla mı, yoksa barmen olmasıyla mı ilgili bir sorunuz var?" diye soruyorum, kendimi korumaya alarak. Bazen yaşlı nesil çok... yargılayıcı olabiliyor.

Annem bana delirmişim gibi bakıyor. "Canım! Tabii ki ikisi de değil. Sadece köprü'nün öbür tarafındaki bir kızla olan ıssız kaçamağını bitirdiğini söylüyordum. Tekrar seninle çıkmalı..." diyor, ikinci şans çöpçatanlığı yapmaktan keyif alarak. "Bir Bancroft ve bir Mayweather."

Gözlerinde Beşinci Cadde'deki düğünü görebiliyorum. "Dediğim gibi, arkadaşız anne," diye vurguluyorum, onu doğru yola getirmeye çalışarak. Tanıdığı bir aileden bir adamla evlenirsem güvende olacağıma inanıyor. Kendisinin de incelediği bir aile.

"Babanla arkadaşım," diyor ve bunun tamamen doğru olmadığını belirtmek istiyorum—evlendikten sonra çok iyi arkadaş oldular, ama önce arkadaş değillerdi. Ama onun anısının lekelenmemesi daha iyi. "Bir şeyler ayarlayalım," diye ısrar ediyor annem. "Senin için çok iyi olurdu. Kesinlikle seni eve kadar bırakırdı. Bryce'ın aksine." İcini çekiyor. "Bryce için beni affet. Bu yeni kişiyle sihirli dokunuşlarımı yaparak telafi edeyim."

Bu kadın, yılmazlığıyla tanınan bir kadın.

Doğrusu, David'i zaten görecektim. Birkaç hafta önce bana bu ayın sonlarında New York'a döneceğini söylemek için mesaj atmıştı. Annemin teklifini kabul etsem, onu bir süreliğine flört listemden uzaklaştırmak için çok mu kötü olurdu? Olmasa bile annemin bir şey olabileceğini düşünmesinin ne zararı var ki? Evet demek onu mutlu ederdi. Son altı yıldır ondan çok az mutluluk gördüm. Onun için yapabileceğim en az şey bu gibi görünüyor. Sonuçta bir söz vermiştim.

"Elbette. Tekrar söylüyorum, zaten çıkmış olduğumuz için bundan bir şey çıkacağını sanmıyorum, ama sen devam edebilirsin," dedim. İşte. En azından dürüst oldum.

"Harika. İkinizi tanıştıracam," diyor annem yeniden neşelenerek.

Ama koridorun sonuna yaklaştığımız için neşesinin her an kaybolacağını biliyorum.

Sanki önceden planlanmış gibi, çok değer verdiği bir fotoğrafın önünde duruyor. Bu fotoğraf her seferinde kalbimi sıkıştırıyor.

Annem ve babam. Burada düzenlenen bir yardım balosunda sahnede.

Dans etmek, gülümsemek, bakmak.

Çok aşığım.

Parmaklarım uzanıp onun papyonuna dokunmak için kaşınıyor. O gece onun için ben bağlamıştım. Tabii ki nasıl bağlanacağını biliyordu. Ama ben YouTube'dan kendi kendime öğrenmiştim, bu yüzden oturma odamızda bağlamıştım. "En sevdiğim babam için mükemmel bir papyon," demiştim.

"En sevdiğim kızımdan mükemmel bir selam," diye tekrarladı. Bu bizim oyunlarımızdan biriydi; en sevilen baba/en sevilen kız oyunu.

O gece annemi baloya götürmek için evden ayrılırken, kapıda yanağından öptü ve ona ıslıl ıslıl göründüğünü söyledi.

"Bunu hep söylersin, John."

"Her zaman ıslıl ıslıl görünüyorsun," demiş ve onu tekrar öpmüştü.

Bu fotoğrafta bu kadar mutlu olmasına şaşmamalı. Adam ona çok düşküncü ve o da adama bayılıyordu.

Hiç şaşmamalı, bu durum onu her zaman ağlatır.

Bu fotoğraf, babamın ölümünden bir hafta önce çekilmişti.

Annem ona sanki dua ettiği bir sunakmış gibi bakıyor. Dudaklarını büzüyor. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, sonra elini gözünün altına sürüyor.

Hem onun tepkisinden hem de kalbimdeki boşluktan dolayı boğazım düğümleniyor.

Resimdeki yakışıklı, çekici, koruyucu adama "Seni özledim babacım," diyorum.

Sonra fotoğraftan yüzümü çeviriyorum ama günün geri kalanında onu yanımda taşıyormuş gibi hissediyorum.

Altı yıl önce öldürüldüğü geceden beri onunla ilgili tüm anıları içimde taşıyorum.

DİKKATİ DAĞILAN ADAM

Layla

Pazartesi günü, haftanın sonunda David'le görüşmek için plan yapıyorum, sonra nehrin karşı tarafına feribotla geçip Hoboken'deki bir çay dükkanında Geeta ile buluşuyorum. Çoğunlukla Zoom ve telefon görüşmeleri yapıyoruz, ama arada sırada yüz yüze görüşmeye de çalışıyoruz ve onun için daha kolay olduğu için buraya gelmek için elimden geleni yapıyorum. O çayını yudumlarken, konferanstan gelen raporlarımı inceliyoruz.

“Özellikle Farm to Phone’u çok beğendim ve bu sadece zekice isminden dolayı değil,” diyorum, bize iş birliği yapmak isteyen başarılı bir dijital pazarlama firmasının teklifini göstererek. “En iyi yeni uygulamaların ortaya çıkmasına ve dikkat çekmesine yardımcı oldular. Uygulamalarından birkaçı Omega Media’nın bir parçası oldu.”

Saygın bir uygulama holding şirketinden bahsedilince, bakımlı kaşlardan biri yukarı kalktı. Geeta bardağını bıraktı. “Şu uygulamayı Omega'ya satalım.”

Bizim nihai hedefimiz her zaman bir çıkış yolu bulmak oldu. The Makeover'ı daha büyük, zaten bir uygulama ailesine sahip bir şirkete satmak istiyoruz. Annemin zaman çizelgesi de üzerimde baskı kurarken, bunu gerçekleştirmek için iki yılım var.

“Kesinlikle. Ya da Marcus Media. Ya da Limitless,” diyerek diğer bazı uygulama holding şirketlerinin isimlerini sıralıyorum. “Bu yüzden Farm to Phone'u da değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bir pazarlama

ortasına ihtiyacımız var ve bu bahardaki büyümemizle birlikte, The Makeover'ı hazırlamanın tam zamanı.”

Geeta, ekrandaki teklifi incelerken, siyah saçlarının arasından mor bir tutamı çeviriyor, sonra da omuz silkerek onaylıyor. "Eğer onların teklifini beğeniyorsanız, ben de beğeniyorum."

Özetlemeyi bitirdikten sonra saate bakıyorum. "Bugün birkaç yeni video çekmem gerekiyor. Artık çıkmalıyım."

Derin bir iç çekerek, "Ben de öyle. Günlerdir ilk defa dışarı çıkıyorum. Ama acelem var. Babamın fizyoterapisti geliyor." dedi.

"Elbette. Babama selamımı söyle," dedim, oysa babasıyla hiç tanışmamıştım. Babası MS hastası ve o da babasıyla birlikte yaşıyor ve ona bakıyor.

"Ona ruj sevgilerimi göndereceğim. Ama fizyoterapistiyle fazla flört etmeden önce eve gitsem iyi olur," diyor.

Gülerek dizüstü bilgisayarımı kaptım ve çıktım.

Nehrin karşı yakasına geçip Manhattan'daki mahalleme döndüğümde, Columbus Caddesi'ndeki en sevdiğim makyaj mağazalarından biri olan Blush'a uğrayıp birkaç ürün arıyorum. Mia Jane adlı bir şirketin yeni pembe ruj ve dudak kalemini görünce, bunu kendime saklayamayacak kadar heyecanlanıyorum. "Mia Jane'iniz var," diyorum kimseye özel olarak hitap etmeden.

Bu marka bir rüya gibi. Moda tutkunu ve eski model Mia Jane tarafından kurulan marka, tamamen hayvanlar üzerinde test edilmemiş ve ABD'de üretiliyor. Yirmi yıl önce podyumlarda fırtınalar estiren Mia Jane, o zamandan beri parfümden, kısa kesimli sweatshirtlere, vegan çantalara kadar birçok farklı alanda faaliyet gösterdi. Sonunda geçen yıl Los Angeles'ta kendi markası için bir pop-up mağaza açarak makyaj dünyasına adım attı. Bu yeni projeye devam edip etmeyeceğini söylemek zor, ancak zevki olağanüstü ve özellikle gençler arasında güçlü bir itibara sahip; çünkü çok çeşitli cilt tonları için en geniş yelpazede renk seçeneklerinden birini sunuyor.

Tezgahın başında duran, son derece yakışıklı bir adam başını kaldırıp sırtıttı. "Elbette. Mia Jane'i denediniz mi?" diye sordu. Gümüş rengi göz farı sürmüş ve teninde harika bir kontrast oluşturmuş. İsim etiketinde Storm/Mağaza Müdürü yazıyor.

"Evet! Bulabildiğim her fırsatta ilk tercihim olan marka. Geçen sefer Los Angeles'tayken geçici mağazalarına gittim ama bavuluma ancak bu

kadar şey sığdırabildim.”

Gülüyor. “Biz aynı kafadan insanlarız. Kendime de onun abanoz tonlarındaki gözlüklerinden aldım. O rengi bulmak kolay değil.” Sonra parmağını dudaklarına götürüyor. “Ama kimseye fondöten sürdüğümü söylemeyin.”

Dudaklarımı fermuarla kapatıyormuş gibi yapıyorum, sonra da rahat bir tavırla, "Hangi fondöten?" diyorum.

Gülümsüyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum. Neyse, umarım ürünleri çok satar. Tüm ürünlerini satmaya başladık ve söylentilere göre yakında Mia Jane mağazaları açabilirmiş."

İkimiz de çığlık attık.

Biraz daha alışveriş yapıyorum, sonra elimde aldıklarımla tezgaha doğru gidiyorum ve göz kapaklarını inceliyorum. "Gümüş rengine bayıldım, karışımınız da mükemmel, Storm."

“Teşekkür ederim canım.” Sonra gözlerini kırıştırdı, işaret etti, sırtıttı. “Bekle. Bekle! Sen Lola’sın!”

Bu yüzden, bu tanımanın verdiği neşeyle gülümsüyorum. "O benim."

"Kızım! Senin serinle bana kaş doldurmayı öğrettin," diyor, sonra bir poz verip kusursuzca şekillendirilmiş kaşlarını işaret ediyor.

“Bu harika. Videolar çekmelisin,” diyorum ve eve doğru yola koyuluyorum. Akşam kapıcısı Sylvester'a ve resepsiyondaki Grady'ye selam verdikten sonra altıncı kata çıkıp dairemi kilitliyorum, ardından da sürgü kilidini takıyorum.

Bütün ışıkları yakıp etrafa bakıyorum.

Güvenli bir şekilde içeri girip yalnız kaldığımda, kafatası yüzüklerimi çıkarıyorum; yatmadan önce birini takıyorum çünkü yanınızda bir silah bulundurmamak her zaman akıllıca bir şey ve bunlar, her bir kafatasının altında küçük, tırtıklı bir bıçak gizli olan kendini savunma yüzükleri. Ardından ışıklarımı kurup birkaç yeni video çekiyorum. Bunlar sosyal medyaya yüklenecek, sonra Geeta bunları uygulamaya entegre edecek.

Nihayet cuma geldi ve David'le buluşmaya gittim. Onu aylardır görmemiştim ve inanılmaz derecede heyecanlıydım.

Onu görmek bir ödül gibi geliyor. Nick Adams'ı internetten araştırmadan ilk haftayı atlattım.

O yakışıklı adam kirli ama lezzetli bir anı olarak kalacak.

* * *

Village'deki retro bir oyun salonu olan Cosmo's'a girerken, Ms. Pac-Man'in bir hayaleti yediği sesi beni karşılıyor. Kum rengi saçlı arkadaşımı bulmak için mekanı tarıyorum ama onu ne barda, ne oyunlarda, ne de bir masada görebiliyorum.

Ms. Pac-Man'in yüksek sesle öldüğünü duyduğumda, arkamdaki biri, "Aman Tanrım, bu çok kötü," dedi.

Tanıdığım biri. Eski erkek arkadaşım, eski tarih bölümü mezunu, sakalsız halinden eser kalmamış bir şekilde oyun salonunun girişinde beliriyor.

"David Bancroft o sakalın altında mı?" diye soruyorum. "O dağınık saçların altında mı?"

"Kimseye söyleme," diye fısıldadı, sonra da giriş holünde beni sıkıca kucakladı.

Ama yine de beni bıraktığında şok oluyorum. Columbia'da tanıştığımız zamanki halinden çok farklı görünüyor. Ben son sınıftaydım, o ise üçüncü sınıftaydı. Matematik dersine ihtiyacı vardı ve okulun özel ders programı bizi eşleştirdi. Denklemler üzerinde çalışırken ve itiraf etmeliyim ki, flört ederken çok iyi anlaştık. Dört ay kadar çıktık, ama sonunda arkadaş olarak daha iyi olacağımıza karar verdik.

"Hadi, önce bir şeyler yiyelim, sonra da biraz oyun oynayalım," diyor.

Sandviç ve bira sipariş edip bir yere oturuyoruz ve ben çenemi elime yaslıyorum. "Peki, bana Kanada'yı anlat. Nerelerdeydin? Neler yaptın?"

Bana ormanın derinliklerine yaptığı yolculukların, doğayla olan deneyimlerinin ve toprakla kurduğu bağın anlamını anlatan öyküler anlatıyor.

"Bu olay bana gerçekten gezegene fayda sağlayacak bir şey yapmak istediğimi fark ettirdi, biliyor musunuz? Belki hayvanlar ve iklim için bir şeyler yapabilirim diye düşünüyorum. Mesela kasırgalar, seller veya orman yangınları nedeniyle evlerinden veya barınaklarından yerinden edilen hayvanlar için para toplayabilirim."

Sandviçlerimizi yerken fikirlerini tartıştık ve sonunda şöyle dedi: "Bunu yapacağım. Büyükbabam ve büyükbabamdan kalan miras fonumun bir kısmını kullanacağım. Küçük bir kar amacı gütmeyen kuruluş kurup bölgedeki hayvan barınaklarına yardım etmek için para toplayacağım. Annemin arkadaşlarından başlayacağım."

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım," diyorum. "Yıllar içinde birkaç yardım amaçlı bağış toplama etkinliği planladım."

"Sen en iyisisin," diyor ve masanın üzerinden uzanıp saçlarımı karıştırıyor. Geriye yaslandığında, eğlenerek başını sallıyor. "Annelerimizin bizim bir çift olduğumuzu düşünmesi çok saçma."

Ben de gülüyorum. "Kanıt: Saçımı karıştırdın." Ve bana asla orgazm yaşatmadın. Ama bu kısmı kendime saklıyorum.

"Cynthia'nın saçını kesinlikle karıştırmıyorum."

"Evet, şu bir türlü unutamadığın kızla ilgili sorun ne?"

"Newark'ta bir bowling salonunda barmenlik yapıyor. Kardeşi ise vahşi doğa yürüyüşü rehberlerinden biri olarak çalışıyor ve Cynthia ile o geziye yardım etmek için geldiğinde tanıştık. Ama o da kamp yapmayı ve yürüyüş yapmayı çok seviyor."

"Yani ikinizin de ortak noktası açık hava aktiviteleri."

"Evet, öyle." Aşık olmuş bir aptal gibi konuşuyor. Ama sonra gülümsemesi kayboluyor. "Sanırım ona evlenme teklif ettiğimde onu çok korkuttum."

"Ne???"

Omuz silkerek, "Evet, bana yavaşlamamı söyledi." dedi. Çenesini kaşıdı. "Ya da belki de 'lanet olasıca yavaşla' dedi. Umarım onu korkutup kaçırmamışımdır."

"Biraz yavaşlayabilir misin?" diye sordum, gerçekten endişelenerek. David her zaman son sürat ilerleyen bir tipti. Frenlere basan bendim, ama o da hemen arkadaşlığın doğru bir karar olduğunu kabul etti.

"Elbette," diyor, belki de fazla aceleci bir şekilde. Ama kararlı bir tonla ekliyor, "Yapabilirim. Yapacağım. Yani, her gün Jersey'e kadar araba sürmeyeceğim, değil mi?" Onay arar gibi bana bakıyor.

"Bu iyi." Elini sevgiyle okşadım. "Yani, Jersey'de bir bowling salonu mu? Annenin kalp krizi geçirip geçirmediğini sormama bile gerek var mı?"

Hayır, gerek yok.

* * *

O gece dairede yalnız başıma, kanepeye yerleştim, sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim ve Makyaj başlıklı yazıma gelen yorumlara cevap verdim. Storm'dan da bir DM vardı, diğer günkü paylaşımım için teşekkür ediyordu. Sonra da ekledi: "Ayrıca, yakında New York'a bir Mia Jane mağazasının geleceği söylentisi var. Dua et, kızım!"

Ona dua eden eller emoji'si gönderdim, ardından da bir not: Umarım ilk bilen ben olurum!

Biraz daha sohbet ettikten sonra yorumlarıma geri dönüyorum. Tam kapatmak üzereyken, DistractibleGuy'dan gelen bir gönderiyi görünce şaşıyorum. Bir soru sormuş: Dans ederken de işe yarıyor mu?

Yanaklarımda ve göğsümde sıcak bir kızarıklık yayıldı. Umutla coşarak isme tıkladım. Bugün oluşturulmuş profili incelerken ben de heyecanlandım. Video yok. Fotoğraf yok. Profil resmi sadece bir kadeh içki simgesi. Viskiye benziyor.

Açıklamada ise şöyle yazıyor: Londra'da yaşayan bir Amerikalı.

Nefesim kesiliyor. Karıncalanmayı bir kenara bırakın. Başım yanıyor ve şöyle cevap veriyorum: Umarım bir gün öğrenirim.

Yatağa hazırlanırken yorumlarım sessiz kalıyor, ama yorganın altına girdiğimde yeni bir yorumla karşılaşıyorum.

Ondan.

İçimde kirli bir umut dönüp duruyor.

Londra'da saat sabah üç. Nick'in şu anda orada olup olmadığını bile bilmiyorum, ama eğer oradaysa, pek uyumuyor demektir.

Onun cevabını görünce nasıl uyuyacağımı da bilmiyorum doğrusu.

Olacaksın.

TEKLİFİM

Nick

Bazı kadınlar gerçekten karşı konulmazdır.

The Makeover'da profilimi yayınladıktan birkaç gün sonra Kensington'daki bir toplantıya giderken, metroya bindiğimde Lola'nın paylaşımlarına bir kez daha göz atıyorum. Kapılar kapandıktan sonra, en son sosyal medya paylaşımına tıklıyorum; bulaşmış eyeliner gibi bir makyaj hatasını düzeltme videosu. İzliyorum, sonra da bir kalp bırakıyorum.

Ama yemin ederim o kırmızı ifade simgesi benimle alay ediyor.

Öyle de olmalı.

Kendime gözlerimi deviriyorum. Ben bir genç değilim. Lanet olsun, yirmili yaşlarımda da değilim. Ama işte buradayım, bir kadın için lanet olası emojiler paylaşıyorum.

Sosyal medyayı hiç sevmiyorum bile. Sadece onunla flört etmek için hesap açtım. Çünkü, şey, onunla flört etmeyi çok seviyorum.

Yine de, bu kalp krizi sorununa bir son verilmesi gerekiyor.

Ancak algoritmalar etkileşimi sever. Bunu ben çok iyi biliyorum. Girişim sermayesi şirketimi kurmak için gereken parayı, sıralama algoritmasıyla çalışan bir uygulama geliştirerek kazandım. Sonra da bu uygulamayı çok yüksek fiyatlara sattım.

Bu dijital dünyada etkileşim çok önemli ve Lola sadece varlığını sürdürmekle kalmayıp, hakimiyet kurmak için de mücadele ediyor. İşlerin

bu noktaya gelmesinden biraz isteksiz olsam da, kalbe bir glen yüz ekliyorum.

Ama bu kadarı yeterli.

Bir sonraki durakta takım elbiseli bir grup adam trene binerken, ben de ona mesaj atmak için klavyeye tıklıyorum. Son birkaç gündür bu bizim alışkanlığımız haline geldi.

Dikkati DağılabilenAdam: Hey, sen... Metrodayım, etrafım bankacılarla çevrili. Bankacı olduklarını biliyorum çünkü lacivert giyiyorlar.

Çok meşgul bir kadın, bu yüzden hemen cevap vermesini beklemiyorum. E-postama geçip Kyle'ın bana az önce ilettiğı bazı sözleşmeleri kontrol ediyorum. Ama tren yer altında sarsılarak ilerlerken, ondan bir bildirim beliriyor.

Lola: Peki sen ne giyiyorsun? Dikkati Dağılan Adam: Bu, benden selfie göndermemi sağılamaya yönelik utanmazca bir girişim mi?
Lola: Bu bir seçenek mi? Dikkati Dağılan Adam: Muhtemelen değıl, ama aban için tebrikler. Lola: Ben puanlardan fazlasını istiyorum.
Dikkati Dağılan Adam: Bunun yerine sana görsel bir şey vereceğim.

Giysilerime bakıp bir mesaj daha yazıyorum.

Dikkati Dağılan Adam: Kömür rengi pantolon, koyu yeşil gömlek, açık mavi kravat. Lola: Hım. Şık giyimli erkeklerden hoşlanıyorum.
Dikkati Dağılan Adam: Lola. Son DM'inde birkaç yazım hatası var gibi görünüyor. Lola: Şey, şık giyimli halini beğenip beğenmeyeceğimi bilmiyorum Nick. Seni pek giyinik görmedim.

Çok doğru bir noktaya değindi. Ve onunla bu çıplaklık meselesini düzeltmek isteyip istemediğinden emin değilim.

* * *

Birkaç hafta sonra, sık sık fikir alışverişinde bulunduğum eski bir meslektaşımınla görüşmek üzere Viyana'ya uçmak üzereyken (birbirimize iyilik yapalım, karşılıklı yardımlaşma esasına dayalı bir anlaşma), telefonuma çok hoş bir bildirim geldi.

Lola: Pembe eşofman altı ve sporcu sütyeniyle Krav Maga'dan ayrılıyorum.

Vay be, bu çok seksi, müthiş bir kendini savunma dersi almak. Ve yumruk atarken pembe giymek.

Ancak ben pembe renge odaklanıyorum, deliklere değil. Kumaşın onun kıvrımlarını sarma şekli... Şimdiden bir imge oluşturun. Tadını çıkarıyorum. Daha sonra kullanmayı planlıyorum.

Lola oynamayı sever.

Ben de öyle düşünüyorum ve cevap yazıyorum:

Dikkati Dağılan Adam: Sana inanmıyorum. Lola: Neden yalan söyleyeyim ki? Dikkati Dağılan Adam: Belki de evde çıplaksındır.

Lola: İnşaat işçilerinin yanından geçiyorum. Kesinlikle çıplak değilim. Dikkati Dağılan Adam: Kanıtla.

Kanıt bir dakika sonra geldi. Baret takmış adamların fotoğrafı ekrana düştü. Güldüm, sonra ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Dikkati Dağılan Adam: Uçaktayım, birinci sınıfta oturuyorum, üzerimde özel dikim bir takım elbise var. Lola: Fotoğraf yoksa yaşanmamıştır.

Ona mutfağın bir fotoğrafını gönderiyorum, sonra telefonu kapatıyorum, gülümsememde hafif bir hüçün var. Lola bağımlılık yapıyor. "Aramızda Atlantik Okyanusu var" meselesi gerçekten çok üzücü.

* * *

Sonraki ay boyunca okyanusun öbür ucundan flörtleştik. Temmuz ayında Finn şehirdeyken onunla görüştüm. En sevdiğimiz Hint restoranında akşam yemeğı yerken, Lola'ya atadığım zil sesiyle telefonum çaldı. Sanki eğitilmiş gibi sikim sıçradı. Pavlov'un sikisi.

Tüm dikkatimi kardeşime verebilmek için mesajı görmezden geldim. Patlıcan ezmesinden bir lokma alırken, "Teklifim hakkında daha fazla düşündün mü?" diye sordu.

Ben çiğnerken o beklemek zorunda kalıyor. Sonunda, "Çiğnedim," diye cevap veriyorum.

"Ve?"

Çatalı bırakıp bir an duraksıyorum, nefesimi veriyorum. "Çok cazip."

Sırıttıyor. Bu, işlerin gidişatından memnun olduğunu gösteren, önceden haber veren türden bir gülümseme. "Bu her zaman senin hedefin oldu, Nick."

"Öyle." Onun önerisi büyük planlarımla örtüşüyor. Beni engelleyen pek bir şey yok, ama araştırma yapmayı seviyorum.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye soruyor, çatalını alıp chana masala'dan bir lokma alırken.

Telefonum daha cevap veremedenden tekrar çaldı.

Finn kaşını kaldırarak cihaza baktı. "Bu kesinlikle bir bağlantı."

Bildirimleri sustururken olabildiğince ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Önemli bir şey değil."

Burunundan homurdandı. "Saçmalık."

Ama ona Lola konusunu açma fırsatı vermek istemiyorum. Şimdi değil. Cephane çok iyiyken değil; bir zamanlar gördüğüm bir kadını düşünmeyi bırakamıyorum.

Ha. Sadece düşünmüyorsun. Onunla çok sık mesajlaşıyorsun.

"Önemli değil," diyorum sert bir şekilde, babamızın çocukken konuşmaları bitirmek için kullandığı tonla onu susturarak. Kardeşimle benim de iş hayatında kullandığımız ton bu.

Finn başıyla onaylayarak, "Pekala. Teklife sadık kalacağız." dedi.

Özellikle cazip bir yönüne odaklanıyorum. "Oğlumu bizimle çalışmaya ikna edebileceğimi düşünüyorum," diyorum. "Onunla şirket için biraz pazarlama yapması konusunda konuşuyorum."

Finn'in yeşil gözleri merakla parladı. "Öyle mi? Ne diyor?"

Umutlu ama temkinli bir şekilde çenemi kaşıyorum. "Görünüşe göre... buna açık."

Finn'in her zamanki neşeli gülümsemesiyle sandalyeye yaslandı ve sanki fikri kucaklıyormuş gibi kollarını iyice açtı. "Yap şunu. Yap şunu. Yap şunu."

"Bunu bu akşam düşüneyim," diyorum, sanki cevabım her zaman evet olmayacakmış gibi.

"Aşağılık herif," diye mırıldandı.

Onun hayal kırıklığını izlemekten keyif alıyorum ve patlıcan yemeğimi bitiriyorum.

Akşam yemeğini bitirdik ve iyi geceler diledik. Daireme döndüğümde, kapı kapanır kapanmaz hemen mesajlarıma baktım. Son zamanlarda DM'den SMS'e geçmiştik ve Lola'nın çifte mesajının ne anlama geldiğini çok merak ediyordum.

Lola: Spor kıyafetlerimi görmek istediğini biliyordum. Hoşuna gideceğini düşündüm.

Fotoğrafta, gümüş, altın ve safir mavisi yastıkların yanında yatağının üzerinde katlanmış çamaşırları yığılı duruyor. Onun fotoğrafını çekmeyi çok istiyorum ama sormadım. Gecikmeli tatmin oyunu çok eğlenceli.

Nick: Güzel yastıklar. Lola: Yastıklarımı beğendin mi? Nick: Gerçekten beğendim. Lola: Rengini mi?

Bir yandan baş parmağımla yazarken bir yandan da kravatımın düğümünü çözüyorum. Burası şimdi çok sıcak. Tropikal seviyede.

Nick: Hayır, Lola. Rengi değil. Lola: O zaman ne, Nick? Nick: Bu gece onların üzerinde uzanmanı hayal etmeyi seviyorum. Saçlarının nasıl dağılmış olacağını. Yüzünün nasıl mutlu görüneceğini. Lola: Bunu görmek istiyor musun? Nick: Çok istiyorum.

Telefonumu boş sehpanın üzerine koydum ve yerine dizüstü bilgisayarımı aldım. Bilgisayarı balkona çıkardım ve altı kat aşağıda Knightsbridge'in hareketli ve kalabalık ortamını izleyebileceğiniz küçük masaya oturdum.

Orada Finn'in teklifini inceliyorum. Bu şartlara odaklanmalı ve karar verme sürecimi hiçbir şeyin etkilemesine izin vermemeliyim.

Bu, Lola'nın bir fotoğrafı değil; Tanrı'nın izniyle yakında gelebilir.

O konuşmalarda değil.

O kadına dair kendi çılgın düşüncelerim yüzünden değil.

Şartları tekrar okumak için otuz dakika harcadım, ama oğlumun telefonu içeriden zil sesiyle çalınca yerimden fırlayıp cevap vermeye koştum.

"Merhaba ufaklık. Neler oluyor?"

"Baba, bir şey yok. Sadece eşyalarımı yerleştirmeye çalışıyorum."

Telefonu kulağıma dayayarak balkona geri döndüm. "Eşyaları yerleştirmekten nefret ediyorsun."

"Büyük bir tutkuyla," diyor.

Gülümsüyorum, ne zaman taşınsak haftalarca kutuların içinde yaşadığını hatırlıyorum. Bu da çok sık oluyordu.

"Yani ben senin erteleme sebebin miyim?"

"Ne şanslısın," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Gerçekten de çok şanslıyım."

Ay boyunca kiraladığı dairede bir yandan dolaştığını duyuyorum ve kutuları açtığını hayal ediyorum. Teklifimi daha fazla düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum ama o bana geldiğinde en iyi performansı gösteriyor. Stratejik davranmalı ve teklifimi beklemeliyim.

Bunun yerine beyzbol hakkında ve New York Comets'in San Francisco Cougars'ı yenebilir mi diye sohbet ediyoruz, sonunda da "Sanırım kabul ediyorum. Yani, deneme amaçlı, sakıncası yoksa?" diyor.

Gökyüzüne yumruk atıyorum. "Harika!"

Daha sonra, çok daha sonra, karanlıkta telefonumda kitap okurken, ekinde bir resim bulunan bir mesaj geldi.

Mesajı açarken dişlerimin arasından derin bir nefes alıyorum.

Yüzünün sadece bir tarafı, neredeyse profil fotoğrafı bile değil. Ama ne yaptığı açıkça belli.

Görevi mükemmel bir şekilde anladı ve ben de uzun, keyifli bir süre boyunca gözümü ondan ayırmadım.

* * *

Birkaç hafta sonra, hem ben hem de kardeşim imza attıktan sonra, Lola'ya çok açık bir mesaj gönderdim.

Flört yok, şaka yok, fotoğraf yok. Sadece bir rica.

Nick: Seni arayabilir miyim? Lola: Elbette.

Telefonu açmasını beklerken, neredeyse boş olan dairemde ayakkabılarımın sesi yankılanıyor. Bir saat sonra katılmam gereken bir toplantım var, bu yüzden hâlâ iş kıyafetlerimi giydim.

"Hey," diyor ve sesi adeta dopamin gibi. O şehvetli, kadınsı ses sayesinde her yerim iyi hissediyor.

"Merhaba güzelim," diyorum.

"Hey, sen," diyor ve utanarak gülüyor. "Sanırım bunu daha önce de söylemiştim."

Ah, aman Tanrım, biraz sakar olduğunda çok sevimli oluyor. "Evet, ama sesini duymayı seviyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi çok memnun olmuş gibi geliyor.

"Evet," diyorum ve oyalanmadan doğrudan hedefe yöneliyorum. "İkinci randevu için önümüzdeki hafta dışarı çıkabilir miyiz? New York'ta olacağım."

Birkaç saniye sessiz kalıyor ama nefes alışını duyabiliyorum ve eğer bir nefes heyecanlı bir ses çıkarabilseydi, onunki kesinlikle öyle olurdu. "Ama bu üçüncü randevumuz, Nick," diyor baştan çıkarıcı ve cesur bir şekilde.

"Yanlışımı düzeltiyorum."

"Üçüncü randevumuzda beni dışarı çıkarmalısın, sonra da benimle birlikte olmalısın."

İnliyorum, ta testislerime kadar hissettiğim bir uğultu. Bu kadın... "Buna emin ol."

Planlar yapıyoruz, sonra telefonuma bir bildirim geliyor. Konuşurken fotoğrafı açıyorum ve onaylarcasına içimden bir ah çekiyorum. Dairesinde, kırmızı bir şezlonga uzanmış, beyaz bir askılı bluz giymiş ve seksi dudaklarının kenarını ısırtıyor.

"Sana bak," diye hırıltılı bir sesle fısıldıyorum. "Tam bir tanrıçasın. Seninle akşam yemeğini nasıl atlatacağım bilmiyorum."

"Ön sevişmeden çok zevk aldığın için akşam yemeğini atlatacaksın."

Beni zaten çok iyi tanıyor. "Gerçekten de çok iyi tanıyorum," diyorum, sonra bu ifadeyi düzeltiyorum. Kişiselleştiriyorum. "Seninle, güzelim. Seninle."

"Aynı şekilde... FaceTime'a geçmek ister misiniz?"

Hemen evet diyorum. Birkaç dakika sonra yatağında uzanırken bana çok önemli bir soru soruyor: "Beni gördüğünde bana ne yapmak istiyorsun?"

Yavaş davranmamdan hoşlanıyor, bu yüzden başımı yana eğip dolgun vücuduna bakıyorum. "Neden elini karnından aşağı kaydırıp o güzel külotunla oynamıyorsun? Düşünmeme yardımcı olur."

Parmakları ipeksi kumaşı okşayarak itaat eder. "Bu sana benim hakkımda kirli düşünceler uyandırıyor mu?"

İnleyerek cevap veriyorum: "Pislikler. Kesinlikle işime yarıyor. Ama belki şu askılı tişörtü çıkarırsın, güzelim."

Beyaz üstü uçup gitti, sonra da sütyeni. Dolgun göğüslerini, o koyu pembe, sertleşmiş meme uçlarını görünce tısladım. "Daha fazlasını mı düşünüyorsun, Nick?"

"O dik meme uçlarını ısırmak, sonra da sen kıvrana kadar emmek istiyorum."

Kıvrıyor, eli külotunun içine kayıyor. Çok geçmeden benim için bir gösteri yapıyor. Nefes nefese, inleyerek, yalvararak. "Daha fazlası. Başka ne, Nick?"

Bu çok kolay. Onun tatlılığını çok özledim. "Seni üzerime çekdim ve yüzüme oturmaı söyledim." Penisimin pantolonuma çarpması sesi geliyor. Bu fikri beğendi.

Onun şehvetli iniltisi bana onun da aynı şeyi istediğini söylüyor. "Bunu istiyorum," diyor, öyle bir çaresizlikle ki bu da penisimi daha da sertleştiriyor.

"O tatlı amını ağzıma sürterdin," diye hırıltılı bir sesle pantolonumu çözüyorum.

Gözleri hafifçe kapanıyor ve kalçalarını daha hızlı sallayarak "Evet, Tanrım, evet" diye mırıldanıyor.

"Seni yalardım, öperdim. Seni yiyip bitirirdim," diyorum, biraz rahatlamak için sikimi kavrayarak. Kirli bir tablo çizerken okşuyorum. "Seni tekrar tatmak için can atıyorum. Kalçalarını tutup seni yalamak ve sen de yüzümü becermek istiyorum."

Resimler... Aman Tanrım, önümde dönen erotik resimler—bir hafta sonra üzerimde süründüğü ve şu anda kendi kendine seviştiği—beni çıldırtıyor. Yumruklarım havada uçuşuyor. "Nefesim kesilene kadar yüzüme binmeni istiyorum."

"Nick," diye inledi, sonra sırtını kamburlaştırarak, ona beşinci orgazmını yaşatırken çığlık attı.

İzlemek nefes kesici.

Sonra, kendi uyarılmamın kontrolü ele geçirmesi, acımasızca içime doruk noktasının gelmesi akıl almaz bir his oluyor.

Nefesimizi toparladıktan sonra, izin isteyerek ellerimi yıkamaya gittim, sonra pantolonumun fermuarı hâlâ açık bir şekilde FaceTime görüşmemize geri döndüm.

"Bu benim en sevdiğim şeylerden biri," diyor seksi bir itirafta bulunarak.

"İniyor musun? Evet, ben de."

Yaramaz bir gülümsemeyle başını salladı. "Benim tercihim, erkeklerin veya kadınların kendilerine dokundukları GIF'ler."

Bu çok sıcak. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Zevk almayı izlemeyi seviyorum. Kadınları izlerken, sanki ben ve sen benim kendimi okşamak istememe neden olan müstehcen şeyler yapıyormuşuz gibi hayal ediyorum. Erkekleri izlerken ise, senin bana bakarak zevk aldığını hayal ediyorum."

Boğazım kuruyor. "Yemin ederim beni tekrar işe koyulmaya hazır hale getireceksin," diye homurdanıyorum.

"Güzel," diyor memnun bir gülümsemeyle. "Son zamanlarda seni çok düşünüyordum."

"Her gece. Her sabah," diye onaylıyorum. Onun şehvetine dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum ama deneyeceğim. Çok geçmeden veda etmek zorundayım. "Cuma akşamı görüşürüz. Hugo'ya gideriz. Rezervasyon yaptırırım, araba çağırıp seni alırım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diyor.

Onu gördüğümde, kendimle ilgili daha çok şey anlatacağım. Henüz paylaşmadığım şeyleri. Ailemle ilgili şeyleri. Planlarımla ilgili şeyleri.

Örneğin, New York'a sadece bir hafta sonu için gelmiyor olmam gibi.

Oraya taşınıyorum, girişim sermayesi şirketimi kardeşimin şirketiyle birleştirerek Strong Ventures adını veriyorum ve Gramercy Park'ta şehre bakan yeni bir çatı katı dairesi satın aldım.

Akşam yemeğinden sonra onu oraya götürmeyi planlıyorum. Orada onu altıncı, yedinci, sekizinci orgazmına kadar ve daha da ötesine kadar becereceğim.

BİR İPUCU VE BİR BAŞLIK

Layla

Annem mümkünse Upper East Side'da fazla vakit geçirmemeye çalışır.

Ama bazen toplantılar için eski mahallemize gelmesi gerekiyor, ya da bugün olduğu gibi Madison'daki kuaförüne gitmeden önce benimle hızlı bir öğle yemeği randevusu için.

Yeni bir düzene hazırlanıyorum. Eminim ki, Lennox'lar, Christie'ler veya Bettencourt'lar gibi güvendiği ailelerin listesini gözden geçirmek için yeterince zamanı olmuştur.

Ama yarın akşam Nick'le görüşeceğim için bir randevuya razı olmayacağım, bu yüzden ona işlerim çok yoğun olduğunu söyleyeceğim.

Bu düşünceyle Patricia'nın Duvardaki Deliği'ne doğru yola koyuldum. Bu bayağı isim ironik. Mekan, annemin kız kardeşlerinden birine ait ve meşe duvarları, tavla tahtalarıyla koyu yeşil oturma yerleri ile tam anlamıyla eski zenginlerin mekanı.

Resepsiyonda, neşeli, esmer bir kadın, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. Buraya yeni gelmiş. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Anna Mayweather ile görüşeceğim. İki kişilik bir grup."

"Mayweather," diyor, ismi tekrarlayarak. Bir saniye sonra gözlerinde tanıma ifadesi beliriyor. Ardından şok. "Ah. Mayweather. Siz Layla Mayweather'sınız."

Beni ruj markasının varisi olarak tanımadı. Bu tür barlarda para zaten varsayılr, şaşırtıcı değil. Ama bu bambaşka bir şey.

Babamın öldürölmesinin üzerinden altı yıl geçti, bu bakışlara alışmış olmam gerekirdi diye düşünörsünüz. Çoğunlukla alıştım ama yine de hoşuma gitmiyor. Düşönceleri adeta yüzüne yapışmış gibi.

Babanızın cinayetine şahit olan sizsiniz. İş ortağının elinde silahı gördünüz.

Peki ya herkesin sormak istediğı ama kimsenin cesaret edemediğı soru: Bu nasıl bir deneyimdi?

Cehennemın nasıl bir yer olduğunu bilmek, sizi alevlere hazırlayamaz.

Mona Lisa gülümsemesi takınıyorum, hiçbir şey belli etmiyorum. "Evet, ben Layla. Anna burada mı?"

"Henüz değil, ama sizi masasına götürmekten çok mutlu olurum," diyor esmer kadın. Ses tonunda ve ardından dilinde bir özür var. "Sizi zorlamak istemedim..." diye kekeliyor. "Sadece demek istediğim..."

Ama beni masaya götürürken rahatsız olduğunu bile söyleyemiyor. Sadece kendi rahatsızlığını dışı vuruyor.

"Sorun değil," diyorum neşeyle. Kin beslemekten daha kolay.

Bir dakika durup kendimi toparlamaya çalışıyorum, o karşılaşmayı geride bırakıp mutlu şeylere odaklanıyorum; mesela yarın akşamki seksi randevuma. Seks olacak, eğlence olacak, harika bir arkadaşlık olacak, hepsi bu.

Birkaç dakika sonra annem Louboutin ayakkabılarıyla tıklar tıklar sesler çıkararak yanıma geldi. "Canım. Seni görmek ne güzel," dedi ve ben onu karşılamak için ayağı kalktığımıda bana sarıldı.

Tekrar oturduğumuzda, umut dolu bir ifadeyle koluma dokundu. "Yardımaınıza çok ihtiyacım var. Gelecek hafta tüm şirket önünde bir konuşma yapmam gerekiyor. Son zamanlarda işe aldığımız gençlere ulaşılabilir görünmek istiyorum. Size göstermek için bazı olası kıyafet fotoğrafları getirdim. Sakıncası yoksa?"

"Hiç sakıncası yok," diyorum ve yemeğın büyük bir bölümünde telefonundaki fotoğraflara bakıyorum.

Flörtleşme oyunlarından hoş bir değişiklik.

Öğle yemeğı bitince stilistine gidiyor, sonra bana pembe bir pantolon takımının fotoğrafını gönderiyor. Bunu ben seçtim!

Bu, ona önerdiğim şeyle hiç alakası yok. Üstelik bir daha asla giymeyecek ve bir ay içinde ikinci el eşya satan bir dükkanda olacak.

"Harika görünüyor," diyorum, çünkü ona neden benim önerdiğim modeli seçmediğini sormaktan daha kolay.

Ancak bu kıyafetin kaçınılmaz geleceği bana bir fikir de veriyor.

Bir sonraki randevuma doğru yürürken, gerekirse kullanmaya hazır bir şekilde, kafatası yüzüklerim başımda, Harlow ve Jules'e mesaj atıp bu akşam en sevdiğim ikinci el dükkanında buluşmalarını rica ediyorum.

* * *

O akşam, buluşma saatine yirmi dört saat kala, Nick'le buluşacağım yarın akşam giyeceğim bir şey bulmak için Village'daki Champagne Taste'in yeni gelen ürünlerine bakıyordum.

Harlow saten bluzları karıştırırken, Jules titizlikle birer birer yazlık elbiseleri eliyor. Ben de bluzları inceliyorum ve minik siyah puantiyeli, açık pembe, kısa kollu bir bluzda karar kılıyorum.

Harlow onaylayarak, "Ah, bu senin pin-up tarzın için mükemmel," diyor.

Jules bu değerlendirmeyi kesin bir "evet" ile onayladıktan sonra, giysiyi sorgulayıcı gözlerle inceledi. "Ve bunun daha önce hiç giyilmediğini biliyorsun."

Harlow araya girerek, "Layla'nın bunu giyme ihtimali çok düşük," dedi.

Jules, "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Sanki randevu öncesi eğlencenin bulutlarında süzülüyormuş gibi soyunma odasına doğru giderken gülüyorum. Ama Nick'i üç aydır görmedim. Ya Manhattan'da işler farklıysa? Ya Miami'deki gibi anlaşılamazsak? Orası tutku, seks ve flört dolu bir baloncuktu. Bu benim hayatım. Manhattan'da doğdum. Nereye gidersem gideyim, tanıdığım insanlarla karşılaşırım.

Ve beni tanıyan insanlar.

Her neyse, yarın akşam Nick'e gerçek adımlı söylemeyi planlıyorum. Ona, makyaj imparatoriçesi Anna Mayweather'ın kızı, makyaj devi Beautique'in kurucusu, yaratıcısı ve CEO'su Layla Mayweather olduğumu bildireceğim.

Ama eğer şanslıysam, Nick John Mayweather'a ne olduğunu duymamıştır. Babam bir savunma avukatıydı, ünlü biri değildi, bu yüzden onun şok edici cinayeti daha çok New York sosyetesinin sansasyonel bir olayı. Bilen bilir misali bir hikaye.

Her şeyi biliyorum.

Ve bir anda, anılar acımasızca gözümün önünden geçti.

O gece.

Evim.

Ambulans yolculuğu.

Görüntüler zihnime bir tsunami dalgası gibi acımasızca çarparak, beni alt üst ederek, ürpertiyor.

Derin bir nefes aldım, soyunma odası kapısına yapılan hafif vuruşu neredeyse duymadım.

Sonra daha ısrarcı bir şekilde tekrar geliyor.

Bu, hayal kurma karşıtı alışkanlığımı bozuyor.

Kapının kilidini açtığımı hatırlamıyorum ama Harlow daracık kabinin içinde, koluma elini koyuyor. "İyi misin?"

Boğazım sıkışıyor. Çok sıkı. Bir ilmek gibi.

Nefes al, Layla. Sadece nefes al.

Ve ben de öyle yapıyorum. Carla'nın lisede ve üniversitede katıldığım sayısız terapi seansında bana öğrettiği gibi nefes alıyorum, nefes alıyorum ve nefes alıyorum. Çok geçmeden görüntüler kayboluyor.

"Uzun zaman oldu," diye fısıldadım.

Harlow nazikçe, "Biliyorum," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su? Oturmak ister misiniz? Müzik dinlemek ister misiniz?"

Alnımı kapıya yasladım. "Jules benim ucube olduğumu mu düşünüyor?"

Harlow başını salladı. "Hayır. Ona tişörtü kontrol edeceğimi söyledim, o da zaten bir e-postaya cevap vermesi gerektiğini söyledi."

Jules'un profesyonel sesi kapının dışından geliyor. "Yabancı yayın haklarıyla ilgili bilgiler için çok teşekkür ederim. Nokta. Bunu kısa süre içinde inceleyeceğiz. Nokta."

Jules'un bu sıradanlığına, tam anlamıyla sıradanlığına gülümsüyorum. "E-postaları dikte ediyor."

Harlow, "Çalışmayı asla bırakmaz," diyor.

Derin bir nefes daha aldım, sonra arkadaşşıma döndüm, endişe bir kez daha kemiklerime işlemişti. "Ya yarın akşam konu açılırsa? Patricia's Hole in the Wall'daki hostes bugün bana 'Aman Tanrım, senmişsin' der gibi baktı."

Harlow şefkatle omzumu ovuşturdu. "Bununla zarafetle, mizahla ya da acıyla başa çıkacaksın. Hangi duyguyu hissedersen hisset." Şimdi de

kolumu sıktı. "Ve unutma, ona söylemek zorunda değilsin. Konuşmak istemediğin hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değilsin."

Bir kez daha derin bir nefes al.

Jules'un sesi bir kez daha yankılanıyor, bir başka notaya verdiği serin, ölçülü yanıt beni sakinleştiriyor. O dikte ederken, bir şeyi fark ediyorum. Yeni arkadaşım hiçbir zaman ayrıntıları kurcalamamış veya içgörü elde etmek için dürtmemiş. Babam veya annem hakkında hiçbir şey sormamış.

Bu, gelişmekte olan dostluğumuzun en güzel yanlarından biri oldu. Belki Nick için de bu kadar kolay olabilir. O Londra'da. Eminim bilmiyordur.

Harlow'un elini tutarak soyunma odasından çıkıyorum ve sürekli devam eden endişelerimi geride bırakıyorum.

Randevum için hazırlanma zamanı geldi.

Arkadaşlarımın önünde poz veriyorum. "Evet mi, hayır mı?" Bir tur dönüyorum, bir cevap bekliyorum, bu buluşma öncesi ritüelin tadını çıkarıyorum. Buluşmak Noel gibidir. Noel Baba bacadan inmeden bir gece önce ağacınızı kurmuyorsunuz. Daha önce kuruyorsunuz, böylece ısıllı parlayan ışıkları heyecanla izleyebiliyorsunuz.

Jules, Bridger'ın yapım şirketi için değerlendirdiği bir senaryo gibi, belki de düzenleme veya revizyon gerektiren bir şeymiş gibi bluzu inceliyor ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Ya bunu yapsaydın?" Üstteki siyah düğmeyi, sonra da diğerini açıyor. "Ya siyah bir korse giyseydin? Sende var mı?"

Başımı sallıyorum. Ben henüz şık sütyen ve külot takımlarının ötesine geçmedim.

Jules otoriter bir gülümsemeyle, "You Look Pretty Today'e git. Valentina korsesini isteyeceksin. Sahibini arayıp senin bedenine uygun bir tane ayırmasını söyleyeceğim." dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ciddi misin?"

Jules hiçbir itiraza izin vermiyor. "O zaman etekle, kot pantolonla, ne istersen onunla kombinle. Ama korse, pembe ve siyah puantiyeli üstün altına giyersen bir ifade olur. Hem bir ipucu hem de bir başlık aynı anda. Ve birinci sınıfta uçan, Hugo's'ta yemek yiyen, lüks araba sipariş eden ve seni ana yemekmiş gibi yiyen, yakışıklı, olgun bir adam şehre geldiğinde iddialı bir üst giysiye ihtiyacın var."

Harlow'un ağzı, Jules'un bunu söylediğine inanmadığı için şaşkınlıkla O şeklini aldı. Ben de pek inanmadım ve şaşkınlıkla güldüm.

Harlow merakla, "Jules," diye soruyor, "bir zamanlar birlikte çalıştığımız zamanlarda bu Jules neredeydi?"

Şık esmer kadın Harlow'a sinsi bir gülümseme fırlattıktan sonra kendi beyaz kazağının inci düğmesine dokundu. "İkili takımın altında tam orada."

Ama Nick'i baştan çıkarmadan önce, en azından ona gerçek adımı söyleyeceğim. Nereden geldiğimi, nasıl bir evde büyüdüğümü anlatacağım. Şimdilik planlayabileceğim tek şey bu, ama bu kadarını paylaşmak doğru geliyor.

Bunu hak etti.

Gömleği alıyorum, sonra dışarı çıkarken çantayı omzuma atıyorum. Jules telefonunu sallıyor. "Sen üstü alırken You Look Pretty Today'in sahibini aradım. Valentina korsesi seni bekliyor. Harlow ve benden bir hediye," diyor.

Her birine kollarımı doladım, sonra el sallayarak veda ettim ve metroya doğru yöneldim, yarınla ilgili korkularımı bir kenara bıraktım ve karşıma çıkacak her türlü konuşmanın veya sorunun üstesinden gelebileceğime karar verdim.

* * *

İpucunu ve başlığı çantama sıkıştırıp Neon Diner'a doğru yola koyuldum.

Belki de korse bana şimdiden süper güçler veriyor, çünkü Madison Caddesi'nde yürürken Nick'e bir mesaj gönderiyorum.

Lola: Yarın için alışveriş yaptım. Nick: Kıyafetlerinin altında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Lola: İç çamaşırı alışverişi yaptığımı mı söyledim? Nick: Söylemene gerek yoktu. Lola: Belki de dış giyim alışverişi yaptım. Nick: Yapmadın.

İçimde bir heyecanla Neon Diner'ın kapısını açtım. Arkamdan bir ses, "Tahmin edeyim, alışverişe gittin, değil mi?" dedi.

Telefonumu cebime koydum, kapıyı bıraktım ve tam zamanında arkamı dönerek Champagne Taste'ten aldığım çantayla David'in omzuna vurdum.

"Bunu sanki ben bir mankenmişim gibi söylüyorsun."

"Şey, videolarınızda çöp poşeti giymiyorsunuz sonuçta," diyor David ve centilmen bir tavırla kapıyı açık tutuyor.

Yakında görüşeceğim başka biri gibi.

Kendimi azarlıyorum. Şu an arkadaşına odaklan. Yarın gece her şey Nick'le ilgili. Bu gece ise David'in zamanı.

İçeriye rahatça girip resepsiyondaki kadına bir masa aradığımızı söyledik. O da bizi arka taraftaki bir yere yönlendirdi.

"Şunu da ekleyeyim," diyorum standa doğru ilerlerken, "Arkadaşım Raven bir keresinde çöp poşetinden süper seksi bir elbise yapmıştı. Moda tasarımcısı. Birlikte işletme okuluna gittik ve o tamamen çevreye duyarlı tasarımlar üzerine odaklanmış biri. Onu seversin." Sonra aklıma birden bire, tam olarak şekillenmiş bir fikir geliyor. "Ondan açık artırma için birkaç kıyafet yapmasını isteyebilirim. Kazananlardan birine bağışlamak için."

Takdirle ıslık çalıyor, sonra da dramatik bir şekilde eğiliyor. "Sizinle kıyaslanamayacak kadar değersizim," diyor. Bu sefer saçları dağılmamış. Birkaç hafta önce kestirmiş. Sakalını da düzeltmiş. Tam bir bankacı tarzı yakalamış.

"Doğru. O halde bu gece hesabı sen ödeyeceksin," diyorum.

"Memnuniyetle, çünkü artık bir masraf hesabım var." Masaya oturduktan sonra konuyu değiştiriyor ve yanımda duran çantayı işaret ediyor. "Oradan siyah, saten bir şey görünüyor. Bu, bu hafta sonu önemli bir randevunuz olduğu anlamına mı geliyor?"

Korseyi saklamaya çalışmıyorum ama iç çamaşırlarımı da sergilemek istememiştim. Onu tekrar bez çantaya koyuyorum. Ama buluşmanın kendisi bir sır değil. Eski sevgilinizle gerçekten arkadaş olmanın güzel yanlarından biri de bu. Romantik olarak ne yaptığınızı saklamamıza gerek yok. "Belki de saklamalıyım."

"Öyleyse itiraf et. Beni kiminle aldatıyorsun?"

Mesajlaştığım adam. Acaba şehre geldi mi? Ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu gizem hoşuma gidiyor. "Birkaç ay önce bir konferansta tanıştığım seksi, güçlü bir adam."

Bunu söylemek iyi geldi. Hatta özgürleştiriciydi. Karşımda Bryce Fancypants the Third ya da East Hamptons'tan Carson Winters yok. Karşımda annemin aklını başından alacak bir adam var. "İş için şehre geliyor," diye ekledim. "Buradayken beni görmek istedi."

David'in gözlerindeki parıltı, yirmi dört saat sonra ne yapacağımı bildiğini gösteriyor. Giysi çantamı işaret ediyor, ama sonra garson su getiriyor. Siparişlerimizi aldıktan sonra David bardağını kaldırıyor. "Yarın gece iç çamaşırlarının yırtılmasına içelim!"

Bu muhtemel görünüyor, bu yüzden kadeh tokuşturarak karşılık veriyorum. Ardından açık artırma planlarını gözden geçirmeye başlıyoruz. "Şimdi açık artırma listesine tenis derslerini de ekledim. Mama Rose kulüpte birini ikna etti ve bunları da açık artırmaya çıkardı," diyor.

"Harlow, galerideki nüfuzunu kullanarak en sevdiği sanatçıyı bir eskiz çizimi bağışlamaya ikna etti. Zara Clementine büyük bir hayvansever, bu yüzden harika bir şey."

"Babamdan da yardım isteyip isteyemeyeceğini sordum. Çevresi geniş, belki iyi miktarda bağış bulabilir."

"Ooo, Baba Bancroft. Harika iş çıkarıyorsun," diyorum, David'in üniversite yıllarında babasına verdiği takma adı kullanarak.

David'in telefonu titriyor ve dikkatini mesajlaşma uygulamasına çeviriyor. "Onunla tanışmalısın. Baba Bancroft," diyor ama mesajlarını okurken dikkati dağılmış gibi geliyor.

Babası hakkında pek bir şey bilmiyorum. Annesi hakkında da sadece biraz bilgim var çünkü annemle arkadaş. David'in babası en son duyduğuma göre Kaliforniya'da yaşıyordu, ama üniversite yıllarında ebeveynlerimiz hakkında pek konuşmadık ve açıkçası şimdi de konuşmuyoruz.

Telefonu tekrar titredi. Hızlıca baktıktan sonra bana doğru salladı. "Cynthia arıyor. Az önce işten çıktı. Patronu çok kaba davranıyor. Onu arayıp sormamda sakınca var mı?"

"Git, git," diyerek onu uzaklaştırdım.

Lokantadan hızla çıkıp sokağa fırladı. O yokken, Nick ile olan yazışmamı açtım ve onun küstahça "Fark etmedin mi?" cevabına bir yanıt yazdım.

Lola: Sanırım bunu yarın akşam öğreneceksin.

Gönder tuşuna bastım ve birkaç saniye sonra ense tüylerim diken diken oldu. Kollarımın derisi karıncalandı. Yağan karın ve yeni kesilmiş odunun

kokusunu ve lokantanın linolyum zemininde ayakkabıların kanat uçlarının çıkardığı sesi yaklaştıkça duydum.

Belki de Nick'i hatırlatan duyusal hafızam, ona mesaj attığım içindir. Belki de yarın akşamı o kadar çok bekliyorum ki, onun kokusunu, sesini, yürüyüşünü hayal ediyorum.

Ama yukarı baktığımda nefesim kesiliyor, merakım da aynı anda kayboluyor.

O burada.

Ve gözlerinde vahşi bir merakla bana doğru yürüyor, sanki o da şansına inanmıyor. Siyah pantolon ve göğüs kaslarını ve kollarını saran gök mavisi bir gömlek giymiş. Mor kravatu gevşemiş. Sakalı, ilk tanıştığımız zamankinden biraz daha kalınlaşmış. O sakalın bacaklarıma nasıl değdiğini hatırladıkça ağzım sulanıyor. Sonra bakışlarımız kilitleniyor ve ela gözleri nefis düşüncelerle dolu.

Flörtöz gülümsememi gizleyemiyorum.

Nick Adams üç ay öncesine göre daha da iyi görünüyor, özellikle de dudaklarında şimdiye kadar gördüğüm en anlamlı sırıtışı sergilediğinde. "Hey, güzelim."

Erimeye ramak kaldı. Noel erken geldi.

BABA BANCROFT

Layla

Elbette, New York'ta her gün tanıdığım insanlarla karşılaşıyorum. Ama Nick'i bu lokantada görmeyi hiç beklemiyordum.

Onunla karşılaşma ihtimalim ne kadar düşük ki... dur... bu onun şehre ilk günü mü acaba? Yanımda duran adama bakarak soruyorum: "New York'a ne zaman indin?"

"Bugünün başlarında. İndiğimden beri toplantılardayım. Belki de yapmalıydım..." Meşgul olduğuna dair sözlerini geçiştirircesine başını salladı. Başparmağıyla çenesini okşadı ama giderken bana bakmaya devam etti, sanki başparmağıyla bana dokunuyormuş gibi. Beni baştan aşağı süzdü. "Sen..."

Düşüncesini bir türlü tamamlayamıyor gibi görünüyor.

Ama ben yapabilirim. "Sen de yapabilirsin," diyorum, onun kadar sarhoş bir ses tonuyla.

Evet, aramızdaki bağ hâlâ çok güçlü. Belki de daha da güçlü. Sanırım haftalarca mesajlaşmak ve görüntülü görüşme yapmak insanlarda böyle bir etki yaratıyor. Korse süper güçlerini daha da çok benimsiyorum. Ayağa kalkıyorum, ona yaklaşıyorum, masum bir şekilde sarılıyorum.

Ups. Yalan söyledim.

Hiç de masum değil, çünkü göğüslerim onun göğsüne değdiği anda hırlıyor. Alçak, şehvetli, sadece bana özel bir hırıltı.

“Mmm. Sürprizleri severim ve sen çok güzel bir sürprizsin,” diye mırıldandı, sonra elini sırtından aşağı kaydırıp, omurgamın dibine sahiplenici bir şekilde yerleştirdi. Sanki benim olduğunu ilan edercesine daha sert bastırdı.

Kendimi onun gibi hissediyorum. Bunu isteyeceğimi beklemiyordum ama şimdi istiyorum. Belki de tutkulu, şehvetli bir şekilde, hatta bu retro lokantanın floresan ışıkları altında, "My Sharona" şarkısı çalarken bile kendimi onun gibi hissettiğim için.

Onun kaslı vücudu benimkini adeta bir mıknatıs gibi kendine çekerken, önceki endişelerime başka bir cevabım daha oldu: Miami'den ayrıldıktan sonra işler değişmedi. Daha iyi, daha güçlü. Biz sadece Güney Sahili'nin sıcağı, ortamı, ihtişamı yüzünden birlikte olmadık.

Bu bizim yozlaşmamızın sonucuydu.

Ama eğer bu gece beni çıplak soymak ister gibi tutmaya devam ederse, linolyum yer döşemelerinin üzerinde bir su birikintisine dönüşebilirim.

Ya da gelin.

Bu seksi ama düşündürücü fikirle geri çekiliyorum. Bakışlarını girişe, sonra da sanki bir şeyi tartıyormuş gibi bana çeviriyor ve karanlık bir fısıltıyla soruyor: "Sonra ne yapıyorsun?"

Cesur ve atılgan bir şekilde, "Bence asıl soru şu: Daha sonra kiminle birlikte olacaksınız?" diye cevap veriyorum.

Bir inilti daha, sonra "Gel buraya. Sana mesaj atacağım. Bu gece ve yarın seni görmek istiyorum." dedi.

Gümüşü ve altını unutun. Ben elmas ve platinim. Hiç bu kadar istenmiş hissetmemiştim. Böyle istenmenin ne kadar güzel bir his olduğunu hiç bilmiyordum. İnsanların bir sevgili için neden dağları tırmandığını hiç anlamamıştım, ama şu anda anlıyorum.

Bütün programımı bu adam ve onun arzusu için boşaltmak istiyorum; bu arzu beni de ele geçirdi ve bırakmıyor. "Orada olacağım," diyorum. "Sadece zamanı söyle."

Sonra sert ve hırıltılı bir nefes veriyor. Bakışlarını tekrar kapıya çeviriyor, bir şeyleri değerlendiriyor. Ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Dışarıya bakıp David'i arıyorum. Hâlâ bir aşağı bir yukarı yürüyor, sırtı bize dönük. Telefon görüşmesine dalmış gibi görünüyor. Ama Nick'e veda etmeliyim ki, Cynthia ile işi bittiğinde David'e dikkatimi verebileyim.

Ama Nick'e şu an bir arkadaşımla meşgul olduğumu söylemek için ona baktığında, gözlerindeki o seksi, baştan çıkarıcı parıltı çoktan kaybolmuş oluyor. Sanki... sert bir pazarlıki gibi görünüyor.

Hım. Bundan sonra ne gelirse gelsin kendimi hazırlıyorum.

“Lola,” diyor ve ardından ensesini kaşıyor. “Gitmem gerek. Burada biriyle buluşacağım.”

Duyularım karıncalanıyor ama iyi anlamda değil. "O kişiyle burada buluşacaksan neden gitmen gerekiyor ki?"

Kalbim korku ve endişeyle hızla çarpıyor. Acaba evli olmadığı konusunda yalan mı söylemişti?

Başını salladı, yutkundu, sonra sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben...benimle...buluşuyorum—"

Ama ayak sesleri, o tanıdık Vans ayakkabılarının takırtısı, onu durdurdu. Sonra sıcak, neşeli bir ses, "Baba!" dedi.

Ne?

Tamamen şaşkın ve donakaldım.

Ama David, yanımda duran güçlü yaşlı adamdan hiç etkilenmiyor. Yüzü ışıldııyor ve tüylerim diken diken oluyor.

“Ah, beyler,” diye inledi David, “İkinizi tanıştırmak istiyordum.” Ama hayal kırıklığından çok, memnuniyet dolu bir ses tonuyla konuşuyordu ki bu hiç mantıklı değil. “Ama görüyorum ki arkadaşım Layla ile zaten tanışmışsınız. Layla, bu da babam.”

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Hareket bile edemiyorum.

Sonuçta berbat bir oyuncuyum. Çünkü bu haberin şokundan yüzüm uyuşmuş durumda.

Boğazımdaki acı tadı bir şekilde yutuyorum ve sonra yanımda duran adama işaret ediyorum. Korseyi aldığım adama. David'in benimle onu aldattığım konusunda dalga geçtiği adama.

Korkunç gerçeği yutkunarak söylüyorum: "O... Baba Bancroft mu?"

TESADÜF YOK

Nick

Lisedeki istatistik dersinde, en az yirmi üç kişinin bulunduğu bir odada, iki kişinin aynı doğum gününe sahip olma olasılığının yüzde elliden biraz fazla olduğunu öğrenmiştim.

Bu tamamen bir tesadüf değil. Hayatın rastgele olduğunu, dünyanın tahmin edilemez olduğunu ve kötü şeyler olduğunda bunun nadiren kader olduğunu söyleyen matematiksel bir yasa bu. Bu olasılık, istatistik, hatta kaçınılmazlıktır.

Bu son gelişmede belli bir tuhaf mantık var. Hepimiz aynı çevrelerde dönüyoruz: teknoloji, para, risk, New York.

Ama her ne kadar tesadüflerin olasılığı konusunda uzman bir öğrenci olsam da, hâlâ burada durup, "Bu olamaz!" diye kafamı kaşıyorum.

Benim Lola'm onun Layla'sı mı?

Oğlumun yardım kuruluşunu birlikte kurduğu Layla mı? Oğlumun hâlâ yakın olduğu üniversite sevgilisi Layla mı? Oğlumun bir süre önce bana mesaj attığı ve tanışmamı istediği Layla mı?

Ama emin olmak için tekrar sormama gerek yok. O açıkça oğlumun Layla'sı ve gerçekten hemen yüzleşmem gerekiyor. Oğlumun eski kız arkadaşıyla, şimdi onun arkadaşı olan kadınla birlikte oldum. Geçen hafta telefonda da dahil olmak üzere birkaç kez birlikte oldum. Ve bu durumu hassas bir iş anlaşması gibi yönetmem gerekiyor.

Öncelikle, gerekli özeni göstererek.

Bizi sevgililer gibi kucaklaşırken gördü m? Belki. Ama eğer yleyse, şimdi toparlanabilirim. "Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum, Layla," diyorum, sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak.

Yani, gerçek adını benden neden sakladı ki?

O da elini uzatıyor ve bu anın her yönü korkunç bir yalan; oğlumun önünde anlattığım bir yalan.

Ben çok kötü bir babayım.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum," diyor, Upper East Side'in tüm cazibesini yansıtan bir tavırla.

Ondan daha önce hiç böyle bir ton duymamıştım. Profesyonel bir ton da değil. Daha çok cilalanmış bir ton gibi.

Bunu neden duymuş olmalısın ki? Onun memleketinde hiç karşılaşmadın. Lola'nın ya da Layla'nın gerçekte kim olduğunu bile bilmiyorsun.

"David de bana senden bahsetti," diyorum, yalan beni boğuyor.

Doğrusu, çok az şey biliyorum. David New York'ta niversiteye gittiğinde ben San Francisco'da yaşıyordum. David gençken Rose orada çalıştığı için San Francisco'da hazırlık okuluna gitmişti. O doğuya döndüğünde ben orada kaldım ve bir gece telefonda bana niversite hocasıyla çıktığını söylediğinde hala San Francisco'da çalışıyordum.

O harika bir kız, çok zeki ve güzel, ona çok aşığım... Sonra birkaç ay sonra, "Evet, Layla ile arkadaş olarak daha iyi olacağımıza karar verdik," dedi.

Olay bu kadardı. Bir hafta öncesine gelelim; iş teklifimi, arkadaşının ilk bağış toplama etkinliğiyle birlikte başlattığı hayır kurumunda çalışmaya devam edebilmesi şartıyla kabul etti. O çok güçlü bir kadın ve A Helping Paw'da bana yardımcı oluyor.

Evet, üç şey biliyordum.

Ama hayat size matematik kanunlarıyla vurduğunda, sızlanmak yerine başa çıkmanız gerekir. Tanışmalar bittikten sonra David masaya oturdu. "Sipariş verdik. Ama bir bakın, siz de yemek alabilirsiniz," dedi bana.

Lola—yani Layla—karşımıza, sanki bir aile fotoğrafı ektirecekmiş gibi, dimdik bir şekilde oturuyor.

Gösteri başlıyor. Oturup bir garson arıyorum, menüyü istemek için etrafa bakıyorum. David gülüyor ve bana şeffaf bir ereve uzatıyor. "Baba, telefonunda var."

Harika. Kahrolasınca harika. Yaşlı ve teknoloji konusunda beceriksiz görünüyorum. Ama QR kodlarının nasıl çalıştığını biliyorum, çok teşekkür ederim. Sadece... düşünmeden hareket ettim.

"Pekala," diyorum ve çerçeveyi taramak için alıyorum. Ama boşver.

Menülerin nasıl işlediğini ben de biliyorum ve bir lokantaya gittiyseniz hepsine gitmişsiniz demektir. Garson birkaç saniye sonra yanıma geldiğinde, ev yapımı salata ve tavuklu sandviç istedim.

"Mükemmel. Bunu da biletin üzerine ekleyeceğim," diyor ve sonra da ayrılıyor.

İşte yine üçümüz, bir çocuğun eski kız arkadaşının şimdiye kadarki en garip buluşmasındayız.

Ama David bunu fark etmiyor gibi görünüyor. Belki de Layla ve ben harika oyuncularız, çünkü oğlum, "Geçen hafta sürekli Layla ile tanışman gerektiğini düşünüyordum, çünkü onun muhteşem bir makyaj uygulaması var" diyor.

Biliyorum. Videolarını izledim. Uygulamasında onunla flört ettim. "Öyle mi?" diye soruyorum, sanki onun işinden ilk defa haberdar oluyormuşum gibi.

David, Layla'ya işaret ederek sözü ona bırakıyor. "Ona The Makeover uygulamasından bahset. Kendisi bir risk sermayecisi. İkinizi daha önce tanıştırmayı düşünmediğime inanamıyorum, ama Baba Bancroft Londra'daydı ve o teknolojiyle ilgileniyor, içerikle değil," diyor David ve sonra birden duruyor.

Belki de az önce bana eski karımın soyadıyla seslendiğinin farkına vardı. Tıpkı Layla'nın daha önce yaptığı gibi. "Demek bu bir gelenekmiş? Bana 'Baba Bancroft' mu diyorsun?"

"Bu sadece şaka," diye açıklıyor David, sanki cüzdanımdan hırsızlık yaparken yakalanmış gibi. "Sana sadece arkadaşlarımla yanında öyle sesleniyorum."

Soyadlarımız aynı değil ve bu benim tercihim değildi. Liseden yeni mezun olmuş, Park Avenue'nun sosyetik genç kızı Rose'u hamile bıraktığımda bu, Bancroft ailesinin tercihiydi.

"Anladığım kadarıyla arkadaşların 'Adam' isminin nereden geldiğini bilmiyorlar, David Adam Bancroft." Tam adını, niyetimden biraz daha sert bir şekilde söylüyorum.

Ve...kahretsin.

Bu olmaz.

Sinirimi kontrol altına almalıyım. Bu oğlumla aramda iyi bir şey olmayacak. Onun benimle çalışmayı sevmesini istiyorum. Onun hayatının, benim onun yaşındayken, yani yirmi bir yaşındayken yaşadığım hayattan çok daha kolay olmasını istiyorum. Bir daha asla bir sonraki öğününü nereden bulacağı konusunda endişelenmesini istemiyorum.

Tekrar deniyorum, sadece tepkimi dizginlemekle kalmıyor, tamamen de bir kenara bırakıyorum. "Ama neyse, takma adlar havalı," diye ekliyorum, sonra ona gülümsüyorum, ardından da Layla'ya karşı kesinlikle hissetmediğim bir gülümseme atıyorum.

Adı konusunda yalan söyleyen kadın.

Eğer bu konuda yalan söylediyse, başka hangi konularda yalan söylerdi? İlk sevgilim olduğum konusunda mı?

Üzerime kara bir bulut çöktü. Omuzlarım gerildi. Yumruklarımı sıktım.

Sonra oğlumun telefonu tekrar titredi. Telefonu aldı, ekrana baktı. "Cyn'in zor bir gecesi var. Hemen geri döneceğim."

"Elbette." Kalkıp onu bıraktım ve karşımda oturan, hiç tanımadığım kadının yanına tekrar oturdum.

Bana sanki yılanmışım gibi bakıyor.

Kendimi öyle hissediyorum.

Başımı yana eğip dudaklarımı kıvrırarak, "Merhaba Lola. Ah, dur. Layla demek istedim." dedim. Sonra da ona arsız bir sırıtış attım.

Isırmaz. Sakindir. Hatta benden bile daha sakın. Konuştuğunda, az önce olduğu gibi kendinden emindir. "Merhaba, Baba."

Acıdı.

Tamam, tamam. Ona çocuğum olduğunu söylemedim. Dişlerimi sıktım, bu eksikliği yüzüme vurmasında haklıydı. Artık bunu kabullenme zamanı. "Evet, çocuğum var," dedim, omuzlarım dik, çenem yukarıda. Oğlumla gurur duyuyorum. Onunla olan ilişkimin utanç verici bir sır gibi görünmesine izin veremem.

Rose'un anne babasının yaptığı gibi

Tıpkı Miami'de yaptığım gibi...

"Senden saklamaya çalışmamalıydım," diyorum.

Yüzündeki ifadenin yoğunluğu, sabah gizlediğim telefon görüşmesi gibi ayrıntıları bir araya getirdiğini gösteriyor. "Sanırım seni odanda arayan oymuş," diyor ve yalanımı yüzüme vuruyor.

"O David'di. Kardeşim değil," diye itiraf ediyorum.

"Neden o zaman söylemedin?"

Neden mi? Çünkü onu tanıımıyordum ve o an hiç havamda değildim. Ama o da yalan söylemişti, bu yüzden yalanını yüzüne geri fırlattım. "Gerçek adını neden söylemedin?"

"Neden bana bir oğlun olduğunu söylemedin?" diye tekrar sordu.

"Konu hiç geçmedi," diyorum savunmacı bir tavırla. Çünkü yarın akşam Hugo's'ta ona söylemeyi planladığımı açıklamaktansa sinirlenmek daha kolay. Ona Manhattan'a geri taşındığımı da söylemeyi planlamıştım. Ama onu bunaltmak ya da korkutmak istemedim. Kartlarımı masaya koymak istemedim – onu kaçıracağımdan endişelendiğimi. Eğer belli edersem, yarın onu görmeyi ve onu bir randevuya, sonra bir randevuya daha, sonra bir randevuya daha davet etmeyi ne kadar çok istediğimi anlayacak. Bunun yerine Miami'ye odaklanıyorum. "Ama senin adın geçti. Hem de çok," diyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten de yasal adımları söylemediğim için mi bu kadar sinirlisin? İş konferansında sana ticari adımları verdiğim halde?"

Şu an mantıklı düşünmeye hiç niyetim yok. Özellikle de onun yanında kalbim sinir bozucu derecede hızlı atıyorken. "Beni bir daha asla görmeyi mi düşünmüyordun? Bu yüzden mi adını söylemedin? Çünkü beni bir daha görmek istemedin mi?"

"Hayır," diye tersledi.

Aklımda bir milyon soru daha var ama gözümün ucuyla garsonun doğrudan bize doğru geldiğini fark ettim.

Birkaç saniye sonra, elinde solgun görünümlü bir salata ile geldi. "Salatanız buyurun efendim," dedi.

Neden hep beyefendi diye hitap ediliyorum? Ama garsona hanımefendi diye hitap edemem, yoksa kaba adam olurum.

"Teşekkürler," dedim, isim etiketini okuyarak. "Taylor."

"Rica ederim," diyor ve ardından arkasını dönüp gidiyor.

Layla, kadının duyma mesafesinden uzaklaşınca hemen atıldı. "Hem nasıl olur da seninle tekrar görüşmek istemediğimi söylersin ki, sürekli mesajlaşıyoruz..."

Ama yalnız değiliz. David geri döndü, bu yüzden bu konuşmayı şimdi bitirmemizin imkanı yok. "Cynthia arabasını otoparkın en uzak köşesine park etmek zorunda kaldı, ben de o dairesine girerken onunla telefonda kaldım," derken onu kabine aldım.

Omzuna hafifçe vurdum. "Aferin sana," dedim, sonra çatalımı alıp solmuş bir marul yaprağına batırdım. Bir ısırık aldım. Berbattı.

Bir dakika sonra garson yemeğin geri kalanıyla geri döndü ve yemeğe başladığımızda David derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Layla, daha önce de söylediğim gibi, babamdan açık artırmaya yardım etmesini istedim ve kabul etmesine çok sevindim. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca hep birlikte kafa yorabiliriz. Ayrıca, onun şirketinde çalışacağım. Ama para işleriyle değil. Pazarlama işleriyle ilgileneceğim, çünkü bu benim daha çok ilgimi çekiyor ve yan işime de yardımcı olacak." Sonra geri adım attı. "Şey, birkaç ay deneyeceğim."

Layla'nın kaşları çatıldı.

"Umarım daha uzun sürer. Seni ikna etmeyi planlıyorum," diyorum David'e, omzuna tekrar hafifçe vurarak. Zaten odaklanmam gereken ilişki bu; çocuğumla olan ilişkim.

Layla çatalını kaldırıp makarnasından bir lokma almak istedi. Ama David'e sanki artık mantıklı bir şey anlamamış gibi bakıyordu. "Londra'da mı? Londra'ya mı gidiyorsun?"

David gülüyor. "Dostum, hayır," diyor ona. Sonra, sanki düşünceleri az önce söylediği şeye takılmış gibi. Başını yana eğiyor, sanki az önce söylediği şeyi tekrar tekrar düşünüyor. Belki de ağzından kaçırdığı bir şeyi yakalamış. "Sana Londra'da yaşadığını söylemiş miydim?"

Hadi ama Layla. Bunu başarabilirsin.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Evet. Yardım edeceğini söylediğinde, orada yaşadığından bahsetmiştin," diyor Layla, arkadaşının babasının nerede yaşadığına dair bu detayı bilmesinin hiç de önemli bir şey olmadığını rahat bir şekilde belirtiyor.

Umarım bu örtbas etme çabası sadece benim gözümde apaçık ortadadır.

David buna kolayca inanıyor olmalı, çünkü sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkip geçiyor. Sonra da onu düzeltiyor: "Hayır. Londra'ya gitmiyorum. Babam Bancroft buraya taşındı."

Layla'nın elindeki çatal titriyor ama David fark etmeden önce düzeltiyor. "Kulağa eğlenceli geliyor. Artık önümüzde kocaman bir okyanus yok."

Acıdı.

Bana çok kızgın. Ses tonundan belli olmuyor ama kullandığı kelimelerden, "çok büyük okyanus" ifadesinden, bu durum yüzde yüz açıkça anlaşılıyor.

Hata yaptım.

ÇOK KÖTÜ BİR FİKİR

Layla

Garson tabakları topladığında ve Nick hesabı istediğinde, teşekkür edip gitmek için can atıyordum.

Artık burada, o adamla, arkadaşımın ve bu korseyle oturmaya dayanamıyorum.

Hemen Harlow'un evine gidip yüzüstü onun koltuğuna yığılmam gerek. Ya da Ethan'inkine. Bilmiyorum. Umurumda değil. Yarın akşam görmeyi çok istediğim adamın karşısına oturamam. Meğer bana hiçbir şey söylememiş. Onu neredeyse hiç tanımıyorum.

Tabii ki onu tanımıyorsun. Tek gecelik bir ilişki yaşadınız, sonra telefonda cinsel içerikli mesajlaştınız ve o sana buraya taşınacağını bile söylemedi.

Ah, inanamıyorum. Onunla ilgili bu durumun daha fazlası olduğunu düşünmüştüm. Potansiyel hissetmiştim. Olasılık. Normalde asla hissetmediğim şeyler.

Daha akıllı davranmalıydım. Ama neyse ki şimdi öğreniyorum. O aptalca hayalleri çok uzaklara itmeye ve görgü kuralları gibi basit şeylere odaklanmaya çalışıyorum.

“Çok teşekkür ederim, Bay—” Adams demekten kendimi alıkoyuyorum. Nick daha önce bunun David'in ikinci adı olduğunu söylemişti ama ikisi de Adams'ın Nick'in soyadı olduğunu yüksek sesle söylememişti. Yoksa söylemişler miydi? Beynim dönüyor. Ne bilmem

gerektiğini bilmiyorum. Ama Londra'daki olaydan sonra daha dikkatli olmalıyım. Nick'in benim seks partnerim olduğunu kesinlikle belli etmek istemiyorum. David eski sevgilim olmasa bile, kesinlikle arkadaşım ve iyi bir arkadaşının babasıyla yatmak çok kötü bir fikir. Bu çok karmaşık. Arkadaşının ailesine akşam yemeği için teşekkür eden minnettar bir arkadaş rolünü oynuyorum. "Teşekkür ederim, Bay Bancroft. Akşam yemeğini ısmarladığınız için minnettarım."

"Adım Nick Adams," diye düzeltti sert bir şekilde, sanki bunu yapacağını biliyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

David, neden babasının değil de annesinin soyadını taşıdığına dair ayrıntılara hiç girmede. Ne benim ne de onun ailesiyle ilgili geçmişe hiç takılmadık. Bu, onunla ilgili en çok sevdiğim şeylerden biriydi.

Onunla ilgili hâlâ sevdiğim şeylerden biri, anı yaşamasıydı. Ama şimdi keşke daha çok şey bilseydim diyorum.

Nick neden taşınacağını hiç söylemedi ki?

Çantamı topladım, iç çamaşırlarını en dibine tıktırdım, keşke o lanet şeyi geri verebilseydim diye düşündüm. "Teşekkür ederim, Bay Adams," dedim, annemin bana sosyal ortamlarda kullanmayı öğrettiği Layla Mayweather tonunu taklit ederek.

"Rica ederim Layla," diyor Nick, her zamanki gibi olgun bir tavırla. Ama gözlerinde bir şey parlıyor.

Cüzdanını açarken hızlı bir hesaplama yapar gibi. Dikkatini David'e çevirir. "Oğlum, bunu peşin ödeyebilir misin? Onlar için işleri kolaylaştırın."

"Elbette," diyor David. Nick onun dilini konuşuyor; garsonlar, servis elemanları, barmenler ve benzerleri hakkında düşünceli davranıyor.

Nick, David'e kredi kartını uzattı. "Ve sabah için kendine bir sandviç al. Sadece biri sipariş verirse kahvaltı ediyorsun, ama ofise gelmeden önce yemeye başlaman gerekiyor. Bunu sana kahvaltı etmeni emrettiğim olarak kabul et," dedi, tıpkı yatakta bana kullandığı gibi buyurgan ve otoriter bir tonla.

Üşüyorum.

Hava hâlâ sıcak.

Ama havanın bu kadar sıcak olmasından nefret ediyorum.

David ışıldıyor, sonra babasına sırtıyor, belli ki gururlu, belli ki babasından memnun. Baba. Bu çok tuhaf. "Sana en iyisi olduğunu söylemiştim," diyor David bana çıkarken.

Sonra o gidiyor ve stratejik, zeki Nick Adams, üç ay önce konferansta beni basın kalabalığından uzaklaştırıp benimle dışarı çıkmayı teklif eden kişi, bir kez daha benimle bir an ayarlamayı başarıyor. Hiç vakit kaybetmiyor. "Kaba davrandığım için özür dilemeliyim," diyor.

Durun bir dakika. Ne? Özür mü diliyor? Erkekler böyle şeyler yapar mı? "Ne demek istiyorsunuz?"

"İlk geldiğimde. İlk konuştuğumuzda ve seni sorguya çektiğimde. Çok gergindim. Buraya David'le görüşmeye gelmişim. Bana mesaj atmış ve katılmamı istemişti, ama içeri girdiğimde ve seni burada görünce, düşünmeyi bıraktım." Bana ateşli ve tutkulu bakışlarla bakıyor. "O kadar büyüleyiciydin ki, aklımdan geçen tek şey seni yarın görmek, seninle konuşmak, sana bir sürü şey anlatmak, seni yalnız yakalamaktı. Sonra da bu gece seni gördüğüm için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm."

Onun kırılğan itirafları -hem seksi hem de neredeyse duygusal- sinirimi ve acımı yavaş yavaş dindiriyor.

"Buraya taşınacağımı söyleyerek seni korkutmak istemedim," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi konuşmaya devam ederken. "Sana yarın söylemeyi planlamıştım. Seni görmek için sabırsızlanıyordum. Sonra düşündüm ki, ona bu gece söyleyebilirim. Onu bu gece de görebilirim. Ve sonra... birdenbire sen Layla oldun. Ve ben de bir aptal oldum."

Bütün o güzel itiraflar kalbimi yumuşattı. Her biri. "Anlıyorum. Her şey bir şoktu... Ama bilmelisin ki, Lola'nın benim iş ismim olduğunu sana yarın da söylemeyi planlıyordum. Kim olduğumu ve annemin kim olduğunu bilmeni istedim."

Sadece o. Şimdilik sadece bunu açıklamak istiyorum.

Nick kaşını soru işaretiyle kaldırdı. Az önce kendi gerçeklerini anlattığı için ben de kendi gerçeklerimi ortaya döktüm. "O, makyaj devi Beautique'i yönetiyor. Daha doğrusu kurucusu. Anna Mayweather," dedim ve bu en azından ailem hakkında bir şeydi. Şimdi bunu biliyordu ve gözlerindeki ifade, "Vay canına, o geceki kız değil de, inanılmaz başarılı bir Fortune 100 şirketi kurmuş" der gibiydi. "Ve The Makeover'ı başlattığımda, Anna Mayweather veya Beautique ile bağlantılı olmak istemedim. Sadece kendi işimi yapmak istedim. Kendi ayaklarım üzerinde durmak istedim. The Makeover'ı kendi videolarımdan kazandığım parayla finanse ettim ve Geeta'yı ortak olarak aldım. O kod yazıyor. Bunun tamamen benim ve bizim olmasını istiyorum, bu yüzden Miami'deyken Lola Jones olarak

oradaydım. Lola Jones olarak kayıt oldum. Anna'nın kızı olarak özel muamele görmek istemiyorum."

İşte bu. Yarın ona söylemek istediğim şey buydu. En azından bu gece ona en önemli şeyi söylediğimi bilerek uzaklaşabilirim, ama yine de ekliyorum: "Bana yalan gibi gelmedi. Ben Lola'yım, ben Layla'yım ve seninle geçirdiğim o gece sadece... ilk kez bir erkekle birlikte olan bir kadın gibi hissetmek istedim."

Lokantanın ön tarafına şöyle bir göz atıyor, sonra elini masanın altına uzatıp dizimi sıkıyor. "İlk sevgilin olduğuma sevindim, güzelim," diyor ve ses tonunda bir kararlılık var, sanki daha önce bir süre yalanla gerçeği ayırt etmekte zorlanmış gibi. Tecrübesizliğim konusunda yalan söylemediğimi kendi başına anladığı için mutluyum.

"Ben de," dedim, elimi masanın altına kaydırıp onun elini örterek. Hiç vakit kaybetmeden, umutsuzca bir kavrayışla parmaklarımızı birbirine kenetledi.

İçimde bir heyecan dalgası hissediyorum. Her yerim sıcacık.

"Ve seninleyken, kendimi şöyle hissetmek istemedim"—boğazında oluşan kelimeler rahatsız ediciymiş gibi duraksıyor. Ama devam ediyor —"Çocuğu olan bir adam olmak istemedim. Şu kaçınılmaz konuşmayı yapmak istemedim: Evet, oğlum yirmi bir yaşında, gerisini sen hesaplarsın. Ben on yedi yaşındayken doğdu ve annesiyle benim üniversiteye gidebilmemizin tek yolu, eski karımın ailesinin onu o dört yıl boyunca büyütmesiydi." Yüzünü buruşturuyor, sonra acı bir şekilde ekliyor, "Onların kurallarına göre."

Boğazım duygularla düğümleniyor. Ona sarılmak istiyorum. "Ah, Nick," diyorum, masanın altında parmaklarını daha sıkı tutarak. Sormak için can attığım detaylar var. Ama sadece kendi merakımı gidermiş olurum. Bana nasıl hissettiğini kelimelerle ve ses tonuyla anlattı. Bu yüzden sempatiyle, "Bu da çok fazla," diyorum.

"Seninleyken tek istediğim bir kadınla romantik anlar yaşayan bir erkek olmaktı," diyor neredeyse utanarak, ama sonra omuz silkiyor, sanki o geceki haliyle ve yaptığı seçimle barışıklmış gibi.

Ve işin aslı şu ki, ben de bundan memnunum. Başparmağımı parmağının üzerinde gezdiriyorum, bu gizli, masanın altından yapılan dokunuşun tadını çıkarıyorum. "Yaptın. Yani bana kur yaptın," diyorum, göğsüm hızla çarpıyor, kalbim çok hızlı atıyor. Hem hâlâ taze ve sıcak olan anıdan, hem de şu anki zamandan.

Bu alışılmadık bir heyecan. Tehlikeli de olsa, bu köpüren his. Ama uzun sürmez, değil mi? Yani güvendeyim. Ama o bana dokundukça, duygulardan neredeyse hiç güvende hissetmiyorum ve zaten güvende olmak da istemiyorum.

Bu anın biraz daha uzun sürmesini istiyorum. Bu sıcak, hareketli diyarda biraz daha yaşamak istiyorum.

“O geceyi sürekli düşünüyorum, Layla,” diyor Nick ve bu gece ilk defa ismim onun dilinde davetkar geliyor. Eskiden ismimi söylediği gibi. Bu sesin tadını çıkarıyorum. “Ve son bir haftadır da sana kapılmış durumdayım. Seni aklımdan çıkaramıyorum.”

"Benim için de aynı şey geçerli," diyorum usulca, ama ses tonumda bir pişmanlık da var.

Onun da içinde pişmanlık var.

Bundan sonra ne olacağını ikimiz de biliyoruz.

Ama birinin bunu söylemesi gerekiyor. "Ve şimdi... oğlunuzla birlikte bu bağış toplama kampanyasında çalışacağız," diyorum.

Yüzünde son derece hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Evet."

Bu bir itiraf. Yarın akşam için bir randevu yok. Ve David'in babasının yarın akşamki randevum olduğunu asla öğrenmesine izin veremem, bu yüzden yüzümü buruşturuyorum ama zor olanı söylüyorum: "Miami'de hiç yaşanmamış gibi davranacağız."

Birkaç saniye boyunca hüzünlü bir sessizlik içinde kalıyor.

"Miami'de hangi gece?" diye soruyor, oyuna ayak uyduruyor ama gözlerinden bu oyunun onu da incittiğini anlayabiliyorum.

O gece artık çok uzak bir anı gibi geliyor.

* * *

Ayrılırken Nick bana eve kadar bırakmayı teklif ediyor. Kabul etmiyorum ama ikisi de Lyft'im gelene kadar bekliyorlar, baba ve oğul. Eski bir sevgili ve eski bir erkek arkadaş.

Ama içlerinden sadece biri hayatımda kalacak muhtemelen. O da arkadaşım.

Birkaç dakika sonra binama vardığımda, Sylvester'a ve ardından Grady'ye selam verdim, sonra altıncı kattaki evime çıktım, tüm ışıkları

açtım ve kapımı kilitledim. Sonra da David'e babasıyla tanışmanın eğlenceli olduğunu söyleyen bir mesaj attım.

Arkadaşımlın babasına mesaj atmıyorum.

O da bana mesaj atmıyor.

HAKLIYDINIZ

Nick

Ertesi gün Layla'yı düşünmeye vaktim yok. En azından, Gramercy Park'taki geniş yeni evimi kurmayı bitirirken ve her şeyin benim isteklerime uygun olduğundan emin olurken kendime böyle söylüyorum.

Yapabileceğim pek bir şey yoktu çünkü Finn'in karısı, iç mimar olan bir arkadaşını kullanmam konusunda ısrar etti. Marilyn'le tartışmak ve onu daha fazla kızdırmak istemediğim için, mobilya benim uzmanlık alanım olmasa da Ginny'yi kullanmayı kabul ettim.

Bu tür şeyler bana göre değil.

Ama Londra'da tüm mobilyalarımı kiraladığım için taşıyacak hiçbir şeyim yoktu ve oturacak bir şeye ve yatacak bir yatağa ihtiyacım var.

Ginny tüm bunları buldu ve bana fotoğraflar gönderdi, ben de onayladım. Şimdi bana evi gezdiriyor, açık planlı mutfak, geniş oturma odasındaki kanepeler ve duvarlardaki minimalist sanat eserleri hakkında tüm detayları anlatıyor. "Tüm gözlerin doğal sanat eserlerine çekilmesini istedim," diyor, Manhattan'ın alt yarısının muhteşem manzarasını sunan oturma odasındaki yerden tavana pencereleri işaret ederek.

"Manzara muhteşem," diyorum ve Layla'yı kanepenin arkasına yatırıp, saçlarını yumruğumun içine sıkıştırıp, o da bu doğal sanat eseri manzaranın tadını çıkarırken onu sertçe becermeyi düşünmemek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Ginny kanepeye doğru ilerliyor, sırtını okşuyor ve umarım düşüncelerimi okumuyordur. "Ve bu, organik malzemeden, çevreye minimum etkiyle üretildi," diyor.

Peki, yoğun gece mücadelelerinin üstesinden gelebilir mi?

"Teşekkürler Ginny. Tüm bu malzemeleri temin ettiğin için minnettarım," diye kibarca söylüyorum kendinden emin tasarımcıya. Haber spikeri tarzında, kahverengi, hiç bozulmayan kısa saçlı, güzel bir kadın.

"Beğenmene çok sevindim Nick," diyor ve ismim kulağa son derece kişisel geliyor.

Ama bir heceyi bu kadar uzatmasına fazla anlam yüklememeye çalışıyorum. Belki de sadece arkadaş canlısı davranıyordur. Ya da daha arkadaş canlısı, çünkü baştan beri biraz dokunaklı davranıyor; birkaç kez koluma dokundu, çok güldü ve "Ah, bu çok komik" dedi.

"Her şey harika, Ginny," diyerek onu kapıya kadar uğurladım.

Kapının önünde duruyor ama kapı koluna uzanmıyor. Sanki bir şey bekliyormuş gibi başını yana eğiyor. Sonra gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Pekala, peki. Yapacağım," diyor.

Ne yap?

Biraz şaşkın bir şekilde gülümsedim. "Özür dilerim Ginny. Bir şeyi mi kaçırdım?"

"Numaram," diyor. "İster misiniz?"

"Bende var," diyorum. Marilyn'in arkadaşına kaba davranmak istemediğim için bilmezden geliyorum. "Çünkü ben gelmeden önce konuşuyorduk."

Gülerek elini tekrar koluma koydu. "İstediğin gibi kullanabilirsin Nick. Üstelik mobilyayla ilgili olmak zorunda da değil."

Sonra bir yanıt bekler.

Her şeyi olabildiğince kibar bir şekilde, sadece "Teşekkür ederim" diyerek geçiştiriyorum.

Sonra kapıyı kapattım, yalnız kalmaktan memnundum.

Ginny'ye ilgi duyuyor olsam ve aramızda bir kimya olsa bile, New York'a flört etmek için gelmedim.

Yalanlar. Tatlı küçük yalanlar.

Eğer Layla oğlumun eski sevgilisi olmasaydı onunla çıkardım.

Harika. Gerçekten harika.

İşte yine Layla'yı unutuyorum. Onu düşünmemekte başarısız oluyorum, bu yüzden gerçekten neden büyüdüğüm şehre geri döndüğümü kendime

hatırlatıyorum. Babamı ve annemi görmek için. Oğlumla vakit geçirmek için. Şirketi büyütmek ve bu yeni birleşmiş risk sermayesi şirketini daha büyük, daha iyi, daha güçlü hale getirmek için. Bu dünyadan ayrıldığımda çocuğuma bırakabileceğim bir şeyim olsun diye.

Onu hiçbir şey olmadan bırakmayacağım.

Onun her şeye sahip olmasını istiyorum.

Bütün bunlar, gerçek adını öğrendiğimden beri Layla'yı internette aramaya direnmemin nedenlerinden sadece bir kısmı. Daha büyük sorun şu ki, kendimi tanıyorum. Ne tür internet sayfalarına dalıp gidebileceğimi biliyorum. Videolarını izleyerek yeterince zaman geçirdim. Artık onu daha fazla araştırmak için zaman harcamamalıyım.

İleriye doğru adım atmam benim için en iyisi. Elimden kayıp giden şeylere bağımlı olabiliyorum. Yatırım yapmaktan vazgeçtiğim şirketlerle bunu yaşadım. Kaçırdığım fırsatlarla bunu yaşadım. Takıntılı bir yanımda var. Hayatımda bir kadına takıntılı olmaya kesinlikle ihtiyacım yok.

Yatak odasına doğru ilerlerken, New York'ta bulunma nedenlerimden birine odaklanıyorum. Dün gece pek vaktimiz olmadığı için David'i arıyorum, onunla sohbet etmek için can atıyorum. Bavullardan birkaç gömlek daha asarken, "Kahvaltı nasıldı?" diye soruyorum.

"Enerji barından daha iyi. Bunu her gün yapabilir misin?"

Dün gece lokantada ısrarcı olmamdan dolayı kendimi iyi hissettim. Sonra da kötü hissettim. Bu, sadece ebeveynsel amaçlarıma değil, bencil amaçlarıma da hizmet etti. Arkadaşıyla vakit geçirmesini engellemek için.

Aklından çıkar. Onu aklından uzak tut.

"Sana yemek yapmayı da öğretebilirim," diyerek yatak odasından çıkıp, göz kamaştırıcı yeni mutfak ve muhteşem ocağın etrafında biraz vakit geçirmeye başladım.

David duyulur bir şekilde ürperdi. "Yemek pişirmek mi? O da ne?"

"Hadi ama. Vahşi doğa geziniz sırasında mutlaka yemek pişirmişsinizdir," diye belirtiyorum ocakları test ederken.

"Kurutulmuş et yemek sayılır mı?" diye sordum. Cevap veremedi David, "Aman Tanrım!!!" diye bağırdı.

"Neler oluyor?" diye sordum, tepkisinin şiddetinden endişelenerek.

"Dairemde bir fare var. Bir rakun büyüklüğünde."

Hiç düşünmeden, "Çık dışarı. Benim fazladan bir yatak odam var." diyorum.

O da iki kere düşünmeye ihtiyaç duymuyor. "Bu gece orada olacağım."

* * *

Ertesi sabah, ben birkaç kat aşağıdaki havuza gittiğimde David misafir odasındaki yatakta uyuyakalmıştı. Spor salonunda uzun bir antrenmandan sonra çatı katına döndüğümde hâlâ uyuyordu.

Duş alıp giyindikten sonra omlet yapmak için mutfığa gittim. Mantarları eklerken, elinde telefonuyla odasından çıktı, kollarını gerdi, sonra burnunu gökyüzüne doğru kaldırdı. "Güzel kokuyor."

"Sana omlet yapmayı öğretmemi ister misin? Babam bana yedi yaşındayken öğretmişti."

"Bu çok genç."

"Beni yardımcı şefi yaptı."

"Peki ya Finn?"

"Çöpü dışarı çıkarması gerekiyordu," diyorum.

David, ben yemek pişirirken mutfak tezgahına yaslanarak, "En küçük olmanın avantajları bunlar," diyor. "Daha kolay ev işlerin var."

Ekranına geri dönüyor. Yemin ederim o şeye takıntılı. "Layla'ya randevusu yüzünden biraz takılmam gerek," diyor, umursamaz bir tavırla.

Sobanın başında gerildim. Keskin bir kıskançlık dalgası içimi kapladı. Ama sakın kalmaya çalışarak, "Öyle mi?" dedim.

İçimden, "Bu kız şimdiden kiminle çıkıyor acaba?" diye düşünüyorum.

David gülüyor. "Dün gece hoşlandığı bir adamla randevusu vardı. Lokantada bana bundan bahsediyordu. Bakalım umduğu kadar iyi geçmiş mi?"

Ah.

Kesinlikle evet.

Yanağımın içini ısıırıyorum. Sırtım ona dönük olsa bile, gülümsemek ya da kaşlarımı çatmak istemiyorum. Asıl gözde randevunun ben olmam gerektiğini, iç çamaşırlarını onun için almış olan adam olduğumu belli etmek istemiyorum. "Harika," diye mırıldanıyorum. Başka tek bir kelime bile aklıma gelmiyor.

Yemek yerken, cevap verip vermediğini sormuyorum. Onun flört hayatıyla ilgileniyormuş gibi görünmek istemiyorum. Çünkü oğlum ve eski sevgilim çok yakın arkadaşlar. Eğer onun bir adamla buluşmaya gideceğini biliyorsa, muhtemelen bir dahaki sefere başka bir adamla dışarı çıktığında da öğrenecektir.

Ama o kişi ben olmayacağım.

Bu acı sözlerin ardından biraz kahve içtim ve ona yarın yemek yapmayı öğreteceğimi söyledim.

"Madem ısrar ediyorsunuz," diyor.

"Evet."

Hem eğlenceli olacak, hem de Layla'nın flört hayatını düşünmemi engelleyecek.

* * *

Bir tur daha.

Ciğerlerim yanıyor, omuzlarım sızlıyor ama bir tur daha atıyorum, binamdaki havuzun sonuna kadar serbest stil yüzüyorum, yaşanmayan geceyi, sahip olamayacağım kadını geride bırakmaya çalışıyorum.

Elli beşinci turumu tamamlıyorum, sonra beton kenara çarpıyorum.

Kendimi sudan çıkarıyorum ve binamızın kapalı havuzunun yanındaki sandalyeye bıraktığım havluyu arıyorum. Ama hiçbir yerde yok.

İnliyorum.

Kahrolası Finn.

Telefonum da kayıp. Havuz alanını tek başıma yüzmek için ayırdığım için güvende olacağını düşünerek masanın üzerinde bırakmışım.

Ağabeyimi aramak için etrafa bakındım ama -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- burada değildi. Akşam yemeğinden önce binanın spor salonu katında buluşmamızı söylememeliydim. Ona şifreyi vermek acemilik hatasıydı.

Başka bir havlu almak için soyunma odasına yöneldiğim sırada havuzun cam kapısı açıldı. Finn, bakımlı ve şık görünümüyle içeri girdi, kayıp havlum kolunda asılıydı.

"Dostum, akşam yemeğimize geç kalacaksın," diye sesleniyor.

"Öyle olmayacak," diyorum. İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz. Birkaç saat sonra babamızla buluşacağız. Ama önce, benim evimde işleri halledeceğiz.

"Kendine çok güveniyorsun," diyor ve havluyu kirli havluların olduğu çöp kutusuna atıyor.

O tam bir pislik.

Havluya uzanıp ona bu memnuniyeti yaşatmayacağım. Bu yüzden orada, sadece mayoyla, sırlıslıklam bir halde durup Finn'i inceliyorum.

Telefonu elinde. Benim telefonum da.

Parmaklarımı oynatıyorum. "Şimdi telefonu ben alacağım."

Şaşkın bir ifadeyle, "Ne? Bunların ikisi de benim." dedi.

"Hayır, değiller," diyorum.

"İki telefonum var."

"Neden iki telefonunuz olsun ki?"

Yeşil gözlerini devirdi. "Biri yeni uygulamaları test etmek için. Açıkçası."

Şakaya olan bağlılığını takdir ediyorum. Gerçekten de öyle. Ama bir kardeşin yapması gerekeni yapması gerekiyor.

"Hey, şimdi!" diye itiraz etmesine rağmen telefonumu kolayca alıyorum. Sonra onun telefonunu da alıyorum.

"Ne oluyor be?"

Telefonları birkaç metre ötedeki bir masaya fırlattım. Hafifçe şıkırdadılar, ama alternatif olarak kardeşimle birlikte havuza düşeceklerdi. Başka çarem yoktu, onu havuza atmak zorunda kaldım.

Sıçrama!

Su yüzüne çıktı, sinirli ama sıırıslıklam şık kıyafetleriyle gülüyordu. Ben de sıırıttım. İyi bir kadınla geçirilen bir gece kadar tatmin edici değildi belki ama kesinlikle son günlerde bu kadar mutlu olmamıştım.

* * *

Bir saat sonra, ikimiz de kurumuş ve giyinmiş bir şekilde evimden ayrılıyoruz. David burada değil. Bir arkadaşıyla görüşmeye çıkmış. Kim olduğunu sormadım. Asansörde aşağı inerken, Finn'in yeni kıyafetlerine göz atıyorum—kot pantolon ve siyah bir Henley tişört. "Sana bir şeyler ödünç verebilirdim," diyorum ifadesiz bir şekilde.

Burun kıvrarak, "Sanki ben onu almışım gibi," dedi.

Bunun yerine, yakındaki bir erkek giyim mağazasını aradı, yeni kıyafetler sipariş etti ve otuz dakika içinde teslim aldı.

Ben de aynısını yapardım. Ona kıyafetlerini giyme zevkini asla yaşatmazdım ama yine de, olaydan sonra bile, kendi kıyafetlerimi ona sunmak eğlenceli.

Kaldırımda bekleyen siyah lüks arabaya biniyoruz. Şoföre babamın Queens'teki en sevdiği İtalyan restoranı Antonia'nın adresini söylüyorum.

Araba trafiğe karışırken Finn bana yoğun bir bakış attı. "Marilyn, Ginny'den neden hoşlanmadığını öğrenmek istiyor," dedi, yapmacık bir sırtıtıyla, ama asıl sinirlendiği kişi ben değildim.

O, onun karısı.

Miami'den beri Marilyn ile aralarındaki gerginlik daha da arttı. Finn hâlâ çabalıyor, her hafta çift terapisine gidiyor. Ama anladığım kadarıyla Marilyn hâlâ Marilyn; her şeyden mutsuz.

"Ginny'yi gayet beğeniyorum. İç mimar olarak. Zaten onu bu amaçla işe aldım," diyorum imalı bir şekilde, ama bu sözler onun meraklı karısına yönelik.

Finn teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Ginny senden büyük olduğu için onunla çıkamayacağımı söyledi."

"Bu da neyin nesi?" diye soruyorum.

"Evet, senin sadece genç kadınlardan hoşlandığını düşünüyor," diye ekliyor Finn.

Daha da sinirlenerek, "Bu nereden çıktı? Benden küçük kadınlarla çıkma geçmişim yok. Rose benim yaşıtımdı. Millie de öyle," dedim, son kız arkadaşımı anarak. "Tamam, benden sadece üç yaş küçüktü. Ne olmuş yani?"

"Aynen öyle," diye onayladı, sonra başını koltuğun arkasına yasladı. "Nick..."

Çok gergin, çok yorgun görünüyor.

Tüm sinirimi bir kenara bıraktım. "Bu nedir?"

Yüzünü kaldırıp gözlerime baktı. "O, benden yarı yaşındaki biri için onu terk edeceğime ikna olmuş," dedi. "Buna ne diyeceğim ki?"

"Sen misin? Başka biri var mı? Yaşı onun yarısı mı, iki katı mı, herhangi bir yaşta mı?" diye soruyorum. Eğer bir şey itiraf etmesi gerekiyorsa, bana geldiği için memnunum. Kasa da dahil.

Finn bana dik dik bakıyor. "Hadi ama. Beni tanıyorsun," diyor.

"Evet, öyleyim. Sadece emin olmak istedim," dedim ve dizine hafifçe vurdum.

"Geçen akşam arkadaşım Tate ile akşam yemeğinde buluştuk. Kızı da oradaydı. Sanırım yirmili yaşlarının ortalarında. Marilyn de oradaydı."

Sesi ağır ve bunun nereye varacağını biliyorum.

"Tate'in kızına bütün gece dik dik baktığın için seni suçladı mı?" diye soruyorum.

Finn burnuna dokundu. "İşte bu. Ve ona bakmıyordum. Ben iğrenç derecede sadığım ve sadece karımın benimle tekrar mutlu olmasını istiyorum. Bu çok mu şey istemek?"

Zavallı çocuk. Çok çaballıyor. "Fazla olduğunu düşünmüyorum," diyorum.

"Ben de öyle düşünmüyorum. Sanırım Ginny'ye ilgi duymadığım için bana kızması, beni cezalandırma şekli," diyor Finn.

Olayı kendisinin anladığına sevindim. Ama araba yolculuğunun geri kalanında dilimi ısırdım, "Onu mutlu etmede başarılar dilerim" gibi bir şey söylemedim.

Ama babam benim kadar sabırlı değil. Spagetti ve köfte yerken çatalını Finn'e doğru uzatıyor. "Karın hâlâ her şeyde seninle dalga geçiyor mu?" diye soruyor. Adam lafı dolandırmıyor.

Finn başını salladı. "Sorun yok baba. Endişelenecek bir şey yok."

"Emin misin?" Bu yüzden bu akşam bizimle buluşmayı seçmiş. Annem kitap kulübüyle meşgul. Aşk konusunda Finn'i sorguya çekmesine asla izin vermezdi.

Finn, "Her şey yolunda," diye ısrar ediyor.

Köfteyi bıçakla delerek, "Seni anlayan bir kadına ihtiyacın var," diyor.

Finn konuyu değiştirerek, "Baba, kırmızı et tüketimini azaltmalısın," diyor.

"Kırk yıl boyunca itfaiyede çalışırken duman solumaktan hiç kısımadım. Et tüketiminden de kısımaya ihtiyacım yok."

Bir lokma daha alıyor. Meydan okurcasına.

O aksi ihtiyarla tartışmak zor, o yüzden denemeye bile kalkışmıyorum. Finn de denemiyor. Bunun yerine, konuşmayı romantizm gibi dikenli bir konudan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Jack'in çocuğuyla beni tanıştırdığınız için tekrar teşekkürler. Kyle iyi gidiyor," diyorum babama.

"Bunu duyduğuma sevindim. Jack de yaptığınızı takdir ediyor, ben de," diyor minnetle.

"Kyle sağlam bir çalışan, bu yüzden takdir tamamen bana ait," diyorum.

Bu durum, Jack ve Kyle'la, ardından da itfaiyedeki arkadaşlarla sohbet ederken kardeşimin üzerindeki baskıyı biraz azaltıyor. Sonra babam, annemin grip aşılarımızı yaptırıp yaptırmadığımızı hatırlayıp hatırlamadığımızı öğrenmek istediğini söylüyor.

"Ağustos ayındayız," diye belirtiyorum gülerek.

"Annem bu yıl gripin erken geleceğini söylüyor," diyor baba, omuz silkerek, bu isteğin tipik bir anne isteği olduğunu kabul ediyor.

"Onları yakında alacağız," diyor Finn hafifçe.

Eve dönerken, kardeşim sinirli bir şekilde içini çekti. "Babam yanılıyor, değil mi? Marilyn konusunda?"

Ah, kahretsin. Yalan söylememi mi istiyor? Kardeşimin evliliği hakkında yargıda bulunmak bana düşmez, bu yüzden diyorum ki, "Bir ilişkiyi gerçekten sadece o ilişkinin içindekiler bilebilir."

Finn pencereye döner ve bir süre hızla geçen binalara, ışıklara ve yola bakar.

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde, hem kararlı hem de kabullenmiş bir şekilde başını sallayarak, "Evet, doğru," dedi.

Araba önce onu bırakıyor ve ben de omzuna hafifçe vuruyorum. "Finn, elinden geleni yapıyorsun. Yapabileceğin tek şey bu. Sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya devam et."

Bir şeye tam anlamıyla kendini vermediğini bir an bile düşünürse, hayatının geri kalanında kendini suçlayacak. Özellikle de evliliği gibi önemli bir konuda. "Teşekkürler," diyor, sonra kapıyı iterek açıyor ve bana kötü bir bakış atıyor. "Havuzda olanları unutmadığımı sanma."

"Bunu asla düşünmezdim," diyorum, o da bana orta parmağını gösterip gidiyor.

Gülümsüyorum, tekrar eski haline döndüğüne sevindim.

Eve vardığımda, misafir odasında dizüstü bilgisayarında bir dizi izleyen David'e selam verdim. Ekranın köşesindeki kare simge, komodinin üzerindeki çerçeveli Cynthia fotoğrafıyla aynı olduğu için, Cynthia ile birlikte olduğunu tahmin ediyorum.

"Yatak odası güzel görünüyor," diyorum, gerçi pek bir şey yapmamış. Ginny odayı lacivert ve beyaz renklerle, misafir odası tarzında döşemiş ve bu da David'in geçici ihtiyaçlarına uygun görünüyor.

"Burası güzel ve farelerden arınmış," diye belirtiyor.

"Bu yerin en sevdiğim özelliklerinden biri."

"Tekrar teşekkürler," diyor, sonra ekrana dönerek Cynthia'ya hemen geri döneceğini söylüyor. Sesini kapatıyor ve dizüstü bilgisayarını yarıda bırakıyor. "Bu hafta kiralık bir yer arayacağım, Baba."

"Acele yok. Sana ne uygunsa. İstedikçe kadar kal," diye teklif ediyorum. Bu onun tarzı değil ama bu teklifi yapmak, ona alan ve imkan sağlayarak hayatını kolaylaştırmak, gerçekten iyi hissettiriyor.

"Biliyorum," diyor neredeyse utanmış bir sırıtışla. "Ama babam bana kendi ayaklarım üzerinde durmayı öğretti."

Ah, aman Tanrım. Kalbimi gururdan da gümbür gümbür attırdın. Yatağa gidip saçlarını okşamaktan başka çarem yokmuş gibi. "Harika gidiyorsun evlat. Nasıl yardımcı olabilirim, söyle bana."

"Tamam," diyor, sonra dizüstü bilgisayarla oynuyor, belli ki kız arkadaşının yanına dönmek için sabırsızlanıyor. Onunla görüntülü görüşme yapabildiği için hissettiğim hafif kıskançlığı görmezden geliyorum, bunun yerine onunla ne kadar rahat ve sakın göründüğüne odaklanıyorum. Umarım bu gelişen ilişki ona kendini iyi hissettirmeye devam eder.

Kapıya doğru yöneliyorum. "İyi geceler."

"İyi geceler baba," diyor. Bu çok daha iyi, baba.

Ama yanlış anlaşılma olmaması için...

"Artık Baba Bancroft yok," dedim çıkarken, sesim sertti.

"Evet efendim," diyor ve bu durumda "efendim" demesine hiç itiraz etmiyorum, çünkü ebeveyn emrine uygun bir yanıt. Umarım bir daha bana o lakabı takmaz.

Onun bunu komik bulduğunu anlıyorum, belki de ona komik geliyordur. Ama bana gelmiyor. Rose'un ailesi, ben üniversitedeyken, çocuğum doğduktan hemen sonra, kendi çocuğumu görmeme neredeyse hiç izin vermedi. Bu konuda pek bir seçeneğim yoktu. Üniversiteden sonra onunla evlendiğimde daha fazla seçeneğim oldu, ama o zaman adı onun adıydı.

Şimdi mi? Seçeneklerim var. Ve David'in benim tercihimin sadece baba olmak, tek baba olmak olduğunu bilmesi gerekiyor.

Yatak odamda yalnız başıma duş alıp yatağa hazırlanıyorum. Dişlerimi fırçalarken telefonum mesajla titriyor. Diş fırçasını yerine koyup ekrana bakıyorum.

İsmi görür görmez kalbim hızla atmaya başladı.

Çok sinir bozucu bir tepki.

Bir mesaj yüzünden gereksiz yere heyecanlanmak istemiyorum.

Bunu görmezden gelmeliyim.

Mesajı açmadan telefonu ters çevirdim, sonra yatağa gittim, yorganı üzerime çektim ve e-okuyucumu aldım.

Geçen gece indirdiğim bir kitaba tıklıyorum; dijital ekonomi profesörünün elitlerin gelecekte nasıl hayatta kalıp kalmayacağına dair teorileri. Ancak itiraf etmeliyim ki, oldukça sürükleyici olan giriş

bölümünün ilk sayfasını okuduktan sonra, banyodaki cihaza karşı koyamıyorum.

Yorganı üzerimden atıp banyo tezgahına doğru ağır adımlarla yürüdüm, telefonu aldım ve bu kadar kolay pes ettiğime sinirlenerek başımı salladım.

Ayrıca, metin muhtemelen önemsiz bir şey. Muhtemelen bu haftaki bağış toplama planlamasıyla ilgili rutin bir şey. Bu kadar önemsememe, bu kadar istememem gerek. Belki ilgilenmem gereken bir şeydir diye açıyorum.

Yeni adı bana iki kat ironiyle bakıyor. Onu lokantada tanıdığım gece adını Lola'dan Arkadaş'a değiştirdim.

Bu hem bir hatırlatma hem de bir önlem.

Arkadaşım: Dün sana ulaşmayı düşünmüştüm ama emin değildim. Ancak bu hafta bağış toplama planlaması için seninle görüşeceğim için, David'in randevumun nasıl geçtiğini sorduğunu ve sana bahsettiğini söylese de, randevunun seninle olması gerektiğini bilmediğini bilmeni istedim. Merak etmiş olabilirsin diye söylüyorum.

İçgüdülerim doğruymuş. Her şey ev işleriyle ilgili. Bizimle ilgili. Ve sorun şu ki, o bu karmaşayı temizliyor. Bu adil veya doğru değil, ama sorunun etrafından dolaşmanın başka bir yolunu göremiyorum. Ama yükünü hafifletmek için ona bir şey sunabilirim: minnettarlık.

Nick: Bu durumla uğraşmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Keşke bunu ben üstlenebilseydim. Arkadaş: Bunu söylediğin için teşekkür ederim, ama sorun değil. David ve ben flört hakkında konuşmaya alışkınız. Bu yüzden beklenmedik bir şey değildi.

Konuşmayı orada bitirebilirdim ama tam olarak bırakamıyorum. Evet, daha çok şey öğrenmek istiyorum ama aynı zamanda onunla bu bağı da özlüyorum. Telefonu sıkıca tutarak yatağa geri dönüyorum, kendimi yatağa bırakıyorum ve aslında cevabına ihtiyacım olmayan bir soru soruyorum.

Nick: Ona ne söyledin? Arkadaş: Adamın randevuyu iptal ettiğini söyledim. Nick: Çok kötü. Arkadaş: En kolay cevaptı. Nick: O adam tam bir pislikmiş. Arkadaş: Mükemmel bir randevuyu kaçırdı.

Telefonu daha sıkı tutuyorum.

Kapat şunu artık, dostum.

Burada konuşmayı bitirmeliyim. Devam ettirmeye gerek yok. Doğrusu, telefonu komodinin üzerine koymalı, gelecek teorilerine geri dönmeli ve uyuyana kadar zihinsel bir halde kalmalıyım. Ama kaçırdığım o randevu çok iyi olurdu. Onunla görüşmek, kim olduğunu, değer verdiği arkadaşlıkları daha iyi tanımak için büyük planlarım vardı. Ona hayatım hakkında daha fazla şey anlatmayı ve sonra onu buraya getirmeyi planlıyordum. Tam buraya.

Yanıt yazarken zihinsel olarak hiç de aktif bir durumda değilim.

Nick: O biliyor. İnan bana, o biliyor.

Bir türlü gelmeyen bir yanıt için çok uzun süre bekliyorum, sonra telefonumu gece için kapatıyorum. Yatakta, tavana bakarak uykusuz yatıyorum. Birkaç gün içinde burada olacak, ziyarete gelecek, bağış toplama planlarını tamamlayacak. Oğlum ve onun karşı konulmaz arkadaşıyla evimde nasıl hayatta kalacağım ki?

Hiçbir fikrim yok.

* * *

Sabahleyin bir cevap buldum. Bir fotoğraf şeklinde. Siyah saten bir şeyin fotoğrafıydı. Sonra bir not. Aman Tanrım. Birkaç saniye boyunca utanmadan resme bakarken inledim, sonra da o nefis sözleri okudum.

Arkadaş: Haklıydın.

Haklı çıktığım için mutluyum. Ve haklı çıktığım için de nefret ediyorum.

BU SAMİMİ OYUN

Layla

Storm'dan gelen DM beni çok memnun etti.

Salı sabahı Jules, Camden ve ben Krav Maga'dan ayrılırken bana göz kırpmıyor. Kızım, dükkana mutlaka uğramalısın! İki haftadır yüzünü görmedim. Üstelik, sana bir haberim var!!!

Amsterdam'da yürürken, yeni favori makyaj mağazası müdürüme bir cevap yazıyorum. Yaz başında tanıştığımndan beri son birkaç ayda çok yakın arkadaş olduk. Bir kızı bekletmenin yolu buymuş! Şimdi söyle bakalım.

Storm hemen yanıt veriyor: Ağzım sıkı. Gel! Çok güzel! Dükkan henüz açılmadı ama en yakın arkadaşın Storm sana yardımcı olacak.

Bir smoothie dükkanına yaklaşırken mesajı arkadaşlarıma gösteriyorum. "Sizce bu nedir?"

"Makyaj dilinden anlamıyorum ama kulağa harika geliyor. Bize her şeyi anlatsan iyi olur," diyor Camden. "Ve bize birkaç bedava hediye de getirsen iyi olur."

Jules düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Belki de senin için yeni bir gözdesi vardır." Lokantada olanları biliyordu. Lokantadaki şokun ertesi sabahı Bakireler Derneği ile bir araya geldiğimde tüm üzücü hikâyeyi ekibe anlattım.

"Evet, tam da buna ihtiyacım var. Yeni bir adama," diyorum kuru bir şekilde.

Jules kaşını kaldırdı. "Erkek mi dedim? Makyaj demek istedim. Makyaj, çikolata ve yüz maskelerinin romantizmin mükemmel alternatifleri olduğuna eminim."

Camden homurdandı. "Evet, ama benim en sevdiğim Just For Her vibratörü gibi on vites seçeneği yok."

"İkiniz de haklısınız. Bu vesileyle ben ayrılıyorum."

On dakika sonra, Columbus'taki Blush'ın önündeyim, ama artık Blush değil. Burası... Mia Jane ve muhteşem. Şeftali rengi vitrini ve kocaman harflerle yazılmış ismiyle mağaza, "sosyal medya için önümde fotoğraf çekin" diye adeta bağırıyor.

Bu, mükemmel bir pazarlama stratejisidir.

Storm içeride, tezgahın başında dizüstü bilgisayarında çalışıyor. Camı hafifçe vurduğumda başını kaldırıyor, neşeli bir şekilde gülümsüyor, sonra kapıyı açmak ve beni içeri almak için aceleyle kapıya koşuyor.

Storm kollarını genişçe açtı. "Bu harika bir haber değil mi? Artık her şey Mia'nın elinde. Size dükkan açmaya başlayacağını söylemişim ve ben de New York'taki amiral gemisi mağazasının yeni müdürüyüm," dedi, makyaj dünyasındaki küçük köşesinden açıkça gurur duyarak. Belki de onunla olan ilişkisinden de gurur duyuyordur, çünkü onun için sadece tek bir isim kullanıyor: Mia. Mia Jane onun kamuoyundaki adı olduğuna göre, yakın olmalılar.

Etrafım en sevdiklerimle çevrili olduğu için adeta coşuyorum; muhteşem dudak parlatıcıları, harika eyelinerlar ve müthiş tonikler... Kendimi evimde gibi hissediyorum. "Bayıldım."

Koluma elini koyup sıktı. "Hepsi bu kadar değil. Mia'ya senden bahsettim," diye fısıldadı, oysa burada sadece ikimiz vardık.

"Ona ne söyledin?" diye soruyorum ve umut dolu gülümsememi gizlemeye çalışmıyorum.

"Videolarını ona gösterdim. Bayıldı. Mağazaya gelip müşterilerle muhteşem dumanlı göz makyajı ve kanatlı eyeliner teknikleri üzerine bir eğitim seansı yapmanı istiyor. Tabii ki sana ödeme yapacak ve bunu The Makeover etkinliği olarak duyuracak," diyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeye. Birden ciddileşiyor. "Kesinlikle evet demelisin."

"Evet diyorum, Storm!" Hem de çok sıkı bir şekilde evet diyorum.

"Harika. Mia iletişime geçecek ve biz de ayarlayacağız. O da burada olacak."

Nefesimi toplamam gerek. "Beni çimdikle."

Bunun yerine bana uzaktan bir öpücük gönderdi.

Adamı kaybetmiş olabilirim ama yeni bir arkadaş ve yeni bir iş fırsatı kazandım. Ayrıldıktan sonra Geeta'ya mesaj attım ve o da dolar işaretleriyle, ardından da kelimelerle cevap verdi: "The Makeover'ı sonuna kadar pazarlayın. Onu paramparça edeceğiz!"

Plan bu. İçerik oluşturmak ve bu dersleri organize etmek, akşam David'i ve onun kelimelerle anlatılamayacak kadar seksi babasını görme vakti gelene kadar beni meşgul ediyor.

Dairemden çıkarken derin, arındırıcı bir nefes alıyorum ve o pis adam hakkında temiz düşünceler beslemeye yemin ediyorum.

* * *

Manhattan'da birçok gösterişli bina gördüm. Ama Nick Adams'ın ışıltılı gökdeleni bambaşka bir şey. New York şehrinin masmavi gökyüzüne adeta dokunuyor.

Oysa ki, şehir silüetindeki en yüksek veya en büyük bina olmasına da gerek yok. Art deco tarzıyla en güzel bina olmakla yetiniyor.

Ethan ve ben Nick'in sokağına döndük ve Gramercy Park'taki sarayı gördük. Arkadaşım hayranlıkla ıslık çaldı. "Vay be, kızım!"

Ben de o muhteşem yapıya hayranlıkla bakıyorum; güzelliği, içeri girip en üst kata çıkmanın ve arkadaşımın babasıyla bir etkinlik planlamanın yarattığı yaklaşan korkudan harika bir şekilde dikkatimi dağıtıyor. Eğer "garip" kelimesinin bir fotoğrafı olsaydı, o kesinlikle ben olurum.

"Bu hiç de garip olmayacak," diyorum.

"İyileşeceksin," diye beni rahatlatmış Ethan, kolumu sıkarak.

Birlikte otobüse bindik—metroyu sevmiyorum—çünkü Ethan bu akşam yakındaki bir barda Martina ile masa tenisi oynayacak. Tabii ki, Gin Joint'teki seksi kızıl saçlı barmenle çıktıktan sonra ayrıldıktan sonra bile arkadaşlığını sürdürdü. Aynı şey The Lucky Spot'taki adam için de geçerli; onu tanıyan, gösterisine gelen ve sonrasında ondan övgüyle bahseden adam. Birkaç kez birlikte dışarı çıktılar ve artık çıkmasalar bile hala birlikte spor yapıyorlar.

Ethan'ın insanlarla iletişim kurma konusunda kendine özgü bir tarzı var. Bu yüzden onu buraya kadar bana eşlik etmesi için çağırdım. Bunu tek başıma atlatmak istemedim. "İkisinin yanında nasıl davranacağım ki?"

Binanın girişinden birkaç adım ötede duruyoruz ve gözlerindeki ifade, sert bir uyarıda bulunmak üzere olduğunu gösteriyor. "Sanki ikisini de çıplak görmemişsin gibi."

Utançtan ruhumun derinliklerinden bir inilti çıkarıyorum.

"Ama haklıyım," diye ekliyor.

"Biliyorum," dedim, yüzümü onun sağlam göğsüne yaslayabilmek için biraz daha yaklaştım. "İnan bana, biliyorum."

Saçımı okşadı. "Ciddi söylüyorum Layla. Sadece planlamaya odaklan. Yardım işine. David'le bunu yapmak istemenin sebebine. O harika bir adam. Hepimiz onu seviyoruz. Herkes onu seviyor. Tıpkı iyi bir köpek gibi."

David tam olarak ekibin bir parçası değil ama birkaç kez grup olarak dışarı çıktık. Mezun olduktan kısa bir süre sonra karaoke için bize katıldı.

Başımı kaldırıp onayladım. "O bir Golden Retriever."

Ethan sinsi bir gülümsemeyle, "Bir Golden Retriever sevgilinin iyi bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Gülüyorum. "Ama ikimizin de böyle bir şeyi yok," diyorum.

"Belki de senin gibi bir adam bekliyorumdur," diye fısıldıyor, sanki bayağı bir sır paylaşıyormuş gibi. Ama bana ikimizin de bildiği bir şeyi söylüyor. Erkek zevkimiz benzer. Biraz uçuk, biraz kirli. Binayı işaret ediyor. "Çünkü belli ki bir seks prensiyle birlikte oldun."

Gülüyorum. "Evet, zengin bir seks prensi, muhteşem bir cinsel organı, enfes bir sakalı, kirli bir zihni var ve ah, bir şey daha," diyorum, sonra kimin dinlediğini asla bilemeyeceğiniz için sesimi alçaltıyorum. "Onu bir daha asla göremem, çünkü oğlu eski sevgilim ve arkadaşım, ayrıca oğlu gelmiş geçmiş en tatlı Golden Retriever."

Ethan gökyüzüne doğru bakıp, hüznü bir şekilde başını salladı. "Aslında bunu söylememeliydim ama o çatı katındaki 'Yakışıklı Baba' ile olan seksin çok ateşli olduğuna eminim."

"Yardımcı olmuyorsun. Seni yasak aşk hikayeleriyle işkenceye mi maruz bırakmamı istiyorsun? Bir gün çok yakışıklı biriyle tanışacaksın ve sonra onun yeni grup arkadaşın olduğunu keşfedeceksin."

"Bana küfretme," diyor.

"Belki de bu bir nimettir."

"Ancak oral seksle sonuçlanırsa."

Omzumu onun omzuna çarptım. "Domuz herif. Tek derdin bu mu?"

"Hiç oral seks yaptınız mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır," diye ciddi bir ifadeyle binaya doğru kalan mesafeyi yürürken söylüyorum.

"Sözümü bitirdim," diyor. Girişe ulaşıyoruz, orada bordo takım elbiseli, ağırbaşlı bir kapıcı duruyor. Mekan o kadar şık ki, kapıcıların üniforma giymelerine bile gerek yok. Özel dikim takım elbiseler yeterli, çok teşekkürler.

Ama şimdi o "Garip Yer"e girmek üzereyken, midem yine gerginlikten kasılıyor. Elimle karnımı tutarak şakaları bir kenara bırakıp doğrudan gerçeğe yöneliyorum. "Ethan, kendimi çok küçük bir..."

Yalancı kelimesinden nefret ediyorum.

Babamı öldüren adam onu yalancı olmakla suçladı. Babam yalancı değildi. Ben yalancı olmadığımı biliyordum. Babam da yalancı olmadığını biliyordu. Hepimiz iş ortağının yalancı olduğunu biliyorduk.

Ama belki de öyleyim diye düşünüyorum. Bu yüzden ne kadar acısa da o kelimeyi söylüyorum: "Kendimi bir yalancı gibi hissediyorum."

Ethan şefkatli bir şekilde omzumu ovuyor. "Ne yapacaktın ki? Patates kızartması yerken babasını zaten tanıdığını, Miami'de onunla vakit geçirdiğini, onunla randevuya çıktığını itiraf edecek değildin. Bu gereksiz olurdu. Her şeyi geride bırakmaya çalış," diyor ve Nick'i geçmişte bırakma düşüncesi göğsümü acıtıyor. Ama bunun en iyisi olduğunu biliyorum.

Biliyorum, diğer gece bir anlık güçsüzlükle Nick'e korse fotoğrafımı gönderdiğim zamanki gibi kötü bir iş çıkarmam gerekecek. Onu aramızda bir ilişki olasılığıyla sürekli olarak kışkırtmaya devam edemem. Onunla oynamaya devam edemem.

Hiçbir yanıt vermedi bile. Bu da bana susmam gerektiğinin dersi olsun.

"Deneyeceğim," dedim, başımı dik tutarak, kararlılıkla.

Ethan dövme kolunu bana doladı ve yanağımdan öptü. "Nasıl geçtiğini bana bildir, sevgilim."

Gülümsedim, moral verici konuşma için minnettardım. Ayrıldığımızda, güçlü göğsüne hafifçe vurdum. "Martina ve ekiple iyi eğlenceler. Ve umarım bir sonraki oral seksin... şey, bir keşif olur."

"Dua edelim."

O gittikten sonra içeri giriyorum, kapıcıya selam veriyorum, sonra resepsiyona gidip adımları veriyorum.

"Harika. Bay Adams sizi bekliyor, Layla," diyor adam Avustralya aksanıyla kibarca.

“Teşekkür ederim,” dedim ve asansöre yöneldim. İçeri girdiğimde, otuz ikinci katın düğmesine bastım; tam o sırada bir ses, sevgilinin dokunuşu gibi sırtımı okşadı.

"Lütfen kapıyı tutar mısınız?"

Lütfen onu yalnız bırakın.

Asansörde Nick ve David'le yüzleşmem.

Arkamı dönüp bekleme düğmesine bastım. Dileğim gerçekleşti; koyu gri, özel dikim bir takım elbise giymiş, son derece yakışıklı bir adam lobinin cilalı ahşap zemininde ağır adımlarla ilerledi.

Seksi bir şekilde yürümek nasıl mümkün olabilir?

Bilmiyorum ama Nick Adams bu konuda ustalaşmış.

Ama yaklaştıkça maskesini daha çok görebiliyorum. Yüzü ifadesiz. Okunamaz. Manhattan'daki büyük, yüksek bir binada asansöre binen herhangi bir güçlü adam gibi.

Ortada ne bir kıvılcım, ne bir göz kırpma, ne de gizli bir iletişim var.

“Merhaba Layla,” diyor ve kapılar kapanırken gözleri üzerimde kalmıyor.

Adam benden birkaç adım ötede, ön tarafa doğru dönmüş bir şekilde duruyor; parıldayan pirinç yüzeyler bizi yansıtıyor: takım elbiseli bir adam ve kırmızı bluzlu, ikinci el tasarımcı kot pantolonlu bir kadın, çok teşekkürler.

Bu gayet açık.

Geçmiş geçmişte kaldı. Bu da şimdiki zaman ve Miami'de yaşananların hiç yaşanmamış gibi davranıyoruz.

Rahatsız edici yansımamızdan gözlerimi kaçırırken çenem sinirle kasılıyor.

Ama ne olmasını bekliyordum ki? Yolumuza devam etme konusunda anlaştık.

Fotoğrafı gönderen bendim, o değil. Tabii ki cevap vermedi.

Miami'de yaşananlar hiç olmamış gibi davranmak için daha iyi bir iş çıkarmam gerekecek.

“Merhaba...” diye başlıyorum, ama Miami sonrası bu dünyada ona nasıl hitap etmemi istiyor acaba? Nick ismi çok tanıdık geliyor. “Bay Adams.”

"Bugün nasılsın Layla?" Sesi çok soğukkanlı, çok mesafeli geliyor.

“Harika. Ya sen?”

“Harika.” Saatine baktı. “David işten sonra bir alt kiralık daireye bakacak. Ama beş dakika içinde burada olmalı.”

"Bana haber verdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

"Rica ederim," diyor aynı soğukkanlılıkla.

Neden böyle davrandığını anlıyorum, ama bu savaşı kaybetmeye niyetim yok. Bu nazik oyunu ne kadar iyi oynayabildiğimi görünce şaşırarak. "New York'taki yeni firmanızda her şey nasıl gidiyor? Kardeşinizle çalışmaktan keyif alıyor musunuz?" diye soruyorum, hem gerekli bir dikkat dağıtma taktiği olduğu için, hem de gerçekten merak ettiğim için.

Asansör yukarı çıkarken, "Evet," diyor. Şimdi daha enerjik, daha az mesafeli geliyor sesi. "Her birimizin farklı odak alanları var ama bunlar birbirini iyi tamamlıyor. Bunu güçlü ve anlamlı bir şeye dönüştürebileceğimizi düşünüyorum."

Son kelime dikkatimi çekiyor. "Anlamlı mı? Ne anlamda?"

"Sadece yenilikçi teknolojiye sahip şirketlerle değil, aynı zamanda çalışanlarını gerçekten destekleyen, sürdürülebilir iş modelleri kullanan ve topluma katkıda bulunan şirketlerle çalışmaya çalışıyorum," diyor.

Ah.

Kahrolası o.

Keşke bunu bu kadar çok sevmeseydim. Keşke aynı değerleri paylaşılasaydık. O zaman daha kolay olurdu.

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyorum ama işi hakkında fazla konuşmak istemiyor gibi görünüyor.

“The Makeover ile ilgili her şey nasıl gidiyor?” Gerçekten de ilgili görünüyor. “Farm to Phone ile çalışmaktan keyif aldığınızı umuyordum. Keyif alıyor musunuz?”

Londra'dayken, konferansta tanıştığım pazarlama firmasıyla bir anlaşma imzaladığımızı söyledim. Miami'de yaptığımız gibi, rahatlıkla iş konuşmasına geçerek, "İşler harika gidiyor," dedim. "Basında yer aldık ve kullanıcı tabanımızı büyüttük. Ve Mia Jane de New York'taki yeni mağazasında bir etkinlik düzenlememi istedi."

Ha. Ben bir kadın patronum. Alın size, dünya!

Belki de Nick'e hava atmayı seviyorum. O çok başarılı, adeta Midas dokunuşuna sahip biri. Bu kızın annesinin yardımı olmadan kendi başının çaresine bakabileceğini bilmesini istiyorum, çok teşekkür ederim.

"Bu harika," diyor.

Asansör otuz ikinci katta duruyor. Varış noktamız. Kapılar hızla açılıyor ve geniş koridordan Nick'in çatı katı dairesine doğru ilerliyoruz. "Bu, 'The Makeover' için iyi bir pazarlama olacak. Hedeflerimize ulaşmamıza yardımcı olacak," diyorum, olabildiğince profesyonel kalmaya çalışarak.

"Kesinlikle. Özellikle de onun ürünlerine karşı doğal bir hevesiniz olduğu için. Ve onları kullanarak çektiğiniz videolar da harika oldu," diyor dairesine yaklaşırken.

"Hâlâ izliyor musun?" Bunun beni neden şaşırttığından emin değilim. Belki de aramızda bir ilişki olamayacağı için onları dinlemeyeceğini düşündüğüm içindir.

"Tutkulusun," diyor, gayet doğal bir şekilde. Sonra maskesi kayboluyor ve bir anda Miami'li Nick geri dönüyor. Gözlerinde ateş var ama aynı zamanda dürüstlük de. Tanıştığımızda benimle böyle konuşmuştu, Londra'dayken benimle böyle konuşmuştu, lokantada da böyle konuşmuştu. Kapıya vardığımızda, "Onlara biraz bağımlı oldum," diyor. Sonra, kapıyı açmak için bana sırtını dönerken, sessizce ekliyor, "Dikkat etmem gereken bir şey. Bir eğilim." Bir an duraksıyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ses tonu bir uyarı niteliğinde, ancak sözleri bir itiraf.

Bana kendinden bir parça verdi, sanırım bunu kimseye anlatmaz. "Evet, Nick," dedim usulca. "Evet."

Bana geri baktığında, bakışlarımız birkaç saniyeliğine, baş döndürücü bir şekilde kilitleniyor. İçindeki mücadeleyi, direnişi, savaşı hissedebiliyorum.

Bu beni olması gerekenden daha çok heyecanlandırıyor.

Umarım ona biraz bağımlı hale gelmem.

Ya da zaten olduğumdan daha da bağımlı hale gelmek.

* * *

David her an burada olmalı, bu yüzden zamanı oturma odasının yerden tavana uzanan pencerelerinden manzarayı seyrederek geçiriyorum. "New York manzaralarından asla bıkmam. Bu muhteşem," diyorum en sevdiğim şehrin manzarasını içime çekerken. New York gözümün görebildiği kadar uzanıyor.

Nick'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gözlerinde kirli bir parıltı beliriyor. Belki de seksi bir parıltı. Bu, omurgamdan aşağıya sıcak bir ürperti gönderiyor. Ama sonra o karanlık bakış kayboluyor, yerini bir gülümseme alıyor.

"Teşekkürler," diyor, belirgin bir minnettarlık ve biraz da tevazu ile. "Büyürken gördüklerimden biraz farklı."

Bu, duyduğum en iyi başlangıçlardan biriydi, ama daha fazla soru sormadan önce, oturma odasındaki sehpadan telefonu titredi. Telefonu aldıktan sonra, "David şu anda asansörde," dedi.

Büyümeyle ilgili sorular üzerinde uzun uzun düşünmeye vakit yok, bu yüzden pratik bir konuya odaklanıyorum. "Hepimiz burada olduğumuzda sana nasıl hitap etmemi istersin?"

"Bana Bay Adams demeyin," diyor yine buyurgan bir tavırla.

Sorma. Sadece bilgi için teşekkür et. "Neden?" diye patladım, o kapıya doğru yönelirken.

"Nick olmayı tercih ederim," diyor, bakışları birkaç saniye daha üzerimde kaldıktan sonra, "seninle birlikte."

Omurgamda bir ürperti hissediyorum ama gösteri zamanı olduğu için bunları görmezden gelmek zorundayım.

Nick, kapıyı David için açar; David içeriye sendeleyerek girer. Bankacı saçları darmadağın, postacı çantası omzundan kaymaktadır. "Çok stresliyim! Bütün bunları bitirmek için üç haftadan az zamanımız kaldığını yeni fark ettim," der, gözleri fal taşı gibi açılmış ve bitkin bir halde.

David doğruca kanepeye yöneldi, kendini bıraktı ve derin bir nefes verdi. Sanki kıpırdamıyor gibiydi.

Nick, alışılmış bir samimiyetle yanına gelir ve omzuna elini koyar; bu, sıcak ve güven verici bir ebeveynlik hareketidir. "Bunu halledeceğiz."

Bir babadan böyle bir şey hissetmek nasıl olurdu acaba? Artık tam olarak hatırlayamıyorum ve bu da kalbimdeki o boşluğun ve acının bir parçası.

Başka yöne bakıyorum. Buna şahit olmak çok acı veriyor.

Hayatımda o dayanağın olmasını özlüyorum.

* * *

On beş dakika sonra, Nick, daha önce hiç bilmediğim bir şekilde beni etkileyen bir verimlilikle işin başına geçti.

Teşekkürler Nick, seksi ve iş bitirici olduğun için. Lanet olsun sana.

Mutfak adasında oturmuş, David'in dizüstü bilgisayarının etrafında toplanmış durumdayız. Nick bir elektronik tabloya bir şeyler yazıyor. "İşte. Otelle ilgili her şey ayarlandı," diyor ve meğerse butik bir otelde balo salonunu kiralayan kişi Nick'miş. Komik olan şu ki, bağış toplama etkinliğinin Fox Walk Inn'de yapılacağını biliyordum ama Nick'in oğlunu oraya yerleştirdiğini bilmiyordum. Ama bu, bilmediğim şeylerin sadece buzdağının görünen kısmı. "Böyle böl ve yönetirsek, bu yardımcı olur," diyor Nick, sonra başını kaldırıyor. "Ben misafir listesiyle ilgileneceğim. Ve tanıdıklarına telefon açıp onların da gelmelerini sağlayacağım."

David rahatladı. "Teşekkür ederim. Annemin konuştuğu birkaç kişi var. Onları işaretledim."

"Elbette," diyor Nick, Rose hakkında kırıcı bir şey söylemek istemiyormuş gibi, gayet diplomatik bir tavırla.

Bana bakıyor, elini sakallı çenesinin üzerinden geçiriyor, sanki bu hareket zihnindeki otoyolları sıralamasına yardımcı oluyor. "Layla, tüm açık artırma eşyalarını koordine edebilir misin?"

"Kesinlikle, Nick," diyorum.

Dudakları neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe seğirdi, sonra tekrar David'e döndü. "Madem bu senin işin, barınaklara yardım çalışmalarını sen yapmalısın."

"Mükemmel," diyor David, sonra tıpkı tenis topu bulmuş bir Golden Retriever gibi ayağa fırlıyor. "Şimdi başlayacağım. Little Friends yakınlarda ve müzayede sırasında gösterebileceğimiz fotoğraflar çekebilirim. Yönetmen akşam orada olacak. Daha sonra burada tekrar buluşuruz, değil mi?"

Bu da demek oluyor ki Nick ve ben yalnız kalacağız.

"Elbette," diyor Nick tereddütle, belki de David'in ortadan kaybolması karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi.

Ben de aynı fikirdeyim, ama itiraz ediyorum. "Ben arama yapıyorsam ve baban da yapıyorsa, neden buluşmamız gerekiyor? Daha sonra grup sohbeti yapabiliriz."

Nick'le yalnız kalmak istemediğimden değil. Kesinlikle istiyorum, bu yüzden buradan bir an önce uzaklaşmam gerekiyor.

David gülerek saçlarımı karıştırdı. "Tabii ki. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için. Ayrıca, ikinizin birlikte çalışması gerekiyor. Davetli listesindeki bazı kişiler de eşya bağıslıyor, bu yüzden ikinizin koordineli çalışması mantıklı," dedi ve güldü. "Aman Tanrım. Her şeyi ben mi yapmak zorundayım?"

David'in moralinin düzelmesine sevinsem de, rahatsız edici bir şekilde gülüyorum. Kapı, "Ne dilediğine dikkat et" dercesine sertçe kapanıp giderken rahatlamış görünüyor.

Yine babasıyla yalnız kaldım.

DOSTLUK STRATEJİSİ

Layla

Ben tüm zaman boyunca mutfak adasında oturup telefon görüşmeleri yapıyorum ve e-postalar gönderiyorum. Nick ise oturma odası penceresinin önünde volta atıyor ve onu izlememek imkansız. Yürüyüş tarzına bayılıyorum.

Cinsel istek konusunda hiç yardımcı olmuyor.

Ama cinsel isteğimi savunmak adına şunu söyleyeyim, onu o özel dikim pantolonla, o dar gömlekle, o gevşek kravatla gördünüz mü?

Üniversite arkadaşlarıyla, teknoloji uzmanlarıyla, meslektaşlarıyla ve benzerleriyle sohbet ederken, bordo ipek elbisesini giderek daha çok çekiştiriyor.

İlk görüşme sırasında onunla oynadı durdu.

Üçüncü turda gevşetti.

Beşinci turda düğümü çözdü.

Şimdi, sekizinci ya da dokuzuncu görüşmesinde, ben Raven'la tasarımcı bağışı hakkında mesajlaşırken, o kumaşı söküyordu.

Onun çevik parmakları ipeksi kumaşı çözerken, mesajlar arasında ara sıra ona göz atıyorum.

"Seni orada görmek harika olacak, Trav. Ve hayır, gelecek hafta basketbol sahasında sana kolaylık göstermeyeceğim. Sana asla kolaylık göstermeyeceğim," diyor ve ardından başını eğlenmiş bir şekilde sallayarak görüşmeyi sonlandırıyor.

"Basketbol oynuyor musun?" diye soruyorum, telefonumu tezgâhın üzerine bırakırken. Nick hakkındaki bu bilgi beni fazlasıyla ilgilendiriyor.

"Sokak basketbolu," diyor.

"Tahmin ettiğim gibiydi."

"Neden?"

"Açıkçası bunun profesyonel futbol olduğunu düşünmemiştim."

Kravatı kanepenin arkasına bırakıp gülüyor. "Yani, neden benim amatör basketbol oynayacağımı düşündün ki?"

"Sen, canı ne zaman isterse sahaya çıkan, arkadaşlarına laf atan ve onları yendiğinde paralarını alan türden bir adama benziyorsun."

Nick odanın karşısına geçerken kaşları yukarı kalktı. Bu iltifatı beğendi. "Teşekkür ederim."

Gülüyorum. "Ya bu bir iltifat değilse, Nick?"

"Bu bir iltifattı," diyor ve bu şakalaşmayı seviyorum. Gerçekten iyi geçinmeyi tercih ederim.

"Kendine çok güveniyorsun," diye takılıyorum.

"Ve sen bundan hoşlanıyorsun," diyor, sonra başını sallayarak mırıldanıyor, "Kahretsin."

"Sorum nedir?"

Tezgahın ucunda durdu, elini sertçe saçlarının arasından geçirdi. "Daha iyisini yapmalıyım."

Keşke aptal numarası yapabilseydim ama ne demek istediğini anlıyorum. "Bence gayet iyi gidiyorsun," diyorum.

Ciddi söylüyorum. Asansördeki o kibar Nick'ten ziyade bu Nick'i daha çok seviyorum. En azından gerçekçi davranıyor. Kibar Nick'e kıyasla Gerçek Nick'le kendimi daha az garip hissediyorum. Yine de ona karşı hâlâ bir çekim duyuyorum.

Bana yoğun bir bakış fırlattı. "Zor," dedi iç çekerek, sonra da elini benden ona doğru uzattı.

"Benim için de zor." Belki de bir arada olamadığımız zamanlarda birlikte olmanın ne kadar zor olduğunu kabul edersek, bu yardım planlaması daha kolay olur.

"Öyle mi?" Sesi biraz daha tizleşti.

"Öyle. Ama arkadaş olmayı deneyebiliriz," diyorum neşeyle, bunu bir strateji olarak sunuyorum. Kendi kendime söyleyeyim, oldukça iyi bir strateji.

Burunundan bir ses çıkarır. Sonra bu ses kahkahaya dönüşür.

"Kadınlarla arkadaş değil misin?" diye soruyorum.

"Elbette öyleyim." İnkarı çok çabuk geldi ve bu konuda onunla biraz dalga geçmeliyim.

"Öyle mi?"

"Evet," diyor kararlılıkla.

"Bir tane söyle," diye meydan okuyorum.

Çok fazla düşünüyor, çok uzun süre oyalanıyor.

Ona işaret ediyorum. "Ha. Tahmin etmiştim."

"Kadınlarla arkadaşım," diyor tekrar deneyerek. "İş yerinde Eunice var. O bir girişim sermayecisi."

"Pekala. Bir iş arkadaşı," diyorum, meslektaşların sayılmadığını açıkça belli eden bir tonda.

"Şöyle bir şey var..." Ama parmaklarını şıklatıp, "Danielle. O, burada son yaşadığım zamanlarda arkadaş olduğum harika bir barmen. Karısıyla birlikte pickleball liginde oynuyorlar." dediğinde bile zorlanıyor.

Gülerek tabureye yaslandım. "Demek bunlar iş yerinden Eunice, bir de birkaç yıl öncesinden Danielle ve eşi."

"Evet," diye homurdanıyor. "Çok erkek arkadaşın var mı?"

Ha. Kiminle uğraştığını sanıyor bu? "Ethan. Beni buraya o getirdi. Uzun zamandır arkadaşsınız..."

"İlkokul," diyor.

Miami'deki arkadaşım hakkında anlattığım detayları hatırlaması, onun için içimde hafif bir sıcaklık ve samimiyet hissi uyandırıyor. Bu da pek yardımcı olmuyor aslında. Ama bu sıcak duyguları arkadaşlığa yönlendirmeye çalışıyorum.

"David," diye ekliyorum. "Açıkçası çok iyi bir arkadaşım."

"Evet, Miami'de ondan bahsetmemen çok kötü," diye mırıldanıyor.

Ah, canım acıdı. "Öyle miydi? Çok mu kötüydü?"

Nick bakışlarını aniden pencereye çevirdi, çok uzun süre baktıktan sonra tekrar bana baktı ve sessizce itiraf etti: "Bunu yapmadığına çok sevindim, bilmelisin. Bunu bildiğini söyle, Layla."

Şimdi daha sıcak hissediyorum. Sanki ekvator seviyesindeymişim gibi. "Biliyorum," diyorum.

"Güzel. Çünkü hiç pişman değilim," diye ekliyor ve neden yine beni tahrik edecek kadar seksi olmak zorunda ki?

Bu, şimdiye kadar planladığım en zor yardım etkinliği olacak. Yeni stratejime odaklanmalıyım. "Peki, benimle arkadaş olmak ister misin?"

Nick bir an için bunu düşünüyor gibi görünüyor. Ama bu, tek seçeneğinizmiş gibi bir düşünce. "Bunu yapmak zorunda kaldık. Denemeliyiz," diyor, razı bir şekilde.

Elimi uzatıyorum. "Arkadaş olalım."

Dostça bir hareketle avucumu kavradı. Ama arkadaşlar bu kadar uzun süre tokalaşmaz diye düşünüyorum, çünkü hemen bırakmadı. Parmaklarını avucumun etrafına doladı, sonra parmak uçlarıyla tenimi okşadı, beni izledi, bana dokundu. Tıpkı o sabah Miami'de yaptığı gibi.

O bir hırsız.

Ama arkadaşlığın tanımını zorlayan ve tek bir cüretkar dokunuşuyla ayak parmaklarımı büken bu adamı ihbar etmeyeceğim.

"Arkadaşlar," diyor ama ben bu sözlerde beş kelime duyuyorum. Duyduğum şey, seni çok istediğim. Dahası, bunu hissediyorum.

Bu yüzden bırakmıyorum.

Ama sonra, koptuğunda o duyuşsal bağlantıyı özlüyorum.

"Arkadaşlar," diye tekrarlıyorum, sanki bu anı silip atacakmış gibi avuçlarımı pantolonumun üzerinde gezdiriyorum.

Birkaç dakika sonra David geri döner.

Müzayede ile ilgili çalışmalarımızı özetlerken hâlâ biraz garip hissediyorum, ama geldiğim zamana göre daha az garip hissediyorum.

Oğlula arkadaş olabiliyorsam, belki babasıyla da arkadaş olabilirim. Ayrıca, böyle daha güvenli olur.

* * *

Birkaç gün sonra, eski moda tutkunu kadının yeni dükkanı için dumanlı göz makyajına son rötuşları yapıyordum. Etkinlik, Storm sayesinde hızla organize edildi.

Gergin olmaya bile vaktim olmadı. Moda ikonuyla birkaç dakika önce tanıştım ve bana Mia diye seslenmemi söyledi.

Şimdi buradayım, kirpiklerine rimel sürüyorum ve endişeli hissetmiyorum. Sadece kendime güveniyorum ve güçlü hissediyorum. Lola Jones olarak kendimi çok iyi hissediyorum, tıpkı bir zamanlar kendimi yenilediğim gibi yeni bir görünüm yaratıyorum.

"Önce pudrayı sürün, sonra da rimel sürün. Böylece güzel siyah kirpiklerinizin üzerine bej renkli pudra bulaşmaz," diye anlatıyorum

Mia'nın makyajını bitirirken kalabalığa.

“Ve biliyorsunuz ki rimel kutsaldır,” diyor Mia, simsiyah, parmak kıvrımlarıyla sırtına dökülen saçlarıyla tezat oluşturan sıcak, bal gibi bir ses tonuyla. Onu tanıtmak için uzaklaştığımda, ikonik kadın küçük dükkanına dolmuş kalabalığa dönüyor. “Özellikle belli bir yaşta bir kadınsanız,” diye fısıldıyor, gözlerinin köşelerindeki kırışıklıkları ve gülme çizgilerini göstererek. “Kırkı yaşlarımızdaki kadınların günlük rimel dozuna ihtiyacı var.”

Gülüyorum. "Maskara herkes için değil mi demek istiyorsun?"

Mia yüzünü buruşturup bana işaret etti. "Lola'nın dediği gibi. Dünyadaki her çantada, makyaj çantasında, ilaç dolabında ve evde bir rimel olmalı!"

Tezgahtan coşkulu alkışlar yükseliyor. "Yeni sloganımız: Yaşasın maskara!"

Ardından müşterilerin sorularını yanıtlıyorum ve sırayla onlara bazı tekniklerimi gösteriyorum.

"Teşekkürler Lola," diyor esmer bir genç kız ve kısık bir sesle ekliyor, "Bir süre önce çektiğin video sayesinde yüzümdeki bazı kızarıklıkları nasıl kapatacağımı öğrendim."

"Çok güzelsin," diyorum ona.

Yaşlı bir kadın söze karışarak, "Lola, uygulamanızı çok beğendim. İş görüşmesine hazırlanmama yardımcı oldu ve işi aldım." dedi.

"Senin adına çok mutluyum," diyorum.

Lola, Lola, Lola.

Sadece o ismi duymak çok güzel. Geçmişle ilgili değil, sadece şimdiki zamanla ilgili sorular duymak çok güzel.

Etkinlik sona erdiğinde, dükkanda sadece Storm, Mia ve ben kalmıştık. Mia telefonunu sallıyor, sosyal medya paylaşımlarına hayranlıkla bakıp yorumlar yazıyordu, sonra da bana yoğun bir şekilde baktı. "Bu, New York'taki herkesin yeni favori etkinliği. Daha fazlasını yapacağını söyle Lola. Söyle. Hemen söyle."

Storm kıkırdadı. "Bir kıza düşünmesi için biraz zaman ver, Mia."

Mia takmadığı saate dokunuyor. "İşte. Bir saniye."

Ama daha ilk anda beni etkiledi. "Zamanı ve yeri söyle."

Başka bir etkinlik için planlar yapıyoruz, sonra Mia benimle birlikte sokağın aşağısına doğru yürüyor, bir anlığına o büyük, iddialı kişiliğini bir kenara bırakıyor. "Ciddi söylüyorum. Birlikte çalışmanın daha fazla yolunu

bulmayı çok isterim. Belki daha büyük bir ortaklık kurabiliriz? Bazı fikirlerim var," diyor ve birkaçını paylaşıyor.

"Bunu çok isterim. İş ortağımla konuşacağım."

Ayrılırken Geeta'yı arıyorum ve onun tek cevabı coşkulu bir "kesinlikle evet" oluyor.

* * *

Mia Jane iş birliğinin süreceği zaman, başka bir nedenden dolayı da değerli olacak. Annemin çöpçatanlık girişimlerini reddetmek için geçerli bir bahanem olacak.

Çok meşgulüm.

Cumartesi sabahı onunla tenis oynadıktan sonra, beni kendisi ve Rose ile öğle yemeğine davet etti. "Senin için bir fikrimiz vardı."

Onun fikrini unutun. Rose'un adının geçmesi bile beni sinirlendiriyor. Daha önce Rose'a karşı hiç bu kadar sinirlenmemiştim.

Ama şimdi annemin arkadaşının Nick'in eski karısı olduğunu biliyorum. Miami'de Nick bana genç yaşta evlendiğini, evliliğinin iyi gitmediğini ve yıllar önce boşandıklarını söylemişti. Peki o zaman neden göğsüm yanıyor gibi hissediyorum? Nick'in muhtemelen on yıldır birlikte olmadığı birini mi kıskanıyorum gerçekten? Bana ne oluyor?

Duş alıp giyinirken Nick'i aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Saçımı kuruturken Mia için fikirler hazırlıyorum. Dolabımdan çantamı alırken, karşıdaki kadın yanındaki kadına fısıldıyor. Yemin ederim "iş ortağı" dediğini duydum, sonra da o kadın içeri girdi.

Dişlerimi sıkıyorum ve New York elitinin gözünde bir yan figür olmamı görmezden gelmeye çalışıyorum. Eminim annem hakkında da fısıldıyorlardır, sonra sahte bir yüz takınıp onunla birlikte salata yiyorlardır.

Ayrılırken gözlerine bakıyorum, sonra gülümsüyorum. Beni kıramazlar. Yıllar önce ben kırılmışım ve kendimi yeniden toparlamak zorunda kaldım.

Bunu Carla ve arkadaşlarım sayesinde başardım. Çıkarken dövmemi güç almak için okşuyorum, onları ardımda bırakıyorum, sanki ben bir kasırgayım ve onlar da hasar görmüş evler.

Annem ve Rose'un yanına masaya oturdum. Rose bir yudum Perrier içtikten sonra, "Duyduğuma göre Kip Cranston'ın ailesi, David'le birlikte

üzerinde çalıştığınız açık artırmaya golf sopaları ve golf derslerini bağışlıyormuş," dedi.

"Bu da bana bir fikir verdi. Mademki sen ve David sadece arkadaş olmakta ısrar ediyorsunuz," diye araya girdi annem, sanki arkadaşlığımız onun çöpçatanlık girişimlerini kişisel olarak reddetmesiymiş gibi tırnak içinde vurgulayarak.

Rose, rahat bir tavırla, "Belki de Kip, müzayedeye sizinle birlikte gelebilir" diye öneriyor.

Vay canına. Bu yeni bir taktik. Arkadaşımdan destek isteme taktiği.

Ama hayır. Birçok açıdan hayır. Bu adama karşı bir çekim hissetmiyorum. Yatlar, kulüp üyelikleri ve Yale'deki gizli topluluklar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum.

Elimde bir koz var ve onu neşeli bir gülümsemeyle sonuna kadar kullanıyorum. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Rose," diyorum garip bir şekilde hoşlanmadığım kadına.

"Elbette, canım."

Dikkatimi anneme çeviriyorum. "Normalde çok isterdim ama inanılmaz meşgulüm. Mia ile bazı iş birlikleri yapıyoruz."

Annem kaşını kaldırıp alaycı bir şekilde, "Öyle mi?" diye sordu.

Ama ben taviz vermiyorum. "Ürününü ve iş uygulamalarını beğeniyorum," diyorum ve ardından ona son etkinliğimden ve potansiyelinden bahsediyorum. Özellikle Geeta ve babasıyla olan sorumlulukları açısından, bunun Geeta ve benim için neler yapabileceğinden bahsediyorum.

Annemin yüzü aydınlanıyor ama değişiminin gerçek mi yoksa yapmacık mı olduğunu anlayamıyorum. "Harika. Tüm bu çalışmalar Beautique'e geldiğinde sana çok yardımcı olacak," diyor ve cevap ne gerçek ne de yapmacık; sadece bencilce. "Sanırım üst düzey bir pazarlama başkan yardımcısı olarak başlamaya fazlasıyla hazır olacaksın. Ve benimle çalışıyor olsaydın babanın ne kadar gurur duyacağını bir düşün."

Kendimi hazırlıyorum.

Bundan sonra bir şey söylememesi daha iyi olur.

Bunu gerçekten yapmasa iyi olur.

"Babanın da bunu isteyeceğini biliyorsun," diye ekliyor.

Oraya gitti.

Karşı çıkamayacağım bir yer burası. Babam ona bunu söyledi mi? Ölmeden önceki son dileği miydi? Yoksa onun mu? Bilmiyorum. Sorsam

bile yıkılacağından korkuyorum, bu yüzden ona hiç soru sormadım. Ona verdiğim sözü de hiç anlatmadım, bu yüzden ona inanmaktan başka çarem yok.

Kip'in randevu teklifini "teşekkür ederim ama hayır" diye yanıtlamak üzereyken, elimi tuttu ve sıktı. "Senin için endişeleniyorum Layla. Güvende olmanı istiyorum. İyi bir aileden gelen biriyle birlikte olmanı istiyorum," dedi.

İma edilen şey açık: Babamın iş ortağı iyi bir aileden gelmiyordu. Joe McBride, Boston'ın yoksul bir bölgesindendi. Ailesinde üniversiteye giden ilk kişiydi. Soylu bir geçmişi yoktu.

"Bunu benim için yapar mısın? Kip ile tanıştırır mısın?" diye soruyor annem kısık bir sesle. Rose nezaket gösterip gözlerini kaçırıyor ve incileriyle oynuyor.

Annemin mutlu olmasını istiyorum. Bunu her zaman istedim. Sevdığı, en iyi arkadaşı, dayanağı olan kişinin kaybının üstesinden asla gelemeyeceğinden emin olduğum birçok gece oldu. İlişkimiz ne kadar karmaşık olursa olsun, hayatta yeniden huzur ve neşe bulmasını istiyorum. Ben bunu arkadaşlarımla ve işimle buldum. Onun gerçekten bulup bulmadığını bilmiyorum.

Tamamen teslim olmasam da, biraz yumuşadım. "Açık artırmaya bir eş istemiyorum. Ama döndüğümde Kip ile kahve içerim."

Yıllardır gözlerinin bu kadar mutluluktan parladığını görmemiştim.

Belki bu bir Pirus zaferi, ama özellikle de "Keşke açık artırmada orada olabilseydim, ama o hafta Los Angeles'taki ofislerimizi ziyaret etmem gerekiyor ve orada bir spa hafta sonu geçireceğim" dediği için bunu kabul ediyorum.

Ah, merhaba, Hamptons'taki boş ev. Sen benimsin. "Seni özleyeceğim, ama o hafta sonu evi kullanabilir miyim?"

"Geçen hafta alarm şirketine sistemi güncellettikten sonra test ettirdim. Piyasadaki en güvenli sistem bu. Ve evi istediğiniz zaman özgürce kullanabilirsiniz," diyor.

Benim için bu her zaman bir kazançtır, birkaç hafta sonra randevum olsa bile.

Keşke görmek istediğim tek adamla olsaydı.

TENCERENİN SAPI

Nick

Demek bu bir kadınla kurulan arkadaşlıkmış. Eğer öyleyse, bunun bir başka dönemine daha katılmak isteyip istemediğimden emin değilim.

Geçtiğimiz hafta Layla ile birlikte olmak aynı anda hem acı verici hem de harika oldu.

Perşembe akşamı David, koordinasyonunu sağladığı barınaklarla birlikte Brooklyn'de olurken, Layla ve ben görev listemizi gözden geçiriyoruz. Bu sefer kanepedeyiz. O bir uçta, ben diğer uçta.

Aramızdaki bu mesafe iyi. Deneysel olarak iyi. Takıntı yapmamı engelleyecek. Şanslıysam, belki de bu kanepenin ne kadar sağlam olduğunu düşünmemi de engelleyecek.

Telefon görüşmesi yüzünden dikkatim dağılmış olsa bile.

"Evet, golf dersi bağıışı harika, Kip," diyor telefonda ben bir e-postaya cevap verirken. "Eklediğiniz golf sopalarının fotoğrafını çekebilir misiniz? Evet, sopaların PXG olduğunu biliyorum."

Bir an duraksadı, sonra tatlı bir şekilde güldü. "Yapardım ama çok meşgulüm."

Anında kıskandım. Bu adam kim ki, bir kadını çağırıp pahalı golf sopalarının fotoğrafını çekmesini istiyor?

"İyi bir fotoğrafçısın," diyor, belli ki onu övüyor. "İyi ışıklandırılmış geniş açılı bir fotoğraf çekip bana gönder."

Kısa bir sessizlik daha. "Evet. Müzayededen sonra. O zaman görüşürüz."

Telefonu kapatıyor, sonra sanki görüşmenin bitmesinden rahatlamış gibi bir elini diğerine sürüyor. "Ve golf dersleri ve kulüpler geldi. Bunları satın almak için zengin insanları getirseniz iyi olur."

Ama onun talebine cevap verecek kadar sinirliyim. "Kip kim?"

Kaşlarını çattı, sanki neden bu kadar öfkeyle sorduğumu anlamamış gibiydi. "Ailesinin golf kulübünde golf dersleri ve bir golf sopası seti bağışlıyor. Bunun zaten açık olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," diyorum, sonra da sert bir şekilde soruyorum: "Kim o?"

Kafasını yana eğdi, şaşkın ama biraz da eğlenmiş bir ifadeyle. "Neden böyle soruyorsun?"

"Onunla samimi bir şekilde konuşuyordunuz. Arkadaşınız mı?"

"Tıpkı sen ve ben gibi mi?"

Homurdanıyorum. "Umarım senin ve benim gibi olmazlar."

Koltuğa yaslanarak güldü. "Rahatla. O da Carlisle Akademisi'ne gitti. Benden birkaç yıl önce. Annesi benim annemle arkadaş ve senin..." Sanki sonraki kelimeleri söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi bir duraksama oldu, sonra söyledi. "Eski eşin."

Bu da Kip'in onun yaşına yakın olduğu anlamına geliyor.

Bu da Kip'in onunla çıkma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyor.

Bu da onun...

Durmam gerek. Burası hiç de dostane bir yer değil. Onunla arkadaş olmaya çalışmalıyım. Bu kontrolsüz duygularımı dizginlemeliyim.

Ayrıca, bu kadına daha da fazla aşık olmak, geçmişimin tekrarı olurdu. Yirmi yıldan fazla önce zengin kıza çok fazla aşık olmuştum. Sonra onu hamile bırakmış, ailesini kızdırmış ve hayatını neredeyse mahvetmiştim.

Park Avenue elitlerinden uzak durmalıyım.

Elbette, cüzdan konusunda o zengin piçlerle rekabet edebilirim, ama ben her zaman alt sınıftan gelen adam olacağım. Meslek yüksekokuluna, sonra devlet okuluna gidenler, Carlisle Akademisi kalabalığının bir parçası değiller.

Ama ben Layla'yı (o zamanlar Lola'ydı) Miami'de canla başla çalışırken, bağlantılar kurarken, yeni bir isimle uygulamasını geliştirirken hayal ediyorum.

Soyadı değil.

Kahretsin, o da o ortamın bir parçası değil ki. Neden bu kadar çekici olmak zorunda?

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Mutfaktaki saatin tıkırtısına göz atıyorum. Yemek yapmak beni her zaman sakinleştirir. Ritmi, odaklanması, yaratıcılığı. "Akşam yemeği ister misin?"

"Tabii," diyor, belki de benim kadar konu ve ortam değişikliğine can atarak. "Bir yerden sipariş verebilirim?"

"Ya da ben yemek yapabilirim," diye teklif ediyorum.

Bu onun dikkatini çekiyor. "Yemek yapabiliyor musun?"

Gülerek açık mutfak alanını işaret ettim. "Sence mutfakta neden bu kadar çok tencere ve tava var?"

"Gösteriş için mi?" diye soruyor ciddi bir ifadeyle.

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten, çok güzel. Gerçekten," diyorum, hatamı fark etmeden önce. Ama boş ver, çok güzel. Belki de hatamı düzeltmek istemiyorum—dünyadaki Kips gibiler benim sahip olamayacağım kadını elde etmeye çalışırken. "Sebzeli sote ister misin?"

Gülümsemesi son derece büyüleyici ve Kip'i boş ver. O gülümsemeyi ben yarattım. Bahse girerim Kip yemek yapmayı bilmiyor. "Kulağa harika geliyor," diyor.

Birkaç dakika sonra mutfaktayım, kesme tahtasında kırmızı ve turuncu biberleri doğruyorum, Layla da sebze çekmecesinden brokoli alıyor.

"Tofuyu da alabilir misin?" diye sordum. "Bekle. Tofuyu sevip sevmediğini sormadım ki."

"İyi pişirilmişse tofuyu severim."

"Bunu iyi pişirebilirim," diyorum kendinden emin bir gülümsemeyle. "İkinci rafa."

Onu bulup yanıma koyuyor. "Hep yemek mi pişirdin?"

"Her zaman. Babam bana yedi yaşındayken öğretti," diye anlatıyorum ona, turuncu biberi ince dilimler halinde keserken. "Haftada bir kez restorana gitmeyi sever, ama geri kalan zamanlarda evde yemek yapar. Finn ve ben, şehre ilk geldiğimde onu götürmüştük. Annemle birlikte Queens'te yaşıyor."

"Onu düzenli olarak görebiliyorsunuz," diyor, sesi biraz hüzünlü, belki de şaşkın. "Emekli mi oldu?"

"Kırk yıl itfaiyecilik yaptı. Altmış beş yaşında emekli oldu."

"Annen çalışıyor muydu?"

"Kadın sevk görevlisiydi. İşte böyle tanıştılar. İlk buluşmalarında adam yemek pişirdi. Hala onun için yemek pişirmekten hoşlanıyor."

Layla, tofuyu açarken dudaklarını büzdü. "Kulağa hoş geliyor," dedi ama sonra kabı açmayı bıraktı, sanki şaşkına dönmüş gibiydi.

Neden keyifsiz görüldüğünü anlamaya çalışarak, "İnsanların sizin için yemek pişirmesine alışkın değil misiniz?" diye sordum.

Başını salladı. "Arkadaşlarım ve ben pek yemek yapmayız. Annem de bir süre sonra yemek yapmayı bıraktı..."

O bitirmeyince, endişeyle omurgamda bir ürperme hissederek doğramayı bırakıyorum. "Baban... etrafta değil mi?"

Bıçağı yere bıraktım. Şu an onu tutmak yanlış geliyor.

Derin bir nefes alıyor, sanki yakıta ihtiyacı varmış gibi. "O," diye başlıyor, sonra bir nefes daha alıp sadece tofuya bakıyor. "Altı yıl önce öldürüldü."

Kahretsin.

Sevgili, acı çeken Layla'm. Anında aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı ona sardım. "Çok üzgünüm, Layla."

Göğsüme yaslanıp burnunu çekti ama sonra sadece başını salladı. "Teşekkür ederim."

Ne için teşekkür ettiğini bilmiyorum—sarılma için mi, soru için mi yoksa başka bir şey için mi. Ama şimdi sormanın zamanı olduğunu düşünmüyorum. Özellikle de o da kollarını bana dolayıp, belimi sarıp sıkarken. Bu, cinsel olmayan ilk dokunuşlarımızdan biri. Sadece rahatlatıcı. Bu şefkat ve onun açıkça belli olan ihtiyacı beni şaşırttı—ve bu ihtiyacı karşılayabiliyorum.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye nazikçe soruyorum.

Yutkunmasını hissedebiliyorum. Başını sallıyor. "Hayır. Ama sorduğun için teşekkür ederim."

Elini bırakıyor. Geri çekiliyor. Beni bir dükkândaki antika eşya gibi inceliyor. "Beni internetten araştırmadın mı?"

Soru, hafif bir hayret duygusuyla soruluyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sana takıntılı hale gelmek istemedim—" diyeceğimi söyleyemiyorum. "Başkalarının söylediklerine güvenmek istemedim. Seni olduğun gibi tanımayı tercih ederim."

Hafifçe gülümsüyor. Hem hüzünlü hem de mutlu görünüyor. Belki de teşekküründen kaynaklanıyor. "Bu, bilebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor, Nick."

Kalbim onun için acıyor. Gerçekten acıyor. Doğal olarak meraklıyım. Herkes merak ederdi. Ve "öldürüldü" derken neyi kastettiğini sormak istiyorum—araba, uçak veya daha kötü bir şey tarafından mı? Ama hesaplama yapıyorum. Krav Maga yapıyor. Takmakta olduğu yüzükler, kolayca kendini savunma yüzükleri olabilir. Babasının bir kazada öldüğünü sanmıyorum.

Ama belli ki, mahremiyetine değer veriyor. Şimdi, paylaşmaya hazır olmayabileceği ayrıntıları sormanın yeri ve zamanı değil, özellikle de kendi sorusuyla sohbeti ele geçirip ihtiyaçlarını açıkça belirttiği için. "Annen ve baban hakkında bana daha fazla şey anlatır mısın? Bütün arkadaşlarım bana ebeveynleri hakkında anlatıyor," diyor ve işte yine aynı noktada.

Tanıdığım Lola. Neşeli.

Lola'nın diğer tarafı, yani Layla tarafı hakkında öğrendiğim tüm yeni ayrıntıları bir kenara bırakırken, "Yapabilirim," diyorum.

Annesiyle olan ilişkisinin ne kadar karmaşık olduğunu, arkadaşlıklara ne kadar değer verdiğini, konuşmak istemediği konulardan sıyrılmak için mizahı, çekiciliği ve zekayı nasıl kullandığını anlamaya başlıyorum.

Onu her gördüğümde bana biraz daha fazla şey açmaya başladı.

Ve onu daha yakından tanımak istiyorum.

Arkadaş olarak mı?

HAYIR.

Ama elimizde olan tek şey bu.

"Ben sadece köprünün öbür tarafından gelen sıradan biriyim," diye başlıyorum yemek pişirmeye devam ederken, sonra ona sert mizaçlı babamdan, ciddi annemden, gittiğim çalkantılı devlet lisesinden ve kardeşimle aynı odayı paylaştığımız iki odalı apartman dairesinden bahsediyorum.

Kısa süre sonra mutfak adasında ona akşam yemeğini servis ettim ve akşamın geri kalanını onunla geçirmeyi diledim.

Özellikle de bana en sevdiği insanlardan daha çok bahsettiği için. "Ethan'ın da bir grubu var. En yeni şarkısını dinlemek ister misin?"

"Evet," diyorum.

"Güzel, çünkü tüm arkadaşlarıma çalıyorum," diyor, muhteşem yüzünde tekrar bir gülümseme beliriyor. "Ama biraz alternatif bir tarz. Dayanabilir misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Müzik açısından çok da farklı değiliz."

"Polka müziğini seviyorsun, değil mi?" diye takılıyor.

Gözlerimi kısarak, "Bunun için seni cezalandırmak isterdim," dedim.

Gözleri parıldıyor. Belki de poposuna şaplak yemek istiyor. Belki de ben ona şaplak atmak istiyorum. Ama şimdi sapkınlıktan ziyade müzik zamanı ve şarkıyı başlatıyor.

Bu, baştan çıkarıcı ve seksi, özlem dolu bir eser.

Ona soğuk davrandığımı söylemiyorum, çünkü bir kulüpte çalan şarkıyı hayal ediyorum, onu kendime yaklaşıtıyorum, ensesinden öpüyorum ve kulağına tatlı, müstehcen şeyler fısıldıyorum, sonra onu eve götürüyorum ve tüm bu müstehcen şeylerin bizi bütün gece uykusuz bırakmasına izin veriyorum.

* * *

David bir saat sonra geri döndüğünde, kendime sabır gösterdiğim için bir madalya vermiştim. Bakın bana, dünya. Oğlumun arkadaşına karşı koymada ustayım.

Evet, buna temel nezaket denir.

Üçümüz açık artırmanın detaylarını konuşuyoruz ve işimiz bittiğinde Layla oturma odasından bez çantasını alıyor. "Ve yarınki video çekimleri için hazırlık yapacağım. Kanatlı eyeliner kendi kendine yapılmıyor," diyor.

Başka yöne bakıyorum çünkü bazı günler, soğukkanlılığımı korumak gerçekten çok zor.

Mesela ilk kez kanatlı eyeliner hakkında konuştuğumuz zamanı düşündüğümde... ve diğer ilk anları düşündüğümde.

"Cyn'in videolarını çok sevdiğini söylemiş miydin?" diye soruyor David, onu kapıya kadar uğurlarken ben de mutfığa gidip temizliği bitiriyorum. "Belki Kip'le çift randevusu yapabiliriz. Annem bana randevudan bahsetti."

Beklemek.

Bu da neyin nesi böyle?

"Başka seçeneğim yoktu. Ona bir iyilik yapmak zorundaydım," diyor Layla, sesinde "ne yapabilirsin ki?" dercesine iç çekerek.

Ama o ne yaptı ki?

"Onunla birlikte açık artırmaya gitmeni istediklerine inanamıyorum," diyor David, temizlemek için bir tava alırken.

Hayır, asla. Oraya sevgilisiyle gelmesin sakın. Tavayı daha sert ovuyorum.

"İnanamıyor musun? Bizi yine tuzağa düşürmeye çalıştılar," diyor Layla gülerek.

"Haklısın. Çöpçatan ikizlerden her şeyi bekleyebilirim," diyor.

Gözümün ucuyla ona sarıldığını gördüm ve içimde bir kıskançlık ateşi yükseldi. Ama bu ateş oğlum yüzünden değildi.

Bu pislik Kip'le işimiz bitti.

"Güle güle Nick," diye seslenerek ayrıldı.

"Güle güle, Layla," diye hırçın bir şekilde söylüyorum ve umarım, gerçekten umarım, sinirim belli olmaz.

David mutfağa girdiğinde, sinirimi koklayabiliyormuş gibi bana baktı. "İyi misin?"

Kendimi toplamam gerek. "Şu lanet olası tencere. Çok fazla ovmaya ihtiyacı var," diye mırıldanarak temiz yüzeye saldırdım. Sonra, takıntılı olduğum için, ne kadar karşı koymaya çalışsam da, biraz daha pes ettim. "Yani annen arkadaşlarını tanıştırmaya mı çalışıyor?"

David, sanki bu onun için hiçbir şey değilmiş gibi gülüyor. "Öyle görünüyor. Layla'nın annesi de ona aynısını yapıyor. Müzayededen sonra o adamla randevusu var."

Tencerenin sapını neredeyse koparıyordum.

* * *

Cuma günü ofise doğru giderken zar zor konsantre olabiliyorum. Köşe odasına vardığımda Kyle masasından fırlıyor, selam veriyor ve benim için derlediği telefon görüşmeleri ve araştırma raporları hakkında beni bilgilendiriyor; ben de sadece teşekkür edip kapıyı kapatıyorum. Sabahın büyük bir bölümünde başım öne eğik, araştırmaya gömülmüş, elimde kalemle notlar alıyorum ama yemin ederim aynı cümleyi on iki milyon kere okudum.

Bu Kip Jackass da kimin nesi?

Onu Google'da aramayacağım. O tehlikeli mayın tarlasına girmeyeceğim. Onun mahremiyetini ihlal etmeyeceğim.

Ama boş ver.

Bu kızın kiminle çıktığını öğrenmem lazım.

Kip Cranston.

Fotoğrafi ekranda belirlediği anda, binlerce kara zift güneşinin öfkesiyle ondan nefret ediyorum. Bu herifi incelerken elimdeki kalem bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Üniversite kulübü üyesi. Beşinci kuşak Yale mezunu. Tıpkı Rose gibi. Klasik spor arabaları seviyor.

Vay, bu çok özgün.

Bence kadınların onun için her türlü fedakarlığı yapmasını bekliyor.

Aileden gelen parası olduğu için yatakta harika olduğunu sanıyor, eminim.

Bahse girerim kadınların ne istediğini dinlemiyordur.

Bahse girerim...

Çatırtı sesi geliyor. Bu da ne böyle?

Mürekkep elime bulaştı. Kalemı kırdım resmen.

Elimdeki siyah lekeye şaşkınlıkla bakakaldım. "Sana ne oldu böyle, dostum?" diye mırıldandım.

Tuvalete gidiyorum. Lavaboda ovuyorum, ovuyorum, ovuyorum.

On dakika sonra Finn içeri girip avucuma baktığında mürekkep hâlâ oradaydı. "Yine kalem kırdın."

"Evet," diye mırıldandım.

"Millie seninle birlikte golf kulübüne üye olup olmayacağını sorduğundan beri tek bir kalem bile kırmadın. Ve 'hayır' dediğinde çok sinirlenmişti."

Acı dolu anıyı hatırladıkça öfkem kabarıyor. "Kulüplerden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

"Biliyorum dostum," diyor Finn, sonra aynada gözlerime bakıyor. "Bu bir kadınla ilgili mi?"

Yalan söylemenin bir anlamı yok. Başından beri beni anlamıştı. "Evet. Sahip olamayacağım biri," dedim ve gittim.

* * *

O akşamın erken saatlerinde, David evden ayrılırken Layla tam benim evime geldi.

Kapının yanındaki masadan telefonunu alırken, "Sürekli kaçıyor," diyor kadın şakayla karışık.

“Umarım her şey yolunda gider. Bir alt kiralık daireye bakıyorum. Sonra Bronx'taki bir barınağa uğrayıp Kip'ten golf sopalarını alacağım. Hepimiz yemek için tekrar buluşabiliriz ve belki de geri kalan eşyaları almak için bir plan yapabiliriz?”

"Kulağa hoş geliyor," diyor kadın, sonra adam hem ona hem de bana el sallayarak aceleyle uzaklaşıyor.

"Daha az telaşlı görünüyor," diye belirtti bez çantasını yere bırakırken, sonra da mutfaka doğru beni takip etti.

Kip'in yarattığı hayal kırıklığına kapılmamak için, basit ve sıradan bir şeye odaklanmaya çalışarak buzdolabını işaret ediyorum. "İçecek bir şey ister misin? Su? Çay? LaCroix? Viski? Ev yapımı içki?" Kesinlikle viskiye ihtiyacım var.

Ne cevap veriyor ne de kaçak içki şakasına kanıyor. Elimle işaret ediyor. "Ne oldu?"

Pes etmeyeceğim. Pes edemem. Pes etmeyi reddediyorum. "Hiçbir şey."

"Önemsiz bir şey değil Nick," diyor nazık ama net bir şekilde. O da pes etmeyi reddediyor.

Keşke gücü bu kadar çekici olmasaydı. Buzdolabının içini karıştırırken, "Sadece kırılmış bir kalem," diyorum.

Elini omzuma koydu.

Geriliyorum ama bu da çok iyi hissettiriyor.

"Merhaba. İyi misin?" diye soruyor.

Onun ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Bu, arkadaşlık rutininin bir parçası. Ama biz arkadaş değiliz.

Buzdolabının kapağını kapatıp, aklımdan çıkaramadığım o cesur, zeki sarışın güzelliğe doğru döndüm.

Dostluğu boş ver.

Takıntı galip geliyor. "Kip'le çıkmanı istemiyorum," diyorum. Bunu söyler söylemez geri almak istiyorum, ama aynı zamanda bu uygunsuz isteğimi gökyüzüne de kazımak istiyorum.

"Öyle değil mi?" Mavi gözleri merakla parıldadı.

Yumruklarımı sıkıyorum, o aptal mürekkep lekesini saklıyorum. "Böyle hissetmiyorum ve bunu söylemeye hakkım yok. Bunu hissetmeye hakkım yok. Ama yine de hissediyorum."

Derin bir nefes alıyor, beni izliyor, sonra bir şeye hazırlanıyormuş gibi başını sallıyor. Ardından bir hikaye anlatmaya başlıyor. "Annem beni birileriyle tanıştırmayı seviyor. İyi bir aileden gelen, soylu bir Park Avenue

iş adamıyla tanışacağım ve böylece şirketi bana bırakabileceği, babam yüzünden kimseye güvenmediği için de endişelenmesine gerek kalmayacağı hayalini kuruyor."

Orada ele alınacak çok fazla şey var ve kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Kıskanç, bencil bir herif gibi. Onun endişelenmesi gereken daha önemli şeyler var. Ben sadece geldiğim yerle ilgili bir kırgınlık taşıyorum. Elimle saçlarımı karıştırıyorum. "Özür dilerim, Layla," diyorum ağır ağır. "Umursamamalıydım."

Bana doğru bir adım atıyor. "Ama gerçekten öyle mi?"

Derin bir nefes alıyorum. İçimdeki kıskançlık ejderhasını uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama o, büyük duman bulutları püskürtüyor. Onu sakinleştirecek tek şey gerçek. Ona doğru ilerleyip itiraf ediyorum: "Başka bir erkeğin seninle çıkmasını, sana dokunmasını veya seni öpmesini istemiyorum. Bu şekilde hissetmeye hakkım yok ve seninle arkadaş olmakta çok kötü bir iş çıkarıyorum. Çünkü eminim ki bir arkadaş hakkında böyle hissetmemen gerekiyor."

Dudakları aralandı. Dili ağzının kenarına değdi. "Nereden?"

Sanmıyorum. Ellerimle yanaklarını kavrayıp dudaklarımı tehlikeli bir şekilde onun dudaklarına yaklaştırdım. "Takıntılısın."

Çenesini bir meydan okuma gibi yukarı kaldırdı. "Bana ne kadar olduğunu göster."

MERCAN DUDAKLAR

Nick

Mercan rengi dudakları, baştan çıkarıcı bir davet niteliğinde.

Onu öpmem için iki kere söylemesine gerek yok. Aklımdan geçen tek şey ona dokunmak. Bir anda dudaklarımı onun dudaklarına götürüyorum, tatlı ağzının tadını bir kez daha alıyorum.

İnliyorum.

Rahatlama anında, arzu anında, ihtiyaç anında.

Bunu çok özledim. Onu çok özledim.

Yüzünü avuçlarımın içine alıyorum, dudaklarını öpüyorum, ondan daha fazlasını arzuluyorum. Layla'nın görüntüsü, sesi, tadı beni mest ediyor. Rujunun tadı şeftali gibi ve bir kadın için bundan daha mükemmel bir tat olamaz.

Şeftali tonundaki rujun, boynundan veya saçından gelen baş döndürücü kokuyla karışmasıyla ortaya çıkan bu koku, duyuşsal bir şölen yaratıyor. Taze ve çiçeksi bir koku, yasemin gibi. Parfümü mü yoksa şampuanı mı bilmiyorum ve bilmek istiyorum, ama bu kaotik öpüşmeyi hiçbir şey için durdurmak istemiyorum.

Vahşi ve ihtiyaç dolu. Kontrol edemediğin türden bir öpücük. Seni kontrol eden bir öpücük.

Yüzünü daha sıkı tutuyorum, daha derin öpüyorum ama yine de yetmiyor. Ona da yetmiyor, çünkü hevesli elleri kollarımda yukarı aşağı geziniyor, giderken beni kavırıyor.

O da sıkıca tutunmaya alışıyor. Sanki ikimiz de bunun anlık bir öpücük olduğunu biliyoruz. şimşek gibi ve uzun sürmeyecek.

Ama olmasını istiyorum. Tanrım, ne kadar çok istiyorum.

Elleri boynuma dolanıyor. Saçlarını ekiştiriyor. Beni kendine daha da yaklaştırıyor.

Layla'm a ve ona ihtiyaı olan her şeyi vermek istiyorum. Ellerimi kalçalarına dolayarak öpüşmeyi kesiyorum ve onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum.

Hiç vakit kaybetmeden bacaklarını araladı.

"Evet, bunu çok özlemiştim," diyorum onaylayarak, bacaklarının arasındaki V şekline doğru kayarak, merkezine doğru bastırırken.

"Ben de," diye nefes nefese karşılık verdi ben srtnrken, okşarken, öperken ve dokunurken.

Üzerimizde tam bir giyinme var ama kıyafetler bir formalite gibi geliyor. Sanki bir düşünceyle ıkarılacaklarmış gibi. Bu pck bir başlangıç gibi.

Eteğini beline kadar sıyırıp onu kendime doğru çekiyorum, sertleşmiş penisimin kenarına doğru itiyorum. Başını geriye yaslıyor, öpüşmeyi tamamen bana bırakıyor, ağzını, boynunu, tüm bedenini ele geçirmem için beni teşvik ediyor.

Onu her türlü yasak yolla sahiplenmek istiyorum.

Onu tutkuyla öpüyorum, dillerimiz birbirine değiyor, dudaklarımız birbirini tüketiyor ve bu, sevişmeye tehlikeli derecede yakın hissettiriyor. Durumu kontrol altına almak için öpüşmeyi kesiyorum.

Belki.

Belki.

Sarı saçlarını okşadım, yüzünden birkaç tutamı kenara ittim, sonra şişmiş dudaklarına baktım. Bunu ben yaptım. Ve göğsündeki bu kızarıklık? Evet, o da benim. "Herkesin senin bir sevgilin olduğunu bilmesini istiyorum," dedim ona sert bir fısıltıyla ve beni şaşırtan boş bir itirafla.

Normalde böyle hissetmem. Bu kadar... sahiplenici.

Ona sahip olamıyorum, ama onu tamamen kendime saklamak istiyorum.

Mavi gözleri seğiriyor. "Kimseyle görüşmüyorum. Gerçekten değil. Bunu bilmelisin," diyor elini gömleğimin içine sokup yakasını kavrarken. "Tek istediğim sensin."

Nefesimi zorlukla veriyorum, kendimi toplamaya çalışıyorum. "Seni o kadar çok istiyorum ki, deliriyorum," diyorum, sonra yüzümü boynuna gömüp boğazından yukarı doğru yalayarak, onun baş döndürücü, lezzetli tadının keyfini çıkarıyorum. "Sana oral seks yapmak için can atıyorum. Dudaklarımda boşalmanı istiyorum. Seni çok özledim."

Ürperdi ve bacaklarını daha da açtı.

Çaresizim. O ise karşı konulmaz.

Yüzümü kaldırıyorum, dudaklarımda şeytani bir sırıtış beliriyor. Şu anda bu kıvılcımdan başka hiçbir şeyin önemi yok. Onunla aramdaki bu vahşi kıvılcımdan başka.

Dünya cehenneme dönsün.

O eriyor, ben de elimi bluzunun üzerinden, düğmelerin üzerinden, çılgın bir hızla tatlı vajinasına doğru gezdiriyorum.

Tek istediğim ondan bir kez daha tatmak. Ve bunu hemen şimdi yapmalıyım.

Elim, uyluklarının yumuşak etinde yukarı doğru ilerliyor. Ona dokunmadan önce bile sıcaklığını hissedebiliyorum. Ne kadar ıslak olduğunu anlayabiliyorum. Ve uyluklarının en üst noktasına ulaştığımda ve parmağımı ıslak külotunun kenarından aşağı doğru gezdirdiğimde, göğsüm gururla kabarıyor.

Boynuna sokuluyorum. "Çok ıslaksın," diyorum, okşarken onu övüyorum.

Islak külotunun üzerinden onu okşarken, sanki boşalmaya saniyeler kalmış gibi bir ses tonuyla ve hisleriyle "Bana dokun" diye yalvarıyor.

"Tamam," diyorum ve parmağımı dikişin etrafına geçiriyorum.

Onu memnun etmek için çok hazırım. Onu yemek, tadına bakmak, onu inanılmaz derecede sert bir şekilde orgazma ulaştırmak için çok hazırım. Ama onun kayganlığını okşarken telefonum titriyor.

Yüksek sesli ve ısrarcı.

Oğlumun zil sesiyle.

ESKİ STANDARTLAR

Nick

Kesinlikle yılın en iyi ebeveyni ödülünü kazanacak değilim. İyi babalar, oğullarının arkadaşını tezgahından kaldırmak için acele etmez, sonra da çocuklarıyla konuşurken ellerini yıkamazlar.

"Neler oluyor evlat?" Çok mu neşeli görünüyorum yoksa?

Layla, muhtemelen banyoya doğru, oturma odasından hızla geçerken bana bile bakmıyor. Bu sırada David, "Daireyi kiraladım! Taşınıyorum." diyor.

İlk düşüncem utanç verici olduğu için hemen bastırıyorum. Oraya gitmeyeceğim. Onun yokluğunun cinsel hayatımı kolaylaştıracağını düşünmeyeceğim.

Senin cinsel hayatın yok, dostum.

"Harika. Seni özleyeceğim ama kendi yerini istemeni anlıyorum," diyorum, gerçekten de öyle düşünüyorum. Yemin ederim gerçekten de öyle düşünüyorum. Oğlum için çok mutluyum.

"Yarın taşınabilirim ama bu gece her şeyi bitirip yine de sizinle görüşebileceğimi sanmıyorum. Layla'dan Kip'in evine uğrayıp golf sopalarını getirmesini rica edebilir misin?"

Kip. Kahrolası Kip. Neden hep onunla çıkan adama geri dönülüyor?

"Elbette. Onun nerede yaşadığını biliyor mu? Dur. Ona mesaj at," diyorum, çünkü sormamalıydım, umursamamalıydım, Layla'nın flört hayatına karışmamalıydım.

Yapmam gereken şey onu kendi yoluna göndermek ve oğluma bu tutkusunda nasıl yardımcı olabileceğim konusunda sormak.

“Ona gönderdim,” diyor David. “Central Park West'te oturuyor. Onun evine çok uzak değil, bu yüzden kolay olmalı. Belki yarın alıp bana getirebilir?”

“Elbette. Hallederiz. Bakın, misafirlerle yaptığım tüm o aramalardan bıktım. Bir sürü insan geliyor. Layla golf malzemelerini alırken başka ne yapabilirim, bana haber verin? Ne almamı istersiniz? Hizmetinizdeyim,” diyorum, sanki bu beni aklıyormuş gibi.

Sanki ayak işlerini yapmaya razı olmam günahlarımı örtbas edecekmiş gibi.

Yalanlarım.

Arkadaşıma duyduğum doymak bilmez iştah.

Tiksintiyle başımı öne eğip salladım.

David dilini şaklattı. "Aslında, bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Ama belki Layla'nın yardım isteyip istemediğine bir baksam?" Sonra sesini alçalttı, belki de yakınlardaydı diye. "Belki de golf sopalarını şehirde sürüklemek istemez. Geceleri yalnız kalmayı sevmiyor."

Alarm zilleri çalıyor. "Ben de onunla gideceğim."

Layla banyodan çıkarken vedalaşıyoruz. Tekrar kendine gelmiş, eteği mükemmel bir şekilde düzeltilmiş, saçları düzgünce taranmış. Rujunu da tazelemiş.

Kısa süreli birlikteliğimizin izleri büyük ölçüde silindi, ama şimdi çok sakın görünüyor, sanki bizi örtbas etmeye çalışıyor.

Ona daha fazla kur yapamayacağımı bir kez daha hatırlattı. Onun bu ani ve beklenmedik yalanlarını sürdürmesini sağlayamam.

Oğlumun arkadaşına yardım etmem gerekiyor, yani göreve odaklanmalıyım. Boğazımı temizledim. "David, golf sopalarını almak için seninle birlikte gitmemi istiyor. Onları daha kolay alabilmek için bir araç çağırabilirim. Sonra seni bırakıp sopaları buraya geri getirebilirim."

İşte bu kadar. İşine uygun davrandı. Elbiselerini yırtacak kadar sert değildi.

Kapıya doğru başıyla işaret etti. "Kip bana mesaj attı. Bu gece Greenwich'teki evlerinde. Ve benim de arabam var."

"Arabanız var mı?" New York'ta kimsenin arabası yok; yani, arabası olanlar hariç.

Çantasını eline alırken dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirdi. "Babamındı. Büyük bir davayı kazanınca almıştı. Max Summers adında bir adam tarafından özel olarak yaptırılmıştı. Elektrikli. Kırmızı, sürmesi bir rüya gibi ve çok ateşli."

Ona benziyor.

"Bırakın ben süreyim," diyorum.

Başını eğlenmiş bir şekilde sallıyor, ama ikimiz de aslında evet dediğini biliyoruz.

* * *

Yaz sonu gökyüzünde güneş batarken otoyolda ilerliyoruz. Arabanın müzik sisteminden Layla'nın hazırladığı bir çalma listesi çalıyor. Alternatif müzik, dedi. Arkadaşı Ethan'ın ona tanıttığı yeni ve yükselen gruplar.

Bazılarını beğeniyorum...

"Müzik insanı mısın? Yoksa daha çok podcast/NPR/haber dinleyicisi misin?" diye soruyor. Sonra başını sallıyor. "Söyleme. Tahmin edeyim."

Direksiyonu bir elimle tutarken, ona "Doğru yapmaya çalış" dercesine bir bakış attım. "Hadi bakalım," dedim, çünkü bu Kip'ten, flört etmekten ve ona dokunma konusundaki doymak bilmez ihtiyacımdan bahsetmekten daha iyiydi.

Bu daha güvenli.

Onu arabayla götürmek. Ona bakmak. Ona yardım etmek.

Çenesine dokunuyor. "Podcast'ler, eminim. Ekonomi, evren teorileri, şeylerin nasıl yapıldığı, belirli mikro trendlerin iş dünyasının geleceğini nasıl öngördüğü, evrenin nasıl işlediği ve hepimizin nasıl birbirine bağlı olduğu üzerine."

Vay canına. Zihin okuyucu diyebilir miyiz? Kahkaha atıyorum, sonra da "Podcast zevklerimi bir araya mı getirdin? Hepsini büyük iş adamlarının yemeğine mi dönüştürdün?" diye cevap veriyorum.

"Sanırım öyle yaptım," diyor, gözlerinde beklentiyle bana bakarak.

Dudaklarım seğiriyor, dikkatimi tamamen yola veriyorum. "Haklısın," diye mırıldanıyorum. Beni yakaladı.

Yumruğunu havaya kaldırarak, "Biliyordum," dedi.

"Beni anlamak bu kadar kolay mı?" diye soruyorum, biraz sinirlenmiş bir şekilde, ama sadece onun için tahmin edilebilir olmak istemediğimden.

Başını salladı. "Hayır. Ama seni okuyabiliyormuşum gibi hissediyorum."

Göğsüm ısınıyor. Tehlikeli bir şekilde. "Neden?"

"Konuşmanızı izledim. Dünya ve iş dünyasıyla ilgili teorileri seviyorsunuz. İnsanların neden belirli şeyleri yaptığını, satın aldığını ve düşündüğünü anlamayı seviyorsunuz. Ayrıca, bu mantıklı geliyor. Küçük şirketlere yatırım yaparsanız, büyük resmi anlamanız gerekiyor."

"Sanırım beni anlayabiliyorsun," diyorum ve bir noktayı vurgulamak için parmağımı kaldırıyorum. "Ama müziği de seviyorum. Spor salonundayken ya da yemek yaparken çok müzik dinliyorum."

"Ne istersin?"

"Polka, swing müzik ve eski klasiklerin dışında mı?" diye takılıyorum.

"Açıkça."

Gözlerimi ileriye göze dikmiş bir şekilde homurdanarak cevap veriyorum: "Eski standartlar."

Başını geriye atarak kahkaha attı. "Bu harika!"

"Hey, dur bakalım," diye takıldım.

Koluma hafifçe vurdu, sonra sesini alçaltarak fısıltıya indirdi. "Ben de eski klasik şarkıları severim."

Gördün mü? Bunu yapabiliyorum. Homurdanmaya ya da inlemeye başlamadan Layla'nın yanında olabiliyorum.

Beğenilerimizden ve beğenmediklerimizden bahsedebiliriz, bunda bir sakınca yok. Ama yanımdaki kadın hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. GPS'in Greenwich çıkışına bir mil kaldığını bildiren bip sesini duyduğumda, vurgu yapmak için gösterge paneline hafifçe vuruyorum.

"Yani bu babanızın arabasıydı?" diye soruyorum, hassas bir konuya değinirken dikkatli davranarak.

"Ona seçmesinde yardım ettim," diyor ve diğer günkü gibi üzgün ya da mesafeli bir ses tonu yok. Gururlu bir ses tonuyla konuşuyor.

Devam etme işareti. "Öyle mi?"

"Her zaman bir spor araba istemişti ve marka ve modelleri araştırırken ona özel yapım bir elektrikli araba denemesini önerdim. Fikri beğendi," diyor. "Annemi bazı iş uygulamalarını değiştirmeye, daha şeffaf hale getirmeye teşvik etmeye çalıştım. Ama bunu hiçbir zaman gerçekten yapmadı. Babam ise buna açıktı ve bu benim için çok şey ifade ediyordu."

Bu onun çok önem verdiği bir konu. David'in de öyle. Ve dürüst olmak gerekirse, benim de önem verdiğim konulardan biri haline geldi. Ama

kendimi övmek istemiyorum. Hak edene hakkını vermek daha doğru olur. "Sizin neslinizin bu kadar önem verdiğini görmek güzel. Sorumluluk üstlenmeniz de çok hoş."

"Benim kuşağım mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Aramızda on beş yaş fark var Nick. Bence bu bir kuşak sayılmaz."

Aslında bizi ayıran yaş değil, kişi. Ve oğlumun arkasından bu yatak odası oyunlarını oynamaya devam edemem. "Layla," diyorum sesim titreyerek.

Derin bir nefes aldı. Elini kaldırdı. "Biliyorum."

Tekrar iç çektim. "Bunu David'e yapamam. Bu yanlış."

Başını salladı ve dümdüz ileriye baktı. "Biliyorum," diye tekrarladı net bir şekilde.

"Bu ona haksızlık," diye ekliyorum, çıkışa doğru şerit değiştirirken sinyali yakıyorum.

"Biliyorum," diyor üç kez üst üste. Ama her cevabında daha da sert bir tonda konuşuyor.

Ona şöyle bir göz attım. Dudakları büzülmüş, çenesi kasılmıştı. Ve güzel kadınımı üzdüm.

Kalbim çok fazla yöne doğru açılmış durumda.

Kip'in evine kadar olan yolun geri kalanında sustum.

* * *

Layla beni Yale mezunu gizli topluluğun üyesiyle tanıştırtırken iyi bir adam olduğumu hissediyorum. Ailesinin zenginliğine boğulmuş adamla kısa bir sohbet edip teşekkür ederken harika bir adam olduğumu hissediyorum. Söz konusu ailenin Greenwich'teki malikanesinin önündeki dairesel araba yoluna golf sopalarını taşıırken ise tam bir aziz olduğumu hissediyorum.

Nane yeşili polo tişörtü ve haki şortuyla bakımlı sarışın, Layla bagaj kapağını açarken çantaya uzanıyor. "Onları oraya koyabilirim," diyor Kip, alacakaranlık çökerken golf çantasına uzanırken.

Öyle bir şey olacakmış gibi. Neşeli bir sırıtişla onu içeri kaldırdım. "Merak etme evlat. Ben hallederim."

Çocuk. Ha. Alın size, bana efendi diye hitap eden tüm o şerefsizler.

Çantayı yerine koyduktan sonra bagaj kapağını kapatıyorum ve el sıkışmak için elimi uzatıyorum. "Bağışınız için tekrar teşekkürler. Golf

derslerine çok talep olacak. David ve ben gerçekten minnettarız," diyorum içten bir şükran duygusuyla. Bu adamdan hoşlanmayabilirim ama oğluma yardım ediyor ve bu da bir şey.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye ekliyor Layla.

Ken bebek gözlerimin içine bakıp biraz da kibirli bir şekilde, "Rica ederim, Bay Bancroft," dedi.

Siktir git.

"Adams. Nick Adams," diye düzeltiyorum.

"Öhöm. Benim hatam," diyor ama hiç de özür dileyici bir ses tonu yok. Eminim özür dilemeyi ya da özür dilemenin neden önemli olduğunu bilmiyor.

Evet. Tam bir pislik. Haklıydım.

Elimi bıraktığında Layla'ya döndü ve kollarını iyice açtı. "Seni tekrar görmek çok güzeldi, Mayweather."

Vedalaşırken ona sarılırken gözlerimi deviriyorum. Ona gülmek istiyorum. İyi şanslar Kip. Hiçbir kadın kendisine arkadaşça bir isimle, yani soyadıyla hitap eden bir erkek istemez.

"Seni de görmek güzel, Kip," diyor ve Layla'nın kalbini, bedenini ve zihnini bildiğim için gerçekten sinirlenmiyorum, ama onu ondan ayırmak istiyorum çünkü ona çok uzun süre dokunuyor.

Eğer ben ona dokunamıyorsam, o da kesinlikle dokunmamalı.

Sonunda elini bıraktı ve ona ustaca bir gülümsemeyle baktı. "Müzayede bittikten sonra görüşürüz."

Avucumdan bir türlü silemediğim mürekkep lekelerine şöyle bir göz atıyorum. Ve bu şu anda tam bir metafor gibi geliyor.

Ama elimdeki bu mecazla ne yapacağımı bilmiyorum.

Arabaya geri bindiğimizde, Layla yine sessizleşti ve uzaklaştık. Ama bu sessizlik, bir şeyleri anlamaya çalıştığını gösteriyordu. Kip'in yolunun sonunda durduğumda, bakışlarını bana çevirdi ve koluma elini koydu.

Tenim arzuyla yanıyor.

Aynen. Öyle.

"Haklısın Nick," diyor dikkatlice, sanki bir şeyleri uzun uzun düşünmüş gibi. "David için adil değil. Ya da doğru değil. Ama hayat adil değil. Ve golf kulübünün yanında yaklaşık bir mil uzaklıkta bir yan yol var. Muhtemelen beni reddedeceksin. Muhtemelen hayır diyeceksin. Ama ya sadece—"

"Oradayım."

Gaza bastım ve gittim.

İRÂDE VE YOL

Layla

Pahalı spor arabaların arka koltukları, Hermes alışveriş çantaları ve tenis raketleri için tasarlanmıştı.

Ama nerede bir istek varsa, orada bir yol da vardır. Ve ben ikisinin kesişim noktasını nasıl bulacağımı çok iyi biliyorum.

Nick alacakaranlığa doğru arabasını sürerken, ben de kararlı bir verimlilikle sağa işaret edip yol tarifi veriyorum. "Şuradan dön." Sonra tekrar sağa. "Orada bir çıkış yolu var."

"Anladım," diyor, işini ciddiyetle yaparken. Greenwich Country Club'ın ve golf sahasının düzenini nasıl bildiğimi sormuyor.

Belki de yeterince bağlantı kurmuştur.

Greenwich'te aile dostlarını ziyaret etmek için yeterince zaman harcarsanız, bir kız ve arkadaşları mutlaka buralarda dolaşmaya başlar. Ben ve can dostum, çocukken kulübün ve sahanın çevresini keşfederek buralara gelmiştik.

Tüm gizli köşelerini ve kuytularını keşfetmek.

İyi ki çocukken meraklıydım, yetişkinlikte bunun faydasını görüyorum. Sadece, şimdi başka şeyleri merak ediyorum. Özellikle de Nick'in beni orgazma ulaştırmasının ne kadar süreceğini.

"İşte orada," diyorum, köpek bacağı gibi kıvrılan yolun son virajını işaret ederek.

Nick o yolun çıkmazına vardığında motoru durdurdu ve gözlerinde öfkeyle bana döndü.

"Arka koltuk çok küçük," diye mırıldandım, utangaç bir nefesle.

Yüzümü kavradı. "Umurumda değil."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diyorum.

Vücudumu konsolun üzerine doğru çevirerek siyah deri koltuğun üzerine atlıyorum.

Başını eğlenmiş bir şekilde sallayarak beni takip etti.

İri yarı bir adam için hiç de küçük bir iş değil bu. Ama o da yanıma uzanıyor. Bu alana sıkışmış durumdayız ve umurumda değil. Yan yanayız, bacağımı onun bacağının üzerine atıp gömleğinin yakasını tutuyorum.

Onun atı katındaki dairesinde kaldığımız yerden devam ediyoruz; adeta soyguncular gibi eğleniyoruz.

Ağzı inanılmaz. Dudakları çok sahiplenici. Sakalı beni ıldırıyor. Sanki hayatında dokunmak istediği tek kadın benmişim gibi öpüyor.

Mantıksal olarak bunun doğru olmadığını biliyorum. Ama doğruymuş gibi geliyor.

Bir eli saçlarıma uzanıp okşuyor. Diğer eli ise sağ göğsümde gezinip sıkıyor. Ağzına inleyerek karşılık veriyorum, sonra onu daha sert öpüyorum.

Ama ondan yumuşak, kararlı bir kahkaha yükseldi. "Bunu hallederim," dedi, sonra öpüşmeyi devraldı, beni sırt üstü yatırdı, elini yanımdan aşağı, kalamın üzerinden, uyluğuma doğru kaydırđı.

Giderken dudaklarımı eziyor. Beni vahşice öpüyor, ta ki eli bacaklarımın arasına kayıp cinsel organımı avulayana kadar.

Ağzından kendimi kurtarıp ihtiyaç dolu bir iniltiyi serbest bırakıyorum. "Evet, lütfen evet," diye nefes nefese söylüyorum.

Islak k lotuma dokunarak benimle dalga geçiyor. "Parmaklarımla seni becermemi mi istiyorsun?"

Ani bir haz dalgası beni sarsıyor. Başımı sallarken vahşi hissediyorum. "Evet, bu sefer durma. Senden son bir orgazm daha istiyorum."

İşte, gerçeği kabul ettim. Birlikte olamayız. Bunu yapmaya devam edemeyiz. Ve gerçekten de, bu sorun değil. En azından sorun olmamalı. Bizim aramızdaki gerçekle barışık olmaktan başka seçeneğim yok. Ama gerçek şu ki, aylardır onu  zl yorum. Ve bu  zlem şimdi doruk noktasında. O bunu dindirmeli.

"Başladığım işi bitireceğim. Seni her zaman bitireceğim," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, ama bu tutamayacağı bir söz.

Ama şu an vaatler umurumda değil. Benim için önemli olan zevk. Ve zevkimi istiyorum.

Elini külotumun altına kaydırduğunda, baştan ayağa titriyor. Parmakları ıslaklığımın üzerinde gezinirken, "Harika!" diye onaylayarak inliyor.

Ben de onayımı mırıldanarak ifade ediyorum.

"Mmm. Sırılsıklamsın," diye övüyor parmaklarını kasıklarımdan aşağı doğru gezdirerek beni keşfederken.

Şimdiden kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyorum. "Bunu bana sen yapıyorsun," diyorum ona, Miami'dekinden daha cesur hissederek. Sözlerim daha da cüretkâr.

Klitorisimin kabarık kısmına nefis bir daire çizerek sürtünüyor. Bacaklarımı açmaya, onu daha derine davet etmeye çalışıyorum ama neredeyse hiç yer yok. Dirseklerimiz birbirine çarpıyor, dizlerimiz birbirine değiyor. Koltuktan düşmeye çok yakınız ama bunların hiçbirisi önemli değil çünkü Nick zevkimi acımasızca kovalıyor.

Kendinden emin parmakları beni tam da olması gerektiği gibi okşuyor. Onunla birlikte hareket ediyorum, bu dar alanda elimden geldiğince dokunuşuna uyum sağlıyorum.

"Beni öylece ortada bırakacaktın," diye nefes nefese onu azarladım. "Bu çok acımasızca olurdu."

"Affedersiniz," diyor boğuk ve kısık bir sesle.

"Ancak beni gelmeye zorlarsan."

Ağzımı kendi ağzıyla kapatıp, geri çekilmeden önce acı verici bir öpücük verdi. "Ağzın. O seksi, kirli ağzın çok ateşli."

Gülümsüyorum. Müstehcen konuşma üzerinde çalışmaya çalışmadım. Sadece onunla birlikteyken bunu hissediyorum. Ve Miami içimde bir şeyin kilidini açtı, bunu öğreniyorum. Bu yanıımı. Utanmadan seks ve sözler isteyen yanıımı. Dizginsiz tutku.

"Seninki gibi," diye fısıldıyorum.

Bana bir kez daha buyurgan bir öpücük veriyor, geri çekilip sakalını yüzümde gezdirirken fısıldıyor: "Seni oraya götüreceğim. Seni her zaman oraya götüreceğim."

Benim işaretlerimi takip ederek okşuyor, tahrik ediyor, parmaklarıyla dokunuyor ve itiyor.

Ne kadar hızlı giderse, omurgamdan aşağıya doğru yayılan, bacaklarıma kadar ulaşan zevk o kadar artıyor.

Yakında, yaklaşan mutluluğun yürüyüşü başlayacak. Bacaklarımda, karnımda, merkezimde. Her şey sıkışıyor. İçimde bir kıvılcım gibi kıvranıp bükülen bir coşku.

"Evet, ver bana," diye ısrar ediyor kulağıma homurdanarak, parmakları içimi dolduruyor, okşuyor, sahiplenşi beni sarıp sarmalıyor.

Kolunu sıkıca kavradım, tırnaklarımı etine sapladım, ona tutunmak için çaresizce uğraştım.

Connecticut, Greenwich'teki bir golf kulübünün dışındaki ıssız bir yolda, spor arabamın arka koltuğunda paramparça oluyorum, yasak bir mutluluğun içinde dağılıyorum.

Bir daha asla sahip olamayacağım bir adamla.

Beni Lola ve Layla olarak gören, ama geçmişimi değil, şimdiki zamanımı gören bir adam.

O beni, benim görünmek istediğim gibi görüyor ve bunun kendimden bazı parçaları sakladığım için olduğunu düşünmüyorum.

Bence bunun sebebi o. Onun kişiliği, nasıl biri olduğu.

Ve onun kişiliğini o kadar çok seviyorum ki, bu durum içimi acıtıyor.

BELKİ CONNECTICUT'TA

Nick

Evet, bunun yanlış olduğunu söylemiştim.

Ama sanırım kuralları yine çiğnedim.

Onları sen kırdın, aptal herif.

Ama kahretsin, kuralları çiğnemek çok iyi hissettiriyor; Layla'nın teni kızarıyor, yanakları orgazm sonrası bir ışıltıyla kıpkırmızı oluyor.

Rose'un spor arabasının arka koltuğunda, eskiden ailesinin üyesi olduğu bir kır kulübünün önünde, balık istifi gibi sıkışmış durumdayız.

Lise yıllarımda garsonluk yaptığım yer. Bahşişler Greenwich'te daha iyi olduğu için Queens'ten buraya gelmişim, bu yüzden her köşesini biliyorum ama şu an ona kulüple ilgili hikayelerimi anlatmak istemiyorum.

Hayır.

Burası, bana aşağılayıcı gözlerle bakılan yerd. Üyeler, hiç düşünmeden üzerime dolarlarını fırlattılar.

Bu gece biraz isyankar hissediyorum, Layla ile birlikte, artık bir milyon üyelik alabileceğim bir golf kulübünün önünde sarılı haldeyim. Ama asla almayacağım. Hiçbir yerde, hiçbir şekilde üyelik almayacağım.

Dış görünüşünü daha çok beğendim.

Dışarıdan bakıldığında ise, yargılamayan bir kadına sahip olmanın avantajını yaşıyorum.

Yanımda keyif süren bu muhteşem kadın.

Sanırım ondan biraz daha fazla almak isterim, çok teşekkür ederim.

O tekrar derin bir nefes verirken, parmaklarımı ağızıma götürüp onun tadını emdim.

İçimden şehvetle inliyorum.

Başını çevirip, meraklı gözlerle beni süzdü. "Tadım nasıl?"

"Tuz, seks ve tatlılık gibi," diyorum ona.

Bakışları beni aşağı doğru, pantolonumun kemerine doğru kaydırды. Sert, ısrarcı bir bakış.

El ile tatmin istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Onu orgazma ulaştırmamın sebebi benim de orgazma ulaşabilmem değil. Ama o beni okşadığında inliyorum.

"İzin ver," diye fısıldadı.

Başımı sallıyorum ama şimdiden bunun faydasız olduğunu hissediyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece sana bakmak istedim. Her zaman sana bakmak istiyorum."

"Ve sana dokunmak istiyorum," diyor ısrarla, beni daha sıkı kavrayarak.

"Burada neredeyse hiç yer yok. Arabayı mahvetmek istemiyorum," diyerek ona bir çıkış yolu sunuyorum.

Gözlerini devirerek bana "Tsk!" dedi. "Elimi kullanmayacağım."

Kahretsin. Aman Tanrım. Evet, kesinlikle.

Bu bambaşka bir konu; oral seks konusu.

"Güzelim, beni em," diyorum ona.

"Öyle tahmin etmiştim." Hızlıca bacaklarımın arasına girip pantolonumun düğmesini çözdü. Ben de ona yardım ettim, hevesle pantolonumu ve boxer şortumu indirdim, sonra da sertleşmiş penisimi ona sundum.

Dudaklarının kenarını hafifçe ısıırıyor, sonra yumruğunu dudaklarının dibine kısıyor. Şehvet tüm vücudumu sarsıyor. Zaten alev alev yanan bir orman yangını gibiyim.

"Yala onu," diye emrediyorum.

O da itaat ediyor, gür sarı saçları kucağıma dökülürken dilini başımın üzerinde gezdiriyor.

"Evett," diye nefes nefese kaldım.

O beni sıcak dudaklarına çekerken kendimi kirli bir cennette hissediyorum. En sevdiğim şeylerin bir şöleni bu: kucağıma yayılmış saçları, penisimin etrafındaki dudakları, arabanın her yerini saran kokusu.

O.

Sadece o.

O, işini titizlikle ve hızla yapan, çalışkan bir oral seks uzmanı. Bana göre sorun yok. Hiçbir kadın arabanın arka koltuğunda oral seks konusunda incelikli davranmak zorunda kalmamalı.

"Çok uzun sürmez," diye mırıldanıyorum, o da benden daha fazlasını yutarken.

Yemin ederim, penisime doğru gülümsüyor.

"Seni tüm süre boyunca izleyeceğim," diyorum.

Yüzünü kısa bir anlığına kaldırıyor, gözlerinde şeytani bir parıltı belirliyor. Sonra tekrar işine dönüyor.

O muhteşem saç tutamlarını yüzünden uzaklaştırarak, bu kirli manzarayı zevkle izliyorum. Penisimin ağzını doldurması, yanağına baskı yapması... Şişmiş dudakları penisimin etrafını sarmış. Gözleri hafifçe yaşıyor.

Ne muhteşem bir manzara.

Bacaklarım titriyor.

O daha da kötü emiyor.

Çok da uzak değilim. Göğsüm ısınırken, "Bunu tekrar yap," diye ısrar ediyorum.

O da itaat ediyor, daha sert emiyor, beni daha derine alıyor.

Testislerim kasılıyor. "Boşalacağım," diye uyarıyorum.

Kendimi kaybediyorum, saniyeler içinde onun boğazına boşalıyorum ve bu güzel kadının penisime sahip olma konusundaki muhteşem arzusunun tadını çıkarıyorum.

Evet, o mülkün sahibi.

Ama o da benim üzerimde çok daha fazla söz sahibi oluyor.

Sorun bu. Ve bu gece bir çözüm bulabileceğimden emin değilim, bu yüzden denemekten vazgeçiyorum.

* * *

Manhattan'a sadece bir saat uzaklıkta. Ama dönüş yolculuğunun birkaç dakika sonrasında midesi guruldamaya başladı.

Karnının sunduğu fırsatı değerlendiriyorum. "Eve dönmeden önce seni doyurayım," diyorum.

Şehre vardığımızda, asıl rolüme geri dönmem gerekecek. Baba, iş adamı, Layla'nın arkadaşı.

Connecticut'ta hâlâ tarafsız bölgedeyiz. Buluşma bölgesindeyiz.

"Madem ısrar ediyorsunuz," diyor.

"Evet."

On dakika sonra, bir dinlenme tesisindeki yol kenarı lokantasına giriyoruz. Layla bana gülümsüyor. "Lokantaları çok severim," diyor.

"Ne kadar sıra dışı."

"Bir şeyi sevdiğim için benimle alay etmeyin," diyor biraz kırgın bir şekilde.

Onu asla incitmek istemem. "Özür dilerim. Kaba bir hareketti. Lokantaları sevmenize sevindim," diyorum, duyarsızca söylediğim sözü yumuşatmak için. "Özellikle de herkes bunu itiraf etmediği için."

"Ama ben hiç yol kenarı lokantasına gitmedim," diye ekliyor, hemen affedercesine.

Kolumu beline doladım. "Güzel. Bir ilke daha imza attım."

Bana yaslanıp titriyor, sonra koluma bakıyor. "Bunun yanlış olduğunu düşündüm," diyor, sanki beni teknik bir ayrıntıdan yakalamış gibi ama aynı zamanda kendisinin de bulmak istediği bir ayrıntıdan.

Hadi, Layla, şu anda uydurduğumuz bu açıktan faydalanalım.

"Belki Connecticut'ta öyle değildir," diye teklif ediyorum lokantanın kapısına vardığımızda. "Durmamı ister misiniz?"

Gözlerine bakıyor, gözleri kocaman açılmış, savunmasız. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Sorun da bu zaten."

Biraz üzgün ama bu çalınmış an için de mutlu bir şekilde daha sıkı sarılıyorum. "Ben de," diyorum ve yumuşak yanağına bir öpücük konduruyorum.

Bir hostes bizi iki kişilik bir masaya yönlendirdi ve hızlıca sipariş verdik; Layla salata ve patates kızartması tercih ederken ben omlet seçtim.

Menüleri kapattığımızda, gözlerinde belirgin bir yoğunlukla bana baktı. "Peki, 'herkesin yorum yaptığını kabul etmediği' derken ne demek istedin?"

Ah, bunu ağzımdan kaçırmayacağımı tahmin etmiştim. Ama en iyisi böyle olması. "Gerçekçi olmanı seviyorum. Okul, iş veya insanların nereden geldiği hakkında yargılayıcı bir tavrın yok gibi görünüyor."

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Umarım öyle olmaz." Ama sonra, soru ona acı vermiş gibi yüzünü buruşturuyor. "Ama başkaları yaptı?"

Derin bir iç çekip elimi sakalımın üzerinden geçirdim. Geçmişimin bu kadar derinlerine dalmak istiyor muyum? Yakınlaşmamamız gerekiyor.

Ya da...daha yakın.

Ama Layla'ya ve gözlerindeki sabra bir bakışımla, gençlik yıllarımı kendime saklama planım paramparça oldu. Ona daha yakın olmak istiyorum, en azından bu gece için, bu yüzden geçmişimi ona açıkça anlatıyorum. "Eski sevgilimin ailesi benden nefret ediyordu. Belki de bu anlaşılabilir bir şey. Prenseslerini hamile bırakan o pislik benim. Onların sözleri. Ama nereden geldiğimi sevmiyorlardı," diyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Üye oldukları o golf kulübünde garsonluk yapıyordum. Rose ile de böyle tanıştım. Ailemizin parası olmadığı için ben de fakir mahalleden gelen biriydim."

"Bu korkunç," diyor beni savunmak için hemen. "Birine böyle davranmak çok kötü."

Çok sert, çok bağımsız ve doğru ile yanlışta çok emin biri gibi görünüyor. Belki de bu, yirmili yaşlardakilerin büyükanne ve büyükbabalarından daha az yargılayıcı olduklarının hoş bir işaretidir. Umarım öyledir.

"Üstesinden geldim," diyorum omuz silkererek, umarım umursamaz bir tavır gibi algılanır.

"Ama hâlâ acıyor, değil mi?" diye soruyor nazikçe, numaramı hemen anlayarak.

İlk başta hiçbir şey söylemiyorum. Bir kadınla bu tür bir kırılganlık yaşamak benim için yeni bir şey. Hatta arkadaşlarımla, ailemle, Finn hariç herkesle yeni. Kırılganlık, çok fazla kullanmayı sevdiğim bir duygu değil.

Ama onu bu konuşmaya ben davet ettim. Tamamen dahil etmeliyim. "Sanırım," diye mırıldandım.

"Bunu söylemek senin için zordu biliyorum. Ama teşekkür ederim. Seni tanımak istiyorum," derken yüzünde sıcak bir ifade vardı ve umutla omuz silkti. "Belki Connecticut'ta birbirimizi tanıyabiliriz."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ben de seni tanımak istiyorum," dedim, sonra parmaklarımızı birbirine kenetleyip hikâyeye geri döndüm. "Neyse, ailem maaştan maaşa yaşıyordu. Kendi paramı kazanmak ve üniversiteye gitmek için burs bulmak zorundaydım. Burada çok çalışıyordum. Bütün gün. Hafta boyunca yüzme takımı antrenmanlarım olurdu, cumartesi sabahları yarışmalar olurdu, sonra da hafta sonunun geri kalanında çalışırdım," dedim.

Dikkatle dinliyor. "Dengeyi sağlamak zor, Nick."

“Öyleydi, ama ben ve arkadaşlarım—garsonlar, golf görevlileri, kulüp çalışanları—işten sonra eğlenirdik. Bu gece beni götürdüğün yerde takılırdık.”

"O yeri biliyordun," diyor, bu ortak geçmişe dair duyduklarında yüzünde bir gülümseme beliriyor.

“Evet, güzelim. Eminim babanla geldin, eminim o da güzel ailesini öğle yemeğine getirdi, eminim sen ve arkadaşların da gizlice bahçeyi gezmeye çıktınız,” diyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Gittik. Ama ben oraya hiç oğlan götürmedim."

Gülümsemesine karşılık veriyorum, sanki elimde bir koz varmış gibi hissediyorum. "Ve ben oraya hiç kız götürmedim," diyorum, kozumu oynarcasına.

"Gerçekten mi?"

"Yemin ederim," diyorum.

"Yani senden ilk ben mi oluyorum?" Çok mutlu görünüyor ve ben de onunla bu mutlu, flörtöz ortamda bütün gece kalmak istiyorum.

“Evet, öyle yaptın,” dedim, elini uzatıp baş parmağımı işaret parmağı boyunca gezdirirken. Titredi.

Ama bu benim durma işaretim. Onunla aramızdaki tatlı sözlere kapılmamalıyım. Ona anlatmam gereken ciddi hikayeye odaklanabilmek için yüz ifademi düzeltiyorum. "Neyse, dediğim gibi, Rose ile burada tanıştım. Ailesine hizmet ettim. Sonra Rose hamile olduğunu öğrenince, ailesi benim tüm kararlarımı ele geçirdi." Ani bir öz nefret duygusu göğsüme saplandı. O zor günler keskin bir şekilde aklıma geldi. Büyük bir hata yapmıştım. "Bu da mantıklıydı. Zenginlerdi. İmkanları vardı. Bakıcıları vardı. Ben bir devlet okuluna yüzme bursu kazanmayı umarak bir meslek yüksekokuluna gidiyordum, ki kazandım da. Ama Rose çoktan Yale'e kabul edilmişti. Ve ailesi bir öğleden sonra öğle yemeğinden sonra beni kenara çekti. Garson üniformamlaydım ve babası kulüp binasının arkasındaki sessiz bir koridorda bana, 'Rose seninle artık sefil bir hayat sürmeyi bırakıyor. Ve kızımızın Yale'deki şansını mahvetmeyeceksin' dedi."

Yüzüm yine kıpkırmızı oldu.

Layla masanın üzerinden elimi tutuyor. Bu hikayeyi anlatırken onun dokunuşu bana iyi geliyor.

“O, ‘Bancroft ailesinin tüm üyeleri gibi o da üniversiteyi bitirecek. Eğer sen de okula gitmek istersen, o Yale'de okurken biz onun çocuğunu

büyüteceğiz. Çocuğun adı bizim soyadımız olacak. O da bir Bancroft olacak' dedi."

"Ah, Nick. Onların kurallarından kastettiğin buydu," diyor kaşlarını çatarak.

"Evet," diyorum boğuk bir sesle, boşta kalan elimi çenemin üzerinden geçirerek, sanki o an hissettiğim utancı silip atacakmış gibi. Ama zaman o yarayı iyileştirdi, çünkü zamanın yaptığı şey budur. "Oğlum doğduktan hemen sonra, üniversitedeyken kendi çocuğumu neredeyse hiç görmeme izin vermediler. Bu konuda pek bir seçeneğim yoktu. İkimizden birinin okula gitmesinin tek yolu, Bancroft ailesinin David'i o ilk yıllarda büyütmesiydi. Sanırım Rose ve ben bu seçeneğe sahip olduğumuz için şanslıydık."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," diyor.

"Bunu tam anlamıyla şeytanla anlaşma olarak adlandırmam ama eğer bir gün kendim, oğlum ve çocuğumun annesi için bir hayat kuracaksam, onların isteklerine uymak zorundaydım."

"Bu zor bir durum. Yapabileceğin tek seçimi yaptın," diyor.

Onun da böyle düşündüğüne sevindim. Benim için de öyleydi. Başka seçeneğim yoktu. "Sadece faturaları ödemek, kendi yolumu çizmek, aileme bakmak istedim," diyorum. Bu hikayeyi herkesle paylaşmıyorum. Hatta Millie'ye bile anlattığımı sanmıyorum. Ama Layla'nın beni anlamasını istiyorum. Bunun neden yanlış olduğunu anlamasını istiyorum. "İşte bu yüzden David ile aynı soyadımız yok. Rose ile üniversiteden mezun olup sonunda evlendiğimizde, yine de taviz vermedik. Soyadı küçük bir şeydi. Israr etmedim. Sadece teşekkür ettim, sonra eşim ve çocuğumla küçük bir daireye taşındım. Ta ki Rose ile ikimiz de sonunda berbat bir eşleşme olduğumuzu kabul edene kadar."

Layla parmaklarını benimkilerle kenetliyor. "Bunların hepsini incelemek çok zor," diyor.

Ama o da çok şey yaşadı. "Hepimizin başa çıkması gereken şeyler var. Neyse ki iyi bir çocuk. Onunla iyi bir ilişkim olduğu için mutluyum. Tekrar aynı şehirdeyiz. Birlikte çalışıyoruz ve sık sık görüşüyoruz. Bunu mahvetmek istemiyorum, Layla," diyorum ve sesim çaresiz çıkıyor.

Her şeye sahip olmak için can atıyor.

Ama yapamam.

O da karşılık verip sıkıca sarılsa bile. Kendimin parçalarını onunla paylaşmak çok doğru gelse bile.

Ama bu doğru değil ve çok yakında Connecticut'tan ayrılacağız.

KÜÇÜK ZENGİN KIZ

Layla

Nick arabayı yakındaki garajıma park ettikten sonra beni Yetmiş Üçüncü Cadde'deki evime kadar götürüyor. Yan komşudaki kahverengi taş binanın önünde duruyoruz. Gözlerinde belirgin bir hayranlıkla binama bakıyor.

Her açıdan muhteşem bir bina. Çoğu yirmi üç yaşındaki gencin tek başına yaşamak istemeyeceği türden bir bina.

Ve gerçekten de öyle düşünmüyorum.

Lokantada bana anlattıklarından sonra, göğsüme bir tabela assam daha iyi olurdu; tam bir zengin kızıyım.

Altıncı kattaki, güneş ışığı alan, güzel tek odalı dairemin kirasını kendim ödememem neredeyse utanç verici. Hiç ödemiyorum. Miami'deyken kendimden bazı parçaları sakladım. Hâlâ paylaşmak istemediğim hikayeleri sıkıca tutuyorum.

Ama bu gece geçmişinin çekmecelerini araladı ve olduğu gibi gerçeği ortaya koydu. Ve o kendinden ne kadar çok şey verirse, ben de ona gerçek benliğimi o kadar çok vermek istiyorum.

Benliğimin tamamı.

İçimi açma arzusu neredeyse kuduz gibi, sanki kelimeleri, hikayeleri ve gerçekleri arındırmam gerekiyor. Bu dürtü çok yeni. Kesinlikle bir insanla bu tür bir bağ kurmayı aramadım. Beklemedim. Hatta bundan kaçınmaya çalıştım.

Yine de Nick'le birlikte olduğum her seferinde tek istediğim ona daha da yaklaşmak. Fiziksel olarak yaklaşamıyorum. Birkaç adım ötede durmak zorundayız ve bu mesafeden nefret ediyorum. Bu, onunla paylaşma içgüdüünün beni pençeleriyle tırmalamasına boyun eğdiğimde istediğimin tam tersi.

İlişkimiz olmasa bile, makyajsız halimi bilmesini istiyorum. "Bir miras fonum var. Annem inanılmaz derecede zengin. Babam çok başarılıydı. Ben hiç o kadar zorluk çekmedim," diyorum, gerçek ilk defa tatlı bir lezzet gibi geliyor. "Özür dilerim."

Gözleri yumuşak, şefkatli. "Öyle deme. Özür dileme."

"Ama kendimi kötü hissediyorum. Sizin hoşlanmadığınız her şeye sahibim."

"Dur," diyor sert bir şekilde, arkasındaki korkuluğa elini dolayarak, sanki bana dokunmasını engellemek için buna ihtiyacı varmış gibi. "Sen sevdiğim her şeydin."

Bu iyiliği hak etmiyorum. Bunu kazanmadım. "Beni zavallı küçük zengin kız olarak düşünmelisiniz," diyorum, kazanmadığım o güzel tuğla binaya, çoğu New Yorklunun organını bile takas edeceği eve doğru elimi sallayarak. Bu bina, bir sinema filminin romantik sahnelerinden fırlamış gibi. "Bunun için miras fonumdaki parayı bile kullanmak zorunda kalmadım. Babamın bu binada birkaç dairesi vardı. Savunma avukatıydı. şehrin en iyisiydi. Daireler, hukuk bürosunda özellikle iyi bir yıl geçirdikten sonra yaptığı bir gayrimenkul yatırımıydı," diyorum, neredeyse utanç verici gelen bir itirafta daha. Sanki, bakın, yüzde birin yüzde biriyim. "şimdi dairelerin sahibi annem. Her şeyi ona kaldı. Hukuk bürosu Mayweather ve McBride'dan geriye kalanlar da dahil."

İşte. Ben de o korkunç gerçeğe biraz daha yaklaştım. Nick'e onun adını yüksek sesle söyledim.

Gözleri hüznle doldu. "Kendini bana açıklamak zorunda değilsin. Ve kesinlikle aileni de bana açıklamak zorunda değilsin."

"Ama öyle hissediyorum," diyorum ve sesim tiz çıkıyor, bu da beni rahatsız ediyor. Onu da rahatsız ediyor olmalı. "Beni öyle görmeni istemiyorum," diyorum, içimde kıvrılmış bir yılan gibi umutsuzluk yükseliyor. Bütün bu şeyleri işaret ediyorum. "Bu arabam var, bu bedava evim var, Hamptons'ta bir evim var ve uygulamam ve videolarımla kendi geimimi sağlıyor olsam da, aslında sağlamıyorum çünkü kira ödemiyorum.

Ve sen de benim, kulüpte çalıştığın zamanlarda sana tepeden bakan tüm insanlara benzediğimi düşünüyorsun herhalde."

"Böyle düşünmüyorum," diyor ısrarla. "Nasıl düşünebilirim ki?"

"Nasıl yapmazsın ki?" diye soruyorum, ilk basamağın korkuluğuna yaslanarak, çünkü kendimi yakınlıkla cezbetmeye bir türlü dayanamıyorum.

Ama o korkuluğu bırakıyor, bana yaklaşıyor, nazıkçe elini yanağıma koyuyor. "Paradan nefret etmiyorum. Parası olan insanlardan da nefret etmiyorum. Sadece paranın insanları değiştirme biçiminden nefret ediyorum," diyor ve sıcak sesi o kadar nazık ki, bütün gece kendimi onun sesine sarmak istiyorum.

Tüm hafta boyunca.

Tüm ay boyunca.

Ama bu anlamsız.

Ona kendimi kanıtlamaya neden çalıştığımı bile bilmiyorum. Birlikte olamayız. Bir ilişkimiz olamaz. Sokakta yan yana duramayan, birbirimize çok uzak iki insanız. Ama bu gece onun gidip, başkalarının ona söylediği şeyleri benim de söylemiş olabileceğimi, onu yeterince iyi değilmiş gibi davranmış olabileceğimi bir an bile düşünme ihtimali beni paramparça ediyor. "Annem benim için bazı şeyler istiyor diye," diye başlıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor, yüzleşmek istemediğim duyguları harekete geçiriyor—onun istekleri, dilekleri, geleceğe dair hayalleri. "Bu, benim de öyle olduğum anlamına gelmiyor," diye ekliyorum. "Zengin bir adam aramıyorum. İsim, soy ağacı veya Ivy League diploması aramıyorum. Kimseyi aramıyorum."

En azından ben değildim.

Sonra onu tanıdım. Ve ona dokunma isteği, onu tanıma isteğine dönüştü. Ve onun da beni tanıması isteğine.

Bu yüzden çok fazla şey açığa vurmadan önce duruyorum. Ama sonra, boş ver. Bu gece ifşaat gecesi. "İlgimi çeken tek adamla zaten tanıştım, ama onunla birlikte olamam," diyorum, kalbimi ortaya dökerek. "Sen, Nick."

Umutsuzluğa kapılmış bir şekilde yüzü kararıyor. "Benim için de aynı durum geçerli," diyor pişmanlıkla.

"Yani beni geçmişinizdeki o berbat insanlar gibi düşünmenizi istemiyorum. Tamam mı? Öyle değilim işte. Ben öyle biri değilim."

Şaşırtıcı bir şefkatle, risklere rağmen eğilip alnını benimkine dayadı. "Biliyorum, güzelim. Kim olduğunu biliyorum," diye ekledi yumuşak bir

sesle ve ben de ellerimi boynuna dolayıp onu burada tutkuyla öpmek için can atıyordum.

Bunun yerine, onun daha önce yaptığı gibi arkamdaki korkuluğu tuttum.

İçimdeki gerginliği ve bunun ne kadar zor olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü o etkileyici ela gözlerinde teslimiyetle geri çekiliyor. "Eğer burada daha fazla kalırsam, buradan ayrılmayacağım. Seni omzuma atıp kapıyı kıracağım ve geceyi sana tam olarak ne düşündüğümü göstererek geçireceğim," diyor hem ateşli hem de sevgi dolu bir ses tonuyla.

O seksi ve sıcak duygu için ufak bir teşekkürle, "Keşke sen de yapabilseydin" diye karşılık verdim.

"Keşke ben de yapabilseydim," diyor hüzünlü bir fısıltıyla. Sonra başını sallıyor, derin bir nefes veriyor. "Gitmem gerek." Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Görüşürüz... buralarda."

Yanağımı elimle sildim, sonra olabildiğince kararlı bir şekilde başımı salladım. "Görüşürüz—"

Ama tanıdık bir sesin "Layla!" diye seslendiğini duyunca bu sözü yutuyorum.

Raven'ın sesini duyduğumda irkildim. Sesi arkamdan geliyordu ama omurgamda ürpertici bir etki yaratıyordu.

Bir arkadaşım hakkında böyle hissetmemeliydim.

Sahte bir yüz takınarak arkamı döndüm ve işletme okulundan meslektaşımın önce bana, sonra da Nick'e merakla baktığını gördüm.

Nick'in alnının benim alnıma değdiğini gördü mü?

Onun tatlı sözlerini duydu mu?

Yoksa itiraflarım mı?

Midem burkuldu. "Merhaba Raven," dedim, normalde olduğumdan çok daha neşeli bir şekilde. "Ne yapıyorsun?"

Mor, bohem tarzı çantasını omzuna astı. "Az önce bir randevudan çıktım. Fena değildi. Ya sen?"

Nick'e bakıyor ve boynum ısınıyor.

Bunun ima ettiği şey. Tanrım, bunun ima ettiği şey.

Ama bunu bir yalanla bastırmak zorunda kalacağım.

"Açık artırma için birkaç şey alıyorduk," diyorum, ne kadar rahatsız hissettiğimi gizlemeye çalışarak ama muhtemelen başaramayarak.

Ben bir yalancıyım.

Babamın katilinin, ölümünden bir hafta önce ona bu sözleri söylediğini duyabiliyorum. Suçlama o kadar yüksek sesle, o kadar zehirleyiciydi ki,

babamın ev ofisindeki telefon görüşmesinden bile duyuldu. Sonra, babam telefonu kapattıktan sonra ona "Joe'nun durumu iyi mi?" diye sorduğumda hissettiğim endişeyi hatırlıyorum.

"Sadece bir anlaşmazlıktı," demişti babam. "İş hayatında böyle şeyler olur."

Bir hafta sonra evimin kapısını açtığımda yaşadığım o korkunç anıyı aklımdan silmeye çalıştım.

Geçmiş bir kenara bırakarak, yanımda duran yakışıklı adama beceriksizce işaret ettim. "Bu," diye başladım, düşüncelerimi toparlamak için duraksayarak.

Ama Raven'ın gözleri tanıma ifadesiyle parlıyor. "Konferansta tanıştığımız adam sensin!"

Harika. Nick, Raven'a onunla birlikte olduğumu anlattığımı düşünüyor olmalı. "Nick Adams," diyor profesyonel bir sırtışla elini uzatarak. "Şimdi Strong Ventures'tayım. Tanıştığınıza memnun oldum."

Tuhafliklarla başa çıkma konusunda uzman. On yedi yaşından beri rahatsız edici sosyal durumlarla uğraşıyor. Ama bunu tek başına halletmesine izin veremem. "Miami'de açılış konuşmasını yapan adam," diye araya giriyorum, o elini bırakırken. Raven, Nick ile o gece birlikte olduğumuzdan habersiz.

"Doğru. Harika olduğunu duydum," diye ekliyor ve bu onun suçu değil ama yine de sanki ben öpüşüp her şeyi anlatmışım gibi bir izlenim veriyor.

"Konuşması harikaydı," diye ekliyorum ve neden ben bu konuda daha iyi değilim? Annem beni randevulara gönderdiğinde rol yapmayı biliyorum. Peki neden en çok ihtiyacım olduğu şu anda daha sakin olamıyorum? İçimdeki heyecan dorukta ve kalbim çok hassasken?

"Duyduğumuza göre öyle. Neyse..." Raven'ın bakışları Nick'ten bana kaydı. Ve biliyorum, biliyorum ki daha sonra bana ne olup bittiğini soran bir mesaj atacak.

"Nick ve ben David'in bağış toplama etkinliği için planlama yapıyoruz. Açık artırma eşyalarını topluyoruz," diyerek sonunda kendimi açıkladım. "A Helping Paw için. Sizin bağış yaptığınız kuruluş."

"Evet, teşekkür ederiz. Bunu takdir ediyoruz," diye ekliyor Nick.

"Ah, doğru. Sen David'in babasısın," diyor Raven, sonra da sanki kendini azarlıyormuş gibi başını sallıyor. "Aslında açılış konuşmanıza gitmeliydim. Ama biliyor musun? Bu akşam konferans uygulamasından indirip sabah koşumda dinleyeceğim."

"Umarım beğenirsiniz," diyor Nick sakince.

"Biliyorum, yapacağım." Raven yanıma gelip bana hızlıca sarıldı. "Detaylar," diye fısıldadı kulağıma, sonra elini sallayıp sokaktan aşağı doğru yavaşça yürüdü.

Bakışlarımı tekrar Nick'e çevirdiğimde kendimi aptal hissediyorum. Kendimi genç hissediyorum. Kendimi... küçük bir yalancı gibi hissediyorum.

"Gitmeliyim," diyorum, böylece bu gece başka bir riskli işe girişmemiş olurum.

"Ben de."

Lobiye doğru yönelmek için döndüm, sonra durdum. "Ona hiçbir şey söylemedim. Bizim hakkımızda," diye fısıldadım. "Bunu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum," diyor, sonra derin bir iç çekiyor ve sanki söyleyeceği şey ona acı veriyormuş gibi elini ensesine götürüyor. "Ama Layla?"

Sonraki adımı atmasına bile gerek yok. Bunu bir daha yapamayız.

Hassaslığı unutun. Kalbim paramparça oldu. "Bunu bir daha yapamayacağımızı biliyorum Nick. İyi geceler."

Sonra kapıcıyı geçip binama koştum, asansöre bindim, daireme girdim. Kapıyı hızla kapatıp sürgüledim, ışıkları açtım ve arkama bakmayı reddettim.

İlerlemem gerekiyor.

Raven birkaç dakika sonra bana mesaj attığında, yoluma devam etmek için ilk adımı atmaya yemin ettim. Komodinimden yatmak için bir atlet aldım, sonra mesajını açtım. Ama ne yazacağını zaten biliyordum. Ve haklıydım.

Raven: O yakışıklı babadan bir şeyler sezdim mi? Çünkü eminim ki bir şeyler sezdim.

Kırmızı şezlongumun kenarına otururken içimden küfrediyorum. Sonra, göğsüme saplanan suçluluk duygusunu görmezden gelerek bir cevap yazıyorum.

Layla: Ha! Keşke öyle olsa desem çok mu kötü olur? Yani, adam yakışıklı falan ama daha çok bir akıl hocası gibi.

İşte bu. Doğru.

Raven: Anladım. Belki başka bir hayatta. Yakında görüşelim! Bana gece kulübünde eğlenme zamanı borçlusun. Layla: Evet! Ve bunu paraya çevirebilirsin. Hamptons'ta görüşmek için sabırsızlanıyorum.

Telefonumu yatağıma, çok uzaklara fırlatıyorum, artık daha fazla yalan yazmak zorunda kalmayacağım bir yere. Doğru gibi görünen bir yalan bile yine de yalandır.

NE OLURSA OLSUN, NE OLMAZSA OLSUN

Layla

Pazar akşamı, Jules mor kanepeme uzanmış, sanki romantik dertlerimin sebebi oymuş gibi pinot gris şişesine öfkeli bakışlarla bakıyor. "Beyaz şarabı boş ver. O acıklı hikâyeden sonra viskiye ihtiyacın var," diye ilan ediyor, onlara acıklı durumumu tüm ayrıntılarıyla anlattıktan sonra.

Evimde kızlarla bir akşam yemeği gecesi düzenliyoruz ve Harlow, Jules ve Camden sehpanın üzerindeki zeytin ve peynir tepsisinin etrafında toplanmışlar. Yanında bir deste iskambil kartı ve poker fişleri duruyor.

Ama Raven'la cuma gecesi yaşadığım olayı anlattıktan sonra poker oyunumuza ara verdik. "Evet, çok eğlenceliydi," dedim dalgın dalgın bir şekilde poker fişini çevirerek. "Bir meslektaşına kocaman bir yalan söylemek."

"Kazandın. Bu kesinlikle uzun zamandır duyduğum en berbat romantik durum," diyor Camden ve ardından şarabı işaret ediyor. "Üstelik şaraba ya da viskiye ihtiyacın yok. Şehrin en iyisinden bir masaj, pedikür ve fön çektirmen gerekiyor."

Şüpheli ama meraklı bir şekilde gülüyorum. "Saç patlamaları erkeklerin bunalımını mı iyileştiriyor?"

Camden kızıl saçlarını savuruyor. "Gerçek şu ki: İyi bir saç günü, flört sorunlarının tek gerçek çözümüdür."

Jules, en yakın arkadaşına bakarak ifadesiz bir şekilde, "Çıkmaz sokak," dedi. "Daha çok flörtte çıkmaz sokak gibi."

İnleyerek bardağımı kaldırdım ve şarabımın geri kalanını bir dikişte içtim.

Harlow başını omzuma yasladı. "Zavallı evcil hayvanım."

Bardağı sert bir sesle sehpanın üzerine bıraktım, sonra iç çektim. "Yani, neyse işte. Bu kadar üzölmemeliyim. Zaten sevgili bile değildik," dedim, her neyse, ne olmuşsa, ne olmamışsa da, her şeyi doğru perspektiften değerlendirmeye çalışarak.

Camden alaycı bir şekilde, "Arkadaşımın babasıyla ateşli bir seks yapamazsam çok üzölürüm," dedi.

Jules, Camden'ın omzuna hafifçe vurdu. "Kızım, babamı o şekilde düşünmeye bile kalkışma."

"Baban değer tabii ki, bebeğim. Ama bazı babalar çok çekici," diyor omuz silkerek.

"Doğru," diye araya girdim, birkaç dakikadır ilk kez gülümseyerek. "Tıpkı David'in babası gibi."

Jules, Camden'a yönelttiği ifadesiz bakışını bozmadan, "Ama babam değer. Tate Marley değer." dedi.

Jules homurdanır ama sonra etrafımızda havada bir daire çizer. "Burada kimse babalarımızdan biriyle ilişki yaşamıyor." Bacaklarını çaprazlayıp topuklu ayakkabısının topuğuyla ileri geri sallanır, sanki "gel bakalım" der gibi bir siren gibi görünür. Ama bu Akşam Jules'u. Kısa ekose etekleri ve düğmeli beyaz bluzlarıyla, yaramaz ama sert bir okul kızı havası var. Kaç tane kostümü olduğunu merak ediyorum.

Harlow omzuma hafifçe vurdu. "Aynen öyle. Layla eski sevgilisinin babasıyla birlikte oluyor," diye ekledi Harlow.

Nefesim kesildi. "Sen çok kötüsün, Harlow."

"Yani, onunla birlikte oluyorsun," diye ekliyor Harlow, ardından buzlu çayını kaldırıp bardağın kenarından sırtırken bir yudum alıyor.

"Geçen gece birlikte olmadık," diye belirtiyorum omuzlarımı dikleştirerek.

Camden boğazını temizledi. "Onun cinsel organı senin ağzında değer miydi?"

Jules, "Spor arabanızın arka koltuğuunda mı?" diye ekliyor.

Bir yastık kapıp Jules'a fırlattım.

Kadın bunu fark ediyor. "Sadece şunu söylüyorum. Resmen sevişiyordunuz."

Dur işareti yapan elimi kaldırıyorum. "Ve artık vurmak yok. Bu kötü bir fikir. Çok kötü bir fikir."

Jules, düşünceli bir şekilde, gözlerime bakarken alaycı tavrını bir kenara bırakarak, "Eski sevgilinin babasıyla birlikte olmak gerçekten karmaşık görünüyor..." diye ekliyor. "Ama bu sadece birlikte olmaktan daha fazlası gibi de geliyor. Sanki ondan hoşlanıyorsun."

İşte asıl mesele bu. Koltuğuma geri yaslanıyorum. "Evet, hissediyorum." Boğazımı sıkan duygu düğümünü yutkunarak söylüyorum. "İstemiyordum. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Ama şimdi o kadar çok şey hissediyorum ki, bu beni korkutuyor."

Salonumdaki hava değişiyor. Rahat ve samimi atmosfer kapının altından sızıyor. "Hiçbir şekilde bir çözüm yolu var mı?" diye soruyor Jules, dikkatlice.

Birçok senaryo düşündüm. Ama hepsi çok karmaşık. "Böyle bir şeyin olabileceğini anlamıyorum. O çok iyi bir baba. David'i çok önemsiyor ve oğluna odaklanmış durumda. Bu da onu daha da çekici kılıyor."

Camden hüzünlü bir gülümsemeyle şarap şişesine uzandı. "Belki de ikinizin de içinizdekileri dışa vurması gerekiyordu ve tekrar görüştüğünüzde her şey yoluna girecek."

Ama aklımdan tamamen çıkacak mı? Keşke. Gerçi bu pek mümkün görünmüyor. Kartları dağıtmak için desteyi elime alıyorum.

"Kim bilir?" diye mırıldanıyorum ayaklarımı sürüyerek. "Onu gelecek hafta sonu müzayedede göreceğim. Muhtemelen bu hafta da, bazı hazırlıkları tamamlamak için, ama onu bir daha yalnız görüp göremeyeceğimi bilmiyorum."

Yine de biliyorum. Muhtemelen onu yalnız görmeyeceğim. Cuma gecesi böyle anlaştık. Tüm hafta sonu ondan haber alamadım. Ne aradı ne de mesaj attı, ben de atmadım. DistractibleGuy da videolarıma hiçbir yorum bırakmadı.

Neden yapmadığını biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ama keşke yapsaydı.

Bardağımı kaldırıyorum. Camden bardağımı yeniden dolduruyor. "Belki de böyle olması daha iyi," diyor anlayışla.

Hep birlikte başlarını sallıyorlar.

"Belki de öyledir," diyorum isteksizce. Ama artık emin değilim. Arkadaşlarım dışında herkesten çok Nick'i hayatıma aldım ve onun buna değdiğini düşünmeden edemiyorum.

Ama bu ihtimal bize uymuyor.

Sıradaki eli dağıtıyorum ve oyunu kaybediyorum. Bunu bir metafor olarak görmemeye çalışıyorum.

* * *

İki gün sonra Mia ve Storm ile bir bilardo salonunda buluştum. Moda düşkünü olan Mia bilardo oynamayı çok seviyor ve Storm'a da öğretiyormuş.

Storm, bilardo sopasıyla omzuna dokundu. "İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bilardo hocası o. Bilardo oynayabilen birinin ne kadar çekici olduğunu biliyor musun?" Sopayı şeytani bir gülümsemeyle salladı.

"Vay canına, acaba neden?" diye alaycı bir şekilde sordu Mia, sopaya dikkatlice bakarak.

"Sen de öyle dedin canım," diyor şakacı bir şekilde suçlayarak. Herkese takma isimler takıyor. Çok hoş.

"Hım. Peki ya bilardo salonu makyajı?" diye mırıldanıyor, konuyu bir anda değiştirerek. Bana bakıyor, gri gözleri parlıyor.

"Bunun nasıl yapılacağına dair bir kılavuza ihtiyacımız var," diye hep bir ağızdan söylüyoruz.

"Evet! Etkinliklere, oturumlara ve daha birçok şeye ihtiyacımız var," diye belirtiyor.

Üçümüz oyun oynarken, bir sonraki iş birliklerimiz için beyin fırtınası yapıyoruz. Oyunun sonunda Mia, avuçlarını masanın kenarına koyuyor, gevşek bukleleri etrafında adeta uhrevi bir karanlık melek gibi dalgalanıyor. "Lola, uygulamanızı markama entegre etmek istiyorum," diyor, tekrar son derece ciddi bir ifadeyle. "Yine sen yöneteceksin. Videolarınla birlikte. Bence bu ikimizi de yeni seviyelere taşıyabilir."

Biraz umut doluyum. Özellikle de kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geldiği için. Yine de ayrılırken, "Bu arada, bildiğiniz gibi gerçek adım Layla. İsterseniz bana Layla diyebilirsiniz," diyorum.

"Size nasıl hitap etmemi istersiniz?" diye soruyor.

"İkisi de benim için uygun," diyorum.

"O halde Lola benim için çalışıyor."

Storm araya girerek, "Sen benim Lola kıızımsın," dedi.

Gülümsüyorum, sonra zihnimde üçümüzün bir fotoğrafını çekiyorum. Kendimi hissettiğim kadar umutlu göründüğümüzü hayal ediyorum.

Sonra Mia'nın telefonu çaldı. Arayanın kim olduğunu görünce tiz bir ses çıkardı. "Aa! Kaliforniya'daki sevgilim arıyor. Hoşçakal!"

Bir anda, tam ters yöne dönerek, medyanın onu gösterdiği gibi moda ikonu bir şekilde, neşeli neşeli sesler çıkararak sokaktan aşağı doğru koşmaya başladı. Uçarı ve kaprisli.

Onu çok seviyorum. Sadece Mia Jane olmadığına, bu kısa etkileşimlerde tanıdığım Mia olduğuna, zeki bir iş kadını olduğuna inanmak istiyorum. Bir şeyleri başaran, anında amiral gemisi mağazalar açan biri. Güvenilir biri. Ama ya öyle değilse?

Ne de olsa umutlar bir anda yok olabilir, bu yüzden ben de kendi umutlarımı dizginlemeye çalışıyorum.

* * *

Ayrılırken Chelsea'deki bir kafede David'le buluşuyorum ve nefes alırken bile kendimi bir kez daha yalancı gibi hissediyorum.

Kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. "Dostum, sana çok güzel bir haberim var!"

"Anlat bakalım," diyorum, ilgi odağı onun üzerinde kalmasını sağlamak için can atarak.

"Cynthia benimle birlikte müzayedeye gelecek. Sahne arkasında yardımcı olmak istiyor."

Onun heyecanını paylaşılarak onu daha sıkı kucaklıyorum. "Sanırım onunla işler kesinlikle iyi gidiyor, değil mi?" diye soruyorum bırakırken.

"Öyleler. Ama seni aldattığım için beni affedeceksin, değil mi?"

Duygularımı gizlemek için gülüyorum. "Tabii ki. Ama sakın seninle birlikte sunuculuk yapmasın," diyorum parmağımı sallayarak, ortamı neşeli tutmaya çalışıyorum.

"Sen benim müzayede sunucumsun. O da benim partnerim," diyor gururla.

"Müzayedede tekrar evlenme teklifi etmeyeceksin, değil mi?"

Gülerek, "Muhtemelen hayır. Ama bence bu daha yavaş tempoda ilerleme yaklaşımı işe yaradı. Bowling salonundaki patronu çok sert biri olduğu için işleri zor geçti. Ayrıca üniversiteye geri dönmek için para

biriktiriyor. Bir sürü şeyi dengelemeye çalışıyor. Evlenme teklifi ettiğimde onu en çok korkutan şeyin bu olduğunu itiraf etti.” dedi.

"Bunu sana söylediğine sevindim."

"Ben de öyle düşünüyorum. Faydası oldu," diyor ve ardından gülümsemesi daha da genişliyor, neredeyse bulaşıcı bir hal alıyor. "Ah, bir de babam yarın akşam onunla tanışacak."

Bu... vay canına. Basitçe "harika" demeliyim. Ama aynı anda çok fazla şey hissediyorum—bu habere şaşırdım, Nick'in bana söylememesine biraz hayal kırıklığına uğradım, sonra da söyleyeceğini düşünmenin aptallık olduğunu hissettim. Biz öyle bir ilişki yaşamıyoruz. Hiçbir şekilde bir ilişkimiz yok.

Onun ilişkisi haklı olarak oğluyla. "Bu harika," diyorum, gerçekten de öyle. Bu iki adam birbirlerine çok derinden bağlılar. Ben aralarına girmemeliyim.

David ıslıl ıslıl parlıyor ve birkaç kez başını sallıyor. Coşkusu onu yirmi bir yaşından daha genç gösteriyor. "Evet, çok heyecanlıyım. Özellikle de annemin onunla tanışmaya hiç niyeti olmadığı için. Ama şaşırtıcı değil." Umursamaz gibi görünmeye çalışıyor ama ben buna inanmıyorum.

"O da zamanla kendine gelecektir," diye onu rahatlatıyorum, oysa gerçekten hiçbir fikrim yok. Rose'la ilgili durum, sanki elma ağacından uzağa düşmemiş gibi.

David, her şeyi sakın karşılıyormuş gibi omuz silkerek, "Durum bu. Barmen olmasına rağmen, alıştığı ortamın dışında biraz utangaç. Annem de biraz, nasıl diyelim, yoğun biri. Babam ise insanlarla arası iyi. Ama bunu zaten biliyorsunuz," diyor ve işte o an...

Babamdan ve benden bahsetmesi bile içimi bir gerilim dalgasıyla sarsıyor. David bir şey mi biliyor? Bizi mi takip ediyor? Raven, David'e bir şey mi söyledi? Çok yakın değiller ama belli olmaz. David, "Ve Kip'ten o golf sopalarını aldığın için tekrar teşekkürler," diye eklerken tetikteyim.

"Memnuniyetle," diyorum, sonra da bu çift anlamlı ifade yüzünden keşke geri alabilseydim diye düşünüyorum.

"Belki sen ve babam bu haftanın sonlarına doğru kalan eşyalardan bazılarını alabilirsiniz?"

Evet, Tanrı şahit, evet.

Ama hayır, kesinlikle hayır. Nick ve ben durmaya karar verdik. "Neden listeyi bana göndermiyorsun? Arabamdan alırım," dedim.

"Ama o zaman şehrin beş farklı yerinde park etmeniz gerekecek."

Rubik küpünü bir dakikadan kısa sürede çözmek daha kolay olurdu ama yine de, "Bunu yapmaktan gerçekten çekinmem. Hatta Harlow'dan, Ethan'dan, Jules'dan veya Camden'dan bile isteyebilirim." diyorum.

Arkadaş olduğum herkesi listelemem iyi olur.

Ama David elini savurarak, "Biliyor musun? Seninle gelirim. Eğlenceli olacak." dedi.

David Adam Bancroft, tanıdığım en mutlu insan. Yanında olmak bile kalbimi ısıtıyor ve Nick'e bu çocukla ilgili doğru olanı yaptığını söylemek için can atıyorum. David doğduğunda durum ne kadar karmaşık olursa olsun, babası -belki annesi de- oğullarına bu iyi, neşeli, nazik genç adam olması için gerekenleri vermeyi başardı.

Ama dürüst olmak gerekirse, David'in kalbinin tek bir kişiden, babasından geldiğini biliyorum. David, Nick sayesinde bugünkü kişi oldu.

Bu beni mutlu ediyor. Ama biraz da üzüyor.

* * *

Central Park elli bir blok uzunluğunda ve üç blok genişliğinde ve şehrin bu merkezinden her geçtiğimde, göz önünde saklı birçok sır barındırdığını hissediyorum. Yılda kırk iki milyon ziyaretçisinin her gün yanından geçtiği sırlar bunlar.

Orada neredeyse kaybolabileceğimi hissediyorum ve bazen de tam olarak buna ihtiyacım oluyor. O akşam, yaz güneşinin hala yüksekte olduğu bir günde, eve dönerken parka doğru yürüyorum, göl kenarında koşucuların, bisikletçilerin ve iş çıkışı spor yapanların yanından geçerek suyun kenarına ulaşıyorum. Biraz ileride, bir ağacın altında boş bir yeşil bank buluyorum. Başkası kapmadan önce hemen oraya doğru koşuyorum.

En iyi fikirlerimi burada üretiyorum, itiraf etmeliyim ki en kötü fikirlerimi de burada üretiyorum.

Yalnız başıma, son birkaç günü, son birkaç haftayı, arkadaşlarımla, David'le, Nick'le yaptığım tüm konuşmaları tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Keşke kolay bir cevabı olsaydı. Keşke birine doğru cevabı sorabilseydim.

Babam burada olsaydı ona sorar mıydım?

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. On yedi yaşındayken aşk ya da erkekler hakkında konuştuğumuz bir durum yoktu. O tipik bir babaydı, ben

de tipik bir kızdım.

Şimdi yirmi üç yaşında olduğuma göre ona bu soruyu sorar mıydım?

Bunun cevabını ben de bilmiyorum.

Bunun yerine kendime sorular soruyorum.

Ama kendime verdiğim cevapları beğenmiyorum, bu yüzden ayağa kalkıyorum, baş parmağımı bankın üst çıtasındaki parlak metal plakaya sürüyorum ve sonra gidiyorum.

DÖRT GÜN VE ON DÖRT SAAT

Nick

Bugün Çarşamba ve ofis binamdaki asansöre biniyorum, saatime bakıyorum.

Saat bir buçuk, yani Layla'dan ayrılalı dört gün on dört saat olmuş.

Cuma gecesi saat on bir buçuktan beri aralıksız çalışıyorum. Başka seçeneğim varmış gibi. Ateşle ateşle, takıntıyla takıntıya karşı savaşmak zorundasınız. Bu yüzden tüm hafta sonunu işe verdim, kahve ve benle birlikte günlerimi ve geceyi çalışarak geçirdim, pazar akşamı ailem ve Finn ile akşam yemeği dışında pek bir şey için durmadım. Babam Finn'e Marilyn hakkında daha sert bir şekilde konuştu. Finn daha çok homurdandı, sonra annem babama Finn'in bunu kendi zamanında anlamasına izin vermesini söyledi. Finn daha sonra bana bunun annemin Marilyn'in onun için kötü olduğunu düşündüğü anlamına mı geldiğini sordu.

"Hepimiz öyleyiz," demek istemiştim. Bunun yerine, "Herkes sadece senin mutlu olmanı istiyor ve sen mutlu değilsin," demiştim.

O zamandan beri haftam son derece yoğun geçti ve bu hem iş hem de akıl sağlığı için iyi oldu. Az önce, beynimi heyecanlandıran bir şifreleme uygulamasının kurucusuyla öğle yemeği toplantısını bitirdim. Cüzdanımı açıp bu girişime yatırım yapmak için can atıyorum. Ama gerekli özeni göstermek önemli.

Ve gerekli araştırmaları yapmak beni günün geri kalanında meşgul etmeli.

Katımda asansörden indiğimde, öğleden sonramı verimli bir şekilde geçirmeye hazır, konsantre olmuş durumdayım. Ama önce koridordan aşağı inip David'in çalışma masasına uğrayıp merhaba diyorum. İş yerinde onu çok sık ziyaret etmemeye çalışıyorum. Ona özel muamele yapıyormuş gibi görünmek istemiyorum, ama uyum sağladığından ve öğrendiğinden emin olmak istiyorum. Küçük çalışma masası zaten ona aitmiş gibi görünüyor. Masanın üzerinde, yaz aylarındaki yürüyüş gezisinden Cynthia ile birlikte çekilmiş çerçeveli bir fotoğraf var. Sonra sıkamak için bir stres topu ve bir hayvan barınağından alınmış bir duvar takvimi.

"Nasılsın David?"

Yüzünde alaycı bir ifadeyle dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Şey, ben gelene kadar sosyal medyanız sıradan bir şeydi, bu yüzden şimdi daha iyi."

Vay canına. "Birisi çok ukala," dedim bakışlarımı hızla geri çevirerek. Sonra kaşlarımı çattım. "Ayrıca, beyaz ekmek ne demek?"

"Sıkıcı baba. Çok sıkıcı," diyor.

"Öyleyse onu... sıkıcı olmaktan çıkarın."

"Amacım bu," diyor ve beni uzaklaştırıyor. "Patronun buralarda çok uzun süre kaldığını kimsenin görmesini istemiyorum."

"Mesaj alındı," diyorum ve veda etmek için parmak boğumlarımı yastıklı yarım duvara vuruyorum. "Bu akşam Dragonfly'da görüşürüz."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken, "O zaman görüşürüz," dedi.

İşte böyle. Bu gece de meşgul olacağım. Programım çok dolu.

Ofisime doğru ilerlerken, Kyle beni hemen dışarıdaki masasından karşıladı. "Merhaba Bay Adams," dedi. "Öğle yemeği toplantınız iyi geçti mi?"

"Harika, Kyle," diyorum, çünkü iş ortamında kalmaya kararlıyım. "Şimdi de kendimi araştırmaya adamam gerekiyor."

Hadi bakalım, araştırma! Gökten sağanak halinde yağsın.

"Harika. Ama saat üçte İnsan Kaynakları toplantımız olduğunu unutmayın."

Bunu aklımdan çıkarmışım. Belki de çok odaklanmışımdır. "Hatırlatır mısın?"

Alnına düşen kum rengi kahverengi saç tutamını geriye itiyor. "Birleşme kapsamında sizin ve kardeşinizin işe aldığı İK danışmanı, iş

yerinde saygı kültürü oluşturma üzerine bir dizi oturum düzenliyor. İlk oturum bugün."

Hatırladığımı belirterek parmaklarımı şıklattım. Bu önemli, her ne kadar bunun için mağaramdan çıkmam gerekecek olsa da. "Tamam. Tamam. Orada olacağım."

"Bu arada, bu akşam Dragonfly'da üç kişilik rezervasyonunuzu da onayladım. Adres takviminizde mevcut."

"Mükemmel," dedim, ona teşekkür edip ofisime girdim.

Ama ben işe dalmadan önce Finn kapıyı çaldı, sonra içeri girdi. "Yatırım yapabileceğimiz iyi bir teknoloji şirketi buldun mu, yoksa firmanın bir sonraki büyük fonlamasında seni alt etmeyi planlayabilir miyim?"

"Onları tuzağa düşürmeden önce sana söylediğim gibi." Kardeşimle aramızdaki bu rekabet, birlikte iş yapmanın eğlencesinin yarısını oluşturuyor.

Finn alaycı bir şekilde, "Sanki ben iyi içerik fırsatlarını yakalamadan önce sana söyleyecekmişim gibi," dedi.

Sonunda Finn ile çalışmanın getirdiği bir özgürlük ve bir tür uyum var. Sen benim oyun alanımda oynamıyorsun, ben de seninkinde oynayıyorum. Ama birlikte yağmur yağıdırıyoruz. Ve yağmur bizim şartlarımızda yağıyor; yoksul mahallelerden gelip büyük başarılarla imza atmış iki kardeşin şartlarında.

Tamamen kendi başımıza.

Avucuma bir göz attı; avucum Layla takıntımın izlerinden arındırılmıştı. "Sanırım o kadın artık seni eskisi kadar heyecanlandırmıyor," diye gözlemledi.

Keşke.

"İyiyyim," diyorum. Bu, gerçeğin tam tersi. Ama bunu gerçeğe dönüştürmek zorundayım, yoksa deliririm. Özellikle de saat üçteki oturuma giderken. İş yerinde uygunsuz dil kullanımı hakkındaki bu tartışma, bana başka uygunsuz şeyleri de düşündürüyor.

* * *

David, Cynthia'nın biraz utangaç olabileceği konusunda beni uyarmıştı ve ilk başta öyleydi, ancak akşam yemeğinin üzerinden bir saat geçtikten sonra kendini iyi idare etmeye başladı.

Yemeklerimizi bitirirken en iyi bowling oyununu nasıl oynayacağımız konusunda tartışıyoruz. "Bak," diyorum. "Benim resmi görüşüm şu: Her şey vuruşla ilgili..." Duraklıyorum, bira şişemi kaldırıyorum ve ekliyorum, "Ama dürüst olmak gerekirse, her şey biraya bağlı."

Cynthia gülüyor. "Bira gerçekten de bowlingde daha iyi olmanızı sağlıyor."

"Doğru," diye ekledi David, sonra yemek çubuklarını bıraktı. "Hepimiz bir ara bowling oynamaya gitmeliyiz. Brooklyn'de yeni evimin yakınlarında bir bowling salonu var."

"Bunu isterdim," diyorum ona. "Ama sizi uyarmalıyım—hepinizi alt ederim. Olağanüstü bir yıkıma hazır olun." Kendime güveniyorum ama dürüstüm.

David ıslık çaldı, sonra Cynthia'nın omzuna vurdu. "Dostum. Benim kız arkadaşımınla mı kapışacaksın? O bowlingin kraliçesi."

"Sen ve o," diyorum. "Dostum."

"Hey, herkes benim için dostumdur."

"Fark ettim ve evet, ikinizi de kabul edeceğim." Sonra David'in partnerini de dahil ediyorum. "Yeter ki Cynthia için uygun olsun."

"Ben de varım," diyor esmer kadın gülümseyerek. "Bay Adams, bowlingde nasıl bu kadar iyisiniz?"

Ona bana Nick diye seslenmesini rica ettim ama resmiyetle daha rahat hissediyor gibi görünüyor, bu yüzden tekrar ısrar etmedim. Sorusuna gelince, babamın bowling oynadığını, Finn'e ve bana küçük yaşlardan itibaren öğrettiğini, bunun dünyamızın bir parçası olduğunu söyleyebilirdim. Ama daha basit bir cevap var. "Çünkü bowling harika bir şey," dedim ve biramı bitirdim.

Yemek bitince, Cynthia bu gece şehirde kalacağı için ikisini Brooklyn'e götürmesi için bir taksi çağırıyorum.

Kaldırımında elini uzattı. "Akşam yemeği için tekrar teşekkürler, Bay Adams. Müzayededen önce görüşebildiğimize çok sevindim."

Müzayedeyi hatırlamak, aklıma hemen Layla'yı getiriyor.

Onu orada, göz kamaştırıcı bir şey giymiş halde görmeyi düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü o her zaman göz kamaştırıcı. Etkinliği David ile birlikte sunacak. Saatlerce aynı odada olacağız ve ben de sakinliğimi korumak zorundayım.

Deniyorum ama başaramıyorum, çünkü aklımda hep onun yasemin kokusu, gür saçları, yumuşak teni var.

Bu gece ne yapıyor acaba? Benimle de iletişime geçmemek için zorlanıyor mu? Meşgul kalmak için kendini on milyon makyaj videosu çekmeye mi zorluyor?

Odaklan be adam. Lanet olsun, odaklan.

Dikkatimi David ve Cynthia'ya veriyorum. "Sizinle de tanıştığım memnun oldum." Uzattığı eli sıkıyorum ve taksi rölantide çalışırken onlara iyi geceler diliyorum.

David sarı arabanın içine girer ve New York gecesine doğru yola koyulurken kadınına sokulur.

Şanslı adam. Ama işte, bir kadına aşık olmanın avantajlarından biri de bu.

Şimdi de oğlumu kıskanıyorum.

Eve gidip doğruca spor salonuna gidiyorum, uygunsuz duygularımı egzersizle atmaya çalışıyorum.

* * *

Ertesi gün, şafak vakti kalkıyorum. Yüzmek için havuza giriyorum, sonra da herkesten önce işe gidiyorum. Bütün gün durmadan çalışıyorum ve yatırım getirisi potansiyeli, pazar payı ve ölçeklenebilirlik gibi tüm bu harika ölçütler, zihnimi tam olması gereken yere yönlendiriyor.

Günün sonunda David kapımı alıyor, hem de çok aceleyle, çok telaşlı bir şekilde. Saçları darmadağınık. Kravatını çekiştiriyor. "Bütün bunları hafta sonundan önce nasıl halledeceğimi bilmiyorum," diyor ve doğruca kanepeye yönelirken halletmesi gereken son detayları sıralıyor: daha fazla fotoğraf için bir barınağı ziyaret etmek, otelle telefon görüşmesi yapmak, yarın izinli olduğu için bazı açık artırma eşyalarını Hamptons'a götürmek. "Ve Layla'ya bu akşam şehirdeki son işleri halletmek için onunla birlikte gideceğime söz verdim. Ve bunu yalnız başına yapmak zorunda kalmasını istemiyorum."

Bir psikiyatristin yanındaymış gibi sırt üstü kanepeye yığıldı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Böyle olduğunda, tüm bu yükün altında neredeyse hareket edemez hale geldiğinde kalbim acıyor. Ve onu, evimde açık artırmayı planlamaya başladığımız gecedan beri bu kadar stresli görmemiştim. O zaman olduğu gibi şimdi de direksiyonu ben ele alıyorum. "Onunla gideceğim."

Derin bir rahatlama nefesi aldı. "Gerçekten mi? Sakıncası yok mu?"

Hiç de sorun etmediğime inanamıyorum. "Hiç problem değil."

"Harika. Ona mesaj atacağım," diyor ve telefonunda bir şeyler yazmaya başlıyor. Başını kaldırdığında, "Seni saat altıda evinden alacak," diyor.

Onun da şehirde yalnız başına araba kullanmasını istemiyorum. Yeni bir geri sayım başlıyor: Onu görene kadar altmış dakika kaldı.

Altı günlük çipim gitti.

Hemen eve gidip duş alıyorum.

BU GECE İÇİN

Nick

Layla saat altıda tam olarak geldi, spor arabasını görünce kalbim hızlandı.

Harika. Gerçekten harika.

Yolcu kapısının kolunu kavrayıp içeri giriyorum, kendimi yabancı bir ülkedeymişim ve dilini bilmiyormuşum gibi hissediyorum.

“Hey,” diyorum.

“Merhaba. Durakları belirledim. Trafik sürelerini hesaplamak için GPS'ime girdim. Her şeyi alıp sekiz on beşe kadar evinize geri getirebiliriz.”

Evet, direksiyonun başında Robot Layla var.

"Öyleyse hadi gidelim," dedim, onun sakın tavrını takip ederek.

Başını hafifçe sallayarak trafiğe karıştı ve Lexington yönüne doğru ilerledi.

Onu göz ucuyla izliyorum, anlamaya çalışıyorum. Çenesi kasılıyor. Elleri direksiyonu sıkıca kavırıyor. Dosdoğru ileriye bakıyor. Evet, araba kullanıyor ama vücut dili tercüman gerektirmiyor.

Biz bunu şöyle yapıyoruz.

Ülke kulübü sonrası.

Mola sonrası lokanta.

Raven ile yaşanan karşılaşmanın ardından.

"Haftanız nasıl geçti?" diye soruyorum, anlamsız bir sohbetin önümüzdeki iki saat on beş dakikayı, tam bir sessizlikten daha az rahatsız

edici hale getireceğini umarak.

"Harika. Çok yoğun. Siz nasılsınız?"

Ha, demek ki neşeli, kısa cümleler aşamasına geldik. Anladım. "Aynı şekilde. Durmaksızın. Şikayet edemem," diyorum.

"Güzel. Güzel," diyor trafikte ustaca şerit değiştirerek, yoğun saatlerde bir taksiden kaçarken.

Aman Tanrım, New York şehrinin dur kalk trafiği ve korna sesleriyle dolu sokaklarında arabayı kullanma şekli çok seksi.

Keşke bu daha kolay olsaydı diye yumruklarımı sıkıyorum. Ama iki dakika geçti, en azından bu da bir şey.

"Açık artırma için de işler iyi gidecek gibi görünüyor," diyorum.

Hiçbir şeyden bahsetmiyoruz ama ses tonumuz her şeyi ele veriyor.

Ne yazık ki, saçının kokusu ve sesinin tınısı beni onunla sadece iki saat on üç dakika değil, daha uzun süre geçirmek istememe neden oluyor; geceyi ve hatta ertesi geceyi de onunla geçirmek istiyorum.

* * *

Spring Caddesi'nde kenara çekip motoru durdurduktan sonra, "Chopard'lar dördüncü katta. Orada eski bir kolye ve birkaç eski takı daha var..." dedi.

Sözünü kestim. "David bana söyledi. Biliyorum." Sonra arabadan indim, lobiye doğru yöneldim ve Rose'un ailesinin arkadaşlarından biriyle buluştum.

Altmışlı yaşlarının sonlarında bir kadın lobide bekliyor. İpek bir bluz giymiş ve Chanel No. 5 kokuyor.

"Bağışınız için tekrar teşekkür ederim Bayan Chopard. David ve ben çok minnettarız," diyorum, o da bana bir kutu uzatırken.

"Yardımcı olmaktan çok mutluyum," diyor, sonra omzumun üzerinden kaldırımda bekleyen arabaya bakıyor. "Peki, o tatlı şey nasıl son zamanlarda? Layla iyi mi? Onu çok sık düşünüyorum."

Bir an şaşırdım, ama sonra her şeyi bir araya getirdim. Bu kesinlikle babasıyla ilgili olmalı. Layla benden hiçbir şey açıklamamı istemezdi, bu yüzden gülümsedim ve "Layla harika biri. Tekrar teşekkür ederim." dedim.

Arabaya döndüğümde kutuyu arka koltuğa koydum.

"Teşekkürler," diyor Layla.

İşimi yaptığım için mi? Oğluma yardım ettiğim için mi? Seninle flört etmediğim için mi? İsteyebileceğim tek teşekkür, onun mahremiyetini koruduğu için olurdu, ama kesinlikle ona Bayan Meraklı Chopard'dan bahsetmeyeceğim.

"Elbette," diye mırıldandım.

Batı Köyü'ne kadar yolun geri kalanında sessiz kalıyoruz ve orada Crash The Moon'dan birkaç çerçeveli oyun broşürü alıyorum. Yönetmen, en yeni müzikali olan Ask Me Next Year'ın yeniden sahnelenmesi için bir takım loca koltuğu ve sahne arkası turu bağışlıyor. Broşürler için ona teşekkür ediyorum—bunlar büyük ödülü temsil etmek üzere açık artırma masasına konacak—sonra arabaya dönüyorum.

"Yakaladım onları," diyorum.

"Harika," diyor sanki bir kız öğrenci derneği için mülakata girmiş gibi.

Ardından sessizce Chelsea'ye doğru yola koyuluyoruz. Popüler aşk romanı yazarı Hazel Valentine, imzalı çok satan kitaplarından oluşan birkaç seti bağışlıyor. Erkek arkadaşı da yazar olduğu için o da bağışta bulunuyor. Onların evine uğruyoruz, Layla arabayı çift park ediyor ve sonra bana arabanın yanında kalmamı söylüyor. "Hazel'i tanıyorum. Ona merhaba demek istiyorum."

Vay canına, ne kadar da harika!

Bana söylendiği gibi, yerimde oturup sinirlenmeye devam ediyorum. Ama yan aynadan baktığımda, caddede ağır ağır ilerleyen bir polis arabası görüyorum.

Belki ona park cezası keser. Belki de ceza almasına bile izin veririm. Al sana, sessiz kalma taktiği uygulayan hanımefendi.

Kollarımı kavuşturuyorum.

Siyah beyaz görüntüler giderek yaklaşıyor.

Ah, kahretsin. Yapamam. Konsolun üzerinden tırmanıp koltuğu ayarladım, sonra da yola koyuldum. Sokağı dolaşana kadar Layla kaldırımında bekliyordu, başı yana eğikti. Uzandım ve kapıyı iterek açtım, o da içeri atladı. "Polis?"

Şaka mı yapıyorsunuz? Tek kelimelik cümlelere geri mi döndük?

"Evet. Ve şimdi ben sürüyorum," diyorum gaza basarken, çünkü yapacak bir şeye ihtiyacım var. "İyi bir yolcu değilim."

Kapıyı kapatıyor. "Ah," diyor ve şimdi azarlanmış gibi bir ses tonuyla konuşuyor.

İyi.

Emniyet kemerini taktığında, sanki bir sosyetik kızın el kitabından fırlamış gibi yapmacık bir gülümseme takındığı için ruh halini düzeltmesi gerekiyor. "Bunu yaptığınız için teşekkürler," diye neşeli bir şekilde söylüyor. "Üç tamam, iki kaldı."

Ve şimdi gecenin sahte kısmına geri döndük. Benim için sorun yok.

"Neredeyse bitti," diye hırçın bir şekilde söylüyorum ve hop!

Kaba mı davrandım?

Evet. Evet, yaptım.

"Evet, öyleyiz," diyor hâlâ neşeli bir şekilde. Sonra, reklam panoları hızla geçerken pencereden dışarı bakıyor.

Bu iş hayal ettiğimden bile daha kötü.

* * *

Park ve Thirty-Third caddelerinin kesişiminde, bir satranç takımı alıyor—Staunton marka, yani gerçekten çok şık—sonra onu arka koltuğa koyuyor ve tekrar yolcu koltuğuna oturuyor.

Siyah eteğinin üzerinden elini gezdiriyor. Hafif, uçuş uçuş bir etek; aklıma kötü şeyler getiriyor.

Ne büyük sürpriz!

Ama buraya kadar geldim. Bir teslimat daha yapabilirim. "Hugo'nunkini alacağız, sonra işimiz bitecek," diyorum. Şarap uzmanı ve restoran sahibi, restoranında özel bir akşam yemeği partisi ve en sevdiği şaraplardan birkaç çeşit hediye ediyor. Şarap şişelerini alacağız ve sonra işimiz bitecek.

"Aslında," diye başlıyor Layla ve ses tonu bir sonraki şeyi söylemeden önce planların değiştiğini işaret ediyor. "Madem yakınız, bütün bu eşyaları senin evine bırakalım? Böylece Hugo'nun eşyalarını alma işini de ben halledebilirim, çünkü o da bana yakın."

Bu kadın ne kadar da inatçı! Benimle patronluk konusunda boy ölçüşebileceğini mi sanıyor?

Gel bakalım.

"Eşyaları bırakmana evet. Ama Hugo'dan tek başına almana hayır," diyorum, itiraz kabul etmeden.

"Mantıklı olan bu, Nick. Yetmiş Üçüncü Cadde'de oturuyorum. Hugo'ya birkaç blok uzaklıkta. Sonra da şarabı müzayedeye getireceğim," diyor,

sanki şu anda mantığın bir önemi varmış gibi.

Hiç önemi olmadığı zaman.

Trafikte ilerlerken başımı sallıyorum. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü önce arabayı garaja park etmen, sonra Hugo'ya gitmen, ardından da şarabı kendin dairene taşıman gerekecek," diye açıklıyorum ışıhta yavaşlarken.

"Ve?"

Durunca kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Birincisi, David'e bunu seninle yapacağımı söylemişim. İkincisi, geceleri şehirde elinde bir kutu şarapla dolaşmanı istemiyorum," dedim.

"Bunun üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum."

"Elbette yapabilirsin. Ama ben yine de seninle geleceğim, şarabı taşıyacağım ve seni eve kadar götüreceğim."

"Eve kendim gidebilirim. Bunu neredeyse her gece yapıyorum," diyor alaycı bir şekilde.

Bu da beni daha çok sinirlendiriyor. "Ama bu gece yalnız değilsin."

"Tahmin et bakalım? Yarın olacağım," diye birden söyledi.

Yolda giderken dişlerimi sıktım, sinirimi bastırmaya çalıştım. Ama birkaç dakika sonra, mahalleme dönerken, hâlâ kaynayan bir tencere gibiydim.

Sorun şu ki, olmak istediğim adam bu değil. Bu öfkenin kazanmasına izin veremem. Binama vardığımda, motoru önünde durdurup Layla'ya döndüm. "Bırak da ben yapayım," dedim sert bir sesle.

Gözleri buz gibiydi. "Beni koruyamazsın. Beni şehirden kurtaramazsın. Kurtaramazsın işte."

"Ama yine de istiyorum," diyorum, içimde yeni bir öfke kabarıyor. "Neden izin vermiyorsun? Neden böyle davranıyorsun? Neden bu kadar lanet olasıca..."

"Ne, Nick? Ben neden bu kadar 'neyim' diye soruyor." diye meydan okuyor.

Aman Tanrım, bu kadın yaşından çok daha olgun. Yaşına göre çok daha güçlü. Hiçbir şeyden korkmuyor.

"Soğuk," diye tısladım. "Çok soğuksun ve çok... kibarsın. Ve tam bir Upper East Side'lısın."

Gözlerini devirdi. "Sorun bu mu? Bu gece Upper East Side'da olmam mı?"

“Evet,” diye cevap veriyorum, kibrit çöpü gibi. Ama değil. Saçlarımı elimle karıştırıyorum, geceyi geri sarmaya, duygularımı düzene sokmaya, bu karmaşayı düzeltmeye çalışıyorum. “Hayır,” diye düzeltiyorum. “Sorun şu ki,” diyorum, sonra kendimi toplamak için derin bir nefes alıyorum ve bunu yaptığımda, hayal kırıklığı geri çekiliyor ve hissettiğim acı öne çıkıyor. “Neden beni dışlıyorsun?”

"Beni dışladın," diye karşılık veriyor.

“Yapmak zorundaydım,” diye yanıtlıyorum.

“Biliyorum!” diye patladı, sonra hemen elleriyle yüzünü kapatıp başını sallayarak, “Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.” diye mırıldandı. Sesi titriyordu, gözyaşlarıyla doluyordu.

Hiç vakit kaybetmeden ona uzandım, kollarımı ona doladım. "Bebeğim, ben de çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Ben de seninle kavga etmek istemiyorum," diye kekeleyerek söyledi.

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum, saçlarını okşuyorum. Kollarını boynuma doluyor, yüzünü göğsüme yaslıyor. "Ben bir cadıydım," diye fısıldıyor.

“Hayır, değildin. Kızgındım,” diye itiraf ediyorum.

"Ben de öyleydim," diyor. "Seninle olmak çok zor. Seninle olmak da, seninle olmamak da."

Kalbim, sanki biri onu tutmuş ve yumrukla bükmüş gibi acı verici bir şekilde sıkışıyor. "Benim için de aynı şey geçerli."

"Bu geceyi atlatmaya çalışıyordum sadece," diyor.

"Ben de," diye itiraf ettim, onu kendime daha da yaklaştırarak.

Sanki verebileceğim rahatlığı, dokunuşumuzdaki ortak özrü arıyormuş gibi bana sokuluyor.

“Ben sadece...” Cümlesini tamamlamıyor. Tamamlamasına gerek de yok.

Ben de aynı şeyi hissediyorum. "Biliyorum. Ben de aynısını istiyorum."

Birkaç saniye daha öylece kalıyoruz, o ateşli anın biraz daha yatışmasına ve daha yumuşak, daha hassas bir şeye dönüşmesine izin veriyoruz. Ondan ayrıldığında, güzel mavi gözlerinde pişmanlıkla bana bakıyor. "Hâlâ istiyorsan, beni eve kadar bırakabilirsin."

Parmak boğumlarımın tersiyle yumuşak yanağına dokundum. "Evet. Öyle. En azından bu gece için." Sonra, kurallara her zaman uymadığım için, ona gülümsedim ve ekledim: "Oradayken Hugo's'ta bir şeyler yiyelim mi?"

Gözlerinde gizli bir mutluluk parıltısı belirdi. "Hadi yapalım."

BEN GEÇMİŞİMİM

Layla

Sonunda akşam yemeğimizi Hugo's'ta yiyoruz.

Şarapları almak için içeri girdiğimizde, Nick köşede, kırmızı tuğla duvarla çevrili sessiz bir masanın dışında başka bir masa kalmadığını fark etti.

Sahibine bizi oraya oturtup oturtamayacağını sordu ve bir rezervasyon iptal edildiği için masa bizim oldu.

Burası tam bize göre; sevgili olan ve birlikte görünmek istemeyen iki arkadaşız. Işıklar loş ve masanın üzerinde mumlar titriyor.

Bu, kelimenin tam anlamıyla bir barışma yemeği. Kavgayı telafi etmek ve o şehre geldiğinde gerçekleşmeyen randevuyu telafi etmek için.

Bu buluşma, bir sonraki gecenin vaadiyle sona ermeyecek. Aslında, çok çabuk bitecek çünkü az önce muhteşem bir yemek yedik; benim için risotto, onun içinse somon balığı. Ama en güzel kısmı, uygulamalarla müşteri deneyimlerindeki trendler, onun peşinde olduğu yıkıcı iş modelleri ve Mia ile yaptığım iş birlikleri hakkında harika bir sohbet oldu. Mandalina notaları içeren bir sauvignon blanc eşliğinde, ne kendimizden ne de böyle bir gecenin daha yaşanmasını imkansız kılan büyük engelden hiç bahsetmedik.

Biz bir şey olamayız.

Bu, ona soğuk davranmaktan çok daha iyi. Arabada buz devrinin bu kadar uzun sürmesine inanamıyorum. Bu tamamen benim irade gücümün bir göstergesiydi. Ama o an için gerekliydi. Kadehimi kaldırıp şarabın son

damlasını çeviriyorum. Yukarıdan hafifçe eski şarkılar çalıyor. Ella Fitzgerald şu anda şarkı söylüyor ve özellikle ruj izlerinden bahsettiği kısımlarda kalbimde hüznü, acı bir his uyandırıyor. "Senin şarkılarını çalıyorlar," diyorum ve bir yudum alıp tadını çıkarıyorum.

"Sen de onları seviyorsun, değil mi?" diye karşılık veriyor, hiç tereddüt etmeden.

Bu şarkılara karşı bir sevgim var. "Onları dinleyerek büyüdüm," diyerek onu daha da sohbete davet ediyorum.

Kaşını kaldırarak, "Anne babaları onları çok mu seviyordu?" diye sordu.

Tatlı anıları hatırlayınca gülümsüyorum. "Evet, öyleydi. Mutfakta onlarla dans ederdik."

"Bazı şarkılar gerçekten güzeldir."

Bir an sessiz kalıyorum, romantik yerlere uçak biletiyle ilgili şarkı sözlerine odaklanıyorum, sonra da bu sözlerin sunduğu olasılıkları, hafif bir heyecan gibi hissediyorum. "Belki de bu şarkıyla dans bile edebilirim."

Gülümsüyorum. Nick de bana gülümsüyor.

"Eminim benimle Ella'nın şarkılarıyla dans etmekten keyif alırsın," diyor.

Gözümde canlandırıyorum. Güzel bir imge. "Gizli bir balo dansçısı mısın ve bana hiç söylemedin mi?"

"Belki."

"Sus artık. Gerçekten mi?"

Gülüyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, ama annem üniversiteden mezun olduğumda beni Johnny Angel Dans Okulu'nda dans dersleri almaya zorladı. Bu onun mezuniyet hediyesiydi. Düğünümüzde Rose ile fokstrot veya vals yapmam gerekeceğine ikna olmuştu."

İlginçtir ki, geçen hafta Rose'a karşı bir kıskançlık hissi duymuştum. Şimdi onun hikayesini anlıyorum, bu yüzden kıskançlık yerine merak duyuyorum. "Peki sen de mi?"

"Hayır. Bütün bunların ardından küçük bir resmi nikah töreni yaptık. Sadece aile üyeleri katıldı. Hiçbir şekilde büyük bir olay haline getirmedik."

"Foxtrot yapamadığın için annen çok üzüldü mü?"

"Sanırım öyle, ama o çok metanetli bir kadın, bu yüzden fazla belli etmedi. Sadece homurdandı ve 'Bakalım derslerin geri kalanının ücretini geri alabilecek miyim?' dedi."

"Peki, öyle mi yaptı?"

Bir parmağını kaldırıyor. "Bir ders. Tangoya hiç geçemediğim için bir dersin ücretini geri aldı."

"Tango ücretini geri aldı," dedim, onu uzaktan hayranlıkla izleyerek. "Ama düğününüzde tango yapmayı düşünüyor muydunuz ki?"

"Hayır, ama o tamamen hazırlıklı olmaya önem veriyor. Her ihtimali göz önünde bulundurmak istiyor. Risk almak istemedi."

"Annen nasıl biri? Şey, azimli olmasının dışında."

"Bu onu çok iyi tanımlıyor. Lafı dolandırmaz. Doğrudan konuşur. Ayrıca çok anne gibi. Grip aşısı, güneş kremi ve seyahat için yeterince iç çamaşırı paketleyip paketlemediğim konusunda endişelenir."

Ağzımı kapatarak kahkaha attım. Kahkaha dindiğinde, "Hâlâ mı? Hâlâ iç çamaşırların için mi endişeleniyor?" dedim.

Gülümseyerek başını salladı. "Kesinlikle öyle. Peki ya seninki? O nasıl biri?"

Bu çok kapsamlı bir soru. Terapi seanslarımızda defalarca ele aldığım bir konu. Ama şimdi aramızdaki çekişmeye odaklanmanın zamanı değil. İyi yönlerine odaklanıyorum. "Her zaman yaptığı her şeyde azimli ve özveriliydi. Uzun saatler çalışıyor ve işine tutkuyla bağlı, bu da muhtemelen bana da geçti."

"Öyle diyebilirim. Yoğun ve azimli birisin," diyor, beni zaten iyi tanıyormuş gibi. Sonra, sanki bu konuşmanın fırsatını yakalamış gibi, "Videoları çekmeye başlamana ne sebep oldu?" diye soruyor.

Anında anlaşıldığımı hissediyorum ve nedenini bile bilmiyorum.

Belki de art niyet olmadan sorduğu içindir? Kesinlikle öyle olmalı; manşetlerden ziyade beni tanımaya olan samimi ilgisi. Nick beni hiç araştırmadı. Sözünde durdu. Benim hakkımda benden bilgi almak istiyor.

Bir hafta önce hissettiğim o paylaşma dürtüsü yeniden uyanıyor. Ama artık eskisi kadar vahşi değil, çünkü nereden geldiğini biliyorum; kalbimden geliyor. Nick'e yakın olmak istiyorum, her ne kadar yakınlık her zaman korkutucu olsa da. Ama onunla birlikteyken korkutucu değil. Rahatlatıcı. Sıcak ve umut dolu.

Yutkunarak kapıyı açıyorum. "Babamın ölümünden sonra makyaj videoları çekmeye başladım. Ölümünden sonra makyaj yapmaya da başladım. Hem de çok fazla," diyorum sonunda, öncemi ve sonramı işaret eden yere giderek.

Hüzünlü bir şekilde başını sallayarak, "Bu mantıklı," dedi.

“Ve gerçekten de sevmeye başladım. Eğlenceli, sanatsal; tıpkı bir kostüm giymek gibi. Ama bence ilk başta bir maskeydi. Gerekli bir maske.”

"Günü atlatmak için ihtiyacın olan bir şey mi?" diye soruyor, beni anlayarak. Bana, ona yakın olmak istememin bir başka nedenini daha göstererek. Nazik ve sabırlı kabulü. Anlayışı.

“Evet, buna ihtiyacım vardı. Hem de çok. Annemin Beautique'e ihtiyacı olduğu gibi. O öldükten sonra kendini tamamen şirkete adadı,” diyorum ve neredeyse özür dilercesine ekliyorum, “Ona deli gibi aşıktı. Ölümü onu çok üzdü.”

“Elbette öyleydi,” diyor, sonra elimi nazikçe tutarak istersem daha fazla konuşmam için beni teşvik ediyor. Ya da susmam için. Dokunuşlarını şimdiden okuyabiliyorum. Sözsüz bir şekilde, konuşmak istediğim sürece beni dinleyeceğini söylüyor.

Kısa bir an için bakışlarımı başka yöne çevirip Hugo'daki diğer masalara, çiftlere, ailelere, arkadaşlara, iş arkadaşlarına baktım. Kayıptan mı bahsediyorlardı? Yaralarını mı değiştiriyorlardı? Hayır, muhtemelen hisse senetleri ve sosyal medya hakkında konuşuyorlardı.

Nick'e dönüp ona bir çıkış yolu sunmak istedim. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Nick başparmağıyla elimi okşuyor. "Yapmak zorunda değiliz. Ama istersem... sen de istersen." Sesi nazik ama niyeti açık. Bana güvenli bir alan olduğunu söylüyor.

Ve bunu kalbimin derinliklerinde hissediyorum; o, hem olduğum kişi hem de geçmişim için en güvenli alan. Ben sadece şimdiki halim değilim. Ben geçmişimim. Boşta kalan elimle omzumdaki papatyayı okşuyorum, ondan cesaret alıyorum.

“Kaybıyla başa çıkmak için her şeyi denedi, Nick. Yoga, meditasyon, terapi, Xanax, kendini işe gömme, bana takıntılı hale gelme. Sanırım o hayattayken de onun takıntısıydı. Her hafta sonu birlikte dışarı çıkarlardı. Akşam yemeği, dans, film, sadece ikisi. Aralarında çok yoğun bir bağ vardı. Ona çok bağlıydı. Ama yine de harika bir babaydı,” diyorum, sesim her gün hissettiğim özlemle dolu.

"Nasıl biriydi?" Onun ilgisi, güçlü ve sağlam bir kucaklama gibi geliyor.

Geçmişi anlatma fırsatım neredeyse hiç olmuyor. Artık kimse babamı kişiliğiyle ilgili sormuyor. O artık bir insan değil, bir olay oldu.

“Her sabah beni okula o götürürdü. Daha küçükken burada, Upper West Side'da yaşıyorduk ama okulum parkın karşısındaydı. Bu yüzden her gün

beni Central Park'tan geçirerek okula götürürdü. Bütün bu bankların yanından geçerdik. Central Park'taki bankları biliyorsunuzdur ya?"

Başını salladı. "Evet, hediye olarak verebilirsiniz. Ya da birinin anısına."

"Yol boyunca levhalardaki isimleri ve sözleri okurduk. Bazıları bir nevi kamu sırrıydı – 'şimdi sıra sende' gibi, bazıları ise doğrudan, 'sevgiyle anıyoruz' gibi. Bazıları da evlilik teklifiydi. Her neyse, parkı çok severdi. Bakımı için bağış yapardı."

Nick gülümsüyor. "Bunu yapması çok güzel; parkın tadını çıkarmış ve ona göz kulak olmuş."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum ve birdenbire, "Onun için bir bank bağışladım," diye ağzımdan kaçırıyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, gözlerinde yeni bir duyguyla. Belki de daha derin bir sevgi.

"Evet," diyorum ve Nick'e bunu söylediğime hala biraz şaşıyorum. "Bunu daha önce kimseye söylemedim. Sanki o bank sadece bana aitmiş gibi hissettim hep. Benim küçük kamu sırrım."

"Oraya sık sık gider misiniz?"

"Beklediğim kadar değil. Eskiden çok giderdim. Terapi sonrasında ya da öncesinde," diyorum.

"Bu anlaşılabilir bir durum. İşlem yapmak veya hazırlık yapmak için bir yere ihtiyaç duyarsınız."

"Aynen öyle. Artık sadece kendimle konuşmaya ihtiyacım olduğunda oraya gidiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sahip olmanız çok iyi." Nick'in söylediği her şey, paylaşmaya devam etmeniz için sıcak bir davet gibi.

Ya da belki de o, paylaşmaya davet eden kişidir.

Zihnim babamla ilgili gençlik anılarına doğru hızla ilerliyor. "Neyse, daha sonra, lisedeyken, çok katıydı, katı sokağa çıkma yasakları ve yatma saatleri koyardı, ama aynı zamanda hayallerimin peşinden gitmem için beni teşvik ederdi. Şöyle bir şeyimiz vardı: Ben onun en sevdiğim babam olduğunu söylerdim, o da benim en sevdiğim kızı olduğumu söylerdi." Bir nefes almak için duruyorum, ama duygular göğsüme doğru yükseliyor, orada yerleşiyor. "Onu çok özlüyorum."

"Elbette öyle düşünüyorsun Layla," diyor şefkatle, ses tonuna da duygular yansıyor. "Yeniden Başlama programına bu yüzden mi başladın? Kaybınla başa çıkmana yardımcı olması için mi?"

“Evet,” diyorum, sonra şarabımın son yudumunu alıyorum. Ama bu cesaret verici bir içki değil. İşlevsel bir şey. Boğazımı kazıyıp ruhuma kadar işleyecek bir şey söyleyeceğim. “Ama aynı zamanda bana olanlar yüzünden de başlattım.” Gözlerine bakıyorum, sonra geçmişle yüzleşiyorum. “Onu öldüren adam beni de öldürmeye çalıştı.”

O GECE

Layla

Nick masaya birkaç banknot bıraktıktan ve şarap kutusunu kolunun altına sıkıştırdıktan sonra beni restorandan dışarı çıkardı.

Çenesi sıkı sıkıya kenetlenmiş ve bakışları son derece ciddi bir halde, beni yakındaki binama kadar götürdü. Bütün yol boyunca yanımdan ayrılmadı, sanki korumamdı ve amacı beni hikayenin geri kalanında gözlerden uzak tutmaktı, oysa restorandaki kimse onu dinliyor gibi görünmüyordu.

Ama bir restoranın bu konuşma için uygun bir yer olmadığını sezdiği için minnettarım. Ayrıca beni şehirden korumaya çalıştığı için de minnettarım. İmkansız bir görev, ama yine de takdir ediyorum ve bu akşamın başlarında hissedemediğim bir şekilde.

Binama vardığımızda Sylvester pirinç kapıyı açık tutuyor. "İyi akşamlar, Layla."

"Merhaba Sylvester. Kapı için teşekkürler."

"Teşekkür ederim efendim," diye tekrarladı Nick.

Kısa süre sonra, apartmanımın altıncı katındayız. Şifreyi giriyorum, sonra içeri giriyoruz. Kas hafızasıyla, her zamanki kontrollerimi yapıyorum; yüzükleri çıkarıp kilidi sürgülüyorum. Oturma odasındaki ışığı yakıyorum, sonra mutfığa dönüp orada da aynısını yapıyorum. "Ben, şey, her zaman bütün ışıkları açarım," diyorum aptalca bir şekilde, ne yaptığımı sorgulamasın diye.

"Bırakın ben yapayım," diyor ama bu daha çok bir yalvarış gibi.

Evimin düzenini ya da anahtarların yerini bilmiyor. Ama yardım etmek istediği için kabul ediyorum. Kısa süre sonra tek odalı dairem aydınlanıyor ve o oturma odasına geri dönüyor, sonra yüzümü tutuyor, kocaman elleri çok sıcak, çok güvenli.

"Sevgilim," diyor ve bu yeni bir şey. Artık bana 'sevgilim' diyor. Güzel olmaktan romantik bir yükseliş gibi. İltifatı bir sevgi sözcüğüne dönüştürdü.

Çok sevdiğim, son derece duygusal bir şey.

"Ne oldu?" diye sertçe sordu.

Nick artık sabırlı değil. Çaresiz durumda.

"Sana anlatacağım," dedim, elini yanağımdan çekip onu mor koltuğuma doğru yönlendirirken.

Oturuyoruz. Ellerim terliyor ve kalbim rahatsız edici derecede hızlı atıyor.

Hikayeyi anlatmanın tek bir yolu var. O da olayların ortasından, tıpkı bana olduğu gibi.

"O zamanlar Park Avenue'de yaşıyorduk. Perşembe akşamıydı. Babamla evdeydim. Akşam yemeğini yeni bitirmiştik. Annem iş seyahatindeydi. O sırada eve uçuyordu. Sevdiğim bir Vietnam restoranından yemek sipariş etmiştik. Babam yemek yerken, bunun sebebinin benim en sevdiğim kızı olmam olduğunu söyledi," diyorum ve boğazımda oluşan ilk yumruyu bastırmak için dudaklarımı büzüyorum. "Ve yemek bittiğinde, onun istediği bir kitabı kitapçıdan alacağımı söyledim, çünkü, şey, çünkü o benim en sevdiğim babamdı."

Omuz silkip, anının tatlı kısmına hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Kimsenin lekeleyemeyeceği kısma.

Ben yürümeye devam ederken Nick de hüzünlü bir şekilde gülümsüyor, gözleri parlıyor.

"Ben de hukuk temalı bir gerilim romanı almak için evden çıkmaya hazırlanıyordum. O tür romanları çok severdi. Eleştirmeyi de çok severdi. Telefonumu alırken onun telefonu çaldı. Joe'ydu. Şirketteki ortağı. Kapıda olduğumda babam bana Joe'nun geleceğini, ama uzun sürmeyeceğini söyledi. Sadece bir dava hakkında konuşması gerekiyordu ve mahalledeydi," diyorum. Kısa cümleler yardımcı oluyor. Neredeyse prosedürel bir özetleme, bunu anlatmanın tek yolu. "Kitabı almak için çıktım. Sokağıma döndüğünde onu gördüm."

Gözlerimi kapatıyorum, yıllardır yemeklerde, etkinliklerde ve hayır işlerinde selamlaştığım adamı hayal ediyorum. Sıradan bir yüz. Özel bir şey yok. Gözlerimi açıyorum. "Bana selam verdi ama sesi mesafeliydi. Ben de 'Merhaba, Bay McBride' dedim."

Yüzünü görüyorum. Endişeli gözlerini. Titreyen ellerini.

Yüzümü buruşturarak, görüntüleri gözlerimden uzaklaştırdım. "Bence babamı öldürmeye gitmedi. Bence iş ortağını görmeye giden, hayal kırıklığına uğramış bir adamdı. Ben de bir iş için dışarı çıkan kızydım. Hepsi bu."

Nick, yaklaşan şeye hazırlanmak için belki de derin bir nefes verdi.

"Kitapçada, tezgahda kısa bir kuyruk vardı ve görevli, ayırtılmış olan kitabı arkadan almak zorunda kaldı," diyorum sesim boğuk bir şekilde. "Sonra eve gittim. Tüm yolculuk yaklaşık otuz dakika sürdü. İçeri girdim, asansöre bindim, koridordan geçtim," diyorum, sonra omuzlarım titriyor.

Nefes veriyorum. Nefes alıyorum. Üç kadar sayıyorum. Tekrar nefes alıyorum.

Nick kolumu okşadı. "Durabilirsin. Bana söylemek zorunda değilsin. Söylemek zorunda değilsin Layla. Söylemek zorunda değilsin. Yemin ederim."

Burnumu çekerek, bana sunduğu kaçış yolunu reddettim. "Hayır, istiyorum," dedim boğazım yanarak. Bunu o gece polis ve annem dışında kimseyle paylaşmadım tabii ki. Sonra Harlow, Ethan ve terapistimle. Bunu paylaşmak istediğim başka kimse olmadı.

Şimdiye kadar.

Ve şimdi, yıllar önce bunu anlatmak zorunda kaldığım zamankinden daha güçlüyüm. Polis bana sorular sorduğu zamankinden daha güçlüyüm. Hayatta kaldığım için daha güçlüyüm.

"Kapının dışında seslerini duydum. Bir kargaşa vardı. Tartışıyorlardı. Bir hafta önce de tartışmışlardı. Konuşmanın bazı kısımlarını duymuştum. Joe telefonda babama bağırıyordu. Babamın öğrendikleri yüzünden ona yalancı demişti."

"Ne öğrendi?" diye soruyor Nick, her sözümü dikkatle dinleyerek.

"Joe, şirketten ve müşterilerin emanet fonlarından para çalışıyordu. Bunu ancak babamın o gece telefonla konuşmalarını kaydetmesi sayesinde biliyoruz."

"Akıllı adam," diyor Nick, gözlerinde saygı ifadesiyle.

“Evet, öyleydi,” diyorum, ölen kişiyi övmek için kısa bir ara vererek. “Çok zekiydi. Annemin şifresi vardı, bu yüzden dosyayı buldu. Joe o gece babama yalvarmaya gelmişti. Parayı geri ödeyeceğini söylemişti. Babam, bunu Baroya bildirmek zorunda olduğunu söyledi... ama bu, Joe'nun avukatlık lisansını kaybetmesi anlamına geliyordu. Ve işte o zaman her şey tırmandı.”

Nick yutkunarak, boşa kalan eliyle sakalını ovuşturdu. "Dinliyorum," dedi kısık ve gergin bir sesle.

Odanın üzerinde havada süzülüyormuş gibi hayal etmeye çalışıyorum, ama bu çok zor bir numara. Tek yol, evet, içinden geçmek. "Kapıyı açtığımda, onu gördüm."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Nick, sesinde yoğun bir şok vardı.

Anı. Görüntüler. Sahne. Kalbim bir kez daha paramparça oluyor ama devam ediyorum. “Mutfakta kavga ediyorlardı. Babam hâlâ ayakta idi ama açıkça yenik düşüyordu. Kanıyordu. Joe tezgahın bir bıçak almıştı,” diyorum, hikâyeyi kısa kısa, hızlı ve klinik detaylarla anlatmaya çalışarak. “Babamı defalarca bıçaklamıştı. Dur diye bağırdım. Sonra düşünmeyi bıraktım. Atıldım, bıçağı elinden almaya çalıştım ama o döndü ve bana saldırdı.”

Nick nefesini zorlukla verdi. Gözlerinden kırmızı kan fışkırdı; daha önce kimsede görmediğim türden bir öfke. Yumruğunu sıktı. "Sana zarar verdi," diye tısladı Nick, anında sol omzuma uzanarak.

Nick sonucun ne olacağını elbette biliyor. Güvendeyim. İyiyim. Ama dilinde intikamın şekillendiğini duyabiliyorum—nerede o, onu bulacağım, öldüreceğim.

“Kalbime saldırdı ama ıskaladı. Hem de fena halde. Omzumu vurdu,” diyorum, sonra gözyaşlarımı durduramıyorum. Durduramıyorum işte. Boğazım düğümlenirken gözyaşlarım sel gibi akıyor, “Babam, Joe bana tekrar saldırmaya kalkarken bıçağı elinden aldı. Bıçak yere düştü, sonra Joe panikledi. Dairenden kaçtı, koridordan merdivenlere doğru koştu,” diye ağlıyorum. “911'i aradım ama sağlık ekipleri zaten oradaydı. Polisler de. Komşularım duymuş ve aramışlardı. Her şey bir anda oldu. Babam ve ben ambulansla hastaneye götürülüyorduk. Onu kucakladım...”

Yakıt almak için duruyorum. Nick elimi tutuyor, bakışları gözlerime kilitlenmiş.

Ve bu hikâyenin sonuna kadar geleceğim, lanet olsun. Sonraki bölüm ne kadar zor olursa olsun. "Bana bir şeyler fısıldadı," diyorum, neredeyse

duyulmayacak bir sesle.

"Ne dedi tatlım?" diye soruyor Nick, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken.

Yağmurun altında konuşabilir miyim bilmiyorum. Ama deniyorum. Tanrım, deniyorum, onun son sözlerini tekrarlayarak. "Dedi ki... Seni seviyorum. Anneme iyi bak."

"Ah, Layla," diyor Nick elimi daha sıkı kavrayarak, dağılmamam için beni tutuyor.

"Ve söz vermiştim," diye devam ediyorum. "Ama anneme bunu söylediğini anlatmadım. Onun için çok ağır olurdu. Daha sonra ona babamın bizi sevdiğini söylediğini ve bunun yalan olmadığını anlattım. Hastaneye vardığımızdan birkaç dakika sonra öldü."

Sonuna yaklaşıyorum. Çok yaklaştım, çok yaklaştım. Hikayenin son kısmı bir kapanış sağlamalı. Ama yine de kendine özgü bir şekilde berbat.

Nick derin bir nefes verdi. "Joe'ya ne oldu? Nerede?"

"Binamızdan ayrıldıktan sonra 6 numaralı metro hattına koştu. Metro treninin önüne atladı. Öldü."

"O cehennemde, ait olduğu yerde," diyor Nick, haklı bir öfkeyle dolu bir şekilde, ardından da olağanüstü bir yumuşaklıkla ekliyor: "Ve sen buradasın. Tanrıya şükür buradasın. Tanrıya şükür baban seni kurtardı."

O gece ikinci kez Nick beni kucakladı. Onu bırakmadım.

Yapabileceğimi sanmıyorum. Çok bitkinim. Çok yorgunum.

Bir süre sonra beni yatağa taşıdı, yatırdı ve benimle birlikte yorganın altına girdi, kollarında uykuya dalarken beni sıkıca kucakladı.

TEŞEKKÜR EDERİM

Layla

Pencereden sızan şafağın yarı ışığında, sadece askılı bir tişört ve külotla yatakta kıpırdanıyordum. Gece yarısı dişlerimi fırçaladım. Nick de fırçaladı. Sonra daha az kıyafetle yatağa geri döndük.

Nick kıpırdandı, sonra gözlerini açtı. "Merhaba," diye fısıldadı, sesi boğuktu.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Arkamda, bana sarılmış halde, sadece boxer şortuyla duruyor. Saçımı hafifçe öpüyor, sonra elini sol kolumda yukarı doğru, çiçeğe doğru gezdiriyor. "Buraya dokunabilir miyim?"

Miami'de dövme dokunmasını veya dövmenin kapattığı yara izini bulmasını istememiştim. Şimdi ise istiyorum.

"Evet," diyorum, daha önce kimseye vermediğim bir izni vererek.

"Teşekkür ederim," diyor ve tenime nazik bir öpücük konduruyor, sanırım mavi papatya dövmesinin yaprağına hafifçe dokunuyor. Zevkin verdiği o keskin hisle ürperiyorum.

Geri çekiliyor, parmağını pürüzlü kesiğin üzerinden, sonra da sapın dibindeki müzik notalarına kadar gezdiriyor. "Yara izini kapatmak için neden papatya? Ve müzik notaları?"

"Gerbera papatyaları Harlow'un en sevdiği çiçektir. Ve notalar da müzisyen olan Ethan içindir."

Nick hafifçe mırıldanarak, yeni bir saygıyla boynumun arkasını öptü. "Bu dövme onlar için. Çünkü onlar bu süreçte sana yardımcı oldular," dedi.

Cevabının verdiği rahatlık ve anlayışının huzuruyla gülümsüyorum. "Arkadaşlarım olmasaydı, kaybolurdum."

Uykudan dağılmış saçlarımı okşadı, kulağımın arkasına doğru itti ve oraya sıkıştırdı. "Onlara sahip olmana çok sevindim," dedi ve sesi titriyordu, sanki başka bir şey söylemek üzereydi.

Daha büyük bir şey.

Şu an daha büyük bir şeyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Dün gece çok yoğundu. "Bu hikayeyi terapistim ve o iki arkadaşım dışında kimseye anlatmadım. Jules ve Camden bile ayrıntıları bilmiyor, oysa onlar da benimle Krav Maga'ya gidiyorlar."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim," diyor, dövmeyi tekrar öperken. Sonra tekrar. Sonra bir kez daha, bu sefer hem cinsel hem de duygusal bir aciliyetle. Omuzumu yeni bir tutkuyla öpüyor, sanki arkadaşlarıma, babama hayranlık dolu bir teşekkür ediyormuş gibi mırıldanarak.

Bana göre.

Hayatta olduğum için.

Öpüşleri ve elleri sayesinde başka yönlerden de kendimi canlı hissediyorum.

Tüylerim diken diken oluyor, tenimde kayıyor, bacaklarımın arasında dolanıyor. Çiçek yaprağından yaprağına yolculuk ediyor. Beni öptüğünü göremiyorum ama parmağıyla müzik notalarını takip ederken sanat eserinin üzerinde hareket ettiğini hissedebiliyorum.

Çiçeğin etrafını dolandığında, ben ihtiyaç ve arzuyla dolup taşmıştım—ama bu öncekinden daha derindi. Bu daha fazlasıydı. "Nick," diye inledim.

Yüzümü kavradı, beni kendine doğru çevirdi. "Sen," dedi, sonra beni tamamen kendine doğru çekti. Yan yanaydık ve bacağımı kalçasının üzerinden geçirerek uyluğuma uzandı.

İşaret parmağını önce üst dudağımın üzerinde gezdiriyor. Sonra alt dudağımın üzerinde. Dokunuşuyla beni hafızasına kazıyor ve ben asla unutulmak istemiyorum. Hatırlanmaktan daha fazlasını istiyorum. Onun için bir armağan olmak istiyorum.

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim. "Seni istiyorum. Çok istiyorum," dedim, her yerim titriyordu; sesim, bedenim, kalbim.

"Ben de seni istiyorum," diye yanıtlıyor.

Geri kalan kıyafetlerimiz bir anda ortadan kayboldu, sonra komodinin çekmecesinde bir prezervatif buldum. "Bunları senin için almıştım. Hugo's'ta benimle buluşmaya gelirken," dedim ona.

"Ben de aynısını yaptım. Uzun zamandır birlikte olduğum tek kişi sensin," diyor, sonra bir an duraksıyor. "Ama önce, bir sözümü yerine getireyim."

Prezervatifi çarşafın üzerine koyduktan sonra yatakta aşağı doğru kayarak bacaklarımın arasına yerleşti.

Onu çok özlüyorum. Ama bu sefer beni bekletmiyor. Beni oyalamıyor. Sakalı bacağımı nefis bir şekilde sıyrırken, beni Fransız öpücüğüyle öpüyor.

"Aman Tanrım," diye inledim, o beni açıp bacaklarını aralarken, yalayıp ve müstehcen inlemeler çıkararak.

Sanki hiç vakit kaybetmeden, ona doğru kıvrılıp nefes nefese kalıyorum, sonra da boşalıyorum.

Gözlerimi açtığımda hâlâ nefes nefeseydim ve onu diz çökmüş, koruyucu ekipman üzerinde yuvarlanırken buldum. "Kendimi tutamadım," dedi tamamen gereksiz bir özürle.

"Affedildin," diyorum.

Penisinin başını bana sürüyor.

Bir iki saniyeliğine, yine yakalandığımı hissediyorum. Bakışlarına, kalbine, yoğun duygularına kapılmış gibiyim.

Onlar beni korkutuyor, ama artık onları inkar etmek de istemiyorum. "Bu sefer farklı," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

O bana girerken nefesimi zorlukla dışarı verdim.

Onu çok özledim.

Tamamen içeri girdiğinde uzun, şehvetli bir inilti çıkarıyor. "Cesur, gözüpek Layla'm," diyor. Avuç içlerine dayanarak yavaşça dışarı çekiyor, sonra tekrar içeri itiyor. "Layla'm. Lola'm."

Artık onun için her iki yönüm de geçerli. Bana her yönümü gördüğünü, her şeyimi istediğini söylüyor.

Yeni bir tutkuyla ileri geri sallanırken, o an neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Neredeyse çok yoğun. Ama ben kendimi ona bırakıyorum. Ellerimi boynuna doluyorum, bacaklarımı daha sıkı sarıyorum. "Daha derine," diye ısrar ediyorum.

Şiddetle başını salladı.

Kalbim daha hızlı, daha gürültülü atıyor. Bakışlarımız birkaç saniye boyunca kilitleniyor, aramızdaki bağ parlak ve güçlü bir şekilde yanıyor.

Sonra, isteğimi yerine getirerek bana doğru hamle yaptı. "Evet," diye mırıldandı, kalçalarını döndürerek. Ben de doğruldum, onun hamlelerine karşılık verdim ve kalçalarını kavradım.

Beni becerirken beni izliyor. Sahiplenme duygusuyla dolu, duygu yüklü bir hayranlıkla beni izliyor.

Kalbim daha hızlı atıyor, saf zevkten ve yakınlıktan dolayı her yerim karıncalanıyor. Gerçek ve samimi.

Ona bir şey olursa çok üzülürüm. Ama yine de onu istiyorum. Çaresizce, pervasızca ve gerçekten.

Bedenimle ona bunu anlatmaya çalışıyorum, dudaklarını tutkulu bir öpücükle karşılamak için hareket ediyorum.

Öpücüğümü alıyor ve aynı şeyi bana anlatmak istercesine, o da ateşli bir öpücükle karşılık veriyor.

O bunu istiyor.

O bizi istiyor.

O, bu çalınmış anlardan daha fazlasını istiyor.

Öpüşüyoruz, sevişiyoruz ve birbirimizi tüketiyoruz. Çok geçmeden dünyam, terle ıslanmış tenlerin şapırtısına, sonuna kadar süren bir yarışın inlemelerine ve homurtularına, ardından da içimden gelen mutluluk çığlıklarına indirgeniyor.

Hem şehvet dolu hem de duygusal bir orgazma teslim oluyorum.

Vücuduma çarpıyor, parmaklarıma, ayak parmaklarıma, saçlarıma kadar yayılıyor. Saniyeler sonra o da etkileniyor, titriyor, sonra uzun, derin bir iniltiyle sakinleşiyor.

Sonra, sessizleşip birbirimize dolanarak aşağı iniyoruz.

Yakında gitmesi gerekecek.

Ama kendimize geldikten sonra beni tekrar yatağa çekiyor ve bir kez daha kendine yaklaştırıyor. Güçlü kolları beni sarıyor. Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor. "Seni bırakmak istemiyorum," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

Bu bir itiraf gibi geliyor.

"Gitmeni istemiyorum," diyorum.

Biz öylece, birlikte ve sessizce kalırız, ta ki o sessizliği bozana kadar. "Layla," der, önemli bir tonda.

Gerildim, ama sonra sözleriyle endişelerimi yatıştırdı. "Kalmak istiyorum. Gerçekten istiyorum."

Elini tutuyorum, kolunu sıkıca etrafıma sarıyorum.

Ama sonunda güneş doğuyor ve o gidiyor.

TİRAMİSU'NUN CİDDİYETİ

Nick

Strong Ventures binasına vardığımda ilk yaptığım şey doğruca Finn'in ofisine gitmek oluyor.

Açık olan kapıyı çaldım ve o daha dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadan içeri girdim.

Bunu yaptığında, elinde kahvesiyle donakaldı. Sonra bardağı yere bıraktı ve elimdeki üstünde şeffaf bir pencere olan küçük kahverengi kutuyu işaret etti. "Kahretsin. Ciddi bir şey olmalı. Tiramisu getirmişsin."

Kardeşimin tatlıya olan düşkünlüğü inanılmaz. "Umarım tatlı çekmecende yer vardır."

Finn düz karnına hafifçe vurdu. "Her zaman," dedi ama sesi benimkiyle aynı şekilde kasvetliydi. Alnını kapıya dayadı. "Şunu kapatsam iyi olur."

Ama ben zaten kapatıyorum, kilitliyorum da. Hiçbir riske girmek istemiyorum.

Masasına doğru yürüdüm, ikramı ve çatalı bıraktım. "Sunshine Pastanesi'nden," dedim. Layla'nın pastanenin yakınında oturduğunu söylemedim. Pastane bugün erken açık olduğu için bu sabah evinden ayrılırken aldığımı da söylemedim. Tam bir felaket olduğumu da söylemedim. Sonuncusunu söylememe gerek yoktu zaten.

"En sevdiğim," diyor, sonra ikramlığı alıyor, kutuyu açıyor ve tıpkı kaliteli bir şarap kokluyormuş gibi kokluyor. "Bu tam da aradığım şey olacak."

Kutuyu kapatıyor, ayağa kalkıyor ve masanın etrafından dolaşarak benim için deri bir sandalye işaret ediyor, sonra kendisi için başka bir sandalye alıyor. Karşıma oturuyor. "Neler oluyor?"

Sesinde sadece endişe var. Alay yok, iğneleme yok.

Ellerimi başıma gömdüm. "Nereden başlayacağım ki?" diye mırıldandım.

"Belki de geçen gün avucunuzdaki mürekkep lekesi, buraya gelme nedeninize dair bir ipucu olabilir? Sanırım bu da bir ipucu."

Yüzümü kaldırıp elimi yüzümden aşağı doğru gezdiriyorum. Sonra sadece başımı sallıyorum. Eve döndüğümde yüzerken, sonra duşta, sonra da elimde espressoya bulanmış kekle ofise yürürken söyleyeceğim kelimeleri prova ettim.

Ama prova, bu itiraf performansını hiç de kolaylaştırmıyor. Dudaklarımı yalıyorum, "Oğlumun eski kız arkadaşına aşık oldum"dan daha iyi bir başlangıç yapmanın yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Demek bir kadın var," diyor Finn, konuşmanın kontrolünü ele alarak. Bana dikkatlice bakıyor, sanki konuşmayı kendisinin başlattığını, şimdi sıranın bende olduğunu söylüyor.

Uçurumdan atlıyorum. "Evet, bir kadın var," diyorum, gerçi bu Layla Mayweather'a duyduğum hislerin büyüklüğünü tam olarak ifade etmiyor. Ama bu sorunu çözmeli sanırım. "Ve o oğlumun eski eşi."

Finn irkildi. "Fuuuuck."

Acımasızca gülüyorum. "Biliyorum."

"Lanet olsun, Nick."

Yine gülüyorum, bu sefer gerçekten ve Finn'e gülüyorum. "Evet. Tam bir saçmalık."

"Yanında bir de tiramisu olsun." Uzun bir nefes üfledikten sonra parmaklarını çıtlattı. "Pekala, başlayalım. Nasıl? Ne zaman? Ve David biliyor mu?"

"Miami'ye birkaç kez gittim. Ve asla gitmem."

Derin bir nefes daha aldı. "Ve rüşvet," dedi, masasının üzerindeki ikramı işaret ederek, "çünkü onunla ilişkini bitirmene, ona söylemene ya da onunla başka bir buluşma için Miami'deki evimi ödünç almama ihtiyacın var?"

Sorun şu ki, onunla sadece kısa süreli bir ilişki istemiyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Finn."

Ağabeyim bir an duraksadı, beni bilge gözlerle süzdü. "Ona karşı hislerin var," dedi kısaca.

Bu apaçık bir gerçek. Ama bazen neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmeniz gerekiyor. "Büyük olanlarla," diyorum ben.

Dün gece bardağı taşıran son damla oldu. Zaten ona deli gibi aşıktım. Sonra kalbini ve geçmişini açtı ve tek istediğim ona bakmak, ona tapmak ve onu benim için bir tanrıça gibi görmek. Ama bunu nasıl yapabilirim ki? "O artık onun da iyi bir arkadaşı. Hayatının büyük bir parçası. Ve onu düşünmeyi bırakamıyorum. Onu görmeyi bırakamıyorum. Onu istemeyi bırakamıyorum," diyorum.

Finn boğazını temizledi. "Aslında, onunla görüşmeyi bırakabilirsin. Anladığım kadarıyla sen bırakmamayı tercih ediyorsun."

Utanarak gözlerimi aşağı indirdim. "Pekala," diye homurdandım.

Finn, hiç çekinmeden, "Sadece söylüyorum," diye ekliyor.

Ama buraya gelme sebebim de buydu; tavizsiz gerçeği öğrenmek. Gözlerine bakıyorum. "Yani durmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Metal yemeyi tercih ederim.

Derin bir iç çekiyor ama cevap vermiyor. "Eskiden David'le çıkıyordu, değil mi?"

"Evet, ama üniversitedeyken," diyorum aceleyle, sanki bu, aradaki yılların yarattığı günahı örtbas ediyormuş gibi.

"İpekten kese yapmaya çalışıyorsun, dostum," diyor.

Tam da ihtiyacım olan şey, mideme indirilmiş bir yumruk gibi. Sinirle elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Pekala, tamam mı? Üniversitede onunla çıktık, arkadaş kaldılar ve hala arkadaşlar. İşte bu kadar."

"Ve onun yardım amaçlı düzenlediği bağış toplama etkinliğini planlamasına yardım ediyor, değil mi? Geçen gün sosyal medya hakkında onunla sohbet ederken ondan bahsetmişti. Yarın akşam onunla birlikte müzayedeyi sunacak, değil mi?" diyor, hiçbir şeyi geçiştirmeme izin vermeyerek.

"Evet," diye hırçın bir şekilde karşılık verdim, beni böyle bir aptal gibi göstermesine sinirlenerek. Ama buraya gelme sebebim buydu. Buz gibi bir gerçeklik dozu almak için ve Finn de kafama buz gibi soğuk bir kova su döküyor.

"Peki, ne zamandır onunla gizlice görüşüyorsunuz?"

"İsa aşkına, Finn. Neden hukuk fakültesine gitmedin ki?"

Şeytani bir gülümsemeyle, "Çünkü Wall Street bana daha çok para kazandırdı," diyor ve itiraz edemeyeceğim bir cevap veriyor. Kendi girişim şirketini kurmadan önce bir hedge fonunda çalışmıştı.

“İkinci bir kariyere ihtiyacınız varsa, şunları göz önünde bulundurmalısınız—”

"—Ne kadar sürecek, Nick? Ne kadar sürecek?"

Lafı uzatmadan konuya girince nefesimi verdim. “Miami'de tanıştık. Kim olduğunu bilmiyordum. O da beni tanıımıyordu. Bir gece birlikte geçirdik. Üç ay ve birkaç transatlantik mesaj ve telefon görüşmesinden sonra, buraya taşındığımda görüşmek için plan yaptık. Sonra, David'le bir lokantada ona rastladım. Meğer David'in Layla'sıymış ve hemen ilişkimizi kestik.” Yalanlarımın geri kalanını itiraf etmeden önce ya da başka bir örtmeceli ifade kullandığımı fark etmemek için pencereden dışarı bakmak için durdum. “Bunun burada biteceğini düşündüm. Arkadaş olacaktık, geçmişte geçmişte bırakacaktık, ama sonra...”

Başını salladı, bakışları ve ses tonu daha yumuşaktı. "Peki sonra?"

"Sonra onunla bağış toplama etkinliği için hazırlık yaparken vakit geçirmeye devam ettim, onu gördüm ve... başka bir adamla buluşmaya gideceğini düşündüğümde, o lanet kalemi kırdım."

“Bunu ona söyledin mi?”

“Öyle yaptım, sonra da ona bir sürü başka şey anlattım. Rose'dan, ailesinden, golf kulübünden ve Rose'un babasının bana söylediklerinden bahsettim.”

Finn ısıklık çalar. "Kahretsin."

“Evet, aynen öyle. Ve onunla görüşmeyi bırakmaya çalıştım. Ama sonra, dün gece...” Dün geceye geri dönüyorum. Bunu sadece birlikte geçirilen bir gece olarak adlandırmak, paylaştığı her şeyi küçümsemek olur. Onun kırılmasını buna indirgemeyeceğim. “Ona aşık oldum.”

"Evet, öyle bir izlenim edindim," diyor ağır bir sesle, sonra öne eğilip yoğun bir bakışla beni süzüyor. "Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Çaresizce ellerimi uzattım. "Onunla görüşmeyi bırakmalıyım, değil mi?"

"Peki, gerçekten yapacak mısın?"

“Yapmalıyım. Gerçekten yapmalıyım.”

"Nick," diyor, gözlerini benden ayırmadan, belli ki bana kötü bir ders vermeye hazırlanıyor. "Çocuğuna yalan söylüyorsun."

Ben kötü bir babayım. Çok kötü bir örnek teşkil ediyorum. "Öyleyim. Ve sen bana... yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Yalan söylemeyi bırakmalısın diyorum," diyor.

Kesinlikle haklı. Ve bunu yapmanın iki yolu var. Hangisini seçeceğime karar vermem gerekiyor.

Mikrofonu yere bıraktığı anda ayağa kalktı, omzuma vurdu ve masasına geri döndü, Manhattan'ın kralı gibi elektrikli tekerlekli sandalyesine oturdu.

Memnuniyetle içini çekerek çatalını eline aldı. "Tiramisuyu hak ettim, değil mi?"

Bu konuda onunla aynı fikirdeyim.

YİNE İKİ KIZ

Layla

Cuma günü, toplantılar için şehirde koşturup duracağım, Farm to Phone etkinliğini izleyeceğim, ardından yarın akşamki bağış toplama etkinliği için yeni bir maskara almak üzere Mia Jane dükkanına uğrayacağım.

Ne kadar meşgul olursam, aşık olduğum adamın oğluyla birlikte bir yardım müzayedesine ev sahipliği yapmanın nasıl bir his olacağı konusunda o kadar az düşünmem gerekiyor.

Ya da bu duyguları daha fazla görmezden gelemeyeceğim gerçeği.

Storm bir müşteriye yardımcı oluyordu, ben de tüpü alıp tezgaha gittim ve burnunda piercing olan bir kadına uzattım. "Şu tatlı şeyi alayım," dedim.

"Harika. Peki, bir sonraki etkinliğiniz ne zaman?"

"Yakında," diyorum, çünkü Mia'nın ekibine bunun gelecek haftanın sonu olduğunu söyleyip söylemediğini bilmiyorum. "Mia ile detayları görüşüyorum."

Bu, Storm'un dikkatini çekmiş olmalı çünkü arkasını dönüyor, müşterisine hemen geri döneceğini belirtiyor, sonra da bana doğru geliyor. "Merhaba ve hoşça kal demeden gitmesen iyi olur." diye surat asıyor.

"Elbette hayır, ama meşgul görünüyorsunuz ve meşgul olmak iyidir."

"Öyle diyorlar," diye ekliyor, sonra sesini alçaltarak beni kapıya kadar uğurluyor. "Mia, uygulamanızın markasına entegrasyonunu resmileştirecek, ama bunu benden duymadınız."

Ardından müşterisinin yanına dönerken dudaklarını fermuarla kapatıyormuş gibi yapar.

Hızla geri çekiliyorum ama gülümsememi gizleyemiyorum, özellikle de beni gelecek hafta iş birliği hakkında daha fazla konuşmak için bir toplantıya davet ettiğinde. Evet diyorum, sonra da olasılık bulutunda süzülerek oradan ayrılıyorum.

Eve doğru yola koyulup çantamı aldıktan sonra arkadaşlarımı almaya giderken Geeta'yı arayıp fırtınayla ilgili haberi aktardım. "Bu bizi Omega, Marcus veya Limitless gibi şirketler için daha da cazip hale getiriyor!"

"Evet. Evet, öyle," diyor ve Hoboken'deki küçük evinde dans ediyormuş gibi geliyor sesi. "Bu çok büyük bir şey olabilir ve her şey Miami'de başladı," diyor ve Nick'i ve onunla yatağa girmeye devam etme konusundaki bencil tercihimin hatırlamaktan kurtulamıyorum. "Ciddi söylüyorum, o konferansta bize pazarlama ortaklıkları bulmak için yaptığın tüm çalışmalar. Yakında çok para kazanabiliriz, bebeğim. Çok minnettarım. Ve bu da belki babam için tam zamanlı bir bakıcı bulabileceğim anlamına geliyor."

İşte. Gördünüz mü? Miami'de sadece kendime yardım etmedim. İşimize ve dolayısıyla babasına da yardım ettim. "Bu harika olurdu," diyorum.

Eve doğru yürürken biraz daha sohbet ettik, ama telefonuma bir mesaj gelince ona gitmem gerektiğini söyledim. Çoğunlukla Nick'in bana mesaj atıp atmadığını görmek istediğim için.

Evet. Ben o erkeğe aşık olmuş kızım.

Harika. Gerçekten harika. Yine de açıyorum ama Nick'ten değil.

Bu David ve hayatımda olan bir arkadaştan haber almaktan, hayatımda olup olmayacağı belli olmayan bir adamdan haber almaktan daha az heyecan duymamdan nefret ediyorum.

David: Cynthia yarın akşam kravat takmak istemiyor. Katılıyor musun? Not: Seninle tanışmak için sabırsızlandığını söylüyor.

Yürürken, ekrana çok uzun süre bakıyorum, kelimeler sanki ekrandan uçup gidiyormuş gibi geliyor. Başım dönüyor ve kalbim sıkışıyor.

Binama vardığımda nihayet ona cevap verdim.

Layla: Ben de aynı şekilde, kravat takmadım.

Sonra göğsümde kurşun ağırlıkla altıncı kata çıktım.

Dünyadaki en yakın arkadaşlarım olan iki dostumla buluşmak üzereyim. Dostluklarım benim için her şey demek. Ama bir yandan da başka bir arkadaşımın babasıyla gizli bir ilişkim var.

Dün gece ve bu sabah Nick'le birlikte nihayet kendimi bütün bir insan gibi hissettim; kırık değil, sadece eğilmiş olduğumu anladım.

Şimdi, yeniden iki kız çocuğu oldum.

Artık olmak istemediğim bir şey.

Telefonumdan Nick'e bir not yazıyorum, sonra telaşla Hamptons için bavulumu hazırlıyorum ve birkaç eşyayı daha gece çantamın içine atıyorum. Yüzüklerimi taktıktan sonra arabama doğru gidiyorum ve Harlow'u evinden alıyorum.

Bridger, kaldırımda onunla birlikte bekliyor, kolunu sahiplenici bir şekilde beline dolamış, kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Arabayla yanaştığımda, "Bir odaya girin!" diye sesleniyorum.

Bridger bana döndü. "Teşekkür ederim. Öyle yapacağım."

"Belki de değil," diyor Harlow ve dudaklarına bir veda öpücüğü konduruyor. "Ben yokken çok fazla çalışmayın."

Alaycı bir şekilde, "Mümkün değil," dedi.

Alabama doğru bir adım attı, ama adam bileğinden yakalayıp onu bir kez daha öpmek için kendine çekti. Sonunda onu bıraktığında bana, "Bu hafta sonu sana bol şans, Layla," dedi.

Ona teşekkür ettikten sonra Ethan'ı almaya gittik.

Üçümüz Hamptons'a doğru yola koyuluyoruz ve ben direksiyon başında anın tadını çıkarmaya çalışıyorum; rüzgar saçlarımda, güneş omuzlarımda. Şakaların ve kahkahaların, müziğin ve sohbetlerin keyfini çıkarmaya çalışıyorum.

Dürüstlük de öyle.

Her şeyi açıklığa kavuşturmak için yeterli.

Annemin sahildeki evine vardığımızda, suçluluk duygum azalıyor ve daha çok kararlı hissediyorum. Kokteyller ve alkolsüz kokteyller hazırlıyoruz, sonra havuz başında toplanıp güneş batarken dış mekan koltuğunda uzanıyoruz. Harlow ve ben içkiler arasında ayak tırnaklarımızı boyuyoruz. Ethan bir defterin üzerine eğilmiş, sanırım yeni bir şarkının sözlerini karalıyor.

Komşu evin etrafında bir kuş cıvıldıyor, belki de akşam yemeğinden kalan ekmekleri arıyor. Dalgalar düzenli bir ritimle çarpıyor. Burası çok

tanıdık ve burada arkadaşlarımla hissettiğim huzur, zihnimi tamamen berraklaştırıyor.

Vakit geldi. "Bunu Nick'e anlattım," diyorum dövmeme dokunarak.

Ethan yazmayı bırakıyor.

Harlow resim yapmayı bırakıyor.

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Daha önce ona bir not yazmıştım. Henüz göndermedim. Ama göndermem gerekiyor," diyorum kararlılıkla telefonu elime alırken. Kararlı olmalıyım. Başka seçeneğim yok.

Ethan ve Harlow yanıma, kanepeye koşturuyorlar ve omzumun üzerinden ekrana bakıyorlar.

Layla: Oğlunu çok önemsiyorum, bu yüzden gizlice görüşmeye devam edemem. Bağış toplama etkinliği bittiğinde konuşmamız gerekiyor.

Ethan kısık bir ıslık çaldı. "Lanet olsun. Şaka yapmıyorsun."

Harlow daha da yaklaştı. "Seninle gurur duyuyorum. Ne zaman göndereceksin?"

"Şimdi mi? Şimdi gönderebilir miyim?" Belki de çok hevesli gibi görünüyorum ama artık hazırım. Bunu daha fazla yapamam.

Ethan ve Harlow birbirlerinin gözlerine bakıp başlarını salladılar. Harlow, "Şansını dene," diye talimat verdi.

Gönder tuşuna bastım, sonra telefonu sessiz moda alıyormuş gibi yaptım. "Şimdi, canlarım. Bana haftalarınızdan, gününüzden, her şeyden bahsedin. Hiçbir detayı atlamayın," dedim. Yeterince ilgi odağı oldum zaten.

Harlow yeni küratörlüğünü yaptığı bir sergiden ve Bridger'ın televizyon yapım şirketiyle elde ettiği başarıdan bahsederken, iş ve hayat hakkında sohbet ediyoruz. Harlow, eşiyle gurur duyarak, "Ellie Snow'un yeni programını başlatmaya hazırlanıyor," diyor. "Aşk mektubu teması... mükemmel."

"Elbette. Çünkü sen ve eşin buna ilham verdiniz," diyorum, anlamlı bir gülümsemeyle.

Omuzlarını neşeyle silkerek, "Belki biraz," dedi.

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Ethan.

Sonra bacağına hafifçe vurdum. "Sıra sende. Bana hikayeler anlat."

Ethan, Outrageous Record'daki son gelişmeleri paylaşıyor ve yeni bir şarkı yazmaya çalışıp başaramadığını anlatarak sözlerini bitiriyor.

Harlow, "Kafanızda ne tür bir şarkı duyuyorsunuz?" diye soruyor.

"Anlayabileceğiniz bir şey," diyor kararlı bir şekilde.

"Tabii ki," diye takılıyor Harlow.

"Bunlar en güzel şarkı türleri," diyorum, aklımı öpüşmek istediğim adama değil, tam burada, bu şarkılara odaklamaya zorlayarak.

"Cazip bir şey istiyorum. İnsanın kalbine ve iç çamaşırına dokunan türden bir şarkı," diyor muzip bir sırıtışla. "Ama biraz ilhama ihtiyacım var."

"Yaratıcılığın aniden ortaya çıkması gibi mi?" diye soruyorum.

"Daha çok ateşli bir tek gecelik ilişki gibi düşünüyordum," diye ciddi bir ifadeyle ekliyor. "Yani, oral seksin bana çok ilham verdiğini düşünüyorum."

Harlow omzuna vurur. "Sen oral seks takıntılısın."

"Doğru. Geçen hafta onlardan övgüyle bahsediyordu."

Ethan gözlerini devirdi. "Sanki ikiniz de yüz masajından son derece zevk almıyorsunuz."

Harlow elini kaldırır. "Yemin ederim ki onları seviyorum."

"Ben de," diyorum ben de avucumu kaldırarak.

Harlow daha dik oturdu, gözleri parıltıyordu. "Bekle. Belki de şarkının adı 'Hayran Kaldım' olmalıydı."

Ethan ayağa fırladı, kalemını ve defterini kaptı ve bunu yazdı. Sonra bir süre havuz kenarında volta attı, ilham perisiyle meşgulken Harlow ve ben her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk.

Ethan sonunda kanepede yanımıza tekrar yerleştiğinde birkaç cümle söylüyor. Aman Tanrım, arkadaşım harika. "Bunun gerçekten çok iyi olduğunu söylesem, bu tam bir iltifat olur mu?" diye soruyorum.

"Hayır, Lay, tek kişilik bir yüz estetiği olurdu," diyor Harlow.

Ethan araya girerek, "Hem oral seks hem de oral seks için alkışlayalım," diyor, ardından orijinal Bakireler Topluluğu, oral seksin büyük zevkleri için topluca teşekkür ediyor.

Kendimi yeniden evimde, yeniden tam anlamıyla kendim gibi hissediyorum ve bu harika. Ama o gece yatağa girdiğimde ve sonunda telefonumu tekrar açtığımda, hâlâ aptalca bir şekilde bir yanıt bekliyorum.

Ekranda bir mesaj beliriyor. Mesajı açarken midem alt üst oluyor.

Nick: Evet, öyle. Pazar akşamı konuşalım.

Şimdi pazar gününden korkuyorum ve ayrıca zamanın daha hızlı geçmesini de istiyorum.

TAMAMEN TAKINTIM

Nick

Kararımı verdim.

Cumartesi sabahı denizde yüzdükten sonra kumsalda yürürken kendimi güvende hissediyorum. Sakin de. Arkadaşım Riggs'in Southampton'daki evindeyim—kendisi burada değil ama David, Cynthia ve benim hafta sonu boyunca evi kullanmamıza izin veriyor. Rose büyük bir bağış yaptı ve etkinliğe katılmak için bugün öğleden sonra geleceğini söyledi, bu yüzden her iki ebeveyninin de burada olacağı için minnettarım.

David ve ben dün gece trenle buraya geldik. Şu anda Riggs'in arabasıyla şehirde bazı işlerini hallediyor ama yakında dönecek. Sonra, biraz sonra Cynthia'yı tren istasyonundan alacak. Dün gece geç saate kadar çalışmak zorunda kaldı.

Riggs'in evine yaklaşırken, Layla sorununa tek bir çözüm olduğu için planı bir kez daha gözden geçiriyorum.

Güverteye çıkan merdivenlere vardığımda durup sola baktım. Layla bana annesinin yakınlarda bir evi olduğunu ve orada kaldığını söyledi. Adresi bilmiyorum ama hatırladığım kadarıyla çok uzak değil. Sanırım kumsalda yaklaşık yarım mil kadar ileride.

Şu anda kendini bambaşka bir dünyada hissediyor.

Bu göğsümü acıtıyor. Ama pes edemem. Artık daha fazla uzanamam. Doğru olanı yapmalıyım.

Gözlerimi beyaz ve krem rengi sahil evlerinden ayırıp duş almak için içeri yöneldim, ama mayomu çıkarmadan önce telefonum çaldı. Mutfak tezgahından aldım. David arıyordu. "Merhaba evlat. Ne haber?"

"Cynthia trafik kazası geçirdi. Baba, çok panikledim," diye birden söyledi.

Korku tüm vücudumu sardı ama onun hatırına bunu gizleyerek, "İyi mi?" diye sordum.

"Sanırım öyle. Kardeşi beni aradı. Tren istasyonuna giderken, mesajlaşırken bir serseri ona çarpmış. Bacağının kırıldığını düşünüyorlar. Şimdi hastanede ve beni soruyor. Kahretsin baba. Ne yapacağım şimdi?"

Hemen kriz çözme moduna geçiyorum. "Sen onunla ilgilen. Müzayedeyi ben hallederim. İstersen tabii."

Minnettar bir iç çekişle, "Emin misin? Orada olmadığım için kendimi çok kötü hissediyorum." dedi.

"Ona ihtiyacı var. Olman gereken yerde o. Ben ev sahipliği yapabilirim."

"Teşekkür ederim," diyor, minnettar bir şekilde, sanki onu affetmişim gibi ama yine de çok korkmuş bir halde.

"İyileşecek," diyorum ona, olabildiğince sakin bir şekilde. Benden ihtiyacı olan şey bu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi yükseliyor.

"Evet, biliyorum. Şimdi, neredesin? Ona ulaşmanın en hızlı yolunu bulmana yardım edeceğim."

Bir mil uzaklıktaki markette, bu yüzden tren ve otobüs trafik sürelerini karşılaştırarak yolculuğunu planlıyorum. Ama sonuçta, mümkün olan en kısa sürede ve gerekirse telefon görüşmesi yapabileceği bir gizlilik içinde oraya ulaşmasını istiyorum, bu yüzden ona bir taksi çağırıyorum ve sonra gitmesini söylüyorum.

* * *

"Haber var mı?"

Bunlar, Layla'nın o akşam erkenden, bağış toplama etkinliğinin düzenlendiği deniz kenarındaki butik otel Fox Walk Inn'e vardığında bana söylediği ilk sözlerdi.

Üzerinde siyah puantiyeli, cesur pembe bir elbise var, sarı saçları bir çeşit Fransız topuzu şeklinde toplanmış ve nefesim kesiliyor. Ama "muhteşem görünüyorsun" demeye bile vaktim yok çünkü lobinin yanındaki bir köşede hem işine odaklanmış hem de arkadaşlarıyla birlikte. Yanındaki esmer kız Harlow olmalı, adam da Ethan olmalı.

Bir kez daha, minnettarlık duygusu beni sarıyor ve ikisine de paramparça olmuş kalbimin en derininden teşekkür etmek istiyorum, ama Layla benden bir cevap bekliyor.

"Cynthia'nın uyluk kemiği kırıldı. Kırık bacağı için bu gece ameliyat olacak," diye anlatıyorum ona. "David az önce geldi ve başka bir yara almadığı için şanslı olduğunu söyledi. Sadece birkaç sıyrık ve morluk var."

Layla'nın omuzları gevşedi. "Oh, çok şükür. Bana söylediğinden beri çok endişeleniyordum," dedi. Kazayı haber vermek için daha önce aramıştım ama David'le biraz önce tekrar konuşana kadar başka bir şey öğrenememiştim. Layla hızla konuyu değiştirdi, arkadaşlarını bana tanıttı ve ekledi: "Ve müzayedede sırasında Harlow, Zara Clementine'i tanıtabilir çünkü bağışı galerisi aracılığıyla o ayarladı." Bütün bunları, görev listesini yöneten bir iş kadınının net ve verimli tavrıyla söyledi.

"Ethan, grubunuz bir konser bağışladığına göre, bunu tanıtmak ister misiniz?" diye sordum yanındaki esmer adama.

"Elbette," diye yanıtlıyor.

"Bu harika. Şarkılarınız muhteşem," diyorum ama bu çok yapmacık geliyor. Keşke geçen hafta Layla'ya akşam yemeği pişirirken onun şarkılarını bana çaldığını söyleyebilseydim ama onların ne bildiğini bilmiyorum.

Geri kalan iltifatları yutuyorum—müziğinizi benimle paylaştı, sizinle çok gurur duyuyor ve onu ilk tanıdığım günden beri ikinizden bahsedip duruyor.

"Teşekkürler dostum," diyor Ethan, her iltifatın tadını çıkaracak kadar genç ve deneyimsiz olduğunu gösteren bir gülümsemeyle.

Bundan sonra konuşma tıkanıyor çünkü söylenecek başka ne var ki?

Ama Layla işin uzamasına izin vermiyor. Patron kadın modu devreye giriyor. "İşte plan şu. Akşamı ve eğlenceyi birlikte sunacağız. Kokteyl saatini başlatacağız ve ondan sonra çeşitli barınaklardan temsilciler, ayrıca Harlow da gelecek ve bağışlarımızla ilgili bazı detayları paylaşacaklar - Zara ürünleri, golf sopaları, mücevherler, Raven'ın tasarımları ve benzeri," diyor, her şey ardı ardına geliyor.

"Evet," diye başımı salladım çünkü bunların hepsini biliyordum. Haftalardır biliyordum zaten.

"Ardından herkes masaların etrafında dolaşarak ürünlerle ilgili bilgileri inceleme şansına sahip olacak ve daha sonra açık artırma başlayacak," diye ekliyor ve daha fazla ayrıntı veriyor.

Keşke onunla bir dakika yalnız kalabilseydim, dürüst olmak gerekirse, kalabilirdim de. "Konuşalım" diyebilirdim ama durum göz önüne alındığında bu kaba bir davranış olurdu. Yanlış yönlendirilmiş duygularımı bir kenara bırakıp daha büyük resme odaklanmalıyım; bu bağış toplama etkinliğinin başka bir aksaklık olmadan gerçekleşmesini sağlamalıyım.

"Ve en sonunda hangi ödülün sahibini kazanacağınızı açıklayacağız," diyor.

Son birkaç haftadır dalgın dalgın olduğumu mu düşünüyor? "Farkındayım. Planlamanın bir parçasıydım," diyorum nazikçe.

"Doğru. Tabii ki," diyor ve biraz utanmış gibi başını sallıyor. "Sadece Cynthia için endişeleniyorum."

Ah, kahretsin. Yine bana soğuk davrandığını sanıyordum. Ama belki onun da David gibi biraz güce ihtiyacı vardır, bu yüzden ona güç vermeye çalışıyorum. "İyileşecek. David de iyileşecek. Ameliyatından sonra daha çok şey öğreneceğiz ve ona ve David'e nasıl yardımcı olabileceğimizi anlayacağız. Bu gece onun için bunu yapacağız ve muhteşem olacak," diyerek onu rahatlatıyorum.

Harlow'un yeşil gözleri irileşti.

Ethan sırtıyor.

Layla sıcak bir gülümsemeyle, "Evet, öyle. Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı." dedi ve arkadaşlarını işaret etti. "Bana kurulumda yardımcı olacaklar. Başlayınca görüşürüz."

Sesi biraz hüzünlü ama aynı zamanda da kabullenmiş gibi geliyor. Elini tutup bir anlığına onunla sohbet etmek için can atıyorum. Ama o uzaklaşırken, sadece gidişini izliyorum.

Onun uzaklaşan silüetine bakmaya da vaktim yok, çünkü telefonum cebimde titriyor.

David: Az önce ameliyata girdi.

Yara bandı emoji ekliyor.

Hâlâ emoji kullanıyor olması, durumu iyi idare ettiğini gösteriyor. Yine de, kız arkadaşıyla olan bu durumu onun için olabildiğince kolaylaştırmak

istiyorum.

Nick: Çıkınca bana haber ver. Bana verdiğin cerrahın adını araştırdım ve Cynthia emin ellerde. David: TEŞEKKÜR EDERİM.

Telefonumu cebime koydum, yeşil bir spor araba yanaşırken girişten uzaklaştım ve sonraki bir saat boyunca Layla'nın yolundan çekildim.

Ona ne kadar yakın olursam, benim için o kadar riskli olur. Oğlumun etkinliğindeki tüm konukların eski kız arkadaşına karşı hislerimi bilmesini istemiyorum.

* * *

Biraz sonra, kendimi işe odaklanmış bir şekilde, füme somonlu kroket ve mantarlı tartlar yiyip şampanya içen, tıklım tıklım dolu bir balo salonundaki konuklarla kaynaşıyorum. Yerden tavana uzanan pencerelerin ötesinde, deniz kıyıya nazikçe vuruyor. Rose burada değil. David, onun burada olmayacağını öğrenince şehirde kalacağını mesajla bildirdiğini söyledi. Bir bağış daha yapmış, bu da... güzel.

Zenginlerin para dağıttığı bu tür etkinliklerde bulunmak hâlâ tuhaf geliyor. Para kazanmadan önce hiçbir zaman bu tür davetlere katılmazdım. Şimdi bolca para kazandığım için neredeyse her yere girebiliyorum.

Biraz ironik ama, bu tür sohbetlerden hiç rahatsız olmuyorum. Hatta, bu tür etkinliklerde adeta bir belediye başkanı gibi davranıyorum. Oğlumun endişelerini yönetmek, beklenmedik bir etkinliğe ev sahipliği yapmak ve nihayet pembe ve siyah elbiseli kadınla bir an geçirebilmek için pazar gününün gelmesini dilemek gibi birçok rolü üstlendiğim bu akşamı atlatmanın tek yolu bu.

Başka bir rol daha oynamam gerekiyor: İyi bir ev sahibi rolü.

Satranç takımını bağışlayan Steinberg ailesiyle kısa bir sohbet ediyorum.

Bayan Steinberg, yaz akşamı şıklığıyla göz kamaştıran kalabalığa bakarak, "David'in yaptığı şey inanılmaz," diyor. "Bunun nasıl sonuçlandığını görememesi çok üzücü."

Telefonumu salladım. "Onun için bir sürü fotoğraf çekiyorum," dedim ve ardından antika mücevherleri bağışlayan Chopard ailesine merhaba demek için izin istedim.

Onlara teşekkür ettikten sonra, Ken bebek Kip'i görüyorum ama içimdeki kıskanç ejderha bu sefer uykuda kalıyor. Layla'nın sadece bir erkekle ilgilendiğini ve bunun Kip olmadığını biliyorum.

David'e son fotoğrafları göndermek için bir dakika ayırıyorum, sonra da gelecek hafta Layla ile randevusu olması gereken adama doğru yola koyuluyorum. Yalan söyledim... Annesinin onun bekar olduğunu düşündüğü, herkesin onun bekar olduğunu düşündüğü gerçeğini hatırladıkça içimdeki ejderha burnunu kaldırıyor. Yani, aslında bekar.

Ama şimdilik bu gerçekleri görmezden geliyorum çünkü iyi bir ev sahibi olmam gerekiyor. "Seni tekrar görmek güzel, Kip. Sanırım o yeşil Dodge Viper senin?" diyorum, kolay bir bahis yaparken ona sıkı bir el sıkışması yaparak.

Gülümsemesi hem onunla araba arasında bağlantı kurduğum için etkilendiğini, hem de arabalarıyla insanları etkilemekten hoşlandığını gösteriyor. "Kesinlikle öyle. Bu güzelliği bir yıl önce kaptım," diyor, sonra beygir gücü ve sürüşünden uzun uzun bahsediyor, ardından başını yana eğiyor. "Peki, ne iş yapıyorsunuz efendim?"

Ben öyle bir şey demedim, ama elbette senin tek önemsendiğin bu.

"Risk sermayesi alanındayım," diyerek dünyanın en iyi firmalarından birinin başındaki rolümü küçümsedim.

"Güzel. Ben Wall Street'te çalışıyorum. Firmanızı tanır mıyım?"

Evet, seni pislik herif.

"Güçlü Girişimler," diyorum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Vay canına, dostum. Alpha Ventures'ı yönettiğin dönemde, birleşmeden önce Vault'a yatırım yapmıştın," dedi ve içimde haklı bir gurur dalgası yükseldi. Vault, daha ilk günlerinde ortalığı kasıp kavuruyor. Kip, benim altın değerinde hale getirdiğim birkaç startup'ı daha sıraladı. Birinin tavrının değişmesini izlemek asla eskimez. Birdenbire, onun için önemli biri oldum.

"Evet, yaptık," dedim, sonra bira tutan ve kalabalığı inceleyen arkadaşım Travis'i gördüm. "Üniversiteden bir arkadaşıma selam söylemem gerek. Ama seninle sohbet etmek güzeldi, Kip."

"Siz de, Bay Adams. Bir ara iş konuşmalıyız," diyor ve artık bana "efendim" diye hitap etmiyor. Bay Bancroft da değilim. Sonunda bana adımla sesleniyor.

Ne yazık ki, Kip Cranston gibilerini etkilemek umurumda değil.

Ne yazık ki, tüm etkileşim sadece anlık bir tatmin sağladı.

Travis'e doğru yürüyerek uzaklaşıyorum. Ama odanın karşısında Layla'yı, bazı genç konuklarla samimi bir şekilde sohbet ederken görünce kalbim hızla atmaya başlıyor. Bir an duruyorum. Düşünüyorum. Oraya gidip kolumu ona dolamak, sohbete katılmak istiyorum.

Ama bu mümkün değil, bu yüzden Travis'e doğru yoluma devam ediyorum ve kokteyl saatini takıntıma çok fazla takılmadan atlattığım için kendimi tebrik ediyorum.

"Basketbol. Gelecek hafta. Benim spor salonumda," diyorum, ikinci sınıfta aynı yurttan kaldığımızdan beri tanıdığım adama.

Travis, "Yüz bahse girerim, bire bir dövüşte seni yerle bir ederim," diye yanıtlıyor.

"Teslim almayı dört gözle bekliyorum," diyorum ona.

Sahneye çıkma vakti geldi, bu yüzden bir kez daha mesajlarımı kontrol edip David'le kısa bir süre yazıştım. Telefonumu cebime koyduktan sonra, Layla'yı balo salonunun çıkışında, evinin önünde bize rastlayan arkadaşı Raven'la sohbet ederken buldum. Raven, Layla'ya ulaşmadan önce oradan ayrıldı ve bu en iyisi oldu. Raven, tanıştığımız gece çok zeki görünmüştü ve şu anda birinin beni çözmeye çalışmasına ihtiyacım yok.

Hayır, çünkü Layla'ya bakınca kalbim çok hızlı atıyor.

Ama o yoğun duyguların hepsini bastırıyorum. "Hazır mısınız?"

"Öyleyim." Perşembe akşamı arabada olduğu gibi soğuk değil. İşine odaklanmış ve işine konsantre olmuş. Bu yönü de beni cezbediyor. Onun her yönü beni etkiliyor.

"Katılım inanılmaz," diyor neşeyle, sahne arkasına doğru ilerlerken.

"Evet, öyle. Fotoğraflar çektim ve David'e gönderdim."

"Cevap verdi mi?" diye soruyor, arkadaşının nasıl olduğunu duymaya can atarak. Oğlum için duyduğu samimi endişe, bu geceki kararlılığımı güçlendirmiyor. Ama güçlü kalmalıyım.

"Yemeklerin nasıl olduğunu öğrenmek istedi," dedim kuru bir tonda.

Kadın kıkırdadı. "Tam ona göre. Onun için mantarlı tartları bir pakete koydun mu?"

"Onun yerine ona akşam yemeği gönderdim. Hastanenin yakınındaki bir yerden köfteli sandviç," diye anlattım ona.

"Çok tatlısın," diyor, silmek istediğim bir gülümsemeyle, sonra dudaklarını büzüp başka yöne bakıyor, sanki bu konuşma onun da kalbini paramparça ediyormuş gibi. Ama her zaman güçlü olmuştur, bu yüzden geri

dönüp, “Ona yardım etmek için hemen devreye girmen harika. Ciddi söylüyorum, Nick,” diyor.

Adımı söyleme şekli. Bana bakış şekli. Varoluşu.

Beni öldürüyor.

“Önemli değil.” İltifatını geçiştiriyorum. Bu övgü, onu yakalayıp duvara yaslayıp, bana aşık olmama sebep olduğu için onu cezalandırmak amacıyla sertçe öpmek istememe neden oluyor.

"Bu önemsiz bir şey değil. Bu her şey," diye ekliyor sesinde ciddi bir tonla.

Bu sesin ne anlama geldiğinden emin değilim. İyi mi kötü mü? Ya da artık neyin iyi neyin kötü olduğunu bile bilmiyorum.

Ama artık sahneye çıkma vakti geldi. Yüzüme bir gülümseme takıp onunla birlikte kürsüye doğru yürüdüm, elini tutma isteğime karşı koymaya çalıştım. Bunu yapamam. Yapamam işte.

"A Helping Paw'ın ilk bağış toplama etkinliğine hoş geldiniz," diyor tıklım tıklım dolu salona. "Ben Layla Mayweather ve David'in bu etkinliği planlamasına yardımcı olmak benim için bir onurdu, ancak tüm övgü arkadaşşıma ait."

"Ben Nick Adams, David'in babasıyım ve bu akşam oğlumun yerine sahaya çıkacağım," diyorum ve David'in para topladığı hayvan barınakları hakkında birkaç kelime daha ekliyorum.

Asıl etkinliğe sıra geldiğinde, Layla ile sırayla açık artırmadaki eşyaları inceliyor ve her birini övüyoruz. Yasemin kokusunu içime çekmemek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Gözlerine bakmamaya, kalbimin odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle çarpmasına neden olacak kadar yakın durmamaya çalışıyorum.

Hayatımı ne kadar berbat hale getirdiğimi tüm Southampton camiasına duyuramam.

Zihnim çok fazla farklı yöne çekilse bile, gülümsüyorum, sohbet ediyorum ve şakalar yapıyorum.

Müzayede töreni, kısa kırmızı bir elbiseyle sahneye çıkan Raven ile sona eriyor.

Layla onu tanıtıyor. "Ve bu da arkadaşım Raven, o kadar yetenekli ki bir yastık kılıfından elbise yapabiliyor. Onlara neye teklif verdikleri hakkında biraz bilgi verin."

"Teşekkürler dostum," diyor genç tasarımcı, ardından bir kazanan için hazırlayacağı kişiselleştirilmiş kıyafetler hakkında sohbet ediyor. Sohbeti

bitirince bana dönüyor. “Ve Bay Adams, siz harika bir yedek oyuncusunuz. Miami konferansından buraya kadar, yerinizi dolduracak kişi sizsiniz.”

Layla ile tanıştığım geceden bahsedilince içimde bir endişe beliriyor. Tamam, ikimiz de konferansa kayıtlıydık; bu bir sır değil. Ama bu kalabalığın önünde bundan bahsetmek istemiyorum.

“Teşekkürler, Raven,” diyorum. “Bir kazanan çok şanslı olacak.” Sonra izleyicilere dönüp şöyle diyorum: “Katkıda bulunanlarımız için bir alkış.”

Bu durum Miami'nin gündemi başka yöne çekmesini sağlıyor.

En azından şimdilik.

Ama sahneden indiğimizde Raven tekrar bana döndü. "Konuşmanı dinledim. Muhteşemdi. Layla'nın bu kadar övgüyle bahsetmesine şaşmamalı."

Layla, Raven'ın koluna elini koyarak, "Delilikten bahsetmişken," diye araya girdi. "Tıpkı bunun gibi bir elbiseyi özel siparişle yaptırmak istiyorum."

"Elbette. Beni nerede bulacağını biliyorsun," diyor Raven ve ben derin bir nefes alıyorum.

Layla konuyu saptırmaya yardımcı oldu. Bu harika bir şeydi. Ne yazık ki, ona teşekkür etmek için dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmak istiyorum.

Konuklarla ve katılımcılarla kısa sohbetler ederek yeniden ortalıkta dolaşırken, sırtına dokunma, ona istediğim gibi bakma, yanında olma arzusunu bastırmaya çalışıyorum.

Gülümserken, sadece rol yapıyorum.

* * *

Gecenin sonunda bu handa kendimi klostrofobik hissediyorum. Son misafirle de vedalaştım ve bir an önce ayrılıp bir şeyler yapmak istiyorum. Ama etkinlik koordinatörüyle hesaplaşmak benim görevim.

Layla arkadaşlarıyla birlikte ayrılırken ona şöyle bir veda etmeye bile zar zor vakit buldum. Şehre çıkma planlarından birkaç parça duydum ve dans kulüplerine gitme fikrine irkildim. Dışarı çıkıyor olması, eğleniyor olması, bensiz dans ediyor olması beni rahatsız etti. Ama davet edilmeyi hak etmedim.

İşimi bitirdiğimde geç olmuştu ama David'i arayıp Cynthia'nın durumunu sordum.

"Harika iş çıkardı," diyor, belli ki rahatlamış bir şekilde. Ama aynı zamanda yorgun da. "Buraya gelebildiğime sevindim. Sonrasında beni sordu."

Kalbim onun için, şu anda hissettiği tüm duygular için genişliyor. Aralarında filizlenen aşk için, diye düşünüyorum. "Senin de orada olabilmene sevindim."

Vedalaştığımızda her şey netleşir. Layla'ya nasıl hissettiğimi ve ne istediğimi söylemek için yarın geceye kadar beklemeyeceğim. Ne olacağını asla bilemezsiniz.

Finn'in bir konuda tamamen yanıldığını da biliyorum.

Layla'yı görmeyi bırakamıyorum, ama bunu istemediğim için yapıyorum. Onun için her zaman orada olan kişi olmak istiyorum.

En yakın kulübü bulmak için hızlı bir Google araması yaptıktan sonra Lyft çağırıyorum.

Doğru zamanı beklemekten bıktım.

Şimdi tek fırsat.

KESİNLİKLE HER ŞEY

Nick

Yirmi dakika sonra, araba beni Google'a göre otele en yakın dans kulübü olan The Wave'e bıraktı. Sahilde yer alıyor ve hem iç hem de dış mekan dans alanları var.

Giriş ücretini ödedim ve mor dumanlı ışıkların dans pistini aydınlattığı, bas müziğinin kemiklerime kadar işlediği karanlık kulübe girdim. Kalabalık mekânın içinde aradığım kadını bulmak için etrafa bakındım.

O barda değil.

O dans pistinde değil.

O sahnenin yanında değil.

Gergin ve gergin bir halde, dışarıya, sahile açılan kapıya doğru yürüyorum. Geç yaz gecesinin havası yüzümü ısıtıyor. Müzik son ses çalıyor, bedenler birbirine sürtünüyor ve tekila akıyor. Ortamı görmezden gelerek Layla'yı arıyorum ama kalbimin sahibi olan o güzel sarışını göremiyorum.

Harlow'u dans pistinin ortasında, Ethan'la kalçalarını birbirine vururken görüyorum. Müziğin temposu düşerken, kalabalığın arasından sıyrılıp sağ tarafına doğru ilerliyorum.

“Layla nerede? Burada mı? Onu görmem lazım.”

Yarını boş ver.

Bu geceye ihtiyacım var.

Harlow, oyun oynamaya hiç niyetim olmadığını hissetmiş olmalı. Parmak uçlarına yükselip kulağıma bağırdı: "Eve gitti. Dans etmek istemedi. Biz de onunla gitmeyi teklif ettik ama kalmamızda ısrar etti. Ama seni uyarmalıyım, eğer onun kalbini kırarsan, bana söylemelisin ki ben de onun yanında olayım."

Vay be. Gerçekten de harika arkadaşları var.

"Layla'nın kalbini asla kırmak istemem. Onu koruyacağım. Söz veriyorum," diyorum ve ardından içten bir gülümsemeyle kalbimin sesini dinliyorum. "Adresi alabilir miyim lütfen?"

Layla'dan alabilirdim ama benim farklı bir planım var.

Harlow bana söylüyor, ben de ona teşekkür edip ayrılıyorum ve başka bir araç bulduğumda şoförden beni Layla'nın evine götürmesini istiyorum. Bir mil uzakta olduğumda onu arıyorum. Geceleyin davetsiz bir şekilde kapıyı çalamam.

O da tereddütlü bir şekilde "Merhaba" diye yanıt veriyor.

Sesi üzgün geliyor ve eminim ki bu benim hatam.

"Otelde bir şey unuttunuz," diyorum.

"Yaptım?"

"Ben hallederim. Üç dakika içinde orada olacağım," diyorum. Yalan söylemek bana acı veriyor ama telefonda da ona gerçeği söylemeyeceğim.

Bu bir telefon görüşmesi değil. Bu yüz yüze bir görüşme.

Araba geldiğinde şoföre teşekkür edip, basamakları ikişer ikişer hızla çıktım. Kapıya vurduğum ve birkaç saniye içinde bir hareket sesi duydum. Muhtemelen alarmı kapatıyor, kilidi açıyordur.

O açıyor ve ben hiç vakit kaybetmeden cevap veriyorum: "Yanılmışım. Otelde bir şey bırakan benmişim."

Onu daha da şaşırttım. "Orada ne bıraktın?" diye sordu.

"Sen," diyorum kapı eşiğinde durarak, vurgulu bir şekilde. Sonra, onu hak etmem gerektiği için, çünkü hayattaki tüm güzel şeyleri her zaman hak etmelisiniz, "Bunu bir daha yapamayız" gibi şeyler söylemeyi bırakıp, "Hadi buna bir şans verelim" demeye başlıyorum. "Seninle gerçekten birlikte olmak istiyorum," diyorum hiçbir incelik göstermeden, sadece kalbimin gerçeğini dile getirerek. "Bırakmak istemiyorum. Ve artık gizlice dolaşmak istemiyorum. Güneş doğmadan evinden gizlice çıkmak istemiyorum. Bir etkinlikte sana karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmak istemiyorum, çünkü her şeyi hissediyorum..."

Gülümsemesi kendini tutamıyor gibiydi. Anlık bir gülümsemeydi, tüm gece gökyüzünü aydınlatan bir yıldız gibiydi. "Her şey mi? Bu çok fazla, Nick."

İşte geliyor. Beni kızdırıyor, tıpkı onu ilk tanıdığım gün yaptığı gibi. Bu çok doğru hissettiriyor.

"Layla Mayweather ve Lola Jones, sizin için her şeyi hissediyorum," diyorum, hâlâ son derece ciddi bir şekilde. Olmak zorundayım. Bu seçimi yapacak olan benim ve umarım o da benimle aynı fikirde olur.

"David'e aramızdaki ilişkiyi anlatmam gerekiyor," diyorum. "Bunu yüz yüze yapabildiğim anda senden izin isteyecektim. Bütün bunları sana yarın söyleyecektim ama daha fazla bekleyemem. Seninleyken kalbim acıyor ama seninle değilken."

Duygularımı bastırmanın getirdiği gerilim biraz azalıyor; stres ortadan kalkıyor. Onun yerini yeni, umut dolu bir gerilim alıyor; umarım o da benimle birlikte bu riski almaya razı olur.

Layla beni bekletmiyor. Bu gece taktığım yakut kırmızısı kravatıma uzanıp sertçe çekiyor. "İçeri gel."

Tüm gerginliği geride bırakarak kapıyı arkamdan sertçe kapattım. "Senin için sorun yoksa tek kelime etmeyeceğim. Ama sana söylemek için daha fazla bekleyemedim. Bu sabah söyleyecektim ama sonra—"

"Sus artık. Geride bıraktığını buldun."

Beni öpüyor ve bu, nihayet bir şeyin başlangıcı gibi geliyor.

Her şeyin başlangıcı gibi geliyor.

* * *

Onun yatak odasındaayım, kral yatağında uzanmış, ellerim başımın arkasında, arzu vücudumun her hücrelerini dolduruyor. "Soyun benim için, güzelim," diyorum ona.

Uzun ve baş döndürücü öpüşmelerden sonra nihayet yatak odasına vardık; orada beni yatağa itti ve soydu. Adil olan buydu. Şimdi gösterinin tadını çıkarmak istiyorum.

"Madem ısrar ediyorsun." Layla dudaklarının kenarını ısırıdıktan sonra ellerini ensesine götürerek elbisesinin pembe askısını çözdü.

Düşüp güzel göğüslerini serbest bıraktığında hırlıyorum.

Bir anda yataktan fırladım. "İşi ben bitireceğim," diye emrettim ve elbisesini dolgun vücudundan sıyrıp çıkarırken onu öptüm. Boynunu, boğazını, göğüs uçlarını. Sonra dizlerimin üzerine çöküp yumuşak karnını öptüm.

Teninin yasemin kokusunun tadını çıkarıyorum. Yumuşacık teninin dokusunu. Ellerimin altında titremesini. Külotunun üst kısmına bir öpücük konduruyorum ve sonra onu da hızla çıkarıyorum.

Ayakkabılarını çıkarıp ellerini saçlarımin arasından geçirdi, ben ona bakarken o da bana aşağıdan baktı. "Gerçekten bunu mu yapıyoruz?" diye sordu şaşkınlıkla.

Onun karnını saygıyla öpüyorum. "Öyleyiz, sevgilim. Sen benimsin. Sana ihtiyacım var," diyorum ona, ona yeniden duyduğum özlemle.

Yumuşak parmakları saçlarıminı sıkıca kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Benim de sana ihtiyacım var. Ama benim için burada olmalısın."

Kaşlarımin çatılıyor ve ayağa kalkıp saçlarını yüzünden çekiyorum. İkimiz de çıplakız ve tuhaf bir an bu. Doğum günü kıyafetlerimizle ayakta duruyoruz, sevişmeye ara veriyoruz. Ama onun endişeleri görmezden gelinemeyecek kadar önemli. "Öyle olacağım," diyorum ona, bunu tamamen ciddiye alarak.

"Seni her zaman istiyorum. Seni hayatımda istiyorum," diye ekliyor, vurgulu bir şekilde.

"Ben de aynısını istiyorum," diyorum, sonra kaşımı kaldırıyorum. "Bunun açık olduğunu sanıyordum?"

Yutkunuyor, belki biraz rahatsız olmuş bir şekilde. "Öyle. Ama sadece emin olmak istiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmedim. Böyle hissedip sonra senin uzaklaşmanı istemiyorum. Eğer..."

Onun ne demek istediğini anlıyorum. Henüz zor olanı yapmadım. İlişkimizi ilan etmedim. Ama bu sözü hak ediyor. Bana sadece bedenini değil, büyük, güzel kalbini de veriyor. "Söz veriyorum Layla," diyorum ona, tüm inancımla. "Geri adım atmayacağım. Bana güvenebilirsin."

Elini yanağıma koydu, sonra başparmağıyla çenemi okşadı. "Sana güveniyorum. Her zaman güvendim."

"Güzel." Onu nazıkçe öpüyorum. Öpüşmeyi bitirirken, "Bekleyebiliriz. Durabiliriz. Sonra New York'ta görüşebiliriz—" diyorum.

Gülerek gözlerini devirdi ve beni tekrar yatağa itti. "Sanırım bir süredir özellikle bir şey istiyordun."

Yastığa iyice yaslanırken göğsümden bir uğultu yükseliyor, sonra omuzlarımı sıvazlıyorum. "Yüzümü sik. Ve hiç çekinme."

Saniyeler içinde üzerime tırmandı, dizleri yastığın üzerinde, elleri yatak başlığında ve sıcak, tatlı vajinası ağzımdaydı.

Kalçalarından kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum ve tadına bakarken şehvetli bir şekilde inliyorum. "Daha bir iki gün oldu ama çok uzun sürdü," diye fısıldıyorum ona doğru.

"Sanırım sen doyumsuzsun," diyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ve ben bunu seviyorum."

Dilimi hafifçe kıvrarak, "Güzel," diye mırıldandım.

Ama sonra konuşmayı bitiriyorum. Dudaklarım ve dilim onu memnun etmekle meşgul oluyor.

Onu adeta yiyip bitiriyordu.

Onun inlemelerinin, çığlıklarının, "aman tanrım" nidalarının tadını çıkararak.

O kadar lezzetli ve o kadar seksi ki, penisim gümbür gümbür atıyor, ilgi istiyor. Kendimi de esirgemiyorum. Layla'm benim ona karşı şehvet duyduğumda hoşuna gidiyor. Bir kalçasını bırakıyorum, penisimi kavrayıp okşuyorum.

"Nick, bu çok ateşli," diyor nefes nefese.

Boynunu uzatmış, benim irkilmemi izliyor, bir yandan da ağzıma daha hızlı ve daha aceleci bir şekilde sürtüyor.

Alev alev yanıyorum.

Penisim zonkluyor ve dilimi klitorisinin sert çıkıntısı üzerinde daha hızlı hareket ettirirken bir kez daha çekiyorum.

"Evet, bunu tekrar yap," diye ısrar ediyor.

Dilimi mi yoksa elimi mi kastettiğinden emin değilim. Ama ikisinin de işini göreceğinden eminim. Neyse ki aynı anda birden çok işi yapabiliyorum. Yalıyorum ve mastürbasyon yapıyorum, bir yandan vajinasını tüketirken bir yandan da ona gösteri sunuyorum.

Beni boğana ve aklını kaybedene kadar. Bundan daha mutlu olamazdım, ama onu bitirmeye odaklanmam gerekiyor.

Penisimi bıraktım ve o zevkten çığlık atana kadar, sonra da üzerimde titreyene kadar hiçbir şeye engel olmadım.

Sonunda aşağı indiğinde, onu kucağıma alıyorum, dudaklarımı elimle siliyorum ve ona bir emir veriyorum. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök.

Seni sertçe becermem gerekiyor." Sonra da ekliyorum, "İlk defa."

"Öyle," diyor gülümseyerek, başı dönmüş ve seks sarhoşu bir halde. Ama sonra itaat ediyor, komodinin üzerinde bıraktığım prezervatifi alıp takarken bana bedenini sunuyor.

Arkasına geçiyorum ama hemen içine girmiyorum. Ellerimi kalçalarının üzerinden, sırtından yukarı, yumuşak saçlarına doğru kaydırıyorum. Daha da eğilip kulak memesini öpüyorum. "Seni becerebileceğim pek çok yol var, güzelim," diyorum, Miami'de verdiğim bir fantezi sözünü hatırlayarak. Ama bu gerçek bir söz, duygularla mühürlenmiş. "Ve şimdi başlayacağım."

Titreyerek gözlerime baktı. "Yap şunu. Çünkü tekrar gelmek istiyorum."

Bir beyefendi, bir hanımefendinin istediğini vermelidir.

Ama diz çökerken ve sonra kadınının kucağına gömülürken hiç de centilmen davranmıyorum.

Onun dokunuşuyla vücudumda yakıcı bir arzu dalgası yükseliyor. O ateşli, davetkar ve benim.

Kalçalarından tutup onu penisime daha da sıkıca çekiyorum, inanılmaz zevkin tüm vücudumu sarmasına izin veriyorum. "Mmm. Çok iyi hissettiriyorsun," diyorum ona.

Bana sürtünerek kıpırdanıyor. "Her şey öyledir, Nick."

Haklı. Kararımızı verdiğimizize göre bu gece her şey yolunda. Artık arada kalmak yok. Sadece birlikte olmak var.

İşte böyle sevişiyorum onunla—sanki birbirimize aitmişiz gibi. İçine derinlemesine giriyorum, çıkardığı her sesi, kalçalarının her salınımını, yakınlığımızın kokusunu taşıyan her nefesini zevkle içime çekiyorum.

O geriye doğru yaslanıyor, daha fazlasını istiyor, sadece beni istiyor; onu memnun etmemi, ona sahip olmamı, onun olmamı istiyor.

Onun işaretlerini dinliyorum, hızımı artırıyorum, sonra elimi sırtında gezdiriyorum. Benimle birlikte eğiliyor, uzun ve baştan çıkarıcı bir iniltiyle dirseklerinin üzerine çöküyor.

Çarşafı çekiştirirken, yumrukları daha da sıkılaşırken, ben de bir elimi onun etrafına dolduruyorum, klitorisini buluyorum ve onu zevkin doruklarına ulaştırırken okşuyorum.

"İşte böyle," diye inledi, sonra bir orgazm daha bedenini sarsarken çılgılık attı. Bu bende de bir orgazm uyandırdı. Ruhumun derinliklerine işlemiş, kaybetmek istemediğim bir tutkuyla doruk noktama ulaşırken, "Evet, kahretsin, evet!" diye bağırdım.

Ve bunu yapmaya niyetim yok.

Onun için savaşacağım. Acı verse bile.

AKŞAMDAN SONRA KAHVE

Layla

Yatak odasından sessizce çıktığımda, Harlow mutfakta ayağını yere vurarak bekliyordu. Sabah güneşi pencerelerden içeri süzülürken, Ethan tezgahta kahve demlerken mırıldanıyordu.

Benim gibi askılı bir tişört ve pijama şortu giyen Harlow, bana dikkatlice bakıyor. "Sonunda. Uyandın." Bunu abartılı bir şekilde söylemesi beni gülümsetiyor.

Etki yaratmak için kollarımı başımın üstüne doğru uzatıp esniyorum.

Ben onlara katılırken Harlow arkamdan bana bakıyor. "Peki, nerede o? Dün gece gelmişti, değil mi?"

"Sabah saat üçte uyandırma çağrısından anladığım kadarıyla birileri defalarca gelmiş," diyor Ethan, bir fincan kahve doldururken öksürerek.

Yüzüm kızardı. Ama böyle bir şey varsa, gururlu bir kızarıklık bu. Ve eğer yoksa, belki de olmalı. Boynumu gererek kasılmaları giderir gibi esnettim, sonra kahve makinesini işaret ettim. "Yakıt. Şimdi. Gerekli."

"Bunu tekrar yapacağını tahmin etmiştim, Bayan," diyor Ethan, son birkaç kelimeyi kadınsı bir tonla söyleyerek.

Şimdi daha da çok kızarıyorum. "Sus. Ben öyle demedim." Ama yalan söylüyorum. Nick gece yarısı popoma vurduğunda, aynısının tekrarını kesinlikle istedim.

"Bunun tadını çıkar, kızım," diyor Ethan alaycı bir gülümsemeyle.

"Anlat bakalım kızım," diye ekliyor Harlow, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakarken, sanki onu arkamda, koridorda sinsice dolaşırken veya bir dolapta saklanırken bulabilecekmiş gibi Nick'i aramaya devam ediyor. "Kulübe fırtına gibi girip sevgilisini arayan bu adam nerede Allah aşkına?"

Dün gece Nick'in beni avladığı görüntüsü midemde yeni bir ürpertiye neden oluyor. Bana kulüpte beni bulmaya gittiğini söyledi. "Onu birkaç saat önce eve gönderdim. Bunun yüzünden," diyorum, otopsi ekibinin etrafında bir daire çizerek.

"Bizim yüzümüzden mi? En yakın arkadaşlarınız mı?" diye soruyor Harlow, sanki bu saçma bir şeymiş gibi. Ama sorun tam olarak onlar değil. Sorun, tüm kırılğanlığıyla durumun kendisi.

"Dördümüzün pazar sabahı mutfakta oturup kahve içmesinin tuhaf olacağını düşündüm," diye itiraf ediyorum.

Harlow alaycı bir şekilde, "İşin garip yanı bu mu? Sarhoş olduktan sonra kahve mi içiyorsun? Mesela, saat dokuz oldu ve bana hiçbir şey söylemedin? İşte garip olan bu, hanımefendi. Başın belada." dedi.

Gülüyorum, artık kendimi o kadar garip hissetmiyorum. Yakıttan bir yudum alıyorum ve bardağı yere koyduğumda, onlara özetleri veriyorum; hikâyeyi anlatırken yüzümdeki sırıtmayı silmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Bu hem ateşli hem de duygusal. Ve ilham verici. Bu yüzden senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor Ethan.

Omzuna hafifçe vurdum. "Üçü de etkiliydi. Ve bugün bile etkisini hissedebiliyorum."

"Sana da lanet olsun," diye ekledi ve biraz daha kahve içti.

"Ama bence Nick ve ben planlanandan daha erken New York'a dönmeliyiz. David'i görmek istiyor. Ben de onu görmeliyim." Yutkunuyorum, midem sinirden alt üst oluyor. Nick'in ona bizim hakkımızda bilgi vermesi gerekiyor ama David'in de benden memnun olacağını sanmıyorum. "Ve Cynthia hastanedeyken..." diye ekliyorum ve zamanlama konusunda bir kez daha kendimi çok kötü hissediyorum. Anneme nasıl söyleyeceğim konusunda da çok kötü hissediyorum, çünkü yakında bunu da yapmam gerekecek. Ama kendimi acındıramam. Artık cesur olma zamanı. Yasak birine aşık oldum. Şimdi bunu dünyanın görmesi için sahiplenmeliyim. İşte böylece yasak olmaktan çıkıyoruz. "Neyse, ben trene binebilirim ve siz ikiniz de istediğiniz zaman arabamı alıp geri

dönebilirsiniz. Ya da dördümüz birlikte gidebiliriz, ama kalmak istiyorsanız sizi daha erken göndermek istemiyorum."

Ethan tezgahın karşısından gözlerime bakıyor. "Çünkü bu garip olurdu, değil mi? Dördümüzün senin arabanda olması?"

"Ya da dün gece onun penisini yalvararak istediğinden sonra arabanızda dördümüz?" diye soruyor Harlow masum bir şekilde kirpiklerini kırıştırarak.

Kısacası, yüzümü ellerimle kapatmak istiyorum.

Bunun yerine, omuzlarımı dikleştiriyorum. Çenemi yukarı kaldırıyorum. Ve arzularımın tam anlamıyla sahibi oluyorum.

Her açıdan kendimi geliştiriyorum. "Çok güzel bir penis."

* * *

Trenle daha sonra gitmeye karar verirler. Harlow, havuz başında uzanıp sanat günlüklerini ve araştırmalarını gözden geçirmeye karşı koyamaz. Ethan ise yazacağı bir şarkı olduğunu ve denizin her zaman onun için bir ilham kaynağı olduğunu söyler.

Onlara evimi kullanma imkanı bile vermem gerekmiyor. Birçok açıdan, uzun zamandır bizim evimiz gibi. Benimle gelip gidiyorlar ve bir aile gibi vakit geçiriyoruz.

Çantamı arabaya atarken, "Pazarınızın tadını çıkarın," diyorum.

"Yapacağız. Ve iyi şanslar," diyor Harlow ciddi bir şekilde. "Kolay olmayacak, ama başarabilirsiniz."

Nick ve ben bugünü atlatmak zorundayız.

David'e mesaj attım bile, bu hafta Cynthia ziyaretçi kabul etmeye başladığında onu ve Cynthia'yı görmek istediğimi söyledim. David bana oda numarasını verdi, ben de hastaneye çiçek gönderdim. Nick de gönderdi. Nick, Cynthia'nın yıldız çiçeğini çok sevdiğini söylemişti. David bunu bir gece ona anlatmıştı.

Umarım bu, David'le olan dostluğuma ne kadar değer verdiğimi göstermenin bir başlangıcıdır.

Ethan kolunu omzuma doladı. "Endişelenme canım. Eminim David anlayacaktır. İkiniz için durum böyle değil..."

Ama bitirmiyor. Ve bitirmesine de gerek yok. Eksikliklerimiz hakkında karşılaştırmalar yapmamak en iyisi.

Hafifçe gülümsüyorum, sonra veda edip arabaya biniyorum. Nick'in arkadaşının evine uğrayıp onu alıyorum, böylece birlikte yola koyulabiliyoruz.

Araba sürerken zaman zaman elimi tutuyor. Ama Manhattan'a vardığımızda David ona mesaj attığında elimi bırakıyor. Oğluna yazmayı bitirdiğinde garajımın yakınındayız. "Öğleden sonra kahve içmeye gelecek. O zaman onunla konuşurum," diyor Nick, sesi sakın ve yetkin.

Ama o konuşmanın nasıl geçeceğini hayal bile edemiyorum. "Sonra da yarın ya da ne zaman müsait olursa onunla konuşmamı mı istiyorsunuz? Benim de nereden geldiğimi bilmesini istiyorum."

"Elbette," diyor ve çok güçlü, çok sert görünüyor. Ama endişeli olsa bunu belli eder miydi? Bu onun tarzı değil, ama acaba öyle olacak mı? İlerledikçe, dünya istediği gibi gitmediğinde beni içeri alacak mı?

Çantalarımızı alırken sessizleşiyorum ve o beni binama, oradan da daireme kadar götürüyor. Kapıyı kapatıp bavullarımı ve telefonumu bıraktıktan sonra, başını yana eğerek beni belirgin bir endişeyle inceliyor.

"Ne oldu tatlım?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diye hızlıca cevap verdim.

"Layla, birçok konuda sabırlı olabilirim ama bu konuda ısrarcı olacağım. Sorun ne? Yardım edeyim."

Bu her zaman onun ilk içgüdüğü. Ya da belki de bu onun sevgi dili—yardım etmek. Ben içini döktüğüm için bunu oldukça iyi ifade ediyor. "Sadece merak ediyordum. Kötü bir gün geçersen bana söyler miydin? Bana başvurur muydun?"

Bir an duraksıyor, sanki bunu düşünüyor gibi. "Sanırım yapardım."

"Sence?"

"Şey, bilmiyorum. New York'a geldiğimden beri kötü bir gün geçirmediğim henüz," diyor alaycı bir şekilde, sonra beni kollarına çekiyor. "Ama senin her şeyini istiyorum. Kalbini, aklını ve bedenini istiyorum. Ve umarım sen de benim her şeyimi istersin. Huysuz bir eşek olsam bile."

Gülerek kollarımı beline doladım. "Senin böyle aksi bir herif olabileceğinden şüpheliyim."

Şakacı bir şekilde kaşını kaldırıyor, ama sonra son derece ciddi bir ifadeyle soruyor: "Peki, ben onlardan biri olsaydım beni ister miydiniz?"

Dudaklarına sert, kararlı bir öpücük kondurdum. "Senin her halini görmek istiyorum. Sadece seksi, baskın, sahiplenici halini değil, Nick."

"Takıntılı olmayı da unutmayın," diye ekliyor.

"Takıntılı, sahiplenici Nick," diyorum, bu kelimenin dilimde yankılanmasından hoşlanarak.

"Sen benim takıntısın," diyor alçak, boğuk bir sesle. Boğazıma kondurduğu öpücük, bu takıntısından ne kadar hoşlandığını gösteriyor.

Çıkardığı hırıltı, bunu hayata geçirmek istediğini gösteriyor.

Ama öncelikle oğluna odaklanması gerekiyor.

Elimi göğsüne koydum. Yavaşça onu ittim. "Eve git. Odaklanman gerekiyor. Beni sonra ara, tamam mı?"

"Beni davet edin," diye talimat veriyor.

"Çok otoriter."

"Evet. İstediyimi istiyorum. Seni. Bu gece beni davet et," diyerek talebini tekrarlıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Oğluma arkadaşına sıırıslıkam aşık olduğumu söyleyip sonra da seni görmemeye niyetim yok," diyor kuru bir tonda.

Çok aşık oldum—şu an içimde hissettiğim tam olarak bu. "Bu gece gel."

Boynuma bir öpücük daha. Kulağıma bir tane daha. Dudaklarıma son bir öpücük, ardından seksi bir mırıltı. "Yapacağım."

O gidiyor ve ben de kapıyı kilitliyorum, içimden mutlulukla içimi çekiyorum.

Ama tamamen mutlu değilim.

Bu sorunu çözüp her şeyi yoluna koyana kadar rahat edemeyeceğim.

Dairemde eşyalarımı yerleştirmekle meşgulken birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Nick'in tatlı bir şey söylemek için aradığını düşünerek oturma odasındaki masaya doğru koştum ve telefonumu aldım. Tam "Öyle mi, beni bu kadar çok özlemişsin" diyecekken dilimi ısırdım.

Bu David.

Fazla neşeli bir şekilde, "Hey, sen! Cynthia nasıl? Her şey yolunda mı? Dün gece olanları, yani müzayedeyi sana anlatmak için sabırsızlanıyorum," diyerek sözümü yarıda kesip cevap verirken kendimi biraz kötü hissediyorum.

"Evet, duymak istiyorum," diyor biraz telaşlı bir şekilde, ama belki de sadece çok yorgun. "Ve size bir teşekkür hediyem var. Yukarı çıkabilir miyim?"

O burada mı?

Bunu hiç beklemiyordum.

“Elbette,” diyorum ama içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

BABAMLA ARKADAŞ OLDUĞUNU BİLMİYORDUM

Layla

Daireme girdiğimde, kum rengi saçlı arkadaşım bana beyaz kurdeleyle sarılmış mavi bir kutu uzattı. Lulu'nun Çikolataları. En sevdiğim çikolatalar ve bunları hak etmiyorum. "Kendi kışımı kurtarma eylemindeki olağanüstü başarı için mi?" diye sordu.

Tamam, bu iyi. Sonuçta o neşeli bir David. Belki de telefonda garip bir hava sezdiğimde yanılmışımdır. Gözleri yorgun görünüyor, belki de sebebi budur. Yorgun olması anlaşılabilir bir durum.

Kalbim endişeyle çarpıyor. Hediye alırken kendimi çok aptal hissederek, "Bunu yapmak zorunda değildiniz," diyorum.

Başını kararlı bir şekilde salladı. "İstedim ve yaptım. Dün gece yaptığınız her şey için de minnettarım. Bu yüzden mümkün olan en kısa sürede teşekkür etmek istedim."

O sözler, ondan yüzümü çevirip çikolataları mutfak tezgahına bıraktığımda bir uyarı gibi yankılanıyor.

David durumları olgunlukla karşılıyor, mümkün olan en kısa sürede teşekkür ediyor. Ben babasına aşık olmayı aynı şekilde, ya da doğru şekilde karşılamadım. Ama bunu şimdi bir itirafla düzeltemem. Nick'in ona söylemesi gerekiyor. Nick'in oğluyla olan ilişkisi her şeyden önce gelmeli.

Daha fazla yalanın içinden sıyrılmak için bir şekilde dans etmem gerekecek. Konuşmaları yakında olacak. Bu garip anı atlatacağım, sonra David Nick'i görecek ve biz de meseleyi halledeceğiz.

Derin bir nefes aldım, sonra arkamı döndüm ve yapmacık bir gülümsemeyle sordum: "Cynthia nasıl?"

"Gerçekten çok iyi," diyor ses tonunda bir sevgiyle. "Ayrıca, ağrı kesiciler belli ki onun yeni en iyi arkadaşı olmuş. (Doğrudan alıntı)"

Gülerek ev sahibi moduna geçiyorum. "Su ister misiniz? LaCroix? Bir fincan kahve ister misiniz?" Babanız bir saat sonra dün gece yüzüne oturduğumu söylemeden önce mi?

"Hayır. Sadece dün gecenin nasıl geçtiğini duymak istedim," diyor.

"Harikaydı," diye neşeli bir şekilde karşılık veriyorum ama beni dinlemiyor.

Gözleri Central Park West'e bakan pencereye kaydı. Yavaşça oraya doğru yürüdü, biraz fazla uzun süre dışarı baktı, sonra çenesini kaşıdı ve geri döndü. "Sen ve babam birlikte mi geri döndünüz?"

Alarm zilleri çalıyor.

İnkâr etmek istiyorum ama eğer bu soruyu soruyorsa, açıkça bir şey görmüş demektir. Otoparktan evime kadar olan yürüyüşü tekrar tekrar düşünüyorum. Nick ve ben el ele tutuşmadık. Bence sevgililer gibi davranmadık.

"Evet, yaptık. İkimiz de şehre geri dönmek istiyorduk," diyorum sakın bir şekilde, sonra da hızla ekliyorum, "Bugün Mia ile bir işimiz var. Birlikte birkaç ortak çalışma yapacağız."

Kendimden biraz daha nefret ediyorum. Mia ile bir ilişkim yok. Ama kendimi köşeye sıkıştırdığıma göre, kesinlikle daha sonra onun dükkanına gideceğim.

Yalan söyleyen yalancılar için bir köşe.

Pencereyi ve ötesindeki sokağı işaret ederek, "Onu sizin sokağınızın sonunda gördüğümü sandım," dedi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sessiz kaldım. Sonuçta soru sormadı.

"Biraz önce sizin sokağınıza girdiğimde," diye ekliyor.

"Muhtemelen onu arabayla bıraktığım için," diyorum sakince ve burada bırakmalıyım. Ne kadar çok konuşursan, yalan söylediğin o kadar belli olur. Ama Nick bir saat sonra David'le konuşmadan önce aramızda bir ilişki olduğunu anlamasını istemiyorum. Bu yüzden Nick'in neden burada olduğunu açıklamak için daha fazla şey söylemeliyim. "Ve beni bırakmakta ısrar etti ve kendi başına eve gideceğini söyledi." Gözlerimi deviriyorum,

Nick'in beni evine bırakması yerine kendi evine bırakmayı teklif etmesinin ne kadar saçma olduğunu düşünüyorum.

"Bu tam ona göre. Kimseyi rahatsız etmeyi sevmez," diyor özür dileyen bir gülümsemeyle, ama gülümsemesi çabucak kayboluyor ve tekrar Dedektif David'e dönüşüyor. "Sanırım arkadaş olduğunuzu fark etmemiştim."

Biz hiç de arkadaş değiliz. Çok daha fazlasıyız. Sadece omuz silkip geçiyorum. Böylece teknik olarak cevap vermek zorunda kalmıyorum.

David, bir problemi çözerken yaptığı gibi, avuç içlerini kot pantolonunun üzerinde gezdiriyor. Bunu ona özel ders verdiğim zamanlardan hatırlıyorum. Detayları topluyor. "Ama bakın, arkadaş olmanız güzel. Sadece..." Sanki kendini susturmak istercesine başını sallıyor.

Tüylerim diken diken oldu. Bu konuşmanın bir an önce bitmesini çok istiyorum. "Peki, Cyn hakkında daha fazla şey anlatın..."

"Sanırım onunla Miami'de tanıştığınızı fark etmemiştim," diyor, kaşları hem şaşkınlık hem de açık bir hayal kırıklığıyla çatılmış halde.

Kalbim korkudan patlıyor. Miami'yi biliyorsa bu gerçekten çok kötü. O gece lokantada korseyi aldığında, çantamdaki saten kumaşı gördüğünde söylediğim kendi sözlerim kafamda yankılanıyor. "Birkaç ay önce bir konferansta tanıştığım seksi, güçlü bir adamla ertesi gece randevum var" demiştim.

David noktaları birleştiriyor. Işık hızında, kesin olarak ne biliyor olabileceğini zihnimde gözden geçiriyorum. "Öyle mi?" diye soruyorum, biraz zaman kazanmaya çalışırken belirsiz ve umursamaz bir tavırla.

"Raven bu sabah bana bir mesaj gönderdi, müzayedeye katılmasına izin verdiğim için teşekkür etti. Zaten birkaç iş anlaşması yapmış ve sonra da..." David telefonunu alıp bir mesajı okudu. "Not: Baban harikaydı. Miami'deki konuşmasını kaçırdım ama bir podcast'te dinledim ve çok beğendim. Layla'dan da ne kadar harika olduğunu duymuşsundur eminim."

Kötüyü bir kenara bırakın. Bu bir felaket. O bir şeyler biliyor.

Ne bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok.

Babamı düşünüyorum. Bana her zaman elimden gelenin en iyisini yapmamı söylerdi.

İşte başlıyoruz, baba.

Bu benim en iyi performansım.

"Miami'de onunla tanıştım. Konuşmasından sonra. Harika bir görüşmeydi. Ve daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim, ama

onun babanız olduğunu bilmiyordum,” diyorum titrek bir nefes alarak. İşte. Bunların hepsi tamamen doğru. Sonra romantik detayları geçiyorum. Bunları anlatmak bana düşmez. “Ve lokantada tekrar buluştuğumuzda, onunla tanıştığımı size söylemeliydim, ama onu görünce ve babanız olduğunu öğrenince gerçekten şaşırdım.”

David bu cevabı kabul etmiş gibi görünüyor, birkaç kez başını sallıyor. Sorun şu ki, hâlâ ellerini kot pantolonuna sürüyor. Hâlâ bulmacayı çözmeye çalışıyor ve ben de kendimi sapık ve berbat bir insan gibi hissediyorum.

"Anladım," diyor. Sesi boş ve anlamsız.

Kalbim paramparça oldu. Arkadaşımı incittim. Daha fazla incitmeden bu konuşmayı bitirmeliyim. "David, Mia'yı görmeye gitmeliyim," dedim.

Bir anda ortaya çıkıyor. "Evet. Anlaşılan çok meşgulsün."

Saniyeler içinde kapıda ve vedalaşıyoruz. Bu, onunla ayrıldığım zamankinden daha rahatsız edici. Kapı tık diye kapandığı anda duvara yaslanıyorum ve hızla yükselen nabzımı bastırmak için nefes almaya çalışıyorum.

Ama kendime bakmaya hiç vaktim kalmadı. Hemen telefonuma koşup Nick'i aradım.

Cevap vermiyor. Ona beni aramasını söyleyen bir mesaj atıyorum.

Bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Cevap yok.

Tekrar tekrar deniyorum, bir o yana bir bu yana yürüyorum.

Telefonum titreyene kadar.

“Tanrıya şükür,” diye mırıldandım, ama o annem.

Anne: Los Angeles'taki toplantılarım çok iyi gidiyor. Senin de bunun bir parçası olmanı dört gözle bekliyorum!

Harika. Başa çıkmam gereken bir şey daha. Nasıl halledeceğime dair hiçbir fikrim yok.

BİRKAÇ BİRA

Nick

Duştayım, kısa bir yüzmenin ardından üzerimdeki kloru duruluyorum ve David'in yirmi dakika sonra gelmesini bekliyorum. Haftasonunun yorgunluğunu atmam ve odaklanmam gerekiyordu, bu yüzden Lyft beni bıraktığı anda havuza koştum.

Şimdi, saçlarımı sıcak suyun altına doğru eğerek, dün geceyi ve bu sabahı geride bırakıyor, dikkatimi şimdiki zamana odaklıyorum.

Hoparlörden bir podcast yayını geliyor ve bir gelecek bilimci, yapay zekâ ile hayırseverlik arasındaki kesişim noktası üzerine görüşlerini paylaşıyor. Bu, adeta beynimi arındırıyor ve dikkatimi yeniden düzenliyor.

Duştan çıktığımda kurulanıp giyiniyorum ve bilgisayarların daha da güçlü hale gelmesiyle insanlığa saygı konusunda umutlu ama temkinli bir notla sona eren bölümde saçımı bir kez daha havluyla kuruluyorum.

Umutlu ama temkinli.

Bu, bugün öğleden sonra kendime tekrarlamam gereken bir söz gibi görünüyor.

Dişlerimi fırçalarken, yaptığım konuşmaları, sunduğum fikirleri hatırlıyorum. Ama diş macununu tükürdükten sonra homurdanarak "Lanet olsun!" diyorum.

Bu, çocuğum için yazdığım bir konuşma değil.

Bu, onun benim finansmanımın çalışması için bir teklif değil.

Sanki bir toplantıya hazırlanmış gibi yapamam.

İçimden geçenleri söylemek zorundayım.

Ayrıca özür dilemeliyim.

Diş fırçasını tezgâhın üzerine bırakırken aynaya baktım ve kararlı bir şekilde başımı salladım. Evet, işte püf noktası bu. Özür dilemem gereken çok şey var.

Babamın sert sesini duyuyorum. Özür dilerken bahane uydurma. Karşıdakini suçlama. "Ama" ya da "sadece" ya da "sadece şöyle yaptım" deme. Sadece erkek gibi sorumluluğunu üstlen.

Haklı.

Bu vesileyle telefonumu alıp mutfığa doğru yöneliyorum, yolda mesajları kontrol ediyorum. David her an gelebilir.

Ama Layla'dan gelen mesaj yağmurunu ve cevapsız aramaları görünce kalbim duracak gibi oluyor.

İlk metni neredeyse hiç okumadım.

Layla: Nick, bence o biliyor. Uğramıştı. Çok garip davranıyordu.

Beni aramalısın.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Ama yavaşlamaya, gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum. Dişlerimi sıkarak mesajların geri kalanını okuyorum.

Ama bu kadarı yeter. Resmi gördüm.

Rehberimden Layla'nın adını aratıyorum—artık Arkadaş olarak kayıtlı değil, kendi adıyla kayıtlı—ve onu arıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, o cevap verir vermez.

Hemen ardından bana oğlumun sürpriz ziyaretinden bahsetti. Her cümleyle birlikte, "Eyvah!" alarmı daha da yükseldi.

İşini bitirdiğinde, sinirli bir nefes veriyorum. "Şunu hemen düzeltmem gerek," diyorum.

"Mümkün olduğunca az konuşmaya çalıştım. Ama gerekenden fazla yalan söylemek istemedim."

Bu kadına olan sevgimin bir başka sebebi de bu. "Teşekkür ederim."

"Nick," diyor sesi inceliyor. "Özür dilerim."

Başımı şiddetle salladım. "Hayır, özür dilerim. O gece lokantada ona bir şey söylemeliydim. Miami'de olanları unutabileceğimi düşünmek asıl hataydı."

Telefonu kapatıp saate baktım. David beş dakika önce gelmiş olmalıydı. Genellikle geç kalmaz. Yine de en kötüsünü varsaymak istemiyorum.

O, genellikle içine kapanan biri değil. Kendini herkesten uzak tutan biri de değil. Duygularını açıkça belli eder.

Ama aynı zamanda stres de yaşıyor. Ve belli bir noktaya ulaştığında, sadece stres yaşamakla kalmıyor, bazen de tamamen duruyor.

Bok.

Bu adam, bunaldığında donup kalan tiplerden. Peki ben ona ne yaptım ki? Üstüne üstlük bir de üstüne tuz biber ekledim. Kız arkadaşının bacağı kırık, üstelik babasının, tutku projesinden vazgeçmek zorunda kaldığı günün ertesi sabahı eski sevgilisinin evinden ayrıldığını yeni öğrendi.

David'i arıyorum.

Telefon sürekli çalıyor ve sonunda telesekretere yönlendiriliyor.

Evimde bir aşağı bir yukarı yürürken, bir mesaj yazıyorum. Bir yerde buluşmamızı ister misin? Sana gelirim. Sadece nerede olduğunu söyle.

Ama beş dakika sonra hala cevap yok.

Tekrar aradığımda da cevap vermiyor. Mesaj attığımda da.

Ve yine.

Ve...kahretsın.

Çocuğumu tanıyorum.

Cüzdanımı alıp çıkıyorum.

* * *

Otuz dakika sonra, binasının kapısını yumrukluyorum. Kira sözleşmesini imzalarken bana bir şifre vermişti, ama içeri dalmak istemiyorum.

Sadece temkinli davranıyorum. Umarım cevap verir.

Anlaşılan tanıdık sesi interkomdan geldiğinde içgüdülerim doğru çıktı. "Şifre sizde."

Ama sesi uzak, mesafeli.

Tabii ki öyle, ahmak herif. Git oraya da şu yaptığın karmaşayı düzelt.

"Teşekkürler, David," dedim, sonra şifreyi girdim, kapıyı açtım ve üçüncü kattaki alt kiraladığı dairesine doğru hızla merdivenlerden çıktım.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyordum ki kapı aniden açıldı. O kapının arkasındaydı, bu yüzden içeri girene kadar yüzünü göremedim. Kapıyı kapattığında ise... yıkıldım.

David'in yüz ifadesi soğuk.

Bu onun tarzı hiç değil. O komik, duygusal, ilgiye muhtaç, mutlu, endişeli biri.

Ama asla...duygusuz değil.

Şimdi ise öyle ve kanepeye çekiliyor, çöküyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Sonra gözlerime bakıyor. Ve doğrudan kalbime ateş ediyor. "Layla ile yattığını söylemek için buraya kadar gelmene gerek yoktu. Anladım zaten. O kadar da bilgisiz değilim."

Kalbim, kaçırılan fırsatlar ve kötü kararlar yığını içinde paramparça oldu. Bu durumu berbat bir şekilde yönettim. Koltuğa doğru gidip diğer ucuna oturdum. "Özür dilerim," diye başladım ama bu durumu tam olarak ifade etmiyordu. "Sana daha önce söylemeliydim," diye devam ettim.

Gözlerini devirerek omuz silkti. "Seni umursamıyorum" der gibi bir omuz silkme. "Söyledin işte. Teşekkürler," dedi ve umursamazca elini kapıya doğru uzattı. "İşte kapı."

Bu beklediğimden de kötü. "Konuşamaz mıyız?"

Sanki ağır çekimdeymiş gibi yüzünü bana çevirdi, sonra da "Şaka mı yapıyorsun?" dercesine bakışlarını dikti. "Konuşmak isteseydim, planladığımız gibi senin evine gelirdim. Ama gelmedim. Yani, hayır, konuşmak istemiyorum. Sadece kibar olmak için kapıyı açtım. Tıpkı bana öğrettiğin gibi," dedi kahverengi gözleri sert bir ifadeyle. "Bana dürüst olmayı, yardım etmeyi, çok çalışmayı da öğrettin. Peki bunların hepsi senin için nasıl gidiyor?"

Kahretsin.

Ne kadar da alçakça bir darbe. Ama bunu hak ettim, bu yüzden şoku yuttum ve planlarıma sadık kaldım. "David, onunla Miami'de tanıştım. Senin arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

"Ve eski sevgilim. Bunu da unutmayın," diye ekliyor ve parmağını kaldırarak bunu vurguluyor.

"Onunla lokantada tekrar karşılaşana kadar hiçbir fikrim yoktu."

"Dostum. Anlıyorum. Şu an hiçbir şeyden kafam karışık değil. Ama kız arkadaşım bacağı kırık bir şekilde hastanede yatıyor ve sen bana aşk hayatından bahsetmek istiyorsun. Tamam, tamam. Neden bize birkaç köfte sandviç ve bira daha sipariş etmiyorsun, böylece erkek erkeğe konuşabiliriz?"

Acıdı.

Bugünden ne beklediğimi bilmiyorum ama bu değildi. Ve hayatımda ilk defa bu kadar şaşkınlım.

Ama David öyle düşünmüyor. Kapıyı işaret ediyor. "Gitmelisin baba."
Buna karşı koymuyorum.

Bazen hatalarınızı düzeltme şansınız olmaz. Onlarla yaşamaya mecbur kalırsınız.

Son bir özürle ayrılıyorum.

BEN DE ARTAN YEMEKLERİ ÇOK SEVERİM.

Layla

Ben aşçı değilim, bu yüzden o gece Nick için akşam yemeği yapmayı teklif etmedim. Ancak, mutlaka bir şeyler alıp götüreceğimi söyledim ve bunu ona mesajla ilettim.

Hayat altüst olsa bile yemek yemeniz gerekiyor. Bunu annemden öğrendim.

Babamın ölümünden sonra her akşam yemeği o alıyordu. Evet, yemek yapmayı bıraktı. Ama bana bakmayı asla bırakmadı.

Tamam, tamam. Burada ölümden bahsetmiyoruz. Ama Pazar akşamı, birkaç blok ötedeki Thai Wisdom'dan yemek alıp binama dönüyorum. Resepsiyonda Grady'ye Nick Adams'ı listeye ekleyebileceğini söylüyorum.

"Harlow Granger, Ethan Adair ve Anna Mayweather ile birlikte," diyor, önündeki bilgisayar ekranını incelerken.

"Evet," diyorum, sonra Jules ve Camden'ı da ekliyorum. Onlara da güveniyorum. Yukarı çıkıyorum, Nick'in öğleden sonrasını düşünürken hâlâ içimde bir hüznün var. Bana ayrıntı vermedi. Sadece iyi gitmediğini söyledi.

Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama en azından onu besleyebiliyorum.

Evime girdiğimde, yemeği tezgâhın üzerine koyuyorum. Telefonum çalıyor.

"Hey, buradayım," diyor sesi biraz boş ve cansız. "Binanıza doğru geliyorum."

"Listede varsın," diye ekliyorum ama ses tonuma fazla neşe katmaya çalışmıyorum. O ne hissedecekse onu hissedecek ve ben neşeli bir tavırla bunu değiştiremem.

"Ah," diyor şaşkınlıkla. "Ama yine de muhtemelen önce seni arayacağım."

Bir dahaki gelişimde söylemiyor ama yine de duyuyorum ve hoşuma gidiyor. "Haklısın."

Birkaç dakika sonra kapıyı açıp onu içeri aldım. Sıcak ela gözleri çok yorgundu. Gülümsemesi ise isteksizdi.

"Hey," diyorum nazikçe.

"Merhaba, güzelim," diyor ama sanki neşeli kalmaya çalışıyor gibi.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, ben de hemen kollarımı boynuna dolayarak onu kucakladım.

Kollarımı belime dolayarak, kucaklaşmamı kabul etti. Yemekler soğuyup şehir karardıkça onu bir süre öylece tuttum.

Elimi bıraktığımda mor kanepeyi işaret ettim. "Masam yok ama oturup yemek yemen gerekiyor."

"Tamam," diyor ve oldukça moralsiz. Bu, alıştığım Nick değil. Ama ben bununla yetinmek zorunda kaldım. Her şeyiyle.

Kanepeye doğru yöneldi ve üzerine yığıldı. David de stresli olduğu ve Nick'in dairesine telaşlı bir halde geldiği gün aynısını yapmıştı. Baba gibi oğul.

Bu beni biraz rahatlattı. Çok farklı değiller ve Nick'in sevdiği birine karşı sonsuza dek kin tutacağını sanmıyorum. Muhtemelen bir gece bile tutmaz.

Bu umutla güçlenerek tabakları, çatalları ve kumaş peçeteleri topluyorum. "Şarap ister misiniz? Viski mi? Yoksa su mu?"

"Viskiniz var mı?" diye soruyor, sanki ona Dünya Serisi'nin birinci kale çizgisine bilet aldığımı söylemişim gibi.

Mutfaktan başımı uzattım. "Bugün biraz aldım. Senin için. Sek viski, olur mu?"

Bu da bana içten, minnettar bir gülümseme kazandırıyor. "Evet. Teşekkür ederim."

İçeceğini hazırlayıp önüne getiriyorum. Alıp bir yudumda içiyor, sonra derin bir nefes veriyor. "Buna ihtiyacım vardı."

"Biliyorum," dedim ve mutfğa doğru yürümeye başladım.

"Size yardım edeyim," diyor ve koltuktan kalkıyor.

Başımı salladım ve arkamı döndüm. "Hayır, olmaz efendim." Omzuna hafifçe vurup onu sertçe kanepeye geri ittim. "Ben hallederim."

Yüzümde hafif bir gülümseme beliriyor. "Evet. Öyle."

Mutfağa geri dönüp yemeğin geri kalanını ve bir kadeh Pinot Gris şarabımı alıyorum. Sonra onun yanına kanepeye oturuyorum. "Ne sevdiğini bilmiyordum, o yüzden bir sürü şey aldım," diyorum kutuları işaret ederek. "Sevmediğin ne varsa, bu hafta kahvaltıda ben yiyeceğim."

"Kahvaltıda artan yemekleri sever misin?" diye soruyor, bir tabağa biraz kraliyet eriştesi koyarken.

"Elbette isterim. Sonuçta ben de insanım," diyorum. "Neden istemeyeyim ki?"

"Hiçbir sebep yok. Sadece senin hakkında bunları öğrenmeyi seviyorum."

Göğsümde bir sıcaklık dalgası hissediyorum. Kötü bir gün geçirmesine rağmen, hâlâ beni tanımak istiyor. "Şey, bilmek istiyorsan, artıkları, erişteyi, köriyi ve sotelenmiş sebzeleri severim. Ha, bir de Tayland yemeklerinden en çok balkabağı köriyi severim."

Bir lokma alırken dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor. Yemeğini bitirdiğinde, "Muhteşem bir balkabağı körisi yapabilirim," diyor.

Gülüyorum. "Tabii ki yapabilirsin, sen yemek yapıyorsun."

"Bir ara senin için yaparım," diyor, bu akşam ilk kez gerçekten neşeli bir şekilde. İşte Nick böyle biri, yemek yapmayı seviyor, ilgilenmeyi seviyor.

"Ben yiyeceğim," diyorum.

Yemek yerken, ruh hali tamamen değişmiyor. Hala keyifsiz, ama dikkatleri bana çevirerek bu durumu atlatmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Bana Makyaj Değişimi'ni, Mia'yı ve bundan sonra ne olacağını soruyor.

Şu an kendimden bahsetmek istemiyorum ama onu anlayabiliyorum. Dikkatlerin kendi üzerinde olmasını istemiyor. Ve henüz oğlu hakkında konuşmak istemiyor. Bu anlaşılabilir bir durum ve dürüst olmak gerekirse, ben de müdahale etmek zorunda değilim. Ona nasıl ebeveynlik yapacağını söylemek istemiyorum. Bu yüzden ona ihtiyacı olan şeyi veriyorum: Gerekli bir dikkat dağıtıcı unsur.

"Yakında birkaç iş birliğimiz daha olacak. Mesela fosforlu kalem nasıl kullanılır gibi," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Fosforlu kalem mi? Pembe ve sarı keçeli kalemler gibi mi?"

İçimden bir kakhaha yükseldi. "Hayır!" Çatalımı bırakıp parmağımı burnumun köprüsünün yanındaki gözümün iç kısmına sürdüm. "Buraya gidebilir. Ya da elmacık kemiğine. Ya da kontür yapmak istediğin herhangi bir yere. Makyajın üzerindeki kiraz gibi."

"Kirazları severim," diyor, biraz da baştan çıkarıcı bir tonda.

"Biliyorum," diye karşılık verip ona takıldım, sonra şarabımdan bir yudum aldım ve ekledim, "ayrıca uygulamamı kendi şirketine entegre etmek istiyor. Bununla ilgili olarak önümüzdeki hafta görüşeceğiz."

"Vay canına. Bu çok büyük, Layla," diyor.

"Gerçekten çok heyecanlıyım." Parmaklarımı çaprazlayıp çatalımı alıyorum ve biraz daha yemeye başlıyorum.

"Hedefiniz bu mu?"

"Amacımız büyük bir kazanç elde etmek," diyorum.

"Sevgilim, çok çekicisin," diyor seksi bir ses tonuyla, ardından ekliyor, "Eğer bir şey hakkında benimle konuşmak istersen, bana haber ver."

Ona danışmamı önermemesini takdir ediyorum, gerçi ben yine de sorardım. Ama bana eşitmişim gibi davranıyor, içgörü ve fikir alışverişi sunuyor.

"Yapacağım," diyorum ve onu bir kaynak olarak kullanmamak aptallık olurdu. Ama bu gece onu kullanmayacağım.

Bunun yerine, viskisini yeniden doldururken ve ortalığı toplarken yerinde kalmasını söylüyorum. İşimi bitirince yanına dönüyorum. "Arkanı dön," diye talimat veriyorum ve koltuğa arkasına oturabilmem için yer değiştirmesini işaret ediyorum.

"Neden?"

"Hadi yap şunu," diye emrediyorum.

Homurdanarak sırtını bana döndü. Yastığa yerleşip ellerimi omuzlarına doladım, sonra kaslarını yoğurmaya başladım.

"Ah, kahretsin," diye inledi.

"İyi?"

"Harika," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdi.

Birkaç dakika boyunca omuzlarını ovdum ve çıkardığı tek ses iç çekmeler ve inlemeler oldu.

Derin bir iç çekerek, "Ona daha önce söylemeliydim," dedi.

Ama ikimiz de suçluyuz. "Ben de öyle yapmalıydım."

"Umarım... tekrar benimle konuşur," diyor Nick, sesinde endişe ve korkuyla.

Dudaklarımı saçlarına değdirerek başının arkasını öptüm. "Yapacak," dedim kendinden emin bir şekilde.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum, tüm kalbimle inanarak. "İyi bir babasın. İyi bir adam yetiştirdin."

Elimi tuttu, ağzına götürdü ve teşekkür öpücüğü kondurdu.

* * *

Sabahları mutfağında kalan yemekleri yiyoruz. "Ben de kalan yemekleri çok severim," diyor ve işe gidiyor.

BİR İSKAMBİL DESTESİ

Nick

Normalde ofise vardığımda oğlumun çalışma masasına uğramam. Ama normalde o da bana soğuk davranmaz.

İşe giderken, köşedeki bakkaldan bir yumurtalı sandviç alıyorum, umarım henüz bir şey yememiştir. Genellikle yememiş olur. Asansörde onu görmeye biraz daha yaklaşıyorum ve sinirlerim biraz daha geriliyor. Bunu düzeltmek için ne gerekecek? Bir sandviç yeterli değil. Bunu biliyorum. Ama ne gerekecek? Ya beni hayatından tamamen çıkarırsa? Bu benim için bilinmeyen bir bölge.

Ama durun bir dakika... Gerçekten öyle mi?

Bir kızı hamile bıraktığımı söylediğimde ailem çok sinirlendi.

Onlara anlattığım gece, babam akşamın geri kalanında benimle konuşmayı reddetti. Annem sabah kapımı çalıp "Hâlâ sana kızgıyım. Ama kalk artık yataktan." diyerek beni uyandırdı.

Bir süre benden memnun değillerdi ama beni tamamen dışlamadılar. Bu bana az da olsa bir rahatlama sağlıyor. Çok az da olsa.

Asansörden indim ve doğruca David'in çalışma masasına yöneldim. Orada yoktu, bu yüzden sandviçi masasına bıraktım, sonra bir Post-it notu ve bir kalem aldım. Ama ne diyeceğim ki? Kendimi tekrar yapışkan bir not kağıdına yazacak değilim.

Bunun yerine, basit bir not yazmayı tercih ediyorum.

Seni seviyorum. İşte kahvaltı.

Arkamı dönüp gitmek üzereydim ki, onun bana doğru yürüdüğünü görünce birden durdum.

Dünden daha iyi görünüyor; daha az bitkin, ama daha metanetli, çenesi sıkı ve bakışları sert. Bana yaklaştığında sessizliği bozuyorum. "Sana kahvaltı getirdim," diyorum.

Acımasız bir teşekkür bekliyordum ama zaten yemeğimi yemiştim. Ama o sadece homurdanarak, "Teşekkürler," dedi.

Ve yürümeye devam ediyor.

Bunun hayal ettiğimden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyorum.

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde Finn, beklentili bir ifadeyle ofisime girdi. "Daha fazla tiramisu alacak mıyım?"

Acımasızca gülüyorum.

"Sanırım cevabınız evet," diyor, sonra kapıyı kapatıp sandalyeye doğru yürüyor.

"Bu gece biraz göndereceğim. Çünkü sonunda David'e gerçeği söyledim," diyorum.

Finn kaşını kaldırarak sordu: "Nasıl geçti?"

"Şey, ben söylemeden önce durumu anlamıştı, yani yalan söylemeyi bırakma konusundaki parlak planım yüzüme patladı diyebilirim. Ve şimdi benimle konuşmuyor. Bu da... adil," diye itiraf ediyorum.

"Bu çok kötü," diyor.

Ellerimi iyice açtım. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendimi oldukça umutsuz hissediyorum."

"Neden?" diye soruyor Finn şaşkınlıkla.

"Şey, yukarıda da belirttiğim gibi. Oğlum benimle konuşmuyor. Ben berbat bir babayım. Güvenini kırdım."

"Yani, evet," diyor, sanki bu çok açık ve kaçınılmaz bir şeymiş gibi omuz silkerek, "yaptınız."

"Teşekkürler, Finn," diyorum ve alaycılığımı gizlemeye çalışmıyorum. Bu hiç yardımcı olmuyor.

"Eh, onun güvenini kırdın. Bu akşam çift randevusu önereceğini mi bekliyordun?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, yapmadım," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

"Öyleyse neden böyle davranıyorsunuz?"

"Ne gibi?" diye sordum, içimde giderek artan bir sinirle.

"Her şey kaybedilmiş gibi," diye belirtiyor.

Sinirle nefesimi verdim. Ama onun yorumunu kafamda evirip çevirip düşünürken hiçbir şey söylemedim. Sonunda itiraf ettim: "Pekala. Belki de çok fazla şey bekledim."

"Öyleyse zaman verin. Ve pes etmeyin," diyor.

Çeneme elimi sürerek onun tavsiyesini düşündüm. Bilgece bir tavsiyeydi bu. "Elbette pes etmeyeceğim."

"Güzel," diyor. "Öyleyse yalvarmaya devam et."

"Gereken bu mu? Marilyn'in sizden yapmanızı istediği bu mu?"

Elini savurarak geçiştirici bir hareket yaptı. "Akıllıca bir tavsiye: Marilyn ve benim yaptıklarımızı yapmayın. Tam tersini yapın. Biz tıpkı..." Düşünmek için duraksadı. "Taylor Swift şarkısı gibiyiz."

"Kahretsin, dostum. Durum bu kadar kötü mü?"

Derin bir iç çekerek, "Durum gerçekten kötü. Sanırım burada uzun süre kalamayacağız," dedi.

Bunun olacağını tahmin etsem de, "Sana söylemiştim" demedim. Sadece ona gerçeği söyledim: "Keşke bununla uğraşmak zorunda kalmasaydın, ama ne zaman ihtiyacın olursa buradayım."

Hafif bir gülümsemeye masaya vurdu. "Biliyorum, Nick." Ayağa kalktı ama son bir kez daha bana dikkatlice baktı. "Ciddi söylüyorum. Pes etme. Sadece denemeye devam et."

"Yapacağım."

Kesinlikle pes etmeyeceğim. Ama David'le tekrar denemek birkaç saat daha beklemek zorunda kalacak, çünkü bu gece yapmam gereken başka bir şey var.

* * *

İşten sonra bir çiçekçiye uğradım, ardından ziyaret saatlerinde hastaneye gittim. Kayıt masasındaki görevli kadına Cynthia Sweeney'i görebilir

miyim diye sordum. Kadın hızlıca odayı aradı ve bana, "Sizi görmekten memnuniyet duyar. 203 numaralı oda." dedi.

Numarayı dün çiçek gönderdiğim için biliyordum. Merdivenlerden onun katına çıktım. Geçmiş olsun sepeti ve bir buket daha çiçekle açık kapıyı çaldım.

Oğlumun kız arkadaşı beni parlak bir gülümsemeye karşıyor. "Merhaba, Bay Adams," diyor ve içeriye davet ediyor.

Yatağında, bacağını uzatıp bir yastıkla desteklemiş halde yatıyor. Koyu renk saçları dağınık bir topuz yapılmış. Yanağında bir çizik, çenesinde ise küçük mavi bir morluk var. Zavallı çocuk.

"Sanırım daha iyi günler geçirmişsindir," diyorum ona acıyarak, bacağındaki iri siyah destek aparatına bakarak.

"Diğer adamı bir görsen," diyor alaycı bir şekilde.

David bana, ona vuran adamın sadece ufak tefek yaralarla kurtulduğunu söyledi. "Mizah anlayışının zarar görmediğini görmek güzel." Ben de onun ilk tanıştığımız zamanki kadar utangaç olmadığını görmekten mutluyum.

Çiçekleri kaldırıyorum. "Sana küçük bir şey aldım."

"Teşekkür ederim. Çok fazla yok. Sadece anne babamdan ve erkek kardeşimden kalanlar, bir de dün sabah gönderdikleriniz," diyor elindeki bir avuç vazoyu işaret ederek. "Ah, bir de Layla'nınkiler."

Rose'un gelmediğini fark ettim. David'in anne tarafından büyükanne ve büyükbabası olan Bancroft'lar da gelmedi. Hiçbir şey de göndermediler.

"David bana senin çiçekleri sevdiğini söyledi," diyorum, yıldız çiçeklerini açıklayarak. "Ben de Layla'ya söyledim."

Sırrın ortaya çıkmasının ardından bu detayı saklamanın bir anlamı yok.

"Sizin ve onun nezaketiydi," diyor ve ardından plastik bir sandalyeyi işaret ediyor. "Oturmak ister misiniz? Birazdan akşam yemeği servis edilecek."

Sanki onunla vakit geçirmem için bir davet gibiydi, bu yüzden oda boş görüldüğü ve kendisi de istekli olduğu için kabul ettim. Ama önce çiçekleri yere bıraktım, sonra sepete işaret ettim. "İçinde birkaç bulmaca var. Çapraz bulmacalar, kartlar ve birkaç küçük şey daha."

"Kartlar," diyor, sanki bir çocuğa şeker getirmişim gibi yüzü aydınlanarak.

"Kart oyunlarını sever misin?"

"Burada bir kart ustası var," diyor göğsüne vurarak. "Gin rummy oynayabilir misin?"

Alaycı bir şekilde, "Gin Rummy oynayabilir miyim? Beni ne sanıyorsunuz?" dedim.

Bana bakıyor. "Peki? Yapabilir misin?"

Desteyi açıp kartları dağıtıyorum.

* * *

Bir saat sonra, hastane yatağındaki kadın tarafından perişan edildim. Acınası bir hamburger ve daha da acınası patates kızartması yerken, beni ardı ardına yumruklarla dövdü. Tabağın ortasında sarkmış duran havuçlara ise dokunulmadı.

Saat yediye yaklaşıyor ve burada fazla kalmak istemiyorum. "Neyse, buradan gitmeliyim."

Gülümsedi ve başını salladı. "David yolda."

Anlaşılan oğlumun beni görmek istemeyeceğini biliyor.

Bir darbe daha.

Ama ben ima edileni anladım, telefonumu kaptım ve kapıya yöneldim. Gitmeden önce, "Bay Adams," diye seslendi.

Kapı eşiğinde duraksıyorum. "Evet?"

"Teşekkür ederim. Ve, eee, denemeye devam edin."

Bu, darbeyi biraz da olsa hafifletiyor. "Yapacağım."

Koridorda ilerlerken David, gözleri kısılmış bir şekilde bana doğru yürüyordu. Bir adım ötede durdu. Benim gibi uzun boylu olduğu için göz göze geldik. "Onunla da yatmayı deneyecek misin?"

Bu da ne demek? İçimde yoğun, sıcak bir öfke yükseliyor. Ama sesimi alçak ve kontrollü tutuyorum. "Seni insanlara böyle konuşmak için yetiştirmedim," diyorum ona, içimde öfke sel gibi kaynıyor olsa da.

Ben alçakça vuruşlarla kavgaya etmem. O da etmemeli. Ne bana ne de başkasına.

Bir boğa gibi sertçe nefes veriyor.

Ama işim henüz bitmedi. Tam bir baba gibi davranıp, "Daha iyisini yap," diyorum.

Zorlukla yutkunuyor ve gözlerinde bir anlık utanç belirliyor. Belki de mahcubiyet bile. Sonra Cynthia'nın odasına giriyor ve gözden kayboluyor.

"Merhaba, bebeğim," dediğini duydum ve onu gördüğüne çok sevindiği belliydi.

"Merhaba," diyor neşeli bir şekilde.
Şu an mutlu. Önemli olan bu. Benimle mutlu olup olmaması değil.
Eve dönüş yolculuğu boyunca kendime hep bunu söylüyorum.

FARKLI BİR NOTA

Nick

Sabah uyandığımda yastığımın üzerinde yayılmış yumuşak sarı saçlar ve kollarımda kıvrılmış sıcak bir kadınla karşılaşıyorum. Layla çarşafları üzerimde hışırdatıyor. Boynunun arkasını öpüyorum.

"Daha fazlası," diye fısıldıyor.

Dün geceyi aklımdan çıkarıyorum. Herkesi memnun edemem ama bu sabah bir kişiyi çok mutlu edebilirim.

Ben de öyle yapıyorum.

Daha sonra ofise gidiyorum ve Layla da Mia'yı görmeye gidiyor. Tekrar bakkala uğrayıp bir yumurtalı sandviç alıyorum ve David'in masasına bırakıyorum. Bu sefer notta şunlar yazıyor:

Ne zaman hazır olursan, seninle konuşmak isterim. Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Sevgilerimle, baban

Ardından, şehrin diğer ucundaki bir toplantıya gitmek üzere yola koyuldum. Yürürken babam beklenmedik bir şekilde mesaj attı ve şehirde bir doktor randevusu olduğunu, sonrasında bir kahve içmek için buluşup buluşamayacağımızı sordu.

Bu bir kötü alamet değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Hemen evet diyorum, sonra da daha kötü haberler vermeyeceğini umuyorum.

* * *

"Bana beş ay ömrüm kaldığını burada mı söyleyeceksin?" diye sordum babama, bir saat sonra Big Cup'ta bir masaya oturup ona dumanı tüten bir fincan kahve uzatırken, kendi kahvemi de masaya bıraktım.

Elini savurarak geçiştirici bir hareket yaptı ve ardından kalbine vurdu. "Benden kurtulamazsınız. Doktor, sağlığımın çok iyi olduğunu söylüyor. Belki de tuz ve sirke sayesinde hayatta kalıyorum," dedi.

Rahatlamış bir şekilde bardağımı kaldırıyorum. "Gayet doğru. Ve her şeyin yolunda olmasına sevindim. Kendimi hazırlıyordum, yalan söylemeyeceğim."

"Merak etme. Oğullarımı uzun süre rahatsız etmeyi planlıyorum," diyor ve sonra yüzümü inceliyor. "Ama sadece benim için endişeleniyormuş gibi görünmüyorsun. Neler oluyor?"

Benden on beş yaş küçük bir kadına aşık olduğum için beni yargılayacak mı? Oğlumun eski sevgilisine aşık olduğum için? Ondan sakladığım için? Hiçbir fikrim yok, ama yine de ona söyleyeceğim. "İşte bu kadınla tanıştım..."

Hikayeyi bitirdiğimde başını sallayıp "hıh" diye mırıldandı.

Kahretsin. Bu çok kötü. Kollarımı kavuşturup, çocuğumla ilgili büyük bir hata yaptığımı söylemesini bekliyorum.

Bardağımı kaldırıp bir yudum aldıktan sonra, "Nasıl biri?" diye sordu.

İnanmaz bir şekilde gülüyorum. "Bana, ne bileyim, David'le daha çok çaba göstermemi söylemeyeceksin herhalde?"

"Hayır. Ne yaptığını biliyorsun. Ve bunu düzeltmek için yapman gerekeni yapıyorsun. Bu yüzden, torunum aklını başına toplayıp seninle konuşana kadar bunu yapmaya devam et."

Kahkahalara boğuluyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. "Evet, dün gece birazcık pisliklik yapıyordun."

Babam kaşını kaldırdı. "Bunu nereden öğrendi acaba? Bana kızdığında birazcık şımarık oluyordun."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne? Hayır, değildim. Ve hatırladığım kadarıyla bana kızgındın."

Burnunu çekerek başını salladı. "Büyük şeyden bahsetmiyorum. Diğer şeylerden bahsediyorum. Arkadaşlarınla dışarı çıkmaya izin vermediğim için, ödevini yapmanı söylediğim için, daha fazla ev işi yaptırdığım için bana kızdığında homurdanıp dururdun."

"Pekala. Bunu hatırlayabilirim," diye itiraf ediyorum isteksizce. "Ama aynı şey değil."

"Hayır, ama ben öyleyim. Sen de öylesin. Torunum da öyle," diye belirtiyor ve bardağını kaldırarak ekliyor, "Baba gibi oğul."

Ben de içkimi yudumlarken bunu düşünüyorum. Belki, işleri doğru yapmaya devam edersem, ilerleyen zamanlarda David'le böyle sohbetler edebilirim. Gelecek hafta, gelecek yıl, gelecek on yılda.

"Şimdi bana hayatının aşkı olan bu şeyden biraz daha bahset," diyor babam.

Sözü karşısında irkilerek gözlerimi kırıştırdım. Hayatımın aşkı olduğunu mu söylemişim?

Bu çok büyük bir şey gibi geliyor...

Ama belki de yanılmıyorum.

Ona Layla'dan bahsettim ve ekledim: "Ve o, insanları oldukları gibi kabul eder. Anlıyor musun?"

"Elbette."

"Güzel," diye ekliyorum usulca.

"Kesinlikle öyle," diyor. "Senin için iyi bir eş gibi görünüyor."

"Evet, öyle. Benim için gerçekten çok iyi," diyorum.

"Eğer o senin için iyiye, onun için de mücadele edersin. Hayatımızdaki güzel şeyler için mücadele ederiz."

İçeceklerimizi bitirip vedalaştıktan sonra, onun sözleri zihnimde yankılanıyor. Layla uğruna savaşmaya değer. Bazen bu, birine onu düşündüğünüzü göstermek anlamına gelir.

İşe dönerken bir makyaj malzemeleri dükkanının önünden geçtim. Durdum, vitrindeki bir tüpe baktım. Yüz bazı diye bir şey vardı, her neyse işte. Fotoğrafını çektim ve ona mesaj attım.

Nick: Ev boyamadan önce bunu kullanıyorsun, değil mi? Layla:

Evet, sadece bu tür bir fırça kullanıyorum.

Makyaj fırçasının fotoğrafını ekliyor. Ama fotoğraf stratejik olarak çekilmiş, çünkü makyaj fırçası, üzerinden çıkarmak istediğim siyah ve dantelli bir şeyin üzerinde, makyaj masasının üzerinde duruyor. Ateşim birden yükseliyor.

Nick: Bu arada, Cuma akşamı ne yapıyorsun? Layla: Bu seksi elbiseyle bir yere gidiyorum :) Nick: Doğru. Cuma akşamı seni dışarı çıkarıyorum ve sonrasında da geri kalanını görmek istiyorum. Layla: Takvimimde yerin var.

* * *

Ofisime döndüğümde masamın üzerinde yapışkan bir not buldum.

Dün hastanede söylediklerim için özür dilerim. Cynthia'yı ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederim.

Güneş ışığı tüm vücudumu aydınlatıyor. Notu alıp cüzdanıma koyuyorum. Duygusal bir insan değilim. Eşyalara çok bağlanmam. Ama bu? Bunu saklayacağım.

* * *

Günün sonunda onun çalışma masasına uğruyorum.

O burada değil. Gitmiş olmalı. Hayal kırıklığına uğradım, ama dünkü kadar değil. Zamanı gelecek. Hazır olduğunda burada olacağım.

Onun bunu bildiğinden emin olmak bana biraz teselli veriyor.

Eve doğru giderken, siber güvenlik üzerine bir podcast dinliyorum ve akşamımı planlıyorum. Yüzmeye gideceğim, biraz çalışacağım, yeni bir tarif bulduğum için ballı hardallı tavuk pişireceğim.

Ama David'i lobide beklerken bulunca bu planlarım suya düştü.

İYİ TAT

Nick

Hızlıca ateşini ölçüyorum. Stresli olduğu zamanki gibi saçları dağınık değil. Gözleri de buz gibi değil.

Yukarı, evime doğru çıkarken nefesimi tutuyorum, sonra içeri giriyoruz. Omuz çantasını kapının yanına bırakıyor ve "Şeyyyy," diyor.

O şeyi cebime sıkıştırıp mutfak tezgahına doğru kolumu uzattım. "İçecek ister misiniz? Su? LaCroix?" Bu, sohbet başlatmak için oldukça güvenli bir yöntem gibi görünüyor.

"İyiym," diyor ve doğruca bir tabureye yöneliyor.

Ona katılıyorum. "Şeyyyy..."

Derin bir nefes verdi. "Dün gece için tekrar özür dilerim. Söylediklerim için."

Bunu önemsemeden başımı salladım. "Artık geride kaldı."

"Güzel," diyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. "Bana yalan söylemiş olman gerçekten çok kötü."

Vay be, hiç geri durmuyor ve buna gerçekten hayranım. "Biliyorum," diyorum, durumu kabullenerek.

"Biliyorum o da öyle düşündü ama sana çok kızgıyım," diyor beni işaret ederek. Sanki buna ek bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

"Anlıyorum," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde, ama içten içe "sinirli" kelimesinin uğursuz tınısından dolayı panikliyorum.

"Yani, bunca zamanı birlikte geçirdik baba," diyor sesi öfke ve kırgınlıkla dolu.

"Yaptık." Onunla tartışmaya çalışmıyorum. Tartışılacak bir şey yok.

"Bir haftadır burada kalıyordum. Siz—"

"-HAYIR."

Bu konuda söyleyeceğim tek şey bu. Bunu hissetmiş olmalı, çünkü konuyu ağır bir "Neyse" diyerek kapatıyor. Sonra devam ediyor: "Bana nasıl olur da bağış kampanyasında, işte ve Cynthia'yla ilgili konularda beni cesaretlendirirken, bir de arkadaşımınla görüşüyorsun?"

Bana dik dik bakıyor, belli ki bir cevap bekliyor.

"Hata yaptım. Bir şey söylemeliydim. Onu bir daha görmeyeceğimi sandım," diyorum ve teslim olurcasına ellerimi kaldırıyorum. "Geriye dönüp baktığımda, böyle düşünmem ve yapmam aptalcaydı. Ama yaptım. Ve şimdi onunla birlikteyim. Ve bu konuda yalan söylediğim için üzgünüm."

David, sanki yüz ifademde bir şeyin cevabını bulabilecekmış gibi, merakla beni inceliyor. "Bununla başa çıkamayacağımı düşündüğünü söylemeyeceksin, değil mi? Bana söylememenin sebebi bu değil miydi?"

Ciddi misin? "Tanrı aşkına, hayır. Şey, bağış toplama etkinliği ve yeni işinle çok meşgul olduğumu biliyordum. Ama bunu beklemiyordum. Bence çoğu şeyi iyi idare ediyorsun. Bunu da. Sana söylemedim çünkü -yanlış bir şekilde- onunla görüşmeyi bırakacağımı düşündüm."

"Öyle bir şey olmadı," diyor.

"Hayır, öyle olmadı."

Yine sessizleşti, gözleri mutfakta etrafta gezindi, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Onu gerçekten seviyor musun?"

Bu bile yetersiz kalıyor. Ama Layla'ya karşı hislerimin inceliklerine dalmaya ihtiyacım yok, istemiyorum da. Bu, konuşmamız gereken bir konu değil. "Evet," diyorum ve konuyu orada bırakıyorum.

Başını geriye yaslıyor, sanki bu yeni detayı özömsüyormuş gibi. "Bu garip. Bunun garip olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ses tonunda hafif bir alaycılık var.

Bu da bana kıkırdama hakkı veriyor. "Elbette."

"Yani bu gerçek mi? Sen ve Layla artık birlikte misiniz?"

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Öyleyiz."

Tekrar sessizleşiyor, yüzünü eğiyor, siyah mermere dalmış gibi düşüncelere dalıyor. "Bağış toplama etkinliğine ev sahipliği yaptığınız için

tekrar teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade etti," diyor tezgaha, sanki bu kelimeleri ruhunun derinliklerinden çıkarmak zorunda kalmış gibi. "Ve Cynthia için çiçekler. Ve kahvaltılar."

"Her zaman," diyorum, sonunda bir umuda tutunarak, onu ellerimde sıkıca tutarak.

David yüzünü kaldırdığında, artık kararsız görünmüyordu. Sanki... kararlıydı. "Cyn ile dün gece konuştuk. Bana senin ziyaretinden bahsetti. Onunla iskambil oynaman çok hoş bir şeydi."

Bunu söylemenin ona bir maliyeti olduğu anlaşılıyor, ama aynı zamanda bu bedeli ödemeye razı olduğu da anlaşılıyor.

"Bunu yapmaktan mutluluk duydum."

"Bu onun için çok şey ifade ediyordu... ve benim için de çok şey ifade ediyor," diyor, sesindeki acı kaybolmuş bir şekilde.

Gerginim ama bu umut ve olasılıklarla dolu, iyi bir gerginlik.

"Yine de hâlâ tuhaf," diyor.

"Seni duyuyorum."

"Yani... aynı kızla çıktık baba," diyor, sonra bana dönüyor, gözleri "Buna inanabiliyor musun?" der gibi.

"Evet," diyorum, sonra da ne yapabilirim ki dercesine omuz silkiyorum. "Sanırım Adams erkeklerinde iyi zevk genetikmiş."

Burun kıvrarak gülüyor. "Aman Tanrım. Lütfen. Layla hakkında baba şakaları yapma."

"Bu bir baba şakası değildi."

"Bu bir baba şakasıydı," diye ısrar ediyor.

Ona bu zaferi bırakacağım çünkü ben daha iyisini kazandım: Onun saygısını. "Pekala. Öyleydi," diye ekledim ve mutfağı işaret ettim. "Akşam yemeğine kalır mısınız?"

En büyük soruyu sorar gibi kaşını kaldırıyor. "Akşam yemeğine gelmeyecek, değil mi? Çünkü senin... yeni kız arkadaşınla tanışmak için aile yemeği yemeye hazır değilim."

Gülüyorum. "Hayır, değil."

Şu an Layla'yı gözümde canlandırıyorum; belki arkadaşlarıyla dışarıda, video çekiyor ya da Krav Maga çalışıyor olabilir, ama yine de David ve onun duyguları için endişeleniyor. Bana önderlik etme izni verdi, ama o da David'le arasını düzeltmek istiyor. Elimi omzuna koydum. "Seni çok önemsiyor. Seni iyi bir arkadaş olarak görüyor ve seni kaybetmek istemiyor."

David düşünceli bir şekilde başını salladı. "Onu yakında göreceğim. Söz veriyorum. Ama lokantada bana bir konferansta tanıştığı seksi, güçlü bir adamla randevuya çıkacağını söylediği görüntüsünü kafamdan atmam biraz zaman alacak." Mide bulantısı taklidi yaptı.

Sadece gülüyorum. Başka ne yapabilirim ki? Hele ki bu müthiş bir iltifatken.

Ama mutfağa doğru yönelmek üzereyken kolumu tuttu, yüzünde ölümcül bir ciddiyet vardı. "Ona zarar verme."

Bu, soğuk ve net bir uyarı.

"Yapmayacağım," diyerek onu temin ettim.

Daha da sıkıca sıkıyor. "Ciddi söylüyorum. Çok şey atlattı. Tanıdığım en güçlü, en dayanıklı, en zeki ve en destekleyici insanlardan biri. Ve eğer onun kalbini kırarsan, seni affedebileceğimi sanmıyorum."

Ona bayılıyorum. Elimi uzatıyorum. "Bu adil. Ve sana söz veriyorum, onun kalbini kırmayacağım."

Titreyerek, "Bana bir daha yalan söyleme sakın." dedi.

Pişmanlık duyarak kabul ediyorum. "Yapmayacağım."

Bu vesileyle rollerimiz eski haline döndü. Onu mutfağa çağırdım. "İçeri gel. Yemek yapmayı öğrenmelisin."

Homurdanarak peşimden geliyor.

GİZLİ ROMANTİK

Nick

Batıl inançlı biri değilim ama cuma akşamları, Layla ile ilk randevumda yaptığım her şeyi aynen yapıyorum.

Duş aldıktan sonra, sakalımı düzeltirken, dişlerimi fırçalarken ve giyinirken onun videolarını izliyorum.

"Ve makyaja yeni başlayanlar için, hayır, aydınlatıcı, kitaplarda en sevdiğiniz kısımların altını çizmek için kullandığınız şey değil," diyor en muzip gülümsemeyle. "Yüzünüzün en sevdiğiniz kısımlarını vurgulamak için kullandığınız şeydir."

Kameraya kiraz kırmızısı bir öpücük gönderiyor ve ben de Layla'm, Lola'm ve sadece bana özel bu an için duyduğum takdiri homurdanarak ifade ediyorum.

Uygulamayı kapatıyorum, cüzdanımı alıyorum, binadan çıkıyorum ve kaldırımında beni bekleyen lüks arabaya biniyorum. Şoföre nereye gideceğimizi söyledikten sonra, kapıyı açıyorum.

Yukarı doğru giderken iş e-postalarımı kontrol ediyorum, ancak araç Central Park West'e girdiğinde, iş ortamından tamamen uzaklaşmak için birkaç dakikam olsun diye telefonumu cebime koyuyorum.

Ve ilk gece dışarı çıkma havasına girin.

Onunla hiçbir sır saklamadan dışarı çıkma fikri beni neredeyse heyecanlandırıyor.

Layla'nın binasına vardığımda şoföre hemen geri döneceğimi söyledim. Onu dairesinden almak için lobiye doğru yöneldiğimde, asansör kapıları gürültüyle açıldı.

Onu görünce nefesim kesildi.

Mavi elbiseli kadın.

İpeksi safır mavisi elbise, muhteşem vücuduna yapışarak kalçalarını sarıyor, bacaklarını sergiliyor ve görkemli dövmelerini gururla gözler önüne seriyor.

Onun imzası.

Onun varlığı.

Onun hayatı.

Minnet duygusu ve sevinç beni sarıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve almak zorunda da değilim. Artık hiçbir şeyi saklamak zorunda değilim.

Kendinden emin bir şekilde, muhteşem bir kesinlikle, yanına yürüdüm, sol omzundaki papatyanın üzerine elimi koydum, sonra baş parmağımla yaprakları okşarken yumuşak yanağına bir öpücük kondurdum. "Sen inanılmaz derecede güzelsin ve tamamen benimsin."

Elimi tutarak bana doğru eğiliyor. Her zaman yaptığı gibi. Başından beri çok cesur oldu ve onun kim olduğu ve nasıl biri olduğu için ona çok minnettarım.

Birkaç saniye sonra ayrılıyoruz ve o, "Ben seninim, beni götür," diyor.

"Her zaman," diyorum, sonra elimi sırtına koyup onunla birlikte binayı terk ediyorum, tıpkı aylar önce Miami'de yaptığımız gibi, şimdi de New York'ta yapacağımız gibi.

Gözümde mükemmel bir şekilde canlanıyor. Ve acaba tesadüfle ilgili tüm teorilerim yanlış mı diye merak ediyorum.

* * *

Onu Village'daki yeni bir restorana götürüyorum. Finn bana Christopher Street'teki The Standards'ı anlatmıştı ama menüde standart olan hiçbir şey yok. Yemek muhteşem; onun için beyaz şarap soslu balkabağı ravioli, benim içinse Şili levreği.

Arka planda eski klasik parçalar çalıyor. Evet, onları seviyorum. Frank ve Ella'nın ya da Harry Connick Jr.'ın yerini kimse tutamaz.

Yemek yerken ve içki içerken sohbetimiz arkadaşlarımız ve anılarımız arasında dolanıyor, sonra bana iş ortağı Geeta'dan, ikisinin de aynı mor bluzu almak için bir ikinci el mağazasına gittiğinde nasıl tanıştıklarından bahsediyor.

"Tuhaf çünkü zevklerimiz aynı değil. O daha çok punk rock tarzı," diye açıklıyor Layla, sonra elini saçlarının üzerinden geçiriyor, yüzükleri yumuşak mum ışığında parılıyor. "Saçında fuşya rengi bir tutam var ve dudağında piercingi var."

"Peki, senin tarzın ne?" diye soruyorum, elbisesine, kurukafa yüzüklerine, dövmelelerine bakarak. Kendine özgü, hoş bir karışım.

Layla cilveli bir şekilde omuz silkerek, "Bazen pin-up kıızı gibiyim, bazen gece kıızı, bazen de son derece rahat bir kız. Ve bazen de ne istersem o oluyorum." dedi.

"Kendini iyi tanıyorsun," diyorum.

"Sanırım bazı şeyleri çözmem gerekiyordu," diyor ve bu da son derece mantıklı.

"Peki, en üsttekini kim aldı? Mor olanı?" diye soruyorum.

"Evet, aldı," diyor Layla gülümseyerek. "İstediyini anladım, bu yüzden almasını söyledim. Ben de başka bir şey aldım."

Ve ben biraz daha fazla etkileniyorum. "Bu tam sana göre."

"Bir yerlerde tanışacağımızı düşünürdünüz. İşletme okulunda, bir arkadaş aracılığıyla, bir akıl hocasıyla. Ya da Raven'da bile. Ama tamamen tesadüftü."

Bardağımı yere bıraktım. "Öyle miydi gerçekten?"

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tesadüf müydü? Yoksa kader miydi? Kadere inanıyor musun?" diye soruyorum, gerçi inandığından şüpheliyim. Anlaşılabilir bir durum.

"Sanmıyorum," diyor yavaşça, biraz da dikkatlice, sanki keyfimi kaçırmak istemiyormuş gibi. "Sence öyle mi?"

Hem kabul etmek isteyerek hem de istemeyerek omuz silkiyorum.

"Sen kaderin cilvesiyle hareket eden biri gibi görünmüyorsun," diye ekliyor. "Sen mantık ve teoriler uzmanısın ve dünyayı kalıplar açısından inceliyorsun."

Doğru. "Ben o adamım," diyorum ama müzik "It Had to Be You"ya geçince, daha önce hissettiğim o kader duygusu daha da keskinleşiyor. Önümüzdeki birkaç günü, haftayı ve ayı hayal ederken, bu adam olduğumdan da oldukça eminim. Ona elimi uzatıyorum. "Benimle dans et."

Bu bir emir, ama o emirleri seviyor, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden kalkıp restoranın ahşap zeminli küçük köşesine doğru yöneliyor.

"Nick Adams, sen ne dansçısın," diyor, öpüp atmak istediğim, öpüp atabileceğim seksi ve tatlı bir gülümsemeyle.

Ben de öyle yapıyorum, sonunda onu halka açık yerlerde, özel alanlarda, istediğimiz her yerde ve her zaman dokunabilme fırsatının tadını çıkarıyorum.

Artık saklanmaya gerek yok. Çıkmaz sokaklarda gizli buluşmalara da gerek yok.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde, kollarımda titredi ve bana iyice sokuldu. Bunu yaptığında onu daha da çok istedim, bu yüzden öpüşmeyi kestim. "Bunun yetişkinlere yönelik bir şova dönüşmesini istemiyorum," dedim, hafifçe sallanarak, romantik şarkıya eşlik ederek yavaş dans ederken.

"O işi sonraya bırakalım."

"Kesinlikle. Ama şimdilik," diyorum, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirken, şu anda beni ele geçiren bir düşünceye geri dönerek, "kaderden bahsettim çünkü öncelikle Miami'de seninle tanışmayı, sonra New York'a taşınmayı ve sonra da seninle karşılaşmayı düşünüyordum."

"Sence Miami'de benimle karşılaşmak kader miydi?" diye soruyor, dudakları hem belirgin bir keyif hem de merakla yukarı kıvrılıyor.

"İlk başta bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm, ama sanırım seninle tanışmak kaderimizde varmış."

"Öyle mi?" Gülümsemesi daha da derinleşiyor ve bu da devam etmesi gerektiğinin bir işareti.

"Evet," diyorum ve içimdeki tüm engeller kalkmış gibi hissediyorum. Tamamen özgürüm. Bu harika bir duygu, bu yüzden kendimi tamamen ona bırakıyorum.

"Neden şimdi?"

"Çünkü işte buradayız. Tam da böyle. Önce Miami, sonra New York," diyorum, ona daha da kapılmış bir şekilde. "Her şey için kaderin olduğuna inanmıyorum. Ama şimdi inanıyorum... senin için."

Onun gülümsemesi, hayatımda gördüğüm en güzel şey. Çünkü tamamen bana özel. "Gizli bir romantik misin?"

"Daha önce bunu gizlemiş miydim?"

Omzumu bıraktı, başparmağı ve işaret parmağı arasında küçük bir boşluk olduğunu göstermek için elini kaldırdı. "Bana hiç böyle

vurmamıştın."

Yüzümü, hoparlörlerden yayılan müzik ve şarkı sözlerinin yankılandığı tavana çeviriyorum. Etrafta dolaştım ve sonunda... beni dürüst olmaya ikna edebilecek birini buldum. "Seni romantik bir restorana götürdüm. Seninle yavaş dans ediyorum. Sana inanıyorum, seninle benim aramdaki ilişki tesadüf değil, sen ise benim romantik olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Tamam, belki biraz romantik," diyor, yine benimle dalga geçerek.

"Güzel," diyorum, sonra gözlerinin içine bakmak isteyerek biraz geri çekiliyorum. Söyleyeceğim bir sonraki şeyi söylerken tüm benliğimi görmesini istiyorum. "Çünkü seni seviyorum, Layla. Sadece seviyorum. Belki çok erken, belki delilik, belki de bu beni tam bir romantik yapıyor—"

Beni bir öpücükle susturuyor ve bu, tüm dünyadaki en duygusal öpücük. Öpüşme biçiminde sevgisini hissedebiliyorum, yumuşak nefesinde duyabiliyorum, ellerinin yüzümdeki dokunuşunda hissedebiliyorum.

O bunu söylese de söylemese de, o orada mevcut.

Ama öpüşmeyi bitirirken, "Henüz çok erken değil. Ben de seni seviyorum," diyor.

Onu bir daha öpmüyorum. Bunun yerine, "Sana ne kadar çok sevdiğimi göstereyim," diyorum.

* * *

Arabanın arka koltuğunda, bölme kalkıkken, o bir tanrıça gibiydi; bana doğru kıvrılıyor, tişörtümü kavırıyor ve yanımda paramparça olurken dudaklarını aralıyordu.

Evet, kesinlikle evet.

O kendinden geçmiş halinden inerken parmaklarımın hareketini yavaşlatıyorum, sonra bana dönüyor, gözleri parıldıyor, yanakları kızarıyor.

Parmaklarımdan onu yalıyorum. Sonra, açgözlü kızım yaramaz bir öpücük için yaklaşıyor.

"Mmm. Ağzında çok lezzetli bir tadım var," diyor geri çekilirken.

"Yine de emin olmalıyım," diyorum karanlık bir ses tonuyla.

Evime vardığımızda, elbisesinin fermuarını açmaya bile zahmet etmiyorum. Onu kanepeye oturtuyorum, bacaklarının arasına diz çöküyorum ve kumaşı yukarı doğru itiyorum.

Birkaç dakika sonra, ağzıma en sevdiğim sesleri çıkarmaya başladı. Sonra nefes nefese kaldı, hıçkırdı. "Çok ısrarcısın Nick," diye mırıldandı.

Sakalımı bacağına sürüyorum. "Seni tanıdığım gece orgazm istedin. Seni yanlış mı anladım?"

Gülerek doğruldu, sonra öne eğildi ve bir elini göğsümden aşağı kaydırarak pantolonumun kumaşının üzerinden penisimi kavradı.

O sıkarken inliyorum. "Penisimle oyna, tatlım," diyorum ona, sonra ayağa kalkıp ona yardım ediyorum, pantolonumun fermuarını açıp boxer şortumu aşağı indiriyorum ve penisimi ona sunuyorum. İstekle yüzünü penisime yaklaştırıyor, başını dolgun kırmızı dudaklarına sürüyor.

Binanın asansöründe rujunu tazeledi ve ben de onu çok yakında silmeyi düşünüyorum.

Penisimi kullanarak dudaklarını daha da aralıyorum. O da güzelce itaat ediyor. Sanki benden zevk alıyormuş gibi, penisimin başını saygıyla yalıyor. Omurgamdan aşağıya doğru sıcak zevk kıvılcımları yayılıyor.

Dilini üzerimde döndürdükten sonra bırakıp, penisimin üzerinde çılgınca seksi bir çizgi halinde yalamaya başladı.

Artık düşünemiyorum, çok iyi hissettiriyor.

Derin bir nefes verip elimi başının etrafına doladım. "Daha fazla," diye ısrar ettim.

Bana yukarıdan, şeytani ve güçlü bir bakışla bakarak, "Sabırlı ol, yakışıklı," dedi.

Başımı sallıyorum. "Sabırlı olamıyorum. Tanrım, seni çok istiyorum."

Bu durum onu çok heyecanlandırmış gibi görünüyor, çünkü hiç vakit kaybetmeden kalçalarımın yakalayıp beni boğazının derinliklerine çekti. Sanki bir sonraki yemeğiymiş gibi penisime yapışmış durumda ve bu anın ne kadar erotik olduğuna inanamıyorum.

Güzel kadınıma çatı katımda penisimi yiyip bitiriyor, kırmızı dudakları gerilmiş ve benimle dolu, arkamızda tüm New York manzarası var. Ama sanırım doğal sanat manzaralarına odaklanmıyor, çünkü tamamen penisime odaklanmış durumda. Sert ve bilinçli bir şekilde emiyor, ama çok güzel. Bacaklarım titriyor. Testislerim karıncalanıyor.

Duruyorum, yavaşça ağzından çekiliyorum.

Dudak büzerek, "Ama ben senin penisini beğeniyorum," dedi.

"Öyleyse onunla yatağında biraz zaman geçireyim."

Yatak odamda, o elbisesini çıkarırken ben de üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını çıkarıyorum. Ama elbise yerde yığılınca durup ona bakıyorum.

Siyah iç çamaşırlarıyla nefes kesici görünüyor. Göğüslerini saran kumaşa aptalca işaret ederken boğazım kuruyor. "Fotoğrafındaki bu muydu?"

"Bunu New York'taki ilk randevumuz için aldım," diyor ve ardından neredeyse aklımı başımdan alan siyah saten bir korsenin üzerinde parmaklarını gezdiriyor.

"Üzerinde kalsın ve şimdi sikime gir," dedim ona, sonra komodinin üzerinden bir prezervatif aldım.

Ama yatağa girdiğimde ve o üzerime çıkmaya başladığında, prezervatifi alıp arkasına fırlatıyor.

Bu ilginç ve umarım düşündüğüm her şeyi ifade ediyordur. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Omuzlarına dökülen saçlarıyla daha da yaklaştı. "Geçtiğimiz günlerde doğum kontrol hapı kullanmaya başladım. Şimdi işe yarıyor. Ve güvendeyim."

Onun çıplak halini görebiliyorum. Vücudum adeta bir fırın gibi. "Ben de güvendeyim."

Ona penisimi uzatıyorum ve o da kabul ediyor.

Kadınım penisimin üzerine çöküyor, ben onu doldururken inliyor. Yüzünde kirli bir gülümseme beliriyor, sanki hayatında hiç bu kadar mutlu olmamış gibi penisimin üzerinde kıvranıyor.

Evet, ikimiz de aynı fikirdeyiz.

Sevdiğim kadınla birlikte olduğum için dünyanın en şanslı adamıyım.

Belki de kaderdir. Belki de tesadüftür. Ya da belki de bir seçim yapıp sonra da bu seçimin hakkını vermek için elinizden gelen her şeyi yapmaktır.

BİR TARLA GÜNÜ

Layla

Ekranda kamyonların yanından sekerek geçen bir kurbağa, cesurca caddeyi geçmeye çalışırken, Frogger konsolundan neşeli retro atari sesleri yankılanıyor.

Cumartesi günü David'le ayarladığım öğle yemeği için Village'daki Cosmo's'a erkenden geldim, bu yüzden bir masada oturmuş, yakındaki retro atari oyununda biri oynarken kapıyı gözümle izliyorum. Ama kurbağa şeklindeki pankekler, atari ekranında pikseli bir şekilde ölüyor.

Bugün David'le kurbağa olmak istemiyorum. Beklerken parmaklarımın arasındaki kurukafaları çeviriyorum. Normalde bu kadar huzursuz değilim. Ama David'i beklemek sinirlerimi alt üst ediyor.

Buraya son geldiğimde bana aşık olduğu kadından bahsetmişti.

Şimdi de onun babasıyla nasıl birlikte olduğumdan bahsedeceğiz.

Eğlenceli zamanlar.

Halkaları biraz daha çeviriyorum ama bu hareket endişelerimi yatıştırmıyor. Kulaklıklarımı takıp Ethan'ın en yeni şarkısını açıyorum. "Blown Away"i Harlow'a ve bana göndermişti ve dinlemeyi bırakamıyorum. Ama tam arkadaşımın güzel bariton sesi kalbimi kırmaya yaklaşırken, David dükkanın kapısından içeri giriyor ve beni aramak için odayı tarıyor.

Frene o kadar hızlı bastım ki, sonra da yapmacık bir gülümsemeyle ona el salladım.

Onun ruh halini anlayamadığım için kendimi hazırlıyorum. Özellikle de bana başıyla onay verip sonra yanıma doğru yürüdüğünde. Başla onay işareti gülümseme değildir.

Yanıma gelirken "Hey, Mayweather," diyor ve ona sarılmalı mıyım diye tereddüt ediyorum, bu yüzden yanına yaklaşmıyorum. Eğer ihtiyacı varsa, yalnız kalma ihtiyacına saygı duymak istiyorum.

"Hey, Bancroft," diyorum. Ya da belki de kısık bir sesle söylüyorum.

Karşımdaki masaya oturdu. Ama daha bir kelime bile söyleyemeden, en önemli konuya daldım. "Cynthia nasıl? Yarın çıkıyor, değil mi?"

"Evet, yapıyor," diyor, sanki onunla gurur duyuyormuş gibi. "Ve geçen gün senin kişisel bakım sepetini aldı ve neredeyse yataktan fırladı."

"Harika. Zıplaması değil, hoşuna gitmesi çok güzel," dedim. Ona bir hediye gönderdim: mumlar, yüz maskeleri, makyaj malzemeleri ve nefis bir losyon.

"Makyaj fırçalarının yarısının ne işe yaradığını bilmediğini söyledi," diye ekliyor.

Kahretsin. Bu, aptalca bir hediye seçtiğim ve onun gizlice bundan nefret ettiği anlamına mı geliyor?

"Ah. Umarım kötü bir şey olmamıştır—"

"Gerçekten çok beğendi. Ve ona göndermiş olman da hoşuma gitti."

Bu iyi, ama gerçek bir ilerleme kaydettiğimizi düşünmüyorum.

Sessiz ve aramızdaki ilişkinin ne olduğunu, hatta nerede durmak istediğini bile anlayamıyorum. Özellikle de daha önce hiç burada bulunmamış gibi duvardaki menü panosunu incelerken. Bu garip duruma zar zor tahammül edebiliyorum ve daha sadece bir dakika geçti.

"Aç mısın?" diye soruyor, bana doğru dönerken ben de birden ağızımdan şu sözler dökülüyor: "Sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim. Daha önce hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim. Dostluğumuzu, şakalarımızı ve takılmalarımızı özledim ve bunu geri kazanmanın bir yolunu bulmak istiyorum. Her şeyi düzeltmek için ne yapabilirim?"

İrkilerek "Ah." dedi.

"Ah?"

"Demek istediğim," diyor, sonra çenesini kaşıyor, kaşlarını çatıyor. "Aslında her şey yolunda."

Öne doğru eğildim, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. "Sen misin?"

"Son birkaç dakika gibi garip olacağını tahmin ediyorum. Ama sanırım seni anlıyorum, Layla."

"Gerçekten mi?" Şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılarak sırıttı. "Anlaşılan belli ki belirli bir tipten hoşlanıyorsun."

Sonra sanki beni bir konuda yakalamış gibi sırıtışını genişletti: Bancroft/Adams erkeklerinden hoşlandığımı.

Ben de gülüyorum. "Belki de haklısın."

Masadan uzanıp saçlarımı karıştırdı. "Bak, olanları tekrar tekrar konuşmak zorunda değiliz. Babamla o konuyu konuşmak çok zordu. Onunla konuştuktan sonra biraz yorgun ve bitkin düşmüştüm. Ve insanlara, özellikle de sevdiğim insanlara kızgın kalmak istemediğime karar verdim. Dünyada çok daha kötü şeyler var. Yuva arayan hayvanlar, açlıktan ölen insanlar ve kurtarılması gereken bir gezegen var. Ve sen," dedi, beni işaret ederek. "Benim için çok önemli olan bir şey için bağış toplama etkinliği planlamama yardım ettin. Babamı sevdiğin için sana kızsaydım ne tür bir pislik olurdu ki?"

Kalbim göğsüme sığmayacak kadar şişiyor. Ve "Teşekkür ederim" demekten başka söyleyecek pek bir şey olduğundan emin değilim.

"Hayır," diyor kesin bir dille. "Teşekkür ederim. Bunların hepsini siz yaptınız; ev sahipliği yaptınız, yardım ettiniz. Şikayet edilecek bir şey yok." Sonra uzun ve anlamlı bir iç çekiyor. "Yani, beni aldattığınız gerçeği dışında. Ama bu aile içinde olan bir şey, o yüzden kabul edebilirim."

Daha da yüksek sesle gülüyorum. "Çok rahatladım."

Açlık dolu gözlerle tahtaya bakıyor. "Yemek yedikten sonra benimle kız arkadaşımı görmeye gelmek ister misin?"

"Ben isterdim."

İşimiz bittiğinde, tıpkı Nick'in geçmişte onun için yaptığı gibi, Cynthia için de bir sandviç alıp götürüyor. İçimden gizlice gülümsüyorum. Sevgi dili konusunda babasına çok benziyor.

Yolda, Cosmo'nun önünde durdu, ifadesi birdenbire sertleşti. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım."

Ciddi bir ifadeyle başımı salladım, benden ne isterse istesin kabul etmeye hazırdım. "Her şey."

"Onunla evlendiğinde, sana üvey anne diye seslenerek çok eğleneceğim."

Burada ele alınacak çok fazla konu var, bu yüzden tek bir şeye odaklanıyorum. "Elbette, üvey oğlum. İstedğin gibi anlatabilirsin."

Hastanede kız arkadaşıyla ilk kez tanıştım ve o tam bir tatlış. Kısacası, onun için mükemmel biri.

Makyaj fırçalarını işaret ederek, "Şimdi, bana bunların nasıl çalıştığını gösterebilir misiniz?" dedi.

"Elbette yapabilirim," diyorum ve sonraki bir saati onun makyajını yaparak geçiriyorum.

BİR HİSSETTİM

Layla

Pazar sabahı, tenis raketimi omzuma atıp annemle kulüpte buluşmak için kapıdan çıkıyorum. Nick de benimle birlikte çıkıyor, asansöre doğru koridorda yürürken eli sürekli kalçamda.

Asansörü beklerken, yüzünde muzip bir sırıtışla bana döndü. "Şimdi unutma tatlım. Ona sadece şu sözleri söyle. Nick'in dünyadaki herkesten daha büyük, daha iyi bir cinsel organı var, o yüzden beni tuzağa düşürmeyi bırak."

"Ben de tam olarak bunu söyleyecektim."

Asansör yanaşırken, "Ona sana birden çok orgazm yaşattığımı da söyleyebilirsin," diye ciddi bir ifadeyle söylüyor.

Boş arabanın içine girdiğimizde, "Kedimin etini yemeyi çok sevdiğini ona mutlaka söyleyeceğim," diyorum.

Çenemi avuç içine aldı. "Adalet yerini bulsun. Ona benim sikimi emmeyi de çok sevdiğini söyle."

Gülerek, "Sevgilimin ağzının çok bozuk olduğunu söyleyip konuyu orada bıraksam nasıl olur?" dedim.

"Başka kimin ağzı çok bozuk biliyor musun?"

"DSÖ?"

"Erkek arkadaşının kız arkadaşı," diyor alçak, seksi bir sesle. Boynumu öpüyor, önce hayranlıkla, sonra da sanki iz bırakacakmış gibi sertçe. Tam da ona göre.

Ama onu itiyorum. "Öpücük izi yok. Bu Mama Mayweather'ı etkilemeyecek."

Duraklıyor, sonra çıkarken elimi tutuyor, sesi ciddileşiyor. "Bir gün onu etkileyeceğim. Senin için."

Göğsüm hızla çarpıyor. Nick, sosyete hayatına girmeyi sevmiyor. Kendisi için insanları etkilemeye ihtiyacı yok. Sadece bir gün benim için iyi bir izlenim bırakmak istiyor. Böylece annem, beni seven biriyle birlikte olduğumu bilerek daha rahat nefes alabilir.

Randall Adası'na giderken bu duyguyu kalbimde saklıyorum.

* * *

Sahada, annemin servis atmasını beklerken parmak uçlarımda zıplıyorum. Sanki bu oyunda insanları ezmek için doğmuş gibi, raketini kaldırıyor ve topu adeta çığlık atarak bana doğru gönderiyor.

Hamle yapıyorum ama şansım yok. Top yanımdan geçip sahanın kenarına gidiyor.

Oyun. Set. Maç.

Göğsümden ter damlaları süzülürken fileye doğru koştum ve onunla tokalaştım. "İyi maçı."

Raketini bana doğrulttu. "Doğruyu söyle. Yine kazanmama izin mi verdin?"

"Hayır. Sen sadece bir canavarsın."

Dudaklarını hafifçe kapatarak gülümsedi ve sahanın kenarındaki banka doğru yürüdü, su şişesini aldı. Derin bir yudum aldıktan sonra kulübe başıyla işaret etti. "Duş ve öğle yemeği?"

Etrafıma göz attım. Salon şaşırtıcı derecede boştu. Kimse beklemiyordu. Fırsatı değerlendirdim. "Aslında, sizinle konuşmak istediğim bir şey var," dedim, kendimi hazır ve istekli hissederek.

Vakit geldi. Nihayet vakti geldi.

"Elbette. Ne oldu canım?"

Bu suya ayak parmağımı bile sokmanın imkanı yok. Atlıyorum. "Kip'le gelecek hafta dışarı çıkmayacağım. Bu sabah randevu ayarlamak için aradı ve ona biriyle görüştüğümü söyledim."

"Sen misin?"

“Evet. Ama onu görmesem bile, artık kimseyle birlikte olmak istemiyorum anne. O adamlardan hiçbirini sevmiyorum. Hepsi bencil, egoist, şımarık tipler.”

Yüzünü buruşturarak su şişesini sahanın yanındaki banka bıraktı. "Bu da ne? Erkek mi?"

“Babamın tam tersi.” Bunu söylemenin en kolay yolu bu.

"Anlıyorum," diyor sakın bir şekilde, hâlâ taktığı evlilik yüzüğünü parmaklarıyla yoklayarak. Belki bilinçaltı bir şeydir. Belki de kasıtlıdır; kaybettiği aşkıyla bir bağlantı. Yıllardır bunu yapıyor, kendini kötü hissettiğinde dalgın dalgın yüzüğüne dokunuyor.

“Ama biriyle tanıştım ve o inanılmaz biri,” diye devam ediyorum ve sesimdeki duyguları ve sevgiyi gizlemeye çalışmıyorum. Hissettiklerimi gizleyemiyorum.

"Bu harika. Onu tanır mıyım?"

Doğrusu...

“Evet,” diyorum, sonra omuzlarımı dikleştiriyorum. “Nick Adams’la birlikteyim.”

Başını hızla çevirdi, ağzı balık gibi açıldı. "Rose'un eski sevgilisi mi?" diye nefes nefese sordu sonunda.

“Evet. Ve o, David’in babası,” diye ekliyorum ki her şeyi tek tek anlatmak zorunda kalmayalım.

Gözleri irileşti. Sesi alçaldı. "Sevgilim. Bu..."

“Skandal mı?”

“Layla.” Bu bir azarlama, sanki yaramazlık yapmışım gibi.

“Yani, demek istediğin bu mu?” Artık kendimi tutmuyorum. Onun duyguları önemli, ama benimkiler de.

"Hayır," diyor. "Bunu kastetmedim."

Ama ayrıntıya girmiyor. Arkadaşının eski kocasıyla görüştüğüm için bana parti vermesini beklemiyordum. Sadece çöpçatanlık yapmayı bırakıp seçimlerime saygı duymaya başlamasını istiyorum. "Bak, onu sevmek zorunda değilsin. Onunla tenis oynamak zorunda değilsin. Ama ben ona aşığım ve o da bana aşık. Ve olay bu kadar."

Raketini daha sıkı kavradı. "Tamam," dedi ama sesi sertti, tıpkı bir ısırık gibi ve bu beni sinirlendirdi.

“Pekala. Onu sevmiyorsun,” diye ekliyorum. “Anlıyorum. Bu senin tercihin. Ama o benim tercihim. Ve bunu bilmen gerekiyor ki beni başkalarıyla tanıştırmayı bırakabilesin.”

Kolumu çaresizce kavradı, sanki kaçıp gideceğimi düşünüyordu. "Sana kızgın değilim. Kendime kızgınım. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Keşke daha önce bilseydim. Neden bana ayartılmak istemediğini söylemedin?"

Anneme iyi bak. Babamın son sözleri her gün kafamda yankılanıyor.

"Çünkü senin mutlu olmanı istedim," diye dişlerimi sıkarak, kaçınılmaz duygu seline kapılmadan söylüyorum. "Babam da bunu isterdi. Benim seni kollamamı isterdi."

İşte bu. Gerçek bu. Bu, ona ve ona duyulan saygının göstergesi.

Beni bırakıp, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi parmaklarıyla ağzını kapattı.

Devam ediyorum. "Ve biliyorum ki, tanıdığın bir aileden, soylu bir geçmişe sahip, prestijli bir üniversitede okumuş ve bir kulüp üyesi olan bir adamla birlikte olmamı istiyordun."

Keskin bir sesle, "Dur," dedi.

Şaşırdım kaldım. Normalde benimle böyle konuşmaz ya da bakışlarında o sert ateşle bana bakmaz. Bu, toplantı odasındaki Anna.

"Benim istediğim bu değil. İkisini birbirine karıştırmayın."

"Ama öyle görünüyordu?"

"Güvendiğim bir adamla birlikte olmanı istiyorum çünkü güvende olmanı istiyorum," diyor gözyaşlarını tutmaya çalışarak, sesi titreyerek. "Bir erkeğin parası umurumda değil. Zengin bir adamla evlenmene gerek yok. Cher'in dediği gibi, ben zengin bir adamım. Bir şeye ihtiyacın olursa sana bakacak kadar kazanıyorum. Güvendiğim biriyle birlikte olmanı istiyorum çünkü..." Belki de kendine enerji toplamak için derin bir nefes alıyor. "Joe'ya asla güvenmedim. İçimde bir his vardı ve bununla ilgili hiçbir şey yapmadım." Sesi titriyor, hıçkırığın eşiğinde. "Ne olduğunu anlayamadım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve bu pişmanlık benimle yaşıyor." Vurgu yapmak için göğsüne dokunuyor. "Nereden geldiğiyle ilgili değil. İçgüdüsel bir histi ve bununla ilgili hiçbir şey yapmadım."

Taşıdığı suçluluk duygusu ne kadar büyük olmalı. Gereksiz, yersiz bir suçluluk duygusu. Çok üzücü.

Kollarından tuttum, sıkıca sarıldım. "Anne, senin suçun değil," dedim yumuşak bir sesle, duygularımla dolu bir şekilde.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

İkimiz de maçtan ter içinde ve ağlamaktan dağılmış haldeyiz ama umurumda değil. Ona sarılıyorum, ikimizin de temasa ihtiyacı var. "Bunu içinde taşıma anne. Kimse bilemezdi. Babamla Joe bir hafta önce kavga

etmişlerdi ve babam Joe'nun neler yapabileceğini bilmiyordu. Joe muhtemelen kendisinin neler yapabileceğini bilmiyordu. Ben de kesinlikle bilmiyordum, binamıza girerken yanımdan geçtiğinde. Oldu işte anne. Öylece oldu ve sadece bir kişi suçlu," diyorum, ona sıkıca sarılarak, ona biraz gücümü, biraz da kesinliğimi vermeye çalışıyorum.

Burnunu çekiyor.

Elini bıraktım ama omuzlarından tutmaya devam ettim ve gözlerinin içine baktım. "Senin suçun değil. Senin suçun değil. Senin suçun değil," diye tekrarladım.

Yanağından bir damla daha kalın bir gözyaşı aktı. Titrek bir nefes verdi, sonra kendini bıraktı ve yüzünü sildi.

Sonra başını sallıyor. Belki de bu bir kabulleniş ya da kabullenişin başlangıcı.

"Geçmişini değiştiremezsiniz," diyorum. "Sadece şimdiki zamanınızı nasıl yaşadığınızı değiştirebilirsiniz."

Hafifçe gülümsemeyi başarıyor. "Nasıl bu kadar bilge oldunuz?"

"Yapmak zorundaydım," diyorum, sonra kulübe doğru başımı sallıyorum. "Cobb salatası ister misiniz?"

Gözlerini devirdi. "Buradaki Cobb salatası berbat. Başka bir yere gidebilir miyiz?"

"Şehirde iyi bir lokanta biliyorum."

"Hadi oraya gidelim."

* * *

Neon Diner'da erkeklerden, gençlerden ya da geçmişten bahsetmiyoruz. Onun şirketinde bir gün üstlenmemi istediği işten de bahsetmiyoruz.

Başka bir zaman. Başka bir zaman da, ona bu hafta içinde Mia ile bir toplantım olduğunu ve sonraki adımları konuşacağımızı söyleyeceğim.

Bunun yerine, şehrin en iyi ve en kötü restoranları, Ethan'ın grubu, Harlow'un sanat galerisi, Jules'un yeni televizyon dizileri için oyuncu seçimi çalışmaları ve Camden'in gelişen iş dünyası hakkında sohbet ediyoruz.

Annem her ayrıntıyı büyük bir ilgiyle takip ediyor.

İşimiz bittiğinde sokakta vedalaşıyoruz. O, Nick'ten, erkeklerden ya da Beautique'ten hiç bahsetmeden yollarımızı ayırıyoruz.

Belki de bu bizim için yeni bir başlangıçtır.
Umarım bu onun için de bir tane olur.

BU BENİM DEĞİL

Layla

Mia, gökdelende tipik bir ofisi olan birine hiç benzemiyordu, bu yüzden bana iş adresini gönderdiğinde, hızlı bir Google araması, onu Village'da çiçeklerle çevrili şirin küçük bir taş binada otururken hayal ettiğimi doğruladı.

Şimdi, Çarşamba sabahı, Manhattan standartlarına göre oldukça şirin olan bu bloğun giriş kapısının başındayım ve zile basıyorum.

"Bir saniye," diye seslendi yukarıdan. Yukarı baktım. İkinci katta, balkonda bitkileri sulamakla meşguldü. Tamam, bu da mantıklı. Saçlarını kocaman, sarkık bir şapka örtüyordu. "Belirli bir yaştaki kadınlar," dedi şapkayı işaret ederek.

Bu onun adeta sloganı gibi görünüyor.

"Geniş kenarlı şapka Paris gibidir. Her zaman iyi bir fikirdir," diyorum neşeyle.

"Haydi, geniş kenarlı şapkaları da pazarlayalım!"

Eğer Mia gerçekten de bir sonraki adımda geniş kenarlı şapka serisi çıkarırsa şaşırmam.

Birkaç saniye sonra zile basıp içeri aldı ve ben de evine doğru merdivenlerden yukarı çıktım. Kapı şeftali rengindeydi, tam da markanın tarzına uygun.

Kapıyı ardına kadar açıyor. "İçeri gel, canım," diyor ve beni koridordan geçirerek gösterişsiz bir kapıya, ofisine götürüyor.

Odanın ortasında meşe bir masa dikkat çekiyor, karşısında ise lacivert iki sandalye bulunuyor. Duvarlar serin beyaz renkte. Bu, onun hayatı dans ederek yaşama tarzıyla zarif ve güçlü bir tezat oluşturuyor.

Bana bir sandalyenin arkasına vurarak onaylıyor, sonra diğerine geçiyor. "Sana bir teklifim var ve bunu herkesin önünde konuşmak istemedim," diyor, iş odaklı Mia tavrıyla. Onun rahat ve neşeli tarafına alışkın olduğum için bu biraz şaşırtıcı. Ama Mia'nın her zaman hem kamusal hem de özel bir kişiliği olmuştur. Sanırım annem de böyle, ben de öyleyim.

İnsanlar sizin onlara göstermenize izin verdiğiniz şeyleri görürler. Ama aynı zamanda, siz isterseniz de istemeseniz de, sizin kendi versiyonlarınızı da oluştururlar. Hayatta kalmanın anahtarı, farklı yönlerinizi ne zaman ve kiminle paylaşacağınızı bilmektir. Kontrol edebileceğiniz tek şey budur.

Mia, "The Makeover'ı satın alıp Mia Jane'in bir parçası yapmak istiyorum," diyor ve vay canına, bu gerçekten de lafı uzatmadan konuya giriyor. Bu kadar çabuk bir teklif beklemiyordum, hatta hiç teklif edeceğini de tahmin etmiyordum.

Bana bir kağıt uzattı. Biraz şaşkın bir şekilde kağıdı aldım ve miktarı okurken yüz ifademi kontrol altına aldım. Yatırımımızın karşılığı inanılmaz derecede yüksek.

Bu, Geeta'nın yükünü büyük ölçüde hafifletebilir.

Ama yine de temkinliyim. Bazen teklifler gerçek olamayacak kadar iyi oluyor, bu yüzden acele etmeden önce ona şöyle bir soru yöneltiyorum: "Ama sanırım hepsi bu kadar değil?"

Mia, sanki bir bilgi yarışmasında doğru cevabı vermişim gibi gülümsedi. "Bir şartım var. Uygulamayı makyaj markama entegre etmek istiyorum, ancak bir şartla"—evet, işte şartlar başlıyor—"sen de benim ikinci adamım olarak şirkete katıl ve benimle birlikte şirketi yönet."

* * *

Mia'nın teklifi inanılmaz. Hâlâ şoktayım. Ama karar verecek tek kişi ben değilim. İki kişiyiz. Yüz yüze görüşme olması gerektiği için Hoboken'e olabildiğince hızlı gidiyorum. Geeta'ya en sevdiği çay dükkanında vardığımda, çok heyecanlıydı ve bunun önünde yarım kalmış çaydan kaynaklandığını sanmıyorum.

"Parayı bugün alabilir miyiz?" diye soruyor.

İşte bu yüzden iyi bir takımız. O son hızla ilerliyor, ben ise daha çok zamanını yavaş yavaş değerlendiren biriyim. "Muhtemelen olmaz. Önce konuşmalıyız," diyorum. "Gerekli araştırmaları yapmalıyız."

Süpersonik bir hızla başını salladı. "Doğru. Tabii ki. Özellikle de seni de satın aldıkları için bu anlaşmanın senin için de işe yaraması gerekiyor," dedi, sesinde anlaşmanın benim için de işe yarayacağına dair bastırılmış bir umut vardı.

Meselenin özü bu. Ben de anlaşmanın bir parçasıyım.

Mia sadece makyaj değişimini istemiyor. Beni istiyor.

Ben müsait miyim acaba? Annem Beautique'te ona katılmamı istiyor. Benden bunu bekliyor. Babamın da benim ona katılmamı istediğini düşünüyor.

Karar vermekten kaçınıyordum. Birlikte çalışma konusundaki yorumlarından kaçınıyordum çünkü kendi işimi yapmaktan keyif alıyordum. Kafamı kuma gömdüm, aile şirketine katılma beklentisi hakkında gerçek bir karar vermeyi reddediyordum.

Ama artık bunu görmezden gelemem. Şimdi biri bana harika, hayvanlar üzerinde test yapmayan, ileri görüşlü bir makyaj markası kurma fırsatı sunuyor, tam olarak ne istediğimi biliyorum.

Mia Jane'i Mia ile birlikte yönetmek.

Ama annemle geçirdiğim diğer günün ardından ve sonunda biraz ilerleme kaydettikten sonra, onu tekrar incitmek istemiyorum.

Ve ona iyi bakacağıma dair söz vermiştim.

Geeta'nın karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Biraz daha düşünmem gerekiyor."

Hayal kırıklığını bir gülümsemeyle gizlemeye çalışıyor ama inandırıcı değil. "Elbette."

Ayrılırken gülümsemem de yapmacık. Göğsümdeki acıyı gizliyor. Ne yapacağımı bilememenin verdiği o acıyı.

* * *

Ne yapacağımı bilmesem bile, nereye gideceğimi biliyorum.

Manhattan'a döndüğümde, bir bakkaldan bir simit sandviç alıyorum, sonra doğruca Central Park'a gidiyorum. Pusulam beni banka doğru yönlendiriyor. Giderken, boş olmasını umuyorum.

Yıllar içinde buraya düşünmek için geldiğimde başka birinin burayı kullandığı zamanlar oldu.

Yemek yemek, kitap okumak, şekerleme yapmak.

Bugün buna ihtiyacım var. Bunu istiyorum. Düşüneceğim, yiyeceğim ve biraz müzik dinleyeceğim. Her şey benim olacak. Benim herkese açık sırrım.

Daha hızlı yürüyorum, kalbim biraz fazla hızlı çarpıyor. Hata yapmak istemiyorum. Annemi üzmem istemiyorum. Geeta'yı üzmem istemiyorum.

Gölün yanından geçerken koşmaya başladım. Sanki bir şey beni kovalıyormuş gibi hızlandım, sonra suyun yanından geçtim, virajı döndüm, patikadan aşağı indim ve...

Nefes nefese kalmış bir halde birden duruyorum.

Evsiz bir adam bankta oturmuş, muhtemelen çöpten çıkmış bir paket yemek kutusunu karıştırıyor.

Sanki duvara toslamış gibiyim.

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Çantamdan simit sandviçi çıkarıp yanına gidiyorum. "Bunu ister misin? Ben hiç dokunmadım."

"Teşekkür ederim."

Ona uzattım, sonra arkamı dönüp gittim.

Bu bank aslında benim değil. Artık başkalarına ait. Ona ihtiyacı olan herkese ait, tıpkı plaketteki sözler gibi.

LÜTFEN SINIRLARI AŞMAYIN

Layla

İçgüdüüm bana Harlow ve Ethan'ı bulmamı söylüyor. Onlar çok uzun zamandır benim insanlarım. Her zaman da öyle kalacaklar.

Ama bana daha çok yardımcı olabilecek başka biri var, yardım etmeyi canı gönülden seven biri.

Parktan ayrılırken bir mesaj yazıyorum.

Layla: Merhaba. Bu akşam seninle iş hakkında konuşmam gerekiyor. Biraz... kafam karışık.

Kendimden şüphe etmeden önce gönder tuşuna bastım.

Yardım istemeyi pek sevmem, en yakın iki arkadaşım dışında. Ama sanırım bir ilişkiye sahip olmak da zaten böyle bir şey.

Birkaç dakika sonra cevap veriyor.

Nick: Tabii ki. İhtiyacınız olan her şey.

Bu soru için ona ihtiyacım olduğu için biraz utanarak yüzümü buruşturuyorum.

Ama yapıyorum. Yardım edebilecek tek kişi o. O akşam benim evimde buluşmak üzere plan yaptıktan sonra eve gidiyorum, kendimi odaya kilitliyorum ve saçımı yıkamadan duş alıyorum. Temiz kıyafetler giyiyorum, askılı bir tişört ve kot pantolon giyiyorum.

Kuru saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum, sonra makyaj çantalarımından birini alıp yüzümü makyajlamaya başlamaya hazırlanıyorum.

Aynaya bakıyorum, ne tür makyaj yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Belki sadece fondöten ve dudak parlatıcısı? Son dokunuş olarak biraz da maskara ekleyeyim? Benim de dediğim gibi, maskarasız asla tam olarak giyinmiş sayılmazsınız.

Ama fondöten fırçasını elime aldığımda, birdenbire makyaj yapmama isteği duyuyorum...

Bu his çok tuhaf.

Harika, gerçekten harika. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Fırçayı çantasına geri koydum, çantayı rafa yerleştirdim ve oturma odama gidip şezlonguma uzandım, kendimi bu rahatsız edici, çıplak hisle baş başa bıraktım.

Bir kitabı açıyorum ve Nick mesaj atana kadar okuyorum:

Nick: Yoldayım.

Birden ayağa kalktım, kendimden tamamen emin değildim. Ama o kapıyı çalıp ben de hızla açtığımda, tereddüdüm kayboldu.

En azından bundan eminim.

O.

Biz.

Tanıştığımız zamanki gibi görünüyor. Güçlü, kudretli, bilge. Koyu gri pantolon ve bordo düğmeli gömlek giymiş. Kravatı çözülmüş. İşten sonra kravatı dağınık olan bir adam işte.

Çekip onu kapıdan içeri, kendime doğru yaklaştırdım. "Merhaba. Sana ihtiyacım var."

"Buradayım," diyor.

Birkaç dakika sonra, kanepemde oturuyoruz ve Mia'nın günün erken saatlerinde bana verdiği anlaşma notunun dijital kopyasını onunla paylaşıyorum.

Ama Nick'in tavsiyesine ihtiyacım olan konu bu değil, zaten o da buradan başlıyor. Okumayı bitirdikten sonra telefonu kapattığında, "Bunu yapmak istiyor musun?" diye soruyor.

En kolay cevap. "Evet." Mia'nın ofisine gittiğimden beri bundan eminim. "Hem zorlayıcı, hem eğlenceli, hem anlamlı, hem de tam bana göre görünüyor."

"Sana benziyor," diyor ama sırtıtmıyor. Beni endişeyle izliyor ve büyük sorumu sormaya cesaret edemedi, "Ama verdiğin sözü tutmadığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

Anladığına çok sevindim ama şaşırmadım da. Tabii ki Nick bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilir.

Zorlukla yutkunuyorum. "Bu sadece... 'Anneme iyi bakma sözü' mü? Ben hep bunun onun için çalışmam, ona göz kulak olmam, mutlu olduğundan emin olmam gerektiği anlamına geldiğini düşünmüştüm."

"Böyle düşünmeni anlıyorum." Ailem hakkında konuşurken çok dikkatli davranıyor. Sınırı aşmak istemediğini anlayabiliyorum.

"Nick, bir baba olarak bunun ne anlama geldiğini bilmem gerek..." diye yalvarıyorum. Daha önce ona sormayı hiç düşünmemiştim. Bir baba olarak onun içgörüsünden faydalanmak istememişim. Ama şimdi kesinlikle istiyorum. "Söyle bana. Yıllardır peşimi bırakmıyor."

Hayır, bu doğru değil. Bu vaat beni sadece kovalamakla kalmadı. "Beni tanımladı," diyerek kendimi düzeltiyorum.

Nick derin bir iç çekip başını salladı, ama bu hüznü bir iç çekiş değildi. Düşünceli bir iç çekişti. "Layla," diye başladı sessizce, önemli bir tonda.

"Evet?"

Elimi tutuyor. Nazik bakışları gözlerimde kalıyor. "Sanırım bu, onsuz da iyi olacağını bildiği anlamına geliyor. Güçlü, cesur kızının ne yaparsa yapsın, ne seçerse seçsin, neye karar verirse versin iyi olacağını biliyordu."

Kahretsin onu. Beni ağlatıyor. Yaklaşıp, başparmağıyla yanağımdaki bir gözyaşını sildi.

"Sana seni sevdiğini söyledi. Bilmeni istediği buydu. Sonra da sevdiği kadını hatırlayacak birinin olmasını istediği için ona iyi bakmanı söyledi. Ama bir baba olarak, sırf onun için bir şey yapmanı asla istemezdi. Senin için en iyi olan seçimleri yapma özgürlüğüne sahip olmanı isterdi. Yapmak istediğin seçimleri."

Omuzlarım titriyor, rahatlama ve neredeyse sevinç gibi bir duygu beni altüst ediyor ama gözyaşlarımın bir sonraki dalgasını yutuyorum. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Buna tamamen inanıyorum," diyor.

"Bunu sadece şöyle söylediğin için söylemiyorsun herhalde..."

Hafifçe gülüyor. "Çünkü seni seviyorum?"

"Evet."

Elini yanağıma koyuyor, başparmağıyla makyajsız yüzümde geziniyor. "Bunu söylüyorum çünkü bunun doğru olduğuna inanıyorum."

Kendimi daha hafif, daha özgür hissediyorum. Ve sevildiğimi hissediyorum. "Nick," diye fısıldıyorum, içimdeki yeni bir umut kıvılcımı beni ileriye itiyor.

"Evet?"

"Sanırım bu benim hayalimdeki iş," diye fısıldıyorum saygıyla.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Kucağına tırmandım, bacaklarımı onun üzerine attım ve onu öpücük yağmuruna tuttum. "Seni her geçen gün daha çok seviyorum."

Kollarını bana doladı ve yanağımdan öptü. "Güzel. Tek istediğim senin sevgin."

Sonra ona onu ne kadar çok sevdiğimi gösteriyorum. Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum, sonra onun fermuarını açıyorum ve üzerine çöküyorum.

"Evettt," diye inledi, başını koltuk minderine yaslayarak.

Acele etmiyorum. Sadece onun varlığının ve aramızdaki yakınlığın tadını çıkarıyorum. Yatakta olsun olmasın, yaptığımız her şeyde birbirimize daha da yakınlaşmamızın tadını çıkarıyorum.

Bir süre her türlü bağlantıdan kaçındım. Bundan çok korkuyordum.

Onu kaybetmekten hâlâ korkuyorum. Eminim ki her zaman da korkacağım. Ama bu endişeyle yaşamayı, sevgisiz yaşamaya tercih ederim.

KARŞI TEKLİF

Layla

Annemden o hafta sonu Neon Diner'da buluşmamızı rica ediyorum. Kulüpten daha çok orayı seviyorum. Sanırım o da seviyor. Kimse Layla Mayweather ya da Anna hakkında bir şeyler fısıldamıyor.

Ama bu tipik bir anne-kız gezisi değil. Ve umarım anneme art arda iki yumruk atmayacağım. Ama bir iş kadını, yapması gerekeni yapmak zorundadır.

Ne istediğini nihayet bilen birinin özgüveniyle, en sevdiğim lokantanın kapısını hızla açıyorum. Yukarıdan bir Monkees şarkısı yankılanıyor ve nane yeşili üniformalı garsonlar telaşla yanımdan geçiyor.

Gömleğimi elimle düzeltiyorum. Yeni. Dün alışverişe gittim ve Jules ile Harlow seçmeme yardım ettiler. Harlow, "İşteki ilk günün için mükemmel olacak," demişti.

Bu beni biraz heyecanlandırdı, işteki ilk günümü düşününce. Ama bugün işteki ilk günüm gibi hissediyorum, o yüzden şimdi giyiyorum. Üstteki, Champagne Taste'den açık mavi bir köylü bluzu ve onu Jules'un benim için seçtiği kısa siyah bir etekle kombinledim.

Bu annemin pembe pantolon takımı değil, çok teşekkür ederim.

Annemi masada bulduğumda, telefonundan bir e-postayı dikte ediyordu. Tıpkı Jules gibi.

Jules her zaman açık değil. Kapatıyor. Belki annemin kapatmasına yardım edecek birine ihtiyacı var.

Selamlaştıktan ve sipariş verdikten sonra başlıyorum. Derin nefes almaya gerek yok. Giriş konuşması yok. Mia'nın teklifini anlatırken doğrudan ve net bir şekilde konuşuyorum. "Ve inanılmaz bir fırsat gibi görünüyor," diyerek sözlerimi bitiriyorum.

Sessiz ve dürüst olmak gerekirse, o kadar dik ve vakur duruşuyla biraz da ürkütücü. Tam bir Anna "Esir Almaz" Mayweather gibi.

"İlginç," diyor sonunda, soğukkanlı ve profesyonel bir şekilde. Ama sonra yine suskun kalıyor.

Yutkunuyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Geri adım atarak ya da onu rahatlatarak sessizliği doldurmaya çalışmıyorum.

"Peki, bunu kabul edecek misin?" diye soruyor kısa bir duraksamanın ardından.

Kararlılığımı koruyorum. "Evet, öyleyim. Bu benim istediğim şey. Ve bana Beautique'te iş teklif ettiğiniz için teşekkür ederim. Ama anlaşılan bu, benim hayalim."

Dudaklarını büzdü ve ben de "Babanız bunu mu isterdi?" gibi bir karşılık beklemeye hazırlandım.

Ama gelmiyor. Bunun yerine, soğuk mavi gözleriyle bana yoğun bir şekilde bakıyor. Gözleri benimkinden daha açık. Kimileri daha buz gibi olduğunu söyler. Ama onun diğer yönlerini de gördüm. Sıcakkanlı, sevgi dolu, anaç ve nazik olabileceğini biliyorum.

"Bunun senin için önemli olduğunu görüyorum," diyor ve omuzlarımda farkında olmadan taşıdığım gerginliğin bir kısmı gevşiyor.

Beklediğimden daha iyi anlıyor beni.

"Gerçekten de yapabilirim," diye ekliyor kabullenmiş bir gülümsemeyle. Bu iyi bir işaret. "Ama karşı teklif yapmazsam berbat bir iş kadını olurum."

Gözlerimi kırıpıyorum. "Ne?" Bu gerçek mi?

"The Makeover programını Beautique'e entegre etmek ve şirketim bünyesinde yönetmenizi sağlamak için iki katını öderim."

Şoktan neredeyse ağzım açık kalacaktı, ama... izin vermedim. Daha önce uygulamamı satın almak için hiç teklifte bulunmamıştı. Başından beri satmak istediğimizi biliyordu. Neden şimdi? Neden iki katına çıkarıyor? Çünkü başka biri de "Yeniden Tasarım"ı istiyor diye mi?

Hayır. Sanırım başka biri beni istiyor.

"Harika bir ortaklık olabilir," diyor. "Ofiste birbirimizi görmek, fikir alışverişinde bulunmak ve yeni ürün serileri geliştirmek, makyaj ve iş

konularını konuşurken öğle yemeği yemek harika olur."

Ve birdenbire her şey aydınlandı. Benimle neden çalışmak istediği, bu fikre neden bu kadar bağlı kaldığı...

Onun şirketinde çalışmama ihtiyacı yok. Benimle daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacı var. Yalnız hissediyor.

Garson yemeğimizi getirirken gözyaşlarımı zor tutuyorum. Garson gidince anneme, "Önce yiyelim, sonra sana bir şey göstereceğim," diyorum.

Çünkü bundan sonra ne yapacağımı da biliyorum.

* * *

Öğle yemeğinden sonra onu Central Park'a götürüyorum. Banka yaklaşıırken, "Neredeyse geldik," diyorum.

Yirmi metre ötede durdu, ben de durdum. Gözlerinde anlayış ifadesiyle, gözyaşlarıyla birlikte parlayarak bana döndü. "Bir bankın var."

"Evet," diyorum.

"Babanız bunları çok severdi," diyor sesi hüzünlü ve sevgi dolu.

"Evet, yaptı."

"Bana hiç söylemedin." Sesi üzgün değil, şaşkın.

"Uzun süre bunu bir sır olarak saklamam gerekiyordu," diyorum. Ama artık bunu kendime saklamak zorunda değilim.

Elini tutuyorum. "Ben de bir plaket yaptırđım," diye ekliyorum. Okuyabilmesi için onu banka götürüyorum. İşte asıl Herkülvari görev bu: gözyaşlarını tutmak. Plaketi işaret ederken ancak fısıltıyla konuşabiliyorum. "Bunlar ona söylediğim son sözlerim."

Ağzını eliyle kapatıyor, gözlerinden yaşlar süzülürken gümüş metale ve üzerine kazınmış dört kelimeye bakıyor.

Ben de seni seviyorum.

* * *

Öğleden sonra sona ererken oturup sohbet ediyoruz ve onunla gitmeyi sevdiğimiz yerleri, nasıl güldüğünü ve söylediği şeyleri anıyoruz. Ayrılma vakti geldi ve onu parkın karşısından Beşinci Cadde'ye kadar yürütüyorum, müzeye vardığımızda duruyoruz.

"Anne," dedim, arabalar, taksiler ve otobüsler caddede ağır ağır ilerlerken. "Eğer karşı teklifinden gerçekten ciddiysen, bunu Geeta'ya iletmem gerekiyor. Ama eğer benimle daha fazla zaman geçirmek için yaptıysan, o zaman sana bir karşı teklifim olsun istiyorum."

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Ah. Tamam. Anladım."

Onu hazırlıksız yakaladım, belki de ilk kez. Sanırım bu özelliğimi takdir edecek. Umarım fikrimi beğenir. "Gerçekten bir akıl hocasına ihtiyacım var. Belki de iş hayatında her türlü zorluk ve fırsatla başa çıkmış güçlü, tutkulu bir kadın." Daha fazla şey söylediğimde kendiliğinden gülümsüyor: "Tanıdığınız biri var mı acaba?"

Çenesine dokunarak, nadiren sergilediği neşeli bir tavırla, "Sanırım öyleyim," dedi.

"O zaman belki bu akıl hocamla her hafta bir araya gelip mesleki konular hakkında konuşabiliriz. Mesela Neon Diner'da?"

"Bunu planlanmış bir şey olarak kabul edin," diyor.

Vedalaşıyoruz, o şehrin kendi tarafına gidiyor, ben de benim tarafıma. Ama artık o kadar da uzak değiliz.

OTORİTERLİKTEN BAHSETMİŞKEN

Layla

Birkaç hafta ve imzalanmış bir anlaşmanın ardından, kendimi biraz rock yıldızı gibi hissederek Gin Joint'e doğru yola koyuldum.

Geeta babası için yatılı bir bakıcı buldu bile, bu yüzden o da kendini bir rock yıldızı gibi hissediyor. Storm bu hafta başında bana "Mia Jane'e Hoş Geldin" yazılı bir papatya buketi gönderdi ve şöyle bir not ekledi: "Sanırım bu muhteşem dövmen yüzünden en sevdiğin çiçekler bunlar! Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum."

Onunla çalışmayı ben de dört gözle bekliyorum. Terfi aldı ve artık mağaza müdürü değil, şirket tarafında direktör oldu.

Ama bu gece arkadaşlar için.

Ekibimi kadife koltuklara uzanmış, keyifli ve muhteşem görünürken buluyorum. Ya da belki de bu gece her şey öyle hissettiriyor.

"Evcil hayvanlarım!" diye sesleniyorum, sonra Harlow, Ethan ve Camden'ın yanına katılıyorum. "Jules nerede?"

"Bayanlar bölümünde," diye yanıtlıyor Camden.

Piyano sesinin üzerinde topuklu ayakkabıların tıkırtısını duyuyorum. "Sanırım bu akşam mojitolar senden?" diye soruyor Jules arkamdan.

Jules'a cevap vermek için döndüm, ama o... sarışın.

"Saçların," diyorum aptalca bir şekilde, işaret ederek.

Kedi gibi gülümsüyor. "Aa, bu mu? Bu bir peruk," diyor ve yanıma otururken kaşını oynatıyor. "Sanırım artık peruklara merak sardım."

"Bu, After-Dark Jules'un devamı mı?" diye soruyorum, ayrıntıları öğrenmek için can atıyorum.

Camden araya girerek, "Onu bir gece kulübüne götürün, gece hayatının nasıl olduğunu göreceksiniz." dedi.

"Seninle dans kulüplerine gittim," diyorum Jules'e ve çok meraklanıyorum. Onu tanıdıkça, daha fazla yönünü keşfediyorum.

Ethan masanın üzerinden uzanıp dizime dokundu. "Sanırım dans kulüplerini kastetmiyor," diye fısıldadı.

Jules sadece gülümsedi ve "Ha, sus artık." dedi.

Şimdi sarışın olan arkadaşşıma şaşkınlıkla bakıyorum. "Mojitolar benden, ama hikayeler senden, belli ki. Kulüplerin hakkında daha çok şey duymak istiyorum."

Omuz silkerek, "Anlatacak pek bir şey olduğundan emin değilim," dedi. Bir an durakladıktan sonra, "Henüz," diye ekledi.

Gülerek arkadaşlarımın, yeni ailemin yüzlerine bakıyorum. Yüzleri ıslıl, gözleri parıldıyor, dudakları kıvrılıyor. Gruba, "Bence o cümlede 'henüz' kelimesi çok şey anlatıyor," diyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor Harlow.

Jules yine gizemli bir şekilde gülümsedi.

Yakında daha fazlasını paylaşacağını tahmin ediyorum. Paylaştığında hazır olacağım. Şimdilik içecek sipariş ediyoruz ve kadeh kaldırıyoruz.

Ethan elindeki kokteyli kaldırarak, "Layla Mayweather'a," diyor. "Diğer adıyla Lola Jones'a."

Harlow, buzlu çayını kaldırırken, "Umarım böyle devam eder," diye ekledi.

"Hem yeni dostlarıma hem de eski dostlarıma" diye ekliyorum.

Camden, Jules'a dikkatlice bakarak, "Ve kirli küçük sırlar," diye ekliyor.

Bana dönen kadın, "Ve bir Adams erkeğinin kalbini kazanmaya," diyor.

Kadehleri tokuşturuyorum ama o yorum—bir Adams adamı—birkaç kez kafamda yankılanıyor.

Ama Gramercy Park'taki muhteşem bir binaya, Adams'la görüşmeye gittiğimde bunu aklımdan çıkarıyorum. O da yatakta, podcast dinliyor.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp yanına gidiyorum. O boxer şort ve tişört giymiş, ama benim istediğim gibi olursa bu yakında değişecek.

Öncelikle, Future Think adlı podcast'ini tamamen kapatıyorum. Ona sormak istediğim bir şey var. "Hâlâ tango öğrenmek istiyor musun?"

Gülüyor. "Tango ücretinin iadesini mi teklif ediyorsunuz?"

Başımı salladım. "Eğlenceli olurdu. Sen ve ben. Dans dersleri alabilirdik."

Beni kendine doğru çekiyor. "Seninle dans etmeyi her zaman sevmişimdir, güzelim."

Yanına sokuluyorum. "Güzel. Çünkü ben kendimizi affettirip bizi kaydettirdim."

Bu da beni bir kez daha güldürüyor. "Ne kadar da patronluk taslıyorsun, değil mi?"

Söz konusu otoriterlikse...

"Bütün akşam beni havaya soktu," diye fısıldadım, ona doğru hafifçe kıpırdanarak.

"Öyle mi?"

"Sadece biraz."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Sadece biraz mı?"

Kalçalarımı onun yanına doğru sallıyorum. "Belki de birazdan fazla."

Gülüştü kirli. Gözleri arsız bir zevkle parıldıyor. "Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Arkadaşlarınla yeni işini kutlarken, mojito içip sohbet ederken, beni baştan çıkarmayı mı hayal ediyordun?" Elini boynumdan aşağı doğru kaydırıp omzuma doğru kıvrıldı.

"Evet," diye titreyerek cevap veriyorum.

Dirseğinin üzerine yaslanarak yüzünü boğazıma yaklaştırdı ve oraya sahiplenici bir öpücük kondurdu. "Güzel. Çünkü sana uzun zamandır yapmak istediğim bir şey var."

Bu beni daha da heyecanlandırıyor. "Bu nedir?"

Geri çekildi, sonra elini göğsümden aşağı, bir göğsümün üzerinden karnıma doğru indirdi. "Daha önce her geldiğinde seninle sevişmeyi düşünmemek ne kadar zordu, biliyor musun?"

Hım. Bu gidişatı beğendim. "Hiçbir fikrim yok," dedim masumca. "Neden bana söylemiyorsun?"

Homurdanarak, "Hayır. Peki, sen benim kanepemde, oturma odamda, lanet olası kapımın önünde olduğun tüm o zamanlarda neler düşündüğümü sana neden göstermeyeyim?" dedi.

Merhaba. Otoriter Nick burada ve ben de bundan memnunum.

"Bana göster."

DOĞAL SANAT

Nick

Ona her şeyi göstereceğim.

O kanepeye doğru eğilmiş, ben de onun içine sonuna kadar girmiş durumdayım. Ama onu sertçe becermiyorum. İşkence gibi, incelikle yavaş bir şekilde ilişkiye giriyorum.

Bu manzaraların hepsine hayran kaldım. Uzun sırtının görüntüsüne. Güzel tenine. İpeksi saçlarına.

"Buraya taşındığım gün," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum ona, "bu görüntülerle mücadele ettim."

Benden güçlü bir itme. Ondan bir ürperme.

"Başarılı oldun mu?" diye soruyor, sanki cevabı bilmiyormuş gibi.

Ona daha da yaklaştım, yüzümü kulağına yaklaştırdım. "Hiç de değil."

"Ne yazık," diyor benimle dalga geçerek.

Ellerimi kalçalarının etrafına daha sıkı sarıyorum, yavaşça çekiyorum ve sonra klitorisile oynuyorum. "Sonra yanıma geldin ve pencerelere bakıp durdun," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, evime ilk girdiği günü anlatırken, aklımda sadece o vardı, burada, böyle.

"Gözlerinizde kötü bir ifade olduğunu hatırlıyorum," diyor. "Bu çok zor olmalıydı."

İçine iyice giriyorum. "Zor mu geliyor tatlım?"

İnledi, sonra başını salladı. "Evet. Tanrım, evet." Ama sonra kendine geldi ve tekrar benimle alay etti. "Ama böyle zorlandığın için çok

üzüldüm."

Saçlarını kavrayıp yumruğumun içine kıvırdım. "Seni her seferinde kanepemin üzerine eğmek istedim. New York'ta en çok ne istediğimi sana göstermek için."

Ürperdi. "Bu ne?"

"Sen," diye sertçe fısıldadım, sonra neredeyse tamamen geri çekildim.

"Nick," diye inledi.

Evet. Kesinlikle evet. Yalvardığında bayılıyorum. Nefesi kesiliyor, sonra penisime doğru itiliyor, beni arıyor, avlıyor. "Nick, lütfen," diyor.

İşte benim kadını.

Ateşli, aç ve bana karşı son derece şehvetli. İstedğim bu. Klitorisini okşuyorum, saçlarını kavriyorum ve onu sertçe beceriyorum. "Manzaranın tadını çıkar, tatlım. Bu muhteşem manzaranın tadını çıkar."

Başını yukarı kaldırıp, derin ve tutkulu bir ritimle ona doğru sallanıyorum, ta ki altımda çığlık atıp titreyene kadar.

Kendimi kontrol edemez hale geliyorum, doruk noktasına ulaşırken ondan, kendimden ve New York manzarasından zevk alıyorum.

Tam istediğim gibi. Bütün bunlar. Her gece.

* * *

Birkaç sabah sonra, yatak odasında gömleğimin düğmelerini iliklerken, başka bir manzaranın tadını çıkarıyorum. Layla'nın banyodaki yeni ek aynada göz makyajı yapmasını utanmadan izliyorum. Duvardan çekilip çıkan ve yüzünün yakın çekimini sağlayan özel bir ayna taktırdım.

Dikkatlice, konsantre bir şekilde bir şey çiziyor ve ben de o anın tadını çıkarıyorum.

Evimde, sevdiği işi yapan bu muhteşem kadın var.

Gözlerini hafifçe gümüş rengine boyadıktan sonra, takdir dolu alçak bir ıslık çaldım. "Vay be, çok güzel görünüyorsun."

"Makyajım mı?"

"Sen, olduğun gibi. Sadece sen. İşte buradasın," diyorum. "Evimde makyaj yaparken seni görmenin en sevdiğim şeylerden biri olacağını hiç düşünmemiştim, ama öyle."

Arkasından yaklaşıp saçlarına bir öpücük kondurdum ve yasemin kokusunu içime çektim. Boynunu uzatıp, bir kedi gibi bana doğru kıvrıldı.

"Beğendiğine sevindim."

"Elbette," diyorum ve işe hazırlanmayı bitirmesi için onu bırakıyorum.

Mutfağa gidip kendimi oyalıyorum. Pembe puantiyeli siyah bir bluz ve şık siyah pantolonla, son derece bakımlı ve göz alıcı bir şekilde içeri girdiğinde, tezgahtan tekrar ıslık çalıyorum. "Yönetici Layla burada," diyorum.

Hafifçe reverans yaptı. "Teşekkür ederim. Ne yapıyorsunuz?" diye sordu, etrafıma bakarak.

Sinsi bir gülümsemeyle tezgahtan kahverengi bir kağıt torba alıp ona uzattım. "Öğle yemeğine çıkmaya vaktiniz yoksa diye. Yani, iş yerinde yiyebilirsiniz," dedim.

"İlk günüm için bana öğle yemeği hazırladın," diyor, beni kral gibi hissettiren bir gülümsemeyle.

"Evet," diyorum, sonra elini tutuyorum ve birlikte ayrılıyoruz.

SENİN İÇİN HER ŞEY

Nick

Birkaç Ay Sonra

“Ne düşünüyorsun?” David, ofisimde durmuş, kapağı açık mavi kadife bir kutu tutuyor.

Elmasın parıltısından gözlerimi koruyorum. "Gözlerimi kamaştırıyor," diyorum. Sonra da ciddi bir şekilde ekliyorum: "Muhteşem."

Kutuyu rahatlamış bir şekilde kapatıyor. "Teşekkürler. Layla seçmeme yardımcı oldu."

“Cynthia bayılacak.” Çok mutlu olacak—bu ikisi gerçekten birbirine çok yakışıyor. Kırık bacağından iyileştikten sonra David'le birlikte şehre taşındı. Daha iyi bir patronu var ve Brooklyn'de yeni bir barda çalışıyor. David'in bu sıradan kıza aşık olması Rose ve ailesini çıldırtıyor olmalı, ama onların ne düşündüğü umurumda değil. Benim için önemli olan çocuğumun mutlu ve başarılı olması. “Ne zaman evlenme teklifi edeceksin?”

“Bu hafta sonu kamp yapmaya gidiyoruz.”

"Ormanda kaybetme sakın," diye uyardım onu.

“Yapmayacağım,” diyor ve cebine koyuyor. “İşime geri dönmeliyim.”

Hâlâ benim firmamda, pazarlama ve sosyal medya işleriyle ilgileniyor. Ama A Helping Paw'a zaman ayırabilmek için çalışma saatlerini biraz

azalttı. Yardım kuruluşu hem fon hem de farkındalık açısından büyüyor. Bu çocukla çok gurur duyuyorum.

"Evet dediğinde bana haber ver," diyorum.

David çıkarken Finn içeri girer. Selamlaşırlar, ardından Finn kapıyı kapatır. Yüz ifadesi anında ciddi ve ağırbaşlı bir hal alır.

"O yaptı," diyor sandalyeye çökerken.

Kim olduğunu veya ne olduğunu sormama gerek yok. Sadece karşısındaki sandalyeye geçiyorum ve bana evliliğinin sonunu anlatırken dinliyorum.

* * *

Birkaç hafta sonra Brooklyn'deki bir bowling salonunda, on lobutun hepsini devirerek strike yaptım. Harika!

Gösteriş yapmayı sevmem—kimse bundan hoşlanmaz—ama kadınımdan gelen bir öpücüğü memnuniyetle kabul ederim.

"Sen tam bir bowling ustasısn," diye mırıldandı Layla, sonra yanağıma bir öpücük daha kondurdu.

"Yine mi dudaklarıma ruj izi bırakıyorsun?"

"Olabilirim," diyor utangaç bir şekilde.

"Hım. Bunu yaptığın için seni yatağın üzerine yatırıp popona vurmam gerekebilir," diye fısıldadım.

Mavi gözleri ışıldıyor. "Evet, lütfen."

Homurdanıyorum, sonra beynimi kasıp kavuran kirli düşünceleri silkeliyorum. "Odaklan. Parti yap. Beni, seninle tanıştığım gün yaptığın gibi rahatsız etmeyi bırak."

"Elimden bir şey gelmiyor," diyor. Bowling topu sırası ona geldiğinde, oturup on kiloluk topu pistte aşağı doğru göndermesini keyifle izliyorum. Birkaç lobut deviriyor, sonra birkaç tane daha, ardından oğlumun nişanlısı sırasını alırken Cynthia'yı alkışlamak için kenara çekiliyor.

Cynthia'nın yeni iş yerindeki nişan partisindeyiz. Sürpriz bilgi: Evet dedi.

Babam ve annem de burada ve tahmin edebileceğiniz gibi, Layla'yı çok seviyorlar. Son birkaç aydır onu tanımaya başladılar. Layla benimle birlikte yaşamaya başladı, bu yüzden artık burası bizim evimiz ve arkadaşlarımız ve ailemiz için yemek pişirdiğimizde gerçekten de bir ev gibi hissediyoruz.

Bazen annem ve babam, bazen de David ve Cynthia geliyor. Arada sırada Layla'nın annesi de geliyor. Anna bile mutfakta yardım ediyor, çünkü ara sıra tekrar yemek yapmaya başladı. Anna Mayweather ile en iyi arkadaş değiliz ve asla da olmayacağız. Ama Layla'yı mutlu ettiğimi biliyor ve ilişkimize saygı duyuyor. Önemli olan bu. Ayrıca Anna tekrar flört etmeye hazır olduğuna karar verdi. Yemek masasında Layla olası erkekler listesini gözden geçiriyor ve Layla'nın annesini biriyle tanıştırmaya çalışmasını izlemek çok komik.

Şu an ise gururlu bir baba ve mutlu bir adamım. Oğlum hayallerindeki kadınla evleniyor. Hayatımın aşkıyla birlikte yaşıyorum.

Layla sarı plastik koltuklara yanıma oturduğunda, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum. Başparmağımı kafatası yüzüklerinin üzerinden, sonra da yüzük parmağının üzerinden geçirirken, bir gün oraya başka bir yüzük daha takacağımı hayal ediyorum.

Belki de yakında bir gün.

Şimdilik birlikte en güzel hayatımızı yaşıyoruz.

Arkadaşları da bu akşam burada. Harlow ve Bridger, Ethan ve onun bir grup arkadaşıyla bowling oynuyorlar. Jules ve Camden de onların takımında.

Kardeşim bira almak için dışarı çıktı, yanıma oturdu ve bir yudum aldı. "Sıra sende," dedim, şeridi işaret ederek.

Ama cevap vermiyor. Bir şerit ötedeki Layla'nın arkadaşı Jules'a bakıyor. Layla bir bowling topu alıyor, sonra kızıl saçlı arkadaşının söylediği bir şeye gülüyor.

Jules ona doğru baktı ve gülümsemesini gizlemek için yüzünü eğdi.

Burada neler oluyor Allah aşkına?

"Hey, Finn Amca! Sıra sende!" diye sesleniyor David.

Kardeşim gözlerini kırptırarak sanki bir sisi dağıtıyormuş gibi davrandı. "Tamam, teşekkürler."

Ayağa kalkıp topunu alırken, aylar önce söylediği bir şeyi hatırladım. Geçen akşam arkadaşım Tate ile akşam yemeğinde buluştuk. Kızı da oradaydı. Sanırım yirmili yaşlarının ortalarında.

Her şey yerli yerine oturuyor. Jules, Jules Marley'dir. Aman Tanrım. Babası Tate, Finn'in en iyi arkadaşı.

Sonra kardeşim yedek atışını da başarılı bir şekilde yaptı ve yemin ederim ki bir şerit ötedeki kadına bir kez daha gizlice baktı.

* * *

Sabahleyin el çantamı fermuarla kapatıp kapıya doğru yöneliyorum. Şoförüm beni havaalanına götürmek için kaldırımında bekliyor. San Francisco'da bir konferansta konuşmacı olacağım ve Layla'nın bana şakayla karışık ciddi bir uğurlama yapmasını bekliyorum. Belki de "Beni seyirciler arasında bacaklarımı açarken hayal edin" gibi bir şey.

Ama yatak odasından çıktığında kaşları çatıktı.

Dudakları aralık.

Endişeden nefesi hızlanıyor.

Bir şeyler ters gidiyor.

Çantayı yere bırakıp yanına gittim. "Ne oldu tatlım?"

Titreyerek telefonunu bana gösterdi. Mia'dan gelen mesajı okudum.

Merhaba canım! Bu sabah biraz konuşabilir miyiz? Seninle konuşmam gereken birkaç şey var.

Bu kötü bir işaret ama Layla için iyimserliğimi koruyorum. "Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun, halledeceğiz," diye onu rahatlatıyorum.

"Gerçekten mi? Ya işimi kaybedersem? Bu işi çok seviyorum."

"Biliyorum," diyorum, "ve bu konuda çok başarılısın."

Gerçekler ortada; Layla'nın katılımından bu yana Mia Jane markası muazzam bir büyüme kaydetti. Layla'nın arkadaşlarıyla en sevdiği mekan olan Gin Joint ile aynı blokta bir mağaza da dahil olmak üzere daha fazla mağaza açtılar. Mia ayrıca ürün yelpazesini genişletti ve gençler arasında internette bir sansasyon haline geldi. Rakamlar çok iyi. Marka çok başarılı.

"Ama bu hiç iyiye işaret değil, Nick," diyor sesi endişeyle dolu. "Ya beni işten kovarsa?"

"Seni işten çıkarması aptallık olurdu. Bunu tamamen ciddiye alıyorum."

Yüzükleriyle oynuyor. "Ya şirketi kapatıyorsa?"

"Başka bir iş bulacaksın. Çok talep görüyorsun. Sen Lola Jones'sun. Bunu asla kimseye unutturma."

Nefesini verip başını salladı. "Ben Lola Jones."

"Bilgiye ulaşır ulaşmaz beni arayın."

* * *

San Francisco'ya indiğimde telefonum çaldı. Uçağın köprüsünde yürürken telefonu açtım ve Layla hiç vakit kaybetmedi. "Mia şirketi Los Angeles'a taşıyor. Ailesiyle birlikte olmak istiyor ve onlar Santa Monica'da yaşıyorlar. Tüm şirket çalışanlarının, ben de dahil olmak üzere, Los Angeles'ta onunla birlikte çalışmasını istiyor."

Layla'nın başka bir şey söylemesine gerek yok, gitmek istemediğini anlıyorum.

Ama yine de teklifi yapıyorum. "Kabul etmek istersen, seninle birlikte taşınırım."

Uzun süre sessiz kalıyor. "Nick," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu yapar mıydın?"

Hiç soru sormadan, "Senin için her şeyi yaparım." dedi.

EVİM

Layla

Nick'in teklifine evet demek istiyorum. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum işte.

İki gece sonra, evimizin etrafında dolaşıyor, New York silüetine bakıyor ve sevgilimle konuşuyordum. Telefonda ona, "Burada kalmak istiyorum," dedim.

"Evet?"

Pencerelerden beni kendine çeken şehre bakıyorum. Bu şehir, en büyük kalp kırıklığımın da, en büyük aşkımın da yuvası.

Burası tüm sevdiklerimin yuvası. "Sevdiğim herkes burada," diyorum üzgün ama kabullenmiş bir şekilde.

"Emin misin?"

"Olumlu. Başka bir iş bulurum. Bunlar olur, üstesinden gelirim."

"Biliyorum," diyor sıcak ve kendinden emin bir şekilde. "Yakında eve döneceğim."

Ev. Evet, burası evim. New York, burada onunla, Harlow ve Ethan'la, annemle, David'le ve tüm yeni arkadaşlarımla birlikteyim. Jules, Camden ve Storm.

Ama burası aynı zamanda onun evi. Nick'in anne babası burada, David ve Cynthia da burada. Nick her gün oğluyla çalışmayı çok seviyor. Los Angeles'taki işi kabul edip Nick'i ailesinden uzaklaştırmak bencilce olurdu.

“Seni görmek için sabırsızlanıyorum.” Koltuğa yerleşip ona bugünkü açılış konuşması hakkında sorular soruyorum. “Fırsatlardan bahsettin mi?”

“Evet, yaptım. Çünkü onları nasıl tespit edeceğimi biliyorum.”

Kesinlikle öyle.

* * *

"İşte dudaklarınızı kalemle fazla çizmemenizin yolu bu," diyerek kameraya dönüp "yapılmaması gerekenler" videomun sonunu getiriyorum.

Resmi istifamın üzerinden birkaç gün geçtikten sonra Mia Jane ofislerindeki stüdyodayım. Bundan sonra ne yapacağımdan veya yeni bir iş aramak için nereye başvuracağımdan hala emin değilim.

Ama çok sevdiğim şirkete veda etmeden önce bitirmem gereken bir işim var. Şu anda, The Makeover için son birkaç videoma son rötuşları yapıyorum.

Çekimi bitirip stüdyodan ayrıldığımda, Storm beni ofislerimizin koridorunda bekliyordu. Benimkine benzer hüznünlü bir gülümsemesi vardı yüzünde. O da New York'tan ayrılmayı düşünmüyordu. Partneri burada yaşıyor ve Broadway şovları yönetiyordu.

"Nasılsın kızım?" diye soruyor ve kalın sesi bana nasıl hissettiği hakkında her şeyi anlatıyor.

"İyiyim..." diyorum, olabildiğince neşeli bir şekilde.

"İş stresimizi unutmak için bir şeyler içip sohbet edelim mi?"

Pek neşeli olmayabilirim. Ama yakında olacağım. "Çok," diyorum ona.

Çantamı ofisten alıp Manhattan'ın erken akşam saatlerinde dışarı çıktık ve Gin Joint'e doğru yol aldık. "Buralarda yeni bir iş aramaya başladın mı?"

"Evet. Ve bu beni çok sinirlendirdi. Parıltılı göz farımı neredeyse duvara fırlatacaktım," diyor.

Kolunu sıktım. "Makyaja zarar verme. Makyajın suçu asla olmaz."

İçini çekti. "Doğru sözler. Ama en azından martini var."

"Ve sakın bir martiniye de zarar verme," diyorum ona.

"Asla yapmayacağım."

Gin Joint'in bulunduğu sokağa vardığımızda, gece için kapalı olan Mia Jane dükkanına somurtkan yüzler takınıyoruz. "Seni özleyeceğiz, MJ," diyorum ve abartılı bir özlemle bardağı elimle yokluyormuş gibi yapıyorum.

Storm pencereye doğru kaşlarını çatarak, "Seni o kadar çok seviyorum ki senden nefret ediyorum," diyor.

Ardından, gizli içki mekanına doğru ilerlerken üzüntümüzü geride bırakmaya yemin ediyoruz. Barda içkiler eşliğinde, iş arama konusunda birbirimizle fikir alışverişinde bulunuyoruz.

Martini kadehini kaldırıp şarabımla tokuşturdu. "Yeni ufuklara."

"Onları bir arada bulalım. Ve geride bıraktıklarımız kadar muhteşem olsunlar."

İçeceklerimizi bitirdik ve biraz daha kaldık, Storm sevgilisiyle görüşmeye gidince arkadaşlarım bana katıldı.

Onlarla birlikte kariyer planları da geliştiriyoruz.

Harlow omzumu sıkarak, "Harika iş çıkaracaksın," dedi.

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Teşekkürler. Ben de öyle düşünüyorum. Mia Jane işi beni üzdü ama moralimi bozmasına izin vermeyecek kadar güçlüyüm."

"Başka fırsatlar da olacak," diye ekliyor Ethan.

"Hayat fırsatları değerlendirmekten ibarettir," diyorum. Sonra, Gin Joint'in kapısından içeri giren adamı görüyorum.

Benim adamım.

Nick'in yarına kadar evde olmaması gerekiyor.

Ama o erkenden geldi ve ben çok sevindim. Uçak yolculuğundan sonra bile tertemiz gömleği ve kravatıyla, son derece enerjik ve iş bitirici bir şekilde yanıma geldiğinde yerimden sıçradım.

Aslında, hiç de uçaktan yeni inmiş gibi görünmüyor. Bu garip.

"Merhaba Harlow. Merhaba Ethan. Layla'yı bir dakikalığına alabilir miyim?"

"Elbette," diyor Harlow, dudaklarını merakla kıvrarak.

"O artık senin," diye ekliyor Ethan.

Nick'e ne olduğunu gerçekten merak ediyorum. Elimden tutuyor, beni dışarı çıkarıyor ve Mia Jane mağazasına kadar götürüyor. Orada arkama geçiyor ve ellerini omuzlarıma doluyor.

"Bu senin, Layla."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne dedin?" diye fısıldadım.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra beni döndürdü. "Bunu senin için aldım."

Bunu o kadar rahat, o kadar kayıtsızca söylüyor.

Ama çok şaşırdım. Uzun süre konuşamadım. Sonunda kelimeleri bir araya getirdiğimde, "Dükkanı benim için mi satın aldınız?" dedim.

Bu pek mantıklı gelmiyor.

Başını salladı. "Hayır. Şirket. Mia onu satmaktan memnundu. Los Angeles'ta ailesiyle vakit geçirmek istiyor. Ve senin de dediğin gibi, burada, New York'ta arkadaşların ve ailenle vakit geçirmek istiyorsun. Bu yüzden ben de senin için aldım."

Gömleğinden tuttum. "Ciddi misin?" Heyecandan titriyordum.

Sadece sıırttı. "Evet. Size daha önce söylemedim ama teklifi kesinleştirmek için bu sabah geri döndüm."

Bütün gün yolculuk yapmış gibi görünmediğini biliyordum. "Burada mıydın? Bütün gün toplantılarda mıydın?"

"İstediğin her şeye sahip olmanı istiyorum. Bu senin hayalindeki iş. New York'ta kal ve Storm ile şirketini buradan yönet."

Kollarımı boynuna doladım ve onu tutkuyla, şiddetle öptüm.

Elimi bıraktığımda fısıldadım: "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Gerçekten mi? Buna gerçekten inanamıyor musun?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Çok doğru. Bu tam da ona göre bir şey. "Aslında yapabilirim," diyorum ve sonra büyük aşkımın ve benim yuvam olan New York sokaklarında onu tekrar öpüyorum.

SON SÖZ

SICAK BİR YAZ GÖKYÜZÜ

Layla

Aylar Sonra

Miami'deki otel odasının aynasında kurukafa yüzüklerimi parmaklarıma takıyorum, sonra da yakut kırmızısı rujumu sürüyorum.

İşte bu kadar. Bugüne hazırım.

Dudaklarımı birbirine bastırıp yansıyıp yansımama bir öpücük gönderirken, dünyadaki en sevdiğim insan arkamdan gelip güçlü kollarıyla belime sarıldı.

"Çok güzel," diyor Nick, aynada gözlerime bakarak ve saçlarıma yumuşak öpücükler kondurarak.

Saçlarımı öpmeyi her zaman çok sevmiştir. Ben de onun bunu yapmasını her zaman sevmişimdir. Yanak kemiğime doğru yaklaşıyor, bu beni hem tahrik ediyor hem de bugünkü büyük etkinlik için yüzümü özenle hazırlamak için harcadığım zamanı riske atıyor.

"Ama rujumu bozma sakın," diye şakayla karışık uyarıyorum.

"Kim? Ben mi?" Çeneme bir öpücük kondururken sesinde yaramaz bir tını vardı.

"Evet, sen. Dudaklarımdan silmeye takıntılısın."

Yüzünü kaldırarak elini boynumdan saçlarımı çekmek için kaldırdı, ardından boynuma nazik ve uzun bir öpücük kondurdu, bu da tenimde

karıncalanmaya neden oldu.

"Dudaklarının tadını seviyorum," diyor. "Ve o kırmızı dudaklarını penisimin etrafına sardığında rujunun görünüşüne bayılıyorum."

Gözlerimi devirerek koluna hafifçe vurdu. "Şu an diz çökmeye vaktim yok."

Surat asıyor. Ama ısrarcı, beni kendine doğru çekiyor, böylece sertleşmiş penisini kalçamda hissedebiliyorum. "Öyleyse sonra. Ya da belki diz çöker ve seninle ilgilenirim," diye öneriyor, beni baştan çıkararak.

Beni kesinlikle cezbediyor.

Ama neredeyse hiç zaman yok.

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor," diyorum biraz üzgün bir şekilde.

İnleyerek beni bıraktı. Sonra, sanki insanüstü bir başarıymış gibi, tamamen uzaklaştı ve kararlı bir şekilde başını salladı. Sanki tüm düşüncelerini temiz, iş odaklı olanlara dönüştürüyordu. "Hadi yapalım şunu. Mağazayı görmeyi dört gözle bekliyorum," dedi.

"Ben de," diyorum, bugünden dolayı son derece heyecanlı bir şekilde.

* * *

Neşeli olmayı unutun.

South Beach'in bu gözde semtindeki yepyeni makyaj mağazasının bulunduğu sokağa girdiğimde içimden bir coşku geçiyor. Sokağın sonundaki tabelaya bakarken adeta kan dolaşımda baloncuklar akıyor gibi hissediyorum.

Mia ve Lola.

Mia'nın adını -bir kısmını da olsa- korudum ve kendi adımla birleştirdim. Şimdi mağazalar ve marka Mia ve Lola. Bugün Miami'de açtığım bu mağaza sekizinci şubem olacak. Bu kadar çok mağazayı yönetiyor olmama her geçen gün hala şaşıyorum.

Şunu da belirtmek isterim ki, her şeyi tek başıma yapmıyorum. Storm benim adamım ve tüm bu sihirli işlerin gerçekleşmesi için baş işletme sorumlum olarak ona güveniyorum. Bu lansmanın her aşamasını o denetledi.

Ama tüm bunlar bazen hâlâ bir rüya gibi geliyor.

"Bu gerçek mi?" diye sordum Nick'e, sessizce, biraz da saygıyla. Yanımdaki adamın her şeyin gerçekleşmesini sağlamak için yaptıklarına

hala hayranım.

"Çok gerçekçi, Layla," diyor ses tonunda belirgin bir gururla, sokağın sonundaki canlı şeftali rengi vitrine ve safir mavisi renkteki mağaza adına bakarken.

Ama asıl şaşırtıcı olan, sokağı saran uzun kuyruk; müşteriler kapıların açılmasını yirmi dakikadan biraz fazla bir süre bekliyorlar. Onları içeri alacağım, sonra da gönüllerince makyaj malzemesi seçmelerine yardımcı olacağım.

"Bütün bunları siz yaptınız," diye ekliyor.

"Biraz da olsa yardımcı oldun," diye gülümseyerek belirtiyorum.

Ama Nick başını sallayarak iltifatımı geri çevirdi. "Bütün övgüler sana ait, zeki kadını." "

Kısa sürede Mia ve Lola, en popüler makyaj markalarından biri haline geldi.

Bugün açılış için, ülke genelindeki mağazalarımda sık sık yaptığım gibi, bir uygulamalı eğitim seansı düzenleyeceğim. Bugün için planladığım seans Miami'ye çok uygun: plaj makyajı nasıl yapılır.

Nick yanağımdan bir öpücük daha alıp fısıldadı, "Hadi bakalım, göster onları."

Sırada bekleyen müşterilere el sallayıp selam vererek yanlarına gidiyorum. Sonra içeri giriyorum. Kendimi çok iyi hissediyorum ve çok keyif alıyorum.

* * *

Nick

O akşam, batmakta olan güneşe doğru sahilde yürürken, yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu.

Layla, konuşurken adeta yerinden zıplayarak, "Bugün çok sayıda harika insanla tanıştım," diyor.

Hiç de şaşırtıcı değil. Benim Layla'm her zaman iş hayatına tutkuyla bağlı olmuştur.

Onun markasını kurup büyütmesini izlemek çok heyecan vericiydi. Öğleden sonra başlayan ve çok uzun kuyruklar nedeniyle akşamın erken saatlerine kadar uzayan görüşme hakkında bana sürekli anlatıyor. Bütün

zaman boyunca kalamadım. Miami'deki portföy şirketlerimden biriyle görüşmek için dışarı çıktım, sonra günün sonunda onunla buluşmak için geri döndüm. Genellikle böyleyiz, gündüzleri kendi işlerimize gidiyoruz ve akşamları tekrar bir araya geliyoruz.

"Bana onlar hakkında daha fazla şey anlat," diyorum elimi onun eline geçirmiş ve ayaklarımızın altında kum varken.

Ama gülümsemesi kayboluyor, parlak mavi gözlerinde ciddi bir ifade beliriyor. "Bugün burada kolunda uzun, girintili çıkıntılı bir yara izi olan bir kadın vardı," diyor. "Eski sevgilisi tarafından incitilmişti."

Homurdanıyorum.

"Şu anda hapiste," diyor, iç rahatlatıcı bir şekilde.

"Güzel," diyorum.

"Ve bana," diyor, sesi titreyerek bir an duraksıyor, "makyaj kullanarak bunu nasıl gizleyeceğini öğrendiğini anlattı. Yara izlerini ustaca gizleme üzerine çektiğim videolarımdan birini izlemiş. Hayatını değiştirdiğini söyledi."

Kalbim sevinçle doluyor. "Bu diziye yaptığın için seninle çok gurur duyuyorum."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Mia ve Lola'da yaptığım en iyi şeylerden biri oldu."

Geçmişteki acısını başkalarına yardım etmek için nasıl kullandığına hayranım. Bu videolarla travmasını tersine çevirdi ve acısını iyilik için kullandı. Bunun onu yeniden iyileştirdiğini söylüyor.

Ortaklıklarının bazıları da aynı şekilde.

Tıpkı bir yıl önce papatya dövmesini tasarlayan dövme sanatçısıyla ortaklık kurduğu gibi. Şimdi Layla, travma geçirmiş ve yara izini veya yarasını kapatmak için sanat isteyen her kadının dövme masraflarını karşılıyor. Dövmenin tüm masraflarını Layla karşılıyor. Bu, şahit olmak çok güzel bir proje. Kadınımla ne kadar gurur duyduğumu anlatamam.

Ve onunla birlikte atacağımız tüm sonraki adımlara daha hazır olamazdım. Gün hakkında biraz daha konuştuktan sonra, güneş ufukta batarken hafifçe dalgalanan denize doğru yöneldik. Okyanus havasını derin bir nefesle içime çektim, her şeyden daha emin, daha hazır hissediyordum. Ve böylece onun bir iki adım öne geçmesine izin verdim, ellerimiz birbirinden ayrıldı.

Bu onun dikkatini çekti ve arkasını dönerek kaşlarını soru işaretiyle kaldırdı. Ama ben daha hızlıydım. Tek dizimin üzerine çöktüm. "Bir sonraki

nasıl yapılır videonuz için bir fikrim var," dedim, duygularım göğsümde kabarıyordu.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Cebime uzandım. "Peki, düğün makyajı nasıl yapılır konusunda bir video çeksen?" diye önerdim, kadife bir kutu uzatarak. "Çünkü dünyada senden daha çok istediğim hiçbir şey yok. Sen hayatımın en büyük aşkısın ve her zaman da öyle oldun, ve bana kocan olma şerefini bahşedersen çok sevinirim."

Dizlerinin üzerine çöker, yanağını avuçlarının içine alır ve beni öper; dudaklarından dökülen "evet"in sırrı gözyaşlarında saklıdır.

"Bu harika bir fikir gibi görünüyor," diyor.

"Video mu?" diye şakayla karışık sordum.

Başını salladı. "Seninle evlenmek."

Elini uzatıyor ve ben de platin üzerine yerleştirilmiş muhteşem bir safir taşı takıyorum, mavi elbiseli kadını için mükemmel bir seçim.

"Bayıldım. Dövmelerimle de uyumlu," diyor sessizce.

"Ve bu, senin kadar güzel ve dirençli," diyorum.

Dudaklarını tekrar bana uzatıyor. "Bütün gün rujuma karşı koymada çok iyiydin. Bütün gece beni öp, Nick."

"Yapacağım."

Ve gelecek tüm geceler için.

Onu, bir zamanlar tanıştığımız şehirde, bunaltıcı bir yaz gökyüzünün altında öpüyorum.

* * *

Nick ve Layla'nın birlikte geçirdikleri hayat hakkında uzun bir epilog için sayfaları çevirin! Jules ve Finn'in hikayesi The Tease ile KU'da başlıyor. Beklerken, The Tryst ile aynı dünyada geçen, düşmanlıktan aşka dönüşen ateşli bir bağımsız roman olan My So-Called Sex Life'ı seveceksiniz. Şu anda mevcut ve KU'da ÜCRETSİZ! Harlow'un aşk hikayesini kaçırdıysanız, The RSVP'yi şu anda KU'da ÜCRETSİZ olarak bulabilirsiniz!

ALINTI - SÖZDE CİNSEL HAYATIM

Hazel

Elbette, aşka inanıyorum.

Eğer böyle yapmasaydım, okuyucularına yalan söyleyen en kötü türden aşk romanı yazarı olurdum.

Ama aşktan daha çok inandığım bir şey var, o da ilk tanışmanın tatlı anı. Sürükleyici bir başlangıç olmadan mutlu sona ulaşamazsınız.

Hikâyenin başlangıcı benim yazma mabedimdir ve kahraman ile kahramanın ilk kez karşılaştığı o enfes anların sunağında ibadet ederim.

Ya da tekrar görüşelim.

Bu akşam, New York'ta akşam yemeğine giderken, tanışma hikayelerine dair yeni bir olasılığı araştıracağım.

Restorana bir blok uzaklıktayım. Kısa, siyah bilek botlarım 24. Cadde'deki kaldırımda tıkırdıyor, ben de binaların üzerindeki numaralara bakıyorum. Gotik tarzda giyinmiş bir kızın iri yarı bir adamın koluna dövme yaptığı bir dövme salonunun önünden geçiyorum ve sonra hedefimi belirliyorum.

Menü.

"Geçen hafta bana bahsettiğinde arkadaşım TJ, 'Hem çok moda hem de çok sinir bozucu' dedi. 'Ve söz veriyorum, bir sonraki bölümünüzün ilk kitabına ilham verecek.'"

İkna oldum. Hemen rezervasyon yaptırdım.

Şu anda minimalist tarzda dekore edilmiş restorandayım. Menü tabelasının altında "Tanışın, Yiyin, Kaynaşın" yazıyor.

Hayatınızı değiştirin.

İddialı, ama benim görüşüme göre burası bolca malzeme sunacak. Sabırsızlıkla bekliyorum. Mayıs gecesi havasını derin bir nefesle içime çektim, sonra omuzlarımı dikleştirdim. "Beni koruyun, içeri giriyorum," dedim, aslında kimseye değil.

Bazen kendi kendime konuşuyorum. Bu bir alışkanlık. Neyse.

İçeriye doğru ilerleyip karşılama masasına doğru yürüdüm. Siyah tunik giymiş ve sarı saçlarının alt kısmı kısa kesilmiş bir kadın bana sıkılmış bir bakış attı. Evet, Menu adlı bir yer için tam da olması gerektiği gibi bir bakış.

"Merhaba. Rezervasyonum var. Sevgililer Günü için. Tek kişilik bir grup," diyorum.

"Hepsi tek taraflı partiler," diyor tekdüze bir ses tonuyla.

"Eski alışkanlık," diyorum dostça bir omuz silkme hareketiyle. "Her neyse, saat yedi buçuk için."

İç çekerek tablet ekranını taradı, sonra gözlerime baktı. "Karşı taraf henüz gelmedi. Eğer beş dakika daha gecikirse, sizden ayrılmanızı rica etmek zorunda kalacağız."

Tamam.

Yeni bir dünya düzeni bu. Restoranların katı kuralları var. Ama neye imza attığımı biliyordum. "Bana uyar," diyorum. Tatlı dille daha çok sinek yakalarsın sonuçta.

"Pekala," diyor ve arkasındaki yemek odasına doğru başını sallıyor. Oda küçük ve sade, temaya uygun, yani biz havalıyız, siz değilsiniz. Masalar siyah ahşaptan, duvarlar çelik grisi, fayanslar beyaz. Her şey sıradan, deneyim hariç.

Bu restoran çok şık çünkü birbirini tanımayan insanları bir arada oturtuyor.

Onu takip ederken, ilham verici bir tanışma hikayesi düşüncesiyle gülümsüyorum. İki seksi yabancı, tıpkı bu örnekteki gibi, bir hipster restoranında yan yana oturuyor. Birbirleriyle iyi anlaşıyorlar. O gece birlikte oluyorlar. Sonra, hop! Ertesi gün adamın onun yepyeni patronu olduğu ortaya çıkıyor, belki de?

Peki o kim? Bir mafya kralı mı? Seksi bir CEO mu?

İlham perileri bana bir sonraki kahramanın kim olduğunu bildirecek. Belki de bu gece kendini bile açıklayacak.

Undercut beni arkadaki bir masaya götürdü. Siyah ahşap yüzeydeki çerçeveli QR koduna doğru güçsüz bir el salladı. "QR kodları kullanıyoruz. Telefonunuzla tarıyorsunuz. Daha önce hiç kullandınız mı?"

Otuz bir yaşımdayım, hanımefendi. Telefon, elektrikli matkap ve yirmi kademeli vibratör kullanabiliyorum. Ama hepsini aynı anda değil. "QR kodları kavramına aşinayım. Ayrıca telefonlara da," diyorum.

"Harika," diyor kayıtsızca, sonra da tuniği tayına sürtünerek uzaklaşıyor.

Oturduktan sonra, biraz gergin bir şekilde avuçlarımı kot pantolonuma sürüyorum. Ya yanımda her şeyi fazla paylaşan biri, durmadan konuşan biri veya sıkıcı bir aday oturursa?

Ama ben de heyecanlıyım.

Ya yol arkadaşım bir aşk romanındaki gibi gizemli bir milyarderse? Ya da somurtkan bir rock müzisyeniye? Ya da çöpçatan arayan ateşli bir teknoloji meraklıysa?

Ah, tanışma sahnelerinin olasılıkları sonsuz ve bunu bir sonraki kitabımın giriş bölümü olarak yazdığımda, efsanevi olacak.

Bunu biliyorum.

Ortamın havasıyla ilgili telefonuma notlar alırken bir erkek sesi düşüncelerimi böldü.

"Dört dakika kırk beş saniye." Sesi biraz boğuk ve oldukça bilmiş bir tonda.

Böyle bir şey olamaz.

Bu hafta sonu katılacağım okuyucu fuarında Axel Huxley ile aynı sahneyi paylaşmaktan zaten çok korkuyordum. Kaderin onu gerekenden daha erken bir zamanda bana musallat edeceğine inanamıyorum.

Bakışlarımı Menu'nun ön tarafına çeviriyorum, bunun baş düşmanım olmamasını umuyorum. Belki de ses ikizi vardır. Belki de bu artık bir moda haline gelmiştir.

Ama dualarım karşılık bulmadı. Garson masasında dimdik duran, sivri dilli, gözlüklü, alaycı yüzlü romantik gerilim yazarıdır.

Siyah giyiyor çünkü elbette siyah giyiyor.

Ve tabii ki ev sahibesiyle tartışıyor. Tartışamayacağı, milyonlarca ince parçaya ayıramayacağı ve ardından itirazlarla süsleyemeyeceği bir ifadeye hiç rastlamadı.

Biraz daha gevezelik ettikten sonra, "Yani, beni oturtmanız gerekiyor. Restoranın kuralı bu." diyerek sözlerini bitirdi.

Burun kıvırdım. Kendini beğenmişlikten vazgeç, Huxley. Umarım seni kovarlar.

Bu gece Kral Dick'in yanına oturacak olan o zavallı herif için üzülüyorum.

İlham alarak bir not daha alıyorum, kahramanımın zeki, çekici, yakışıklı kahraman sahneye girmeden önce düşmanıya karşılaşmasını hayal ederken şeytani bir şekilde kıkırdıyorum. Sonra parlak profesörümü, gizemli iş adamımı, altın kalpli ve makyaja ihtiyacı olan iyi adamımı beklerken menü seçeneklerini kontrol ediyorum.

Ayak sesleri giderek daha yüksek ve yakın bir şekilde duyulmaya başlayana kadar. Yukarı bakıyorum.

Yumruk atmak istediğim bir yüz.

Okumaya devam edin: Benim Sözde Cinsel Hayatım!

Layla ve Nick'in genişletilmiş epiloguna ulaşmak için buraya tıklayın veya bu QR kodunu kullanın!

QR kodu

SEVİMLİ OL

İndirimlerden, yeni ürünlerden, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? Hemen bugün bültenime kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşabileceğiniz, kapak görsellerine ve kitaplarımın ön baskılarına göz atabileceğiniz eğlenceli ve keyifli bir ortamın parçası olmak ister misiniz? Lovely olun!

LAUREN'İN DİĞER KİTAPLARI

100'den fazla kitap yazdım! Aşağıdaki tüm kitaplar Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ!

Bakire Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın – birbirleri için her şeyi yapacak beş harika arkadaş. Beş yasak, duygusal yüklü ve son derece seksi yaş farkı aşkının tadını çıkarın!

Katılım teyidi

Buluşma

Alay

Kovalamaca

Gizemli Beşinci Kitap!

Flört Oyunları Serisi

Şehirde yaşayan arkadaşların ve onların flört maceralarının konu edildiği eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

Yandaki Bakire

Günde İki

İyi Adam Meydan Okuması

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Dört yakın arkadaş. Yeniden nasıl flört edileceğini öğrenmek için dört fırsat. Aşk, seks ve tatlı tanışma maceralarıyla dolu dört bağımsız romantik komedi.

Sözde Cinsel Hayatım

Başkalarıyla iyi geçinir

Anti-Romantik

Hayran kaldım

Sevgili adayı

Dört muhteşem kadın kahraman. Dört akıl almaz evlilik teklifi. Bu seksi romantik komedi dizisinde aşka dair dört şans!

Arkadaşım İçin Soruyorum

Seks ve Diğer Parlak Nesneler

Tek Gecelik Yedek Oyuncu

Gecelik Hizmet

Büyük Kaya Serisi

New York Times'ın 1 numaralı çok satan, son derece seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

Büyük Kaya

Bay O

İyi Asılmış

Tam Paket

Keyifli Yolculuk

Sert Ağaç

Mutlu Sonlar Serisi

Aşkın peşinde koşan ve ondan kaçınan bir grup arkadaşın hikayesini anlatan bu bağımsız kitaplar serisi, romantizmi büyük bir patlamayla başlatıyor!

Tekrar Gel

Kapa çeneni ve öp beni

Kısmet

Bekarlığa Veda Yıldönümüm

Basketbolcular ve Güzeller

Sizi kesinlikle heyecanlandıracak seksi spor temalı romantik bağımsız romanlar!

En Değerli Playboy

En Yüksek Puanı Alma İhtimali

Sürpriz Bir Öpücük

Aşk Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

Bakire Kurallar Kitabı

Bakire Oyun Planı

Bakire Tekrarı

Virgin Puan Kartı

Gösterişli Seri

Bu heyecan dolu, yüksek riskli ve bağımsız bölümlerden oluşan seride korumalar, milyarderler ve otelciler yer alıyor!

Sadece Bir Geceliğine
Tek Bir Zarif Dokunuş
Bir Haftalık Kocam

Kaçmayı Başaran Adamlar Serisi

Bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde New York ve Kaliforniya'da yaşayan arkadaşlar birbirlerine aşık oluyor!

Doğum Günü Kıyafeti
Sevgili Seksi Eski Erkek Arkadaşım
"Ya Olursa" Adamı
Dün gece için teşekkürler.
Yan Komşudaki Rüya Gibi Adam

Günahkâr Adamlar

Yüksek riskli, aksiyon dolu, son derece seksi bir romantik gerilim dizisi!

Günah Dolu Gecelerim
Benim Günahkâr Arzum
Günahkâr Özlemim
Günahkar Aşkım
Benim Günahkâr Ayartmam

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen, büyüleyici ve etkileyici aşk hikayeleri!

Seyahat tutkusu
Yarı Zamanlı Sevgili

Hediye Serisi

Geceye özel, bağımsız öykülerden oluşan bir seri! Fantazilerinizi keşfedin!

Nişan Hediyesi
Bakire Hediyesi
Dekadans Hediye

Kalp Kırıcılar Serisi

Üç erkek kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

Bir zamanlar gerçekten güzel bir zaman vardı.

Bir Zamanlar Kesin Bir Şey Vardı

Bir Zamanlar Vahşi Bir Aşk Hikayesi

Her Zaman Memnun Serisi

New York şehrinde yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi ve bağımsız öyküler serisinde aşkı ve kahkahayı birlikte buluyor!

Memnuniyet Garantili

Anlık Tatmin

Hiç Yapmadım

PS Her Zaman Sen Oldun

Tek Aşk Serisi

Bu seksi romantik komedi dizisinde, New York'ta yaşayan bir grup arkadaş teker teker birbirlerine aşık oluyor!

Seksi Olan

Sıcak Olan

Hamilelik Planı

Olduğunuz Gibi Gelin

Şanslı Aşk Serisi

Tutku dolu, işçi sınıfından kahramanlar ve seksi kadın kahramanların yer aldığı küçük bir kasaba aşkı hikayesi!

En İyi Planlar

İyi Hissetme Faktörü

Kimse Bunu Daha İyi Yapamaz

Fermuarı açıldı

Hiç pişman değilim.

Geçmişlerinden kurtulmak için mücadele eden genç bir çiftin hikayesini anlatan, gerilim dolu, seksi ve duygusal bir yeni yetişkin üçlemesi!

Bizim Başlangıcımız

Bunun heyecanı

Seninle Geçirdiğim Her Saniye

Unbreak my heart

Bağımsız bir ikinci şans temalı, duygusal iniş çıkışlarla dolu romantik bir hikaye.

Sevinç Sunuldu Düet

Yatak odanızı ateşe verecek, son derece ateşli ve baştan çıkarıcı bir dizi bağımsız kitap!

Onunla Geçirilen Geceler

Yasak Geceler

Aşkın Kapıldığı Seri

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

Sahte Komplo

Flört Teklifi

İkinci Şans Planı

Özel Prova

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Yüksek gerilim dolu, tehlike ve heyecan yüklü bir dizi!

Gece Gece

Bu Gecedен Sonra

Bir gece daha

Son Derece Baştan Çıkarıcı Bir Gece

Lili Valente ile birlikte yazdığımız, seksi romantik komedilerden oluşan "Good Love" serisi!

Ayrıca L. Blakely takma adıyla MM romantik romanlar da yazıyorum!

Umutsuzca Dostluk Düeti (MM)

Oda arkadaşlığından sevgililiğe, düşmanlığa, sahte erkek arkadaşlığa kadar uzanan bir yolculuk.

Umutsuzca Dostluk

İşte Adamım Geliyor

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Aynı takımda oynayan iki beyzbol oyuncusu, beş yıl süren yasak bir aşka düşer.

Onunla gol atmak

Onunla Kazanmak

Ona tamamen katılıyorum.

MM Bağımsız Romanlar

Bir adam barıma girdi.

Erkek Arkadaşlık Bölgesi

Sadece Bir Kez
En İyi Erkekler (Sarina Bowen ile birlikte yazıldı)

Kazanan Her Şeyi Alır Serisi (MM)
Duygusal yoğunluklu ve karşı konulmaz derecede seksi, bağımsız MM spor aşk romanları serisi!
Erkek Arkadaşın Geri Dönüşü
Beni tahrik et
Çok Pis Bir Oyun
Sınırlı Üretim Koca
Kötü muameleye maruz bırakıldı

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderin!

SON SÖZ

"It Had To Be You" şarkısının sözleri kamu malı kapsamındadır. Hukuki görüşleri için Sawyer Bennett ve Melissa Buyikian'a özel teşekkürler.

TEMAS ETMEK

Okuyuculardan haber almak beni çok mutlu ediyor! Beni Twitter'da LaurenBlakely3, Instagram'da LaurenBlakelyBooks, Facebook'ta LaurenBlakelyBooks veya çevrimiçi olarak LaurenBlakely.com adreslerinden bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM